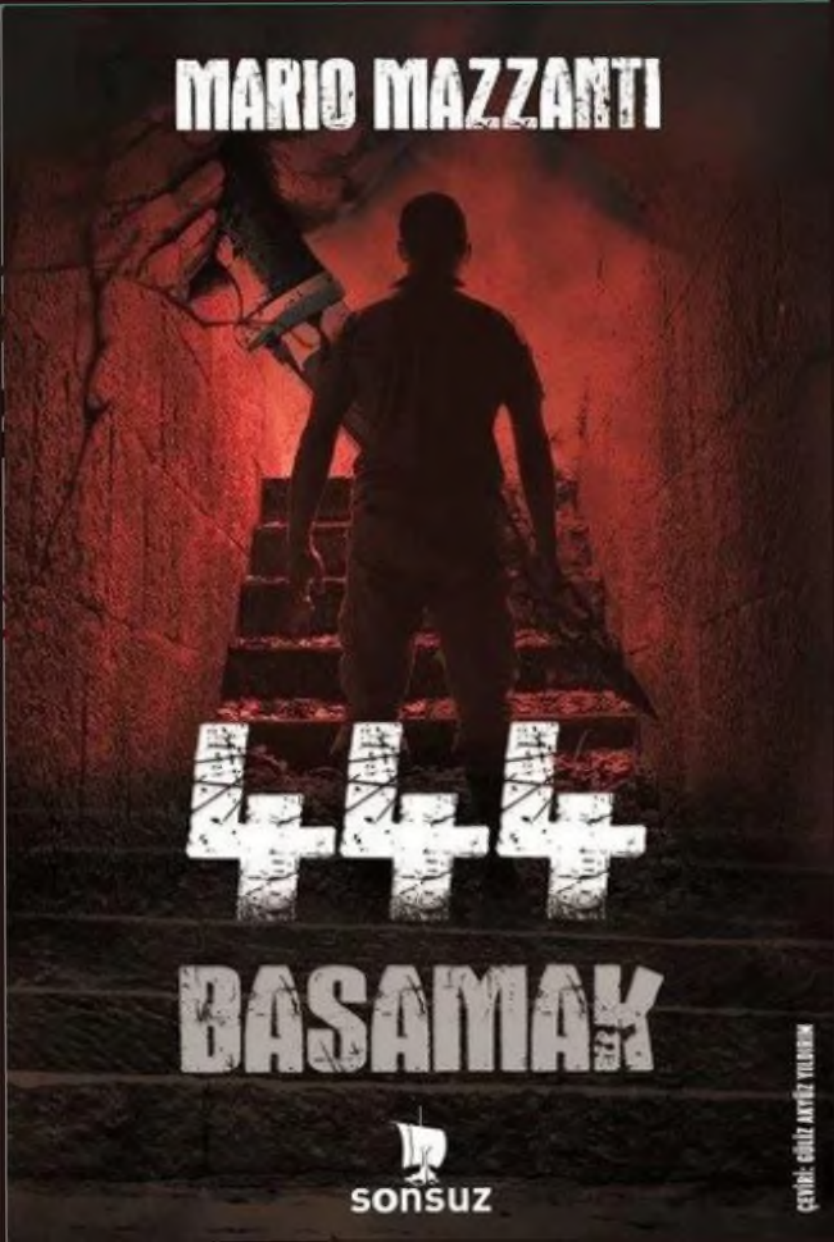

MARIO MAZZANTI
444
BASAMAK
sonsuz
ÇEVİRİ: ÖMÜR AKYÜZ YILDIRIM

Çoklu kişilik bozukluğu yaşayan on farklı kişiliğe sahip, vahşi bir katil..

444 BASAMAK

Santa Ana Tepesi, Ekvador Quayaquil'deki en etkileyici yerlerden biridir. Ancak tepeye ulaşmak için her biri numaralandırılmış olan tam 444 basamağı aşmanız gerekir.

382. basamakta ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan Amerikalı turist Sheila Ross gündeme bomba gibi düşer. Kadının kaybolduğu günün sabahında konuştuğu İtalyan adam, Doktor Claps'in okyanusları aşmasına yetecek ipucunu ona vermiştir. Bu durumda ona garip gelen, onu kâbusuna geri döndüren bir şeyin var olduğunu hisseden Claps, iki yıl önce ellerinden kaçıp giden, çoklu kişilik bozukluğu yaşayan acımasız katil Riondino'yu bulma umuduyla yola çıkar.

Claps, yaşanan onca şeyden ve gerçekleşen kanlı cinayetlerden sonra Riondino'yu bulmayı takıntı haline getirmiştir. Ekvador'a vardığında kaybolan tek kadının Sheila Ross olmadığını öğrenmesiyle birlikte Riondino'nun oradaki varlığından neredeyse emin olan Claps için bu iş, samanlıkta iğne aramak gibi olacak.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava, PDF'e para vermeyin

444 BASAMAK

MARIO MAZZANTI

Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım

Sonsuz Edebiyat: 231
ISBN: 978-605-297-288-5
Yayıncı Sertifika No: 16238

444 BASAMAK

Yazar: Mario Mazzanti
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 3419

Yakamoz Kitap © 2019, Mario Mazzanti
© 2017 by Newton Compton Editori, Rome 2017
This edition is published in agreement with the Author through
MalaTesta Lit. Ag., Milano
Orijinal Adı: I 444 Scalini

All rights reserved.
Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

444

BASAMAK

MARIO
MAZZANTI

"Dışarı çıkalım, ayı görmek istiyorum."

"Tatmin oldun mu Jack? Memnun musun?"

"Burası o kadar farklı ki... Daha büyük, daha aydınlık."

"Sorumu cevaplamadın."

"Gökyüzü çok daha yakın sanki." Nefesi henüz düzene girmişti. "Bunu yapmak zorundaydık Kurnaz."

"Zorunda mıydık?"

"Aksi mümkün değildi, bunu sen de iyi biliyorsun: Bu bizim doğamızda var."

"Kendi adına konuş, benim adıma değil. Bunun hep bir risk olduğunu düşündüm ve bu seferki diğerlerinden çok daha büyük bir risk."

"Dışarı çıkalım."

"Bu şartlar altında mı?! Kahretsin Jack düşün biraz, yapamayız!"

"Ay ışığının altındaki o parıltılı karanlık... Hiç fark etmedin mi Kurnaz, ay kendi ışıltısında yaşıyor... Üstümüzdeki kanın tadına böyle varmak istiyorum. Dışarı çıkalım. Sadece birkaç dakikalığına. Bizi kimse görmeyecek."

Birinci Bölüm

1

Alitalia Havayolları'nın Boeing 747 uçağı birkaç dakika önce Atlanta Hartsfield Uluslararası Havalimanı'na doğru inişe geçmişti.

Yolcu camdan yeri görmesine engel olan beyaz bulut denizine baktı.

Önceki gün Amerika ile yapılan son bir mailleşmeden sonra, on saat önce Milano Malpensa Havalimanı'ndan yola çıkmıştı. Kıtalararası uzun uçuş boyunca tek bir dakika bile gözlerini kırpmamış, ne bir şey yiyip içmiş ne de kitap ya da dergi okumuştu. Hareketsiz bir şekilde düşüncelerine dalıp yolculuğun bitmesini beklemişti.

Uçak birkaç sarsıntı eşliğinde bulutların arasına daldı. Yoğun sis içinde on beş saniyeliğine her şey gözden kayboldu. Gerginleşti, daha doğrusu her kalkış ve inişte duyduğu o hafif korkuyu hissetmeye başladı.

Artık altındaki yeri görebiliyordu. Uçak alçaldıkça daha da netleşen yollar ve yerleşim yerleriyle bölünen yeşil alanlar ve ağaçlar... Bulutların üstündeki güneş ve mavi gök, yerini gerçek yoğunluğunu değerlendiremediği bir yağmura bıraktı.

Açılan tekerleklerin titreşimi endişesini daha da artırdı.

İnilecek pist ile son ve hafif bir hizalama dönüşü daha yapıldı. Yolcu yer ile temasa hazır halde kapattığı gözlerini ancak yere inen Boeing yavaşlayınca derin bir soluk alarak açtı.

Yavaşça ilerleyen uçak durmadan önce saatini yerel saate göre düzeltti: Saat 15.26 idi. Uçak planlanandan iki dakika önce inmişti...

Kısa bir süre sonra bu seyahati yapmasına değip değmediğini öğrenecekti.

***

"Hep bir adım önümüzdeydi. Hep. Ta ki o son lanet güne kadar."

Yoğun soğuklardan sonra Milano'da olağandışı, ılık bir akşam yaşanıyordu. Komiser Sensi ile *"antropoloji ve adli diş laboratuvarı"* Labanof'un yöneticisi Doktor* Manara su kanallarının üstünde yer alan Lagavulin adlı sıcak ve kalabalık bir mekânda oturuyordu.

Giacomo Riondino'nun ardında, suç ortağına ve Greta Alfieri'ye ait iki kül olmuş ceset bırakarak kaybolmasının üstünden yirmi altı ay geçmişti. Ve onca zaman sonra Sensi bu korkunç hikâyeyle ilgili ilk defa biriyle konuşuyordu.

* İtalya'da tüm üniversite mezunları bölüm farkı gözetmeksizin "Doktor" ünvanını kazanmaktadır.

Geçen iki yıl boyunca Sensi kendini hiç affetmemişti. Adamı tam avcunun içine aldığını düşündüğü sırada elinden kaçırmış ve Greta'yı kurtaramamıştı. Ama kendini esas, Riondino'yu ardında o kanlı sahneyi bırakmadan yakalamasını sağlayacak şeyi, o sonsuz kovalamaca boyunca hep gözlerinin önünde olmasına rağmen anlamayı ve görmeyi başaramadığı için suçluyordu.

Komiser derin bir iç çekti. "Kaçışı esnasında er ya da geç ona ulaşacağımızı biliyordu ama hep bir planı vardı ve ileri doğru her adım atışımızda o da buna uygun yeni bir plan yaptı." Sensi sözlerini tamamlamadan önce bir an için durakladı. "Tüm suç bizim, ona o adımı atması için vakti hep biz tanıdık," diye bitirdi acı bir ifadeyle.

"Oysaki onu yakalamaya çok yakındınız," dedi Manara.

"Öyle ya..." Sensi gözlerini yere indirdi. "Ama birkaç gün gibi kısa bir sürede sekiz kişiyi daha öldürdükten sonra ancak..." Devam etmeden önce viskisinden bir yudum daha aldı. "...kendisine yardım eden bir suç ortağı olduğunu keşfedebildik; önce hapishaneden transfer edildiği tedavi merkezinden kaçmasına, sonra da şehirde güvenli bir sığınak bulmasına yardım eden biri... En baştan beri gözümüzün önünde olan bir suç ortağı... ama bunu ne vaktinde görebildik ne de anlayabildik. Uzun lafın kısası Riondino'nun bu kişiye sığındığını ve Greta Alfieri'yi de orada rehine olarak tuttuğunu sonra öğrendik."

"Greta'yla yakın arkadaş mıydınız?" diye sordu araya giren Manara.

"Claps daha yakındı..." diye yanıtladı Sensi neredeyse kelimeleri heceleyecek kadar yavaşça. "Claps onun hayatını kurtar-

dı ve aralarında derin bir bağ oluştu." Yüzünde yine acı bir gülümseme belirdi. "Claps tüm birimlerle olay yerine gittiğimiz o gece benimleydi. Ama Riondino artık orada değildi. Muhtemelen sadece birkaç dakika ile onu kaçırdık. Ev boştu ve suç ortağının arabası ortada yoktu. Bir saatten kısa bir süre sonra Como yakınlarında görüldü: Şoför koltuğunda Riondino vardı ve Greta arka koltukta uyuyormuş gibi yatıyordu."

"O sırada çoktan ölmüştü..." dedi Cristina Manara sesindeki belli belirsiz bir hüzün dalgasıyla. "Cesedine otopsi yaptığımda ciğerlerinde dumandan yanma ve boğulmaya dair bir iz bulamadım."

Sensi devam etmeden önce gözlerini kaçırıp başıyla onaylamakla yetindi. "Gerçek şu ki rastlantısal bir manzara değildi. Riondino kendinin tanınmasını istiyordu. Her şeyi buna göre planlamıştı. Bir benzincide durup pompa elemanının onu tanıyıp Greta'nın da uyuyor gibi yattığını görmesinden sonra oradan ayrıldı. Peşine bir devriye takılmıştı bile, birkaç kilometre sonra İsviçre'ye doğru giden virajlı ve az kullanılan bir yan yola girdi. Dik, dar ve virajlarla dolu bir yoldu, üstüne bir de o gece deli gibi yağan yağmur yüzünden asfalt iyice kayganlaşmıştı." Sensi içindeki duygu dalgalanmasını kontrol edebilmek için birkaç saniye durakladı. "Bagajda yalnızca birkaç saat önce öldürdüğü suç ortağının cesedi vardı. Onu sürücü koltuğuna yerleştirdi ve aracı kaza süsü verecek şekilde bir uçuruma yuvarladı. Sonra da ateşe verdi. Geriye yürüyerek sınırı geçmek kalmıştı o kadar." Yine bir ara, yine derin bir iç çekiş... "Oraya vardığımızda iki yanmış ceset bulduk ve şoför koltuğundakinin Riondino olmaması için hiçbir sebebimiz yoktu... Bunu sen ve otuz altı saat sonra çıkan yaptığın otopsinin raporu sayesinde

öğrendik. Ama artık çok geçti." Sensi'nin sesinden öfkesini kontrol edemediği anlaşılıyordu. "Hep bir adım öndeydi..."

Cristina Manara yanmış cesedin Riondino'ya ait olmadığını anlamasını sağlayan panoramik diş radyografisini zihninde yeniden görüyormuş gibiydi. "O ise bu arada Lihtenştayn'a ve 'hazinesine' ulaşmıştı bile..."

"Şifreli bir hesaba yatırılmış neredeyse beş milyon avro. Bu hesabın izine ancak on gün kadar sonra ulaşabildik, para çoktan çekilmiş ve hesap kapatılmıştı. Riondino'nun ortadan kaybolup kim bilir belki de tropik bir cennete kaçmasına yardım edecek milyonlarca avro."

"Hiçbir iz bırakmadan mı?"

Sensi başıyla onayladı. "Daha fazla kan," dedi vahim bir ifadeyle. "Tabii ki biz olayları ancak sonra kurgulayabildik: Lihtenştayn ve Vaduz sınırından birkaç kilometre uzaktaki küçük bir İsveç kasabası olan Walenstadt'ta Sırp asıllı genç bir kadın kayboldu. Mels'teki bir kulüpte striptiz ve hayat kadınlığı yapıyordu. Riondino'nun kaçmasından bir gün sonra İtalyan bir müşteriyle pazarlık yaparken görülmüş."

"Riondino muymuş?"

"Gören kişinin tarifi çok özet olsa da onunkiyle uyumlu. Sonraki günlerde kız hasta olduğunu söyleyerek işe gelmemiş ama kasabada alışveriş yaparken görülmüş, hem de her zaman yaptığından çok daha fazla miktarda, sanki misafiri varmış gibi alışveriş yaparken... Bir hafta sonra ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş. Ev sahibinin telaşa kapılıp kendi anahtarlarıyla eve girmeye karar vermesi de bir hafta daha almış.

Eve girip de artık pıhtılaşmış olan onca kanı görünce girdiği şoktan çıkar çıkmaz hemen telefona sarılıp polisi aramış. Bulunan parmak ve DNA izleri veritabanına girilince bu kişinin Riondino olduğundan emin olduk."

"Kızın cesedi?"

"Hiç bulunamadı."

"Gölde olamaz mı...?" diye sordu Cristina Manara hafifçe titreyen bir sesle.

"Muhtemelen öyle," dedi Sensi soğukça. "Büyük bir göl değil ama yüz elli metre derinliğinde."

Manara bir süre sessiz kaldı. "Riondino'yla ilgili de bugüne kadar hiçbir bilgiye ulaşılamadı..."

"Hiç. İtalya'dan kaçışıyla, Sırp kızın evinde DNA örneğinin bulunması arasında on sekiz gün var. Bu süre parayı ele geçirip hazırlanması ve tamamen ortadan kaybolması için fazlasıyla yeterli bir süre."

"Peki nereye gitmiş olabileceği bilinmiyor mu? Ortada başka ipuçları ya da varsayımlar yok mu?"

"Her yerde olabilir..." Sensi saatine göz attı. "Her hâlükârda tüm dünyadaki polis teşkilatlarının veritabanına girdi: Fotoğrafı, parmak izleri, DNA'sı. Sadece bu da değil, hareket tarzı ve özel psikiyatrik durumu üstüne tüm tıbbi kayıtlar..."

"Çoklu kişilik bozukluğundan bahsediyoruz değil mi?"

"Aynen öyle. Riondino on farklı kişiliğe sahip: Jack yönetici olan karakter, Hannibal ise kana susamış olan."

"Yanlış hatırlamıyorsam bir kadın kişiliği de var..."

"Giulia. Ve bir de çocuk var, ismi Küçük."

"Böyle psişik sorunları olan bir kişinin nasıl saklanabildiğini kendime sormadan edemiyorum. Nasıl oluyor da kimse onu fark etmiyor ve görünüşte normal bir hayat sürdürmeyi başarıyor?"

Sensi kollarını iki yana açtı. "Bunu bu şehirde yıllarca başardı, ta ki Hannibal öldürme sanrısına yenik düşüp biz de onu yedi yıl boyunca bir hapishaneye tıkana kadar. Bunu nasıl yapacağını biliyor, bir iç dengesi var."

"Korkunç... Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Tutukluyken onu tedavi eden Profesör Reti kaçış esnasında sergilediğini bildiğimiz davranışlarını inceledi. İçinde Hannibal'ın da olduğu bazı karakterlerin, geri kalanlar üstünde bir tür egemen kişilik oluşturmak üzere lider karakter olan Jack ile birleşmeye başladığına inanıyor. Başka bir deyişle artık Riondino'nun, Profesör'ün tabiriyle bir hedefe ulaşmak için daha homojen ve amaçlı bir davranış sergilemesi çok daha kolay." Sensi saatine bir bakış daha attı. "Geç oldu Cristina... ve bu hikâyeyle ilgili çok fazla konuştum."

"Nerede olursa olsun tekrar saldıracağına inanıyor musun?"

"Ben uzman değilim... psikiyatrist de değilim; bu soruyu sorman gereken kişi ben değilim," diye yanıtladı komiser neredeyse sert bir tonla. Masaya cebinden çıkardığı parayı koydu.

"Peki ya Claps... ondan haber aldın mı?"

Masadan kalkmakta olan Sensi'nin dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. "Onu görmeyeli iki yıldan fazla oldu," dedi

yağmurluğunu giyerken. "Greta Alfieri'nin cenazesinden beri Ona defalarca ulaşmaya çalıştım ama aramalarıma cevap vermedi. Bunu bana senin soruyor olman çok tuhaf, üniversitenin kriminoloji dersleri için siz Labanof çalışanlarından destek aldığını duymuştum oysa."

"İlk aylarda birkaç kez yaptı evet. Ama uzun zamandır beri de kendisinden hiç haber almıyorum."

***

Yolcu pasaportunu ve göçmen formunu, köşeli yüzü ve soğuk bakışları olan beyaz gümrük memuruna uzattı. Görevli belgedeki ismi okuduktan sonra gözlerini kaldırıp kısaca adama baktı ve bir zile bastı: Birkaç saniye sonra karşılarında beliren koyu renk takım elbiseli iri cüsseli zenci adam ondan nazik ama sert bir şekilde kendisini havaalanı polisinin merkezine kadar takip etmesini istedi.

İçeri girince Davranış Analiz Birimi'nin bağlı olduğu Deniz Aşırı Şiddet Suçları Merkezi'nin müdürü olan FBI ajanı Joseph E. Munro masasından kalktı.

"*Amerika'ya yeniden hoş geldiniz Doktor Claps!*" dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Seni gördüğüme sevindim," diye yanıtladı Claps akıcı İngilizcesiyle ciddi bir şekilde. "Uzun yıllar geçti..." diye ekledi adamın elini kuvvetle sıkarken, bir yandan da bu kadar akıcı bir şekilde konuşmuş olduğu için kendine şaşıyordu.

Munro, Claps'in FBI eğitim merkezinin yer aldığı Quantico'da* bir yıl ikamet ederek katıldığı şiddet suçlularının davra-

* FBI'ın ajan yetiştirme biriminin yer aldığı, Amerika'nın Virginia Eyaleti'nde bulunan küçük bir şehir.

nışları üstüne olan kursun sorumlusuydu. Aralarında karşılıklı bir saygı oluşmuş ve o zamandan beri hep irtibatta kalmışlardı. Fakat o son hafta yaşadıkları dur durak bilmeyen çılgın mail trafiği bambaşka bir şeydi.

Munro girizgâhla vakit kaybetmeden Claps'e bir fotoğraf uzatıp "Sheila Ross," dedi. "Yirmi altı yaşında, Ekvador, Guayaquil'de* ortadan kayboldu. Ailesi Atlanta'nın göz önünde kişileri, dedesi eski senatör ve ortalığı çoktan yaygaraya vermiş durumda."

Okul yıllıklarında çekilen tipik fotoğraflardandı: Genç kız düzgün ve bembeyaz dişlerini sergileyerek gülümsüyordu. Yüzünün tartışılmaz bir güzelliği vardı, gülüşü güneş gibi parlak, gözleri canlı bir maviydi. Ama poz verdiğinden kişiliğiyle ilgili gerçek bir şeyler söylemeye imkân yoktu. Claps birkaç saniye baktıktan sonra fotoğrafı masaya bıraktı.

"Arkadaşı Alice Hartford ile aylar öncesinden Galapagos'ta bir tatil planlamışlar," diye devam etti Munro. "Adalardan Quito'ya geçmeden önce birkaç gün kalmak üzere Guayaquil'e uğramışlar. Ama Quito'ya hiç gidememişler. Guayaquil'den ayrılmadan bir gece önce Sheila ortadan kaybolmuş. On iki gün önce."

Bu çok uzun bir zamandı. Kızın hâlâ hayatta olabilmesi için kesinlikle çok uzun bir zaman... "Bunu bana zaten yazmıştın. Onun yerine şu İtalyandan bahset, bunun için buradayım." Cümleler ağzından yine çok net ve akıcı bir şekilde dökülüvermişti: Nöropatolojinin kıvrımlarındaki gizemli sebeplerden ötürü, Claps kendi dilinde konuşurken birkaç yıl önce yakalandığı afazi rahatsızlığının izlerini taşıyan takılmalar yaşadığı halde İngilizce konuşurken böyle bir şey olmuyordu.

* Ekvador'un en büyük şehri.

"Öğleden sonra şehirdeki nehrin yer aldığı Malecon semtine gitmişler. Biraz dolaştıktan sonra Sheila serinlemek için barın bahçesinde oturmayı tercih ederken arkadaşı botanik bahçelerini ziyarete gitmiş. Arkadaşı geri döndüğünde Sheila'nın oturduğu masada bir adamla konuştuğunu görmüş ama o yanlarına varamadan adam hemen uzaklaşmış. Kız, arkadaşına büyük bir neşeyle çok kibar bir adamla İtalyanca konuştuğunu anlatmış..."

"Dur biraz," diye araya girdi Claps. "Sheila Ross İtalyanca mı biliyormuş?"

Munro onayladı. "Ailesi İtalyan kökenli, kendisi de üniversitede karşılaştırmalı kültür dersleri almak üzere üç yıl Perugia'da* kalmış."

"Sözünü kestim... Devam et."

"Arkadaşına bunun çok güzel bir karşılaşma olduğunu söylemiş. Hem İtalyanca konuşma fırsatı yakaladığı, hem de Milanolu olduğu ve iki yılı aşkın süredir iş için orada yaşadığını söyleyen adam ona kısa süreli konaklamaları boyunca Guayaquil'de görmeye değer yerleri anlatma nezaketini gösterdiği için. Adam özellikle şehir manzarasının tadını çıkarabilecekleri Santa Ana adlı bir tepeyi görmeleri konusunda ısrar etmiş."

Milanolu... Riondino'nun şehri.

İki yıldır Ekvador'da... o şerefsiz buharlaşıp uçtuğundan beri geçen süre.

Claps teninin altında titremeye başlayan heyecan ve öfkeyi dışarı yansıtmadı.

* İtalya'nın Umbria bölgesinde bir şehir.

"İtalyan adamın tarifi var mı?"

"Hiçbir işe yaramayacak kadar genel."

"Ama yarayabilir..."

Bu sefer söz kesen Munro oldu. "Fiziksel özellikleri Giacomo Riondino'nunkilere uyuyor ama milyonlarca kişininki de uyabilir."

"İsmini söylememiş mi?"

"Bilmiyoruz, söylemiş olsa bile Sheila arkadaşına söylememiş."

"Devam et."

"Bir şey daha var. Kızlar o sabah onlarca fotoğraf çekmiş, günümüz gençleri ellerinde cep telefonlarıyla nasıl bilirsin: Selfieler, tuhaf yüzler yaptıkları pozlar, birkaç manzara fotoğrafı..."

"Ve...?"

"İtalyan adam bir Panama şapkası takıyormuş. Kızla adamın karşılaşmasından önce çekilen iki fotoğrafta arka planda, uzaktan Panama şapkalı bir adam görülüyor; fotoğrafları olabildiğince büyütüp netleştirdik: Yüzü kameraya dönük ama sanki yüzünü göstermemek için son anda dönmüş gibi üst gövdesi ve kafası geri çevrilmiş. Giysileri de Hartford'un tarif ettiğiyle birbirini tutuyor: Açık renkli keten bir takım."

"Peki kız arkadaşı adamı fotoğraftan tanıdı mı?"

"Emin değil ama o olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyor."

"Kızı takip ediyordu..." diye mırıldandı Claps kendi kendine.

"Doğrusu fotoğraftaki adamın İtalyan olduğundan emin değiliz ama böyle bir olasılığın çok yüksek olduğunu düşünüyoruz."

Claps'in dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Quantico'da geçirdiği zamanlarda öğrendiği bir şey varsa o da Munro'nun "*çok yüksek olasılık*" demesinin belirli bir kesinliğe eşit olduğuydu.

Munro anlatmaya devam etti: "İtalyan adamın tavsiyesine uyan iki kız o akşam Santa Ana Tepesi'ne çıkmış. Tepedeki kiliseye ve büyük deniz fenerine ulaşıp eşsiz Guayaquil manzarasının keyfini sürmek üzere evler, mekânlar ve restoranlar arasından tepeye tırmanan 444 basamak var. Çıkış esnasında sadece birkaç dakikalığına birbirlerinden ayrılmışlar ama sonra Sheila buluşmaları gereken yere gelmemiş. Ortadan yok olmuş ve o günden beri kayıp." Munro devam etmeden önce birkaç saniye durakladı. "Tüm aramalar başarısız oldu, kızın anlık bir çılgınlıkla böyle bir hareket sergilemesi gibi bir olasılık da yok: Sheila Ross kaçırıldı ve gelinen noktada hâlâ hayatta olma ihtimali çok düşük. Bir noktayı netleştirmeme izin ver: Bu işin sorumlusunun o İtalyan olduğunu düşünsek bile, kendisinin Riondino olma ihtimali çok düşük." Munro Claps'in gözlerinin içine bakarak devam etti: "Ama... sana yazdığım üzere bu konudaki yardımın bizim için çok değerli."

Claps bir zamanlar böyle bir durumda bakışlarını yere indirirdi. Bu, kendine güvensizlikten değil kurbana dair bir his yakalamak, ona karşı bir empati duymak için yaptığı bir şeydi. Ama iki yıl zarfında her şey değişmişti, gözlerini kaçırmadan Munro'nun devam etmesini bekledi.

"Senin de bileceğin üzere ülkemiz yönetimiyle merhum sosyalist cumhurbaşkanının eseri olan Ekvador yönetimi arasındaki ilişkiler pek de iyi değil..."

Claps, Ekvador'un Amerika Birleşik Devletleri tarafından on yıldan fazla bir süredir kanın ağrısı olarak görüldüğünü biliyordu: Devletin iflasını vermesi sayesinde yüzde yetmiş oranında düşürülen on bir milyar dolarlık dış borçtan İran ve Rusya'yla olan ilişkilere; yarattığı çevre felaketinden dolayı Chevron-Texaco'ya* kesilen dokuz milyar dolarlık cezadan Chávez ile olan dostane ilişkiye kadar... Son olarak da hakkında yapılan sözde tecavüz suçlamasından kaçmak üzere Londra'daki Ekvador Büyükelçiliği'nde büyük bir misafirperverlikle güven içinde konuk edilen ve bu suçlamanın maskesi ardında Amerika'daki casusluk suçlamalarından kaçma ve güvenli bir sığınak bulma imkânı yakalayan Assange davası...

Munro devam etti: "Sonuç olarak yerel polise yardım teklif etmemize rağmen bize işbirliği yapma imkânı tanımadılar. Ross ailesi tarafından kiralanan iki özel dedektif daha olay yerine gidip sorguya başladıkları ilk gün sınır dışı edildiler. Neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz ve elimiz kolumuz bağlı. Dahası bize her tür baskıyı yapan şu eski senatör Ross var bir de."

"Peki olay yerindeki istihbaratınız? Sanırım orada sizden birileri vardır."

"Elbette, ama yönetim koruma altındaki gizli bir personeli kayıp bir kişi için riske atma niyetinde değil, bu ülkede izlenmesi gereken çok daha önemli şeyler var."

"Bu durumda benden..."

Munro bitirmesine izin vermedi: "Olay yerine gidip bizim için Sheila Ross'u, ya da ondan geriye kalanları aramanı istiyoruz." Sonra Claps'in gözlerine daha iyi bakabilmek için hafifçe

* Ekvador, Amerikan petrol şirketi Chevron-Texaco'yu Amazon ormanlarını kirlettiği gerekçesiyle yüklü bir para cezasına çarptırmıştır.

öne eğilerek ekledi: "Kendi adına da Riondino olma olasılığı olan o İtalyanı aramış olacaksın."

Claps uzun süre sessiz kaldı. Son yirmi dört aydır Riondino'yu aramak için, kriminoloji uzmanlığı alanında kurduğu dostluklar ve ilişki ağları sayesinde, ki Sensi'yle İtalyan polisini de bunun dışında tutmuyordu, Ekvador'dakinden çok daha belirsiz ipuçlarının peşinden İsviçre, Türkiye ve hatta Tayland'a kadar gitmişti.

"Sheila Ross... uzun boylu muydu?" diye sordu sonunda.

"Hiç değil, minyon bir kız ama orantılı bir vücuda sahip, yani her hâlükârda dikkatleri üstüne çekecek güzellikte, kastettiğin buysa."

Minyon... tıpkı Riondino'nun kendine seçtiği kurbanlar gibi; hiç de iri olmayan cüssesiyle hükmedebileceği türden kurbanlar...

"Buradan sana gerekli tüm lojistik desteği sağlayabiliriz: Bilgi, veri analizi, eğer ihtiyacın olursa para... ama doğal olarak biz resmi görevli olmayacağız ve az önce de belirttiğim gibi İtalyan adamın senin Riondino'n olduğu da garanti değil," diye tekrarladı Munro. "Gidecek misin?"

Claps kısa bir tereddüt etti, o adamın Riondino olma olasılığının ne kadar düşük olduğu onu hiç ilgilendirmiyordu ama kabul etmeden önce bu olasılığı tamamen devre dışı bırakan küçük de olsa ayrıntılar olup olmadığından emin olması gerekiyordu. "Önce topladığınız tüm verileri incelemek ve özellikle de kızın seyahat arkadaşıyla konuşmak istiyorum," diye yanıtladı kuru bir tonla.

Munro ona sakin bir ifadeyle baktı: "Bunu tahmin ediyordum. Kız burada Atlanta'da, bu akşam için size bir görüşme ayarlayacağım." Hızlı bir hareketle çekmecesinden aldığı CD'yi Claps'e uzattı. "Tüm dosya burada. Seni oteline bıraktırayım, daha sonra Alice Hartford ile buluşman için seni almaya gelirim."

2

Claps son üç saati odasında Sheila Ross'un kaybolmasıyla ilgili dosyayı incelemekle geçirmişti.

Kızın aile kökleri uzaktan İtalya'ya dayanıyordu. Soylarındaki İtalyan ata Giuseppe Rossi idi, 1892 yılı Ekim ayında cebinde çok az para, kafasında sonsuz ümitlerle New York'a gitmişti. Çalışmaktan korkmayan Giuseppe'nin gücü de becerisi de yerindeydi, hal böyle olunca kazandığı ilk paralarla küçük bir iş kurdu. Bundan kırk yıl sonra ilk torunu olan Joseph Ross, Atlanta'nın en çok vergi ödeyen iş adamlarından biri haline geldi. Sheila ailenin beşinci jenerasyon üyesiydi ve mutlu bir hayat için ihtiyacı olan her şeye, hatta çok daha fazlasına sahipti. Ama bu hayat yolunda bir erkekle karşılaştı... Bu kişi Riondino olabilir miydi?

Claps derin bir iç çekti, Sheila Ross'un Malecon'da konuştuğu adamın, Riondino olma ihtimali bir kenara, onu kaçıran kişinin o olduğuna dair bile net bir kanıt yoktu...

Yine de hiçbir ihtimali göz ardı etmek istemiyordu.

Riondino'nun İtalya dışında olduğu kesindi ve Claps onun ortadan kaybolduğu andan itibaren yeni kurbanları olacağından emindi.

Ama emin olduğu başka bir şey daha vardı: Nerede olursa olsun, er ya da geç onun işini bitirecekti.

Bunu başarana kadar huzur bulamayacaktı. Bir ilaç tüpünün kapağını açıp bir hap yuvarladı. O huzuru belki de asla bulamayacağını düşündü.

Yavaşça gözlerini kapadı.

Greta Alfieri onun yüzünden ölmüştü.

Greta'yı kullanmıştı, onu Riondino'nun kaçışı esnasında peşine düşmek için gereken içsel gücü bulabilmek için kullanmıştı, oysaki büyük kriminoloji uzmanı ve suç profilcisi olarak o günlerde istediği tek şey bu tür avlara bir son vermekti. Greta uzun zamandır böyle iğrenç hikâyelerden uzak duruyordu ama Claps onun yön değiştirip o alana geri dönmesini sağlamıştı.

Ve onu yine aynı alanda ölü bulmuştu.

Kader onlara ne kadar da ıstıraplı bir ironi yaşatmıştı... Uzun yıllar önce Morphy vakasında onun hayatını kurtarmıştı ama demek ki bu yalnızca onu yıllar sonra Riondino'nun ellerine terk etmek içindi.

Claps asla huzur bulamayacağını biliyordu. Ama Riondino'ya da huzur vermeyecekti, gerekirse onu cehenneme kadar takip edecekti.

Cehenneme kadar... Ve onu orada yanmaya bırakacaktı.

Artık onun için başka bir şeyin önemi yoktu.

Gözlerini açtı. Dosyada Sheila Ross'un profili ve arkadaşının ifadesi dışında Ekvador polisi tarafından basına verilmiş resmi bilgiler ve Munro'nun gizli kaynaklardan elde edebildiği birkaç ek bilgi yer alıyordu. Yerel polis durumu başta şımarık ve zengin bir Amerikan mirasyedinin çılgınlığı olarak değerlendirdiği için kızın ortadan kaybolmasına pek de önem vermemişti. Ancak ABD hükümetinden, internetten ve hatta yerel basından yapılan baskılar altında fidye için adam kaçırma varsayımına odaklanılmış ama hiçbir fidye talebi olmamıştı... İşte ancak o zaman araştırmalar genişletilmişti ama bugüne kadar en ufak bir sonuca varılamamıştı.

İtalyana gelince, görünen o ki adamı Guayaquil'de düzenli ikamet edenler arasında arama gibi bir çabaya da girilmemişti. Son raporlardan anlaşıldığı üzere polisin uğraşları medyanın Sheila Ross vakasına ilgisinin azalmasıyla birlikte yavaşlamıştı.

Pencereye yaklaşan Claps ağır perdeyi kaldırdı. İnce ve sık bir yağmur, akşamın karanlığında Atlanta'nın ışıklarının üstüne düşüyordu.

Dosyadaki ipuçları Sheila Ross'u kaçıran kişinin İtalyan olduğunu düşündürüyordu ama bu kişinin Riondino olabileceğine dair hiçbir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu evet ama o olmadığını gösteren bir şey de yoktu.

Evet, Riondino Guayaquil'e gitmiş olabilirdi.

Munro'nun verdiği CD'de Sheila Ross'un havaalanında gördüğü fotoğraflarından çok daha fazlası vardı. Kızı uzun süre inceledi ama hiçbir empati kuramadı.

Eskiden böyle olmazdı. O zamanlar üstünde çalışmak üzere çağrıldığı bir suç vakasının kurbanıyla anında derin bir bağ kurabiliyordu. Bir tür baş dönmesine yakalanıyordu... kurbanın ne şekilde hareket ettiğini, konuştuğunu, gülümsediğini hayal edebiliyor, kokusunu duyabiliyordu... Ve ortada sanki kendi hayatı varmış gibi adaleti yerine getirmek için savaşıyordu. Oysa şimdi, ölü ya da diri olsun Sheila Ross'a herhangi birine olduğu kadar kayıtsızdı.

Ama az da olsa kızın kaybolmasının onu Riondino'ya götürme ihtimali vardı... Claps o kız için olmasa da kendisi için adaleti yerine getirmek zorundaydı: Kendisi de bir şekilde Greta Alfieri gibi Riondino'nun kurbanı değil miydi? Hayattaydı bu doğru evet ama Riondino, Greta ile birlikte bir anlamda onu da öldürmemiş miydi?

***

Adalet mi intikam mı?

Birkaç yıl önce tanıdığı Elaji adında biri ona böyle demişti: "Bazen intikam ve adil ceza aynı yolda yürürler."

İçindeki öfkenin yeniden yükseldiğini hissetti. Pencereden uzaklaşıp kim bilir kaçıncı defa dosyayı okumak için bilgisayarını açtığı sırada resepsiyondan arayıp Munro'nun lobide onu beklediğini haber verdiler. Hızlıca saatine göz attı, saat 19.45'ti, aslında onun için sabah 01.30'du ama en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Zaten aylardır gece 3'ten önce uyuyabildiği yoktu, karanlık ve rüyasız bir uykudan sonra şafak vaktinde uyanıyordu.

Birkaç dakika sonra Munro'nun yanına indi.

"Kız burada, bizi özel salonda bekliyor."

***

Alice Hartford'un açık renk gözleri ve beyaz bir teni vardı, siyah uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzüne yayılmış birkaç leke göze çarpıyordu; yüz hatları gergindi ve bakışları mattı. O haliyle gerçek yaşı olan yirmi altıdan çok daha fazla gösteriyordu. Gözlerinin altındaki torbalar uzun süredir yeteri kadar uyumadığının kanıtıydı.

Kız tanışma faslından hemen sonra Claps'in soru sormaya başlamasını beklemeden söze girdi: "Onu aramaya gidecek misiniz? Elinizden bir şey geleceğini düşünüyor musunuz?"

"Gideceğim," diye yanıtladı Claps yavaşça. Bu cevap Munro'nun yüzünde hafif bir tebessüm oluşturdu. "Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Burada herkes Sheila'nın öldürüldüğünü düşünüyor... ama ben onun hâlâ hayatta olduğunu hissediyorum. Onu bulacaksınız değil mi?"

"Doktor Claps bu işte en iyilerden biridir," dedi araya giren Munro: "Ve bizden ihtiyacı olan tüm desteği görecek."

"Size Malecon'daki o adamdan bahsetmemi ister misiniz?"

"Önce Sheila'yı anlatın," dedi Claps sıcak ve sakin bir tonla. "Onu tanımama yardımcı olun."

"Benim en yakın arkadaşım, tanıdığım en iyi insan..."

Alice Sheila'yı uzunca anlattı: Ortaya yaşama sevinciyle dolu güneş gibi parlak bir kız portresi çıktı. Çok yakın arkadaş olduklarından Ross'un kafasına göre delice davranışları olan ya da başını sürekli belaya sokan bir tip olmadığı çok açıktı.

"Galapagos'ta ne kadar kaldınız?" diye sordu Claps kızın anlatması bitince.

"Dokuz gün, neredeyse tüm adaları gezdik."

"Çok kişiyle tanıştınız mı?"

"Diğer turistlerle ve yerel halktan insanlarla..."

"Guayaquil'e gideceğinizi kimseye söylediniz mi?"

"Hatırlamıyorum... ama olabilir."

"Peki Guayaquil'de daha önce adalarda tanıştığınız herhangi birine rastladınız mı?"

"Hayır."

"Kalabalığın arasında tanıştığınız kişilere benzeyen, sadece bir anlığına bile görmüş olabileceğiniz birileri olabilir mi?"

Hafızasını zorlayan Alice Hartford bir süre durakladı. "Hayır," dedi ve kısa bir ara daha verdikten sonra bir solukta soruverdi: "Sheila'yı kaçıran kişinin bizi Galapagos'tan beri takip ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Claps hafifçe gözlerini kıstı. Tabii ki ortada planlanmamış bir kaçırma olabilirdi, ani ve hayvani bir dürtü altında cinsel amaçlı bir kaçırma, ama... eğer işin içinde Riondino varsa harekete geçmeden önce kızı uzun zaman önce görmüş ve geçen zaman içinde kafasında onunla ilgili hayaller kurmuş olmalıydı. Bu takip Galapagos'ta başlamış olabilirdi.

"Şu an için sadece kendime daha net bir tablo çizmeye çalışıyorum," diye yanıtladı nötr bir sesle.

Riondino... en büyük takıntısı. Claps'in zihninden çok kısa bir anlığına bir şüphe dalgası geçti: Ortada hiçbir şey yokken

ona Riondino'nun gölgesini gösteren şey bu takıntısı mıydı? Gerçekleri görmesine engel olacak kadar büyük bir takıntı mıydı bu?

"Aynı şey Guayaquil'deki kısa kalışınız için de geçerli mi?" diye sordu birkaç saniye sonra. "Yeni tanıştığınız birini daha sonra insanların arasında gördünüz mü hiç?"

Kız gözlerini kaldırıp Claps'e baktı. Şaşırmış görünmüyordu. "Bizi izliyor gibi mi yani, bunu mu demek istiyorsunuz? Hayır. Hem sonra orada o kadar az kaldık ki... Tek tanıştığımız, daha doğrusu Sheila'nın tanıştığı kişi Malecon'daki o adamdı."

"Arkadaşınızın İtalyanca konuştuğu kişiyi mi kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Guayaquil'de kaldığınız süre boyunca hep birlikte miydiniz? Birkaç dakikalığına bile birbirinizden ayrılmadınız mı?"

"Hayır, bir tek benim oradaki botanik bahçesini ziyaret ettiğim ve Sheila'nın o adamla tanıştığı yarım saatlik süre dışında."

"Anlatın. Daha önce defalarca anlattığınızı biliyorum ama bir de bana anlatın. Hatırladığınız tüm detaylarıyla, şehre vardığınız andan başlayarak."

Kız sanki her ayrıntıyı hatırlamaya çalışır gibi birkaç saniye sessiz kaldı. "Oraya bir gün önce, öğleden soran uçuşuyla gittik, otel etrafında kısa bir gezintiden sonra şehri keşfetmeyi ertesi güne bırakıp dinlenmeyi tercih ettik. Oraya gitmeden önce görülecek ilginç yerlerle ilgili bilgi edinmemiştik, Guayaquil bizim için Galapagos ve Quito Adaları arasındaki bir geçiş noktasıydı sadece. Böylece otelden ziyaret edilecek ilgi çekici

yerlerle ilgili bilgi istedik, nehir boyunda bulunan Malecon'u tavsiye ettiler."

Munro araya girdi: "Guayas Nehri, şehrin içinden geçen büyük bir nehir."

"Ziyaret edilecek yerlerle ilgili kimden tavsiye aldınız? Otel personelinden mi?" diye devam etti Claps.

"Kapı görevlisine ve bize kahvaltı servisi yapan garsona sorduk; İkisi de Malecon'dan büyük gurur duyuyor gibiydi: Bize tamamen yeniden inşa edildiğini anlattılar, sanat müzeleri, bahçeler, yeni mekânlar... Bu yüzden gidip görmeye karar verdik. Nitekim çok ilginç bir yerdi ve tüm sabahı orada geçirdik. Hava çok bunaltıcıydı, bir süre sonra Sheila açık havada oturma yeri olan bir barda durup serinlemek için bir şeyler içmek istedi; bense birkaç yüz metre uzaktaki bir botanik bahçesini gezmek istiyordum. Böylece ben bahçeyi gezerken onun oturup beni beklemesine karar verdik. Yarım saat sonra döndüğümde uzaktan onun yanında oturan bir adamla konuştuğunu gördüm."

"Ne kadar uzaktaydınız?"

"Ah, mesafe hesabım pek iyi değildir... kırk metre ya da biraz daha fazla olabilir."

"Yanlarına gitmeniz ne kadar sürdü?"

Alice etrafına kafası karışık gözlerle baktı.

"Ha gayret, hatırlamaya çalış," dedi kızı teşvik eden Munro.

"Bilmiyorum... otuz, kırk saniye kadar.... Bunun ne önemi var ki? Daha ben yolu yarılamamıştım ki adam kalkıp gitti zaten."

"Ve siz adamın yüzünü göremediniz."

"Hayır, bunu defalarca söyledim," kız gerilmeye başlıyordu. "Hâlâ çok uzaktaydım. Bana normal bir tip gibi geldi. Kırk yaşlarındaydı, ne sakalı ne de bıyığı vardı, zayıftı, ya da kilolu değildi diyeyim."

"Uzun boylu muydu?"

Kız başını iki yana salladı. "Gitmek için ayağa kalktığında Sheila da kalktı. Ondan uzundu ama çok değil, şapka taktığını düşünecek olursak Sheila'dan yaklaşık on santim kadar uzundu diyebiliriz, belki bir yetmiş bile yoktur."

"Panama şapkası..."

"Evet, beyaz bir Panama şapkası vardı."

Claps soru sormaya devam etmeden önce biraz düşünmek üzere durakladı.

"Arkadaşınızı uzaktan gördüğünüz ana geri dönelim. Sheila sizin geldiğinizi fark etti mi?"

"Hemen değil. Ama kısa süre sonra dönüp beni görünce bir el hareketi yaptı." Kız kolunu kaldırıp elini sallayarak gösterdi. "Aynen bu hareketi yaptı, bugün gibi hatırlıyorum."

"Peki adam hemen bu hareketten sonra mı gitmek üzere ayağa kalktı, yoksa zaten ayakta mıydı?"

Kız o sahneyi tekrar zihninde canlandırmak istermişçesine gözlerini kapattı. "Birkaç saniye sonra kalktı," dedi kendinden emin bir halde. "Sheila beni fark ettiğinde hâlâ birlikte oturuyorlardı."

"Arkadaşınızın yanına vardığınızda size bu tanışmayla ilgili ne anlattı?"

"Mutluydu, hatta İtalyanca konuştuğu için neredeyse heyecanlıydı. Köklerine önem verirdi, zaten o yüzden uzun zaman İtalya'da okumuştu; benimle bile bazen İtalyanca konuşur sonrasında hemen İngilizceye çevirirdi. Bu çok hoşuna giderdi."

"Size o adamla nasıl tanıştığını anlattı mı?"

"Bana adamın ona yakın bir masada oturduğunu ve telefonda İtalyanca konuştuğunu söyledi. Sheila fırsatı kaçırmamış ve kısa süre sonra aynı masaya oturup sohbete başlamışlar. Ona Milanolu olduğunu ve iki yıldır iş için Ekvador'da bulunduğunu, ailesinin de yanında olduğunu anlatmış, az önce telefonda konuştuğu kişinin eşi olduğunu söylemiş. Gece manzarasını görmek için Santa Ana Tepesi'ne çıkmamızı o tavsiye etmiş. Sheila bana onun çok kibar biri olduğundan ve işi çıktığı için bu kadar çabuk gitmek zorunda kalmasına ne kadar üzüldüğünden başka bir şey söylemedi."

Claps kıza çok anlamsız gelen bir soru sordu: "Az önce Sheila'nın sizinle de arada İtalyanca konuştuğunu söylediniz? Bunu o günlerde de yaptı mı hiç hatırlıyor musunuz?"

"Yaptıysa bile bunun ne önemi var..."

Yine araya giren Munro kızı teşvik etti: "Cevap ver Alice, hatırlamaya çalış."

Kız derin bir iç çekip gözlerini kapatarak konsantre olmaya çalıştı. "Bir önceki akşam, ama benimle değil," diye yanıtladı birkaç saniye sonra. "Otelin etrafında kısa bir gezinti yapmıştık."

Claps kıza sorgulayan gözlerle baktı.

"Bir mekân gördük, insanlar vardı, güzel görünüyordu... Bir şeyler içmek için içeri girdik ama ikimiz de İspanyolca bilme-

diğimizden Sheila kendini daha iyi ifade edeceğini düşünerek siparişleri İtalyanca verdi."

"Mekânda o sırada sizi duyabilecek başkaları var mıydı?"

"Birçok kişi duymuş olabilir, söyledim size mekân çok kalabalıktı, müzik yüksekti ve ortam gürültülüydü, Sheila sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı."

"Mekânın ismini hatırlıyor musunuz?"

"Sol y Luna... Dışarıda büyük ve ışıklı bir tabelası vardı."

"Orada kimseyle tanıştınız mı? Basit bir laflama bile olabilir."

"Hayır."

"Sadece İtalyanca verilen sipariş..." dedi kendi kendine Claps. "Kısa bir ara verelim mi Bayan Hartford?"

Claps kızın cevabını beklemeden ayağa kalkıp Munro'ya kendisini takip etmesi yönünde bir işaret yaptı.

***

"Adamımız İtalyan ise o günden önce aralarında bir ilk temas olduğunu mu düşünüyorsun? Sence bu bir önceki akşam o kalabalık barda mı oldu?" diye sordu hemen Munro.

"İlk temas olmuş olabilir. Bu yüksek bir olasılık: Kızla ilgili bir şey onu etkilemiş ve hastalıklı fantezilerini su yüzüne çıkarmış olabilir."

"Kızın onun dilinde, İtalyanca konuştuğunu duyması mı mesela?"

"Tek başına bunun olduğunu düşünmüyorum, kızın onun dikkatini daha fazla çekmesini sağlayan ve hemen sonrasında

da onu bir plan yapmaya teşvik edecek başka bir şey olmalı. Dinle..." Claps düşüncelerini toparlayıp doğru kelimeleri seçmek için birkaç saniye sessiz kaldı. "Adamımız iki kız içeri girdiğinde o bardaydı. Belki av peşindeydi, belki de sadece bir şeyler içmek istiyordu. Sheila'yı fark etti: Kızda onu engellenemez bir şekilde etkileyen bir şey vardı. O Amerikalı kızdan gözlerini alamıyordu. Ona yaklaştı... Onu arzuladı... O sırada kızın İtalyanca konuştuğunu duydu, böylece onu daha çok arzulamaya başladı: Kafasında bir plan şekillenmeye başladı. İki kız bardan çıkınca onları otele kadar takip etti, ertesi sabah orada onları bekliyordu. Onları Malecon'a kadar takip etti, kızların çektiği fotoğraf karelerine de orada girdi, yararlanabileceği ilk fırsatı bekliyordu. Sheila o kafeye oturup masada tek başına kalınca harekete geçti. Kızın dikkatini çekmek için İtalyanca konuştuğu sahte bir telefon görüşmesi yaptı..."

"Ama kızın bu şekilde ağına düşeceğinden yüzde yüz emin olamazdı ki," dedi araya giren Munro.

"Gerekseydi başka bir yolunu bulurdu," diye yanıtladı Claps buz gibi bir sesle. "Ama bırak da bitireyim. Kibar ve güven vericiydi, sonuçta telefonda eşiyle konuşmuştu değil mi? Kızı o akşam Santa Ana Tepesi'ne gitmeye ikna etme konusunda çok başarılıydı. Ama kızın arkadaşının geldiğini fark eder etmez kızın yüzünü görüp sonrasında onu tanımasına izin vermemek için acil bir işi çıktığı özrüyle hemen kalkıp uzaklaştı. Akşam o da tepedeydi, orada bekliyordu ve karanlıktan faydalanarak ilk uygun fırsatta kızı yakaladı."

Munro bir süre düşünür gibi durdu. "Evet... her şey uygun görünüyor, mantıklı bir kurgu." Kıstığı gözlerini Claps'e dikti. "Özellikle de sadece Riondino'yu düşünürsek..."

Claps sessizce adama bakmaya devam etti.

"Ama zihnimizi her tür olasılığa açık tutmalıyız," diye devam etti kelimeleri vurgulayarak konuşan Munro. "Bir ilk temas olduysa, bunun nasıl olduğunun yanı sıra, sonrasında gerçekleşen Malecon ile ilgili oluşturduğun kurgu da bizim fikrimize uyuyor."

"Bunu yapan İtalyan adamdı Munro," dedi Claps vahim bir sesle. "Kızı daha önce ilk nerede fark etmiş olduğu hiç önemli değil."

"Biz de böyle düşünüyoruz, zaten elimizdeki tek çıkış noktası da bu. Ama bunu yerinde yapmak gerek." Munro Claps'in gözlerinin içine baktı. "Az önce kıza oraya gideceğini söyledin..."

"Gideceğim," diye kısa kesti salona geri dönmek üzere yürümeye koyulan Claps. "Ama şimdi tekrar içeri girelim."

***

"En tepeye varmak üzereydik," Alice Hartford anlatmaya devam ediyordu. "Çok yorulmuştuk. Hava boğucuydu, akşam çökmüştü ama buna rağmen bunaltıcı bir sıcak vardı."

"Saati hatırlıyor musunuz?" diye sordu Claps.

"Bu soruyu daha önce beş ya da altı kez cevapladım zaten: 22.30." Kız yorgundu ve o gece olanları sürekli tekrar yaşamak onu derinden etkiliyordu. "Affedersiniz... kabalaşmak istemedim," diye ekledi hemen sonra. "Sheila'nın tuvalete girmesi gerekiyordu, bulunduğumuz yerin biraz ilerisinde bir mekân vardı, tipik bir yerel lokanta, bar gibi bir şeydi, dışarıdan net anlaşılmıyordu. Onu beklerken etnik ürünlerin satıldığı bir he-

diyelik eşya dükkânına göz atmaya koyuldum. Onun geri gelmediğini fark edip altı, yedi dakika sonra saate baktığımda saat 22.37'yi gösteriyordu. Birkaç dakika daha bekleyip hastalandığından endişe ederek mekâna girdim. Ama orada değildi... artık orada yoktu..." Alice Hartford'un yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

Claps kızın toparlanması için birkaç saniye bekledi.

"Çevrede çok insan var mıydı?"

"Evet... Neredeyse herkes bizim gibi turistti. Mekânlar da tıkabasa doluydu."

"Sheila'nın o mekâna girdiğini gördünüz mü?"

"Hayır, ayrıldığımızda hemen arkamı dönmüştüm çünkü gittiğim dükkân tam ters taraftaydı."

"O zaman oraya girdiğinden tam olarak emin değiliz."

"Hayır... girdiğini görmedim."

"Daha sonra mekânın girişine bakacak oldunuz mu? İçeri giren biri dikkatinizi çekti mi? Bir erkek..."

Kız başını iki yana salladı. "Altı, yedi dakika sonra, yani Sheila'nın hâlâ gelmediğini fark edene kadar o tarafa doğru bakmadım."

"Onu aramak için içeri girdiğinizde kimseye tuvaletlerin nerede olduğunu sordunuz mu?"

"Gerek kalmadı, tüm masalar dışarıdaydı ve içerideki neredeyse tamamen boş alanda sadece bar tezgâhı ve yanında *baño** yazılı bir kapı vardı."

* İspanyolca, Banyo/tuvalet

"Onu tuvalette bulamayınca kimseye Sheila'yı görüp görmediğini sordunuz mu? Çıktığını gören olmuş mu?"

"Elbette sordum... ama içeride tam bir karmaşa vardı, bir sürü insan girip çıkıyordu... Kimse bilgi veremedi. O zaman hemen dışarı çıktım, onu dışarıda beni beklerken bulmayı umuyordum..."

"O zaman mı endişelenmeye başladınız?"

"Endişeden daha fazlası... kafam karışmış ve korkmuş hissediyordum... koşarak deniz fenerine doğru çıktım... belki Sheila beni beklemeden ilerlemiştir diye... sonra tekrar geri indim. Bacaklarım titriyordu... artık başına bir şey geldiğinden emindim... sonunda bir polis buldum, ama İngilizce bilmediğinden ne dediğimi anlamıyordu. Sanırım bir histeri krizi geçiriyordum... birden etrafımı büyük bir kalabalık sardı... biri bana kendi dilimde böyle bir kalabalıkta birbirini kaybetmenin çok normal olduğunu ve kısa sürede arkadaşımı bulacağımı söyledi." Alice Hartford'un yüzünde acı bir tebessüm belirdi: "Kısa sürede..." diye tekrarladı. "İki saat sonra bir polis beni otelime götürdü. Bütün gece Sheila'nın ortaya çıkacağına dair boş bir ümitle ağlayarak bekledim. Sabah kendi ülkemin konsolosluğuna gidip yardım istedim."

Salona uzun ve ağır bir sessizlik çöktü.

Yanaklarından tekrar yaşlar dökülmeye başlayan kız "Tüm bildiklerim bunlar," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

***

Claps ile otelden çıkan Munro paltosuna iyice sarındı. Hartford ile görüşmeleri bittikten sonra tek bir kelime konuşmamışlardı.

"Ne zaman yola çıkacaksın?"

Atlanta'da yağmur durmuştu ama hava soğuktu.

"Hemen yarın," diye yanıtladı Claps kararlı bir şekilde. "İlk uygun uçak saat kaçta bakacağım."

"Saatleri araştırmana gerek yok," dedi yüzüne hafif bir sırıtma yayılan Munro. "Teklifimi kabul edeceğinden emindim: Delta Havayolları'nın sabah saat 09.00'daki uçağında adına bir rezervasyon yaptırıldı. Miami'de aktarma yapıp yerel saatle 14.25'te Guayaquil'e varıyor."

Claps pek şaşırmamıştı. Bir süre akıp giden trafiğin ışıklarını izledi. "Bir şey daha var: Kızların kaldığı otelde kalmak istiyorum."

"Bununla da bizzat ilgileneceğim," dedi Munro, sonra belki farkına bile varmadan sesini alçaltarak devam etti: "Dinle, Guayaquil'de sana yardımı dokunabilecek biri var. Bir dost: Senin gelişinden haberdar edilecek. İsmi Henrique Zambrano. Ulusal polis teşkilatı *Policía Nacional*'de* görevli, daha doğrusu başmüfettiş, sizdeki komiser rütbesinin karşılığı gibi düşünebilirsin."

"Polis mi? Ama sen bana demiştin ki..."

"Evet, yerel polisin bizimle her tür işbirliğini reddettiğini söylemiştim. Doğru ama bu resmi bir işbirliği değil. Ülkede 2007 yılında bir darbe girişimi oldu. Başkan Correa'ya karşı isyan eden polisin ta kendisiydi. Başkan, Quito'daki bir hastaneye sığınmak zorunda kaldı ve asker tarafından kurtarılıncaya kadar orada kaldı. Birçok kafa kesildi ve o günden beri de polis teşkilatında yalnızca başkana sadık polisler yer alıyor."

* İspanyolca, Yerel, ulusal polis teşkilatı

"Peki ya şu Zambrano?"

"Tasfiyeden kurtulanların içinde birkaç dost vardı ve o da bunlardan biri."

"Bir ayrılıkçı mı?"

"Hayır hiç ilgisi yok, hükümetine sadıktır. Sadece Correa'nın yönetime gelmesinden önce birlikte çalışmış olduğumuz bir dost o kadar. Sana yardım edecek; her ne kadar senin resmi olarak bizimle bir bağın olmasa da ihtiyatlı bir şekilde elbette: Sen Riondino'nun peşindeki İtalyan bir kriminologsun."

"Zaten gerçek de bu," dedi Claps kendi kendine gaddar bir tonla.

"Zambrano sana orada gerekli desteği ve yerel polisin elindeki tüm bilgileri sağlayacak." Munro'nun sesi keskin bir hal aldı. "Ama sen sakın ona karşı gereğinden fazla cömert olma, bu bizim operasyonumuz, Ekvador polisinin değil."

Claps ağırlığını bir bacağından diğerine geçirdi, Munro'nun ondan ne istediği daha net anlaşılmaya başlamıştı. "Kızı kaçıran adamı bulacak olursam..."

"O p.ç bir Amerikan vatandaşını kaçırdı ve muhtemelen öldürdü, bunu yaparken de yanlış kişiyi seçme konusunda tam bir aptal gibi davrandı. Eğer Ekvador adaletinin eline geçerse onu yargılamamıza asla izin vermezler, adamın bize iade edilmesini sağlamamıza imkân yok." Munro birkaç saniye ara verdikten sonra devam etti. Sesi daha da sertleşmişti: "Yaptığı şeyi ona ödetmek zorundayız. Sen onu bul yeter, Zambrano ya da Ekvador polisi farkına bile varmadan onu buraya getirtme işini ben halledeceğim."

"Adam Riondino olsa bile mi?" Claps'in sesinde karanlık bir tını vardı.

"Bu bizim operasyonumuz."

Claps savaşmaya niyetliydi. "İtalya'da çok sayıda suç işledi ve bize iadesine neredeyse kesin gözüyle bakıyorum."

"Siz onu adli bir tımarhaneye tıkmaya hazırsınız, hatta belki birkaç yıl sonra özgür bile bırakırsınız. Bizse ölüm cezasına çarptırırız. Dürüst ol Claps, hangisini tercih edersin?"

3

Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Ama bu türdeki tüm soruşturmalarda durum aynıydı.

Guayaquil'e giden direkt uçuşa daha yarım saat vardı ve Claps, Miami Uluslararası Havalimanı'nda bekliyordu. Atlanta'dan Miami'ye olan uçuş çok kısa sürmüştü, sadece birkaç saat zarfında o kadar soğuk ve yağmurlu bir kış mevsiminden tatlı bir bahara geçiş yapmıştı: Bekleme salonunun camından içeri süzülen güneş Miami'yi bir sel olarak örtüyor gibiydi.

Samanlıkta iğne aramak gibi...

Claps için Sheila Ross'u kaçırıp öldüren ve cesedini yok eden kesinlikle o İtalyandı. Bahse girilecek konu o adamın Riondino olup olmadığıydı.

Evet bu bir bahisti. Ama ortada başlangıç teşkil edecek hiçbir iz, hiçbir çıkış noktası yoktu.

Ve o İtalyan, Guayaquil'in üç buçuk milyonluk nüfusuyla oluşturduğu samanlıkta gizlenen bir iğneydi.

Onu bulma yönünde tek bir ümit vardı ve o da aynı anda hem İtalyanı hem de Riondino'yu aramaktan geçiyordu. Daha doğrusu Malecon'daki adamı onun Riondino olduğundan mutlak bir şekilde eminmiş gibi aramak gerekiyordu. Ancak bu şekilde, izlenecek yol birden ortaya çıkacak ve samanlık seyrelmeye başlayacaktı.

İşe kimlikten başlamak gerekiyordu. Riondino'nun sahte bir kimliği olduğuna şüphe yoktu. Ve eğer gerçekten iki yıldır Ekvador'daysa bir oturma izni de olmalıydı.

Guayaquil'de kaç İtalyan vardı? Sunulan belgeler üstünde bir araştırma yapmak mümkün müydü? Bu durumda Munro aracıları sayesinde belgeler üstünde çapraz kontroller yapabilirdi.

Diğer taraftan Claps, Riondino'nun görüntüsünü bir şekilde değiştirdiğine emindi ama yüzünün değiştirilmesi mümkün olmayan bazı özellikleri vardı: İyi çekilmiş bir fotoğraf ve yüzünü yüzde doksan doğrulukla tanıma imkânı sağlayan bu işe uygun bir yazılım yeterli olacaktı; hemen sonrasında parmak izi ve DNA ile yüzde yüz netlik sağlanacaktı.

Son olarak da aramasını bilen biri için Riondino'nun hastalığı ardında mutlaka birkaç iz bırakmış olmalıydı.

Çoklu kişilik. Toplamda on adet.

Tek bir kişide birleşmiş bir grup gibi: Lider Jack, Kurnaz, Aktör, Kont ve destekçisi Profesör... Hepsinin kendi yetenekleri ve eğilimleri vardı. Ve elbette Hannibal, derinlerden gelen o hayvani içgüdü. Bir de Yumuşak vardı, diğerlerinin varlığından

habersiz olan tek kişilik; zayıf, uyumlu, zamansız yükselmeler-den ve vicdanından hiç hayrete düşmeyen biri... hiç soru sor-mayan, kendini hiç sorgulamayan...

Ve Jack'e çok uzak ve son derece karşı olan en inanılmaz son üç karakter: On yedi yaşındaki Asi, yedi yaşındaki Küçük ve dünyalar tatlısı Giulia.

İyi bir espresso özlemi içindeki Claps önündeki Amerikan kahvesinden son yudumu aldı.

Peki ya İtalyan, Riondino değilse? O zaman tüm stratejileri faydasız olacaktı; başarısız olacağı kesindi.

Pek de kötü bir durum değildi, sonuçta Sheila Ross'u öldüren adamı bulmak onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu zaten.

Uçağa çağrı anonsu yapıldı. Claps kapıya yöneldi.

Eğer adam Riondino değilse, o zaman bekleyecek ve gerekirse tüm dünyayı dolaşacaktı. Ta ki Riondino bir yerlerde yeniden ortaya çıkana kadar...

***

Milano'da akşam ince ve sık bir yağmurla birlikte inmeye başlıyordu. Komiser Sensi bir süredir ofisinden çıkıp çıkmama konusunda kararsızdı. Masasına oturmuş pencereden şehrin bir bir yanmaya başlayan ışıklarını izliyordu. Bir gece önce Cristina Manara geçirdiği vakit, aylardır zihninde bir arka plan gürültüsü gibi gezinen düşüncelerini iyice gün yüzüne çıkarmıştı. Sonunda hissettiği bu bir tür istilaya teslim oldu ve sinirli bir hareketle masasındaki telefonun ahizesine sarıldı. Claps'in cep telefonunu ezbere biliyordu ama numarayı çevirmeden önce bir süre karşısındaki duvara kararsızlık içinde baktı.

Arayıp da yine mesaj bırakması için onu davet eden o sekreterin sesini mi dinleyecekti? Son iki yılda ona kaç mesaj bırakmıştı? Yirmi mi? Otuz mu? Ve sonuncusu sadece birkaç hafta önceydi...

Elbette ki rasyonel ve insani olarak Claps'in her şeyden ve herkesten uzak kalma arzusunu anlayıp buna saygı duymaya çalışmıştı. Ama şimdi üstünden o kadar çok zaman geçtikten sonra artık bunu anlayamıyordu, ya da en azından böyle sert bir tavır içinde olmasını... En azından bir iki çift söz...

Komiser ancak o an duvardaki saatin kaçı gösterdiğini fark etti, sandığından çok daha geç olmuştu ve belki de gecikmiş bir randevunun telafisi için de çok geçti. Claps... Ne isterse onu yapsın!

Sensi bunu kendine asla itiraf etmeyecekti ama ahizeyi yerine koyarken yaptığı sert jestte bir kin gölgesi vardı.

***

Dört saatlik uçuş sonrası havaalanından çıkan Claps'in çevresi sıcak ve nem dolu bir havayla sarıldı. Dijital bir panel öğleden sonra 15.06 olan saat ile birlikte 34 derecelik bir hava sıcaklığını gösteriyordu. Bu, yanında getirdiği giysileri kullanamayacağı anlamına geliyordu. Saatini tekrar yerel saate göre ayarladı. Havaalanının bütün cephesi bitki ve daha ziyade çiçeklerle kaplıydı. Claps bunların yoğun, insanın içine işleyen ve tropikal meyveler gibi olgunlaşmış hissettiren kokularını duyabiliyordu. Alnında oluşan ilk ter damlalarını silerken 'Ekvador'a hoş geldin,' dedi kendi kendine. Bu ter silme hareketinin orada bir alışkanlık haline dönüşeceğini anlamıştı.

Uygun bulduğu ilk taksiye bindi, birkaç yıl önce Milano'daki taksiler gibi sarı renkli bir araçtı bu. Etrafından akıp giden

Guayaquil şehir manzarasını görmezden gelerek düşüncelere dalmadan önce taksiciye otelin adresini söyledi.

Sheila Ross'u her kim kaçırdıysa Riondino ile aynı hareket tarzına sahip olduğu çok netti. İşlediği cinayetler arasından, sayısı toplamda ondu, birbiriyle bağlantılı olanları ayırmak gerekiyordu, yani kanlı kaçışı sırasında gerek duyduğu cinayetler ile Hannibal'ın çılgın öldürme nöbetlerinden kaynaklananları cinayetler... Son gruptaki cinayetler ve hayatta kalan tek kurban olarak Riondino'nun yıllar önce ilk kez yakalanmasını sağlayan Terry Schiavi saldırısı hep aynı davranışsal stratejiyi ortaya koyuyordu: Riondino kurbanıyla önce doğrudan bir temas kuruyordu. Onu uzaktan görmek ona yetmiyor, onunla konuşmak ve etkileşime geçmek zorunluluğu duyuyordu. Bunu bir şekilde kurbanlarının güvenini kazanmak için yapıyordu. Böylece avlanma zamanı geldiğinde hiçbir şeyden korkmayan kurbanının yanına daha kolayca yaklaşıyordu.

Laura Minz'e onu arabayla işine bırakmayı teklif etmişti, Dorina Gjioka müşterisiydi zaten, Terry Schiavi ise arabasından süpermarket paketlerini indirmek için yardım teklif ettiğinde hiç korkmadı; son olarak da vesikalık fotoğraflarını çeken fotoğraf dükkânındaki tezgâhtar kız kapanış saati gelmiş ve kepenkleri indirmek üzere olmasına rağmen onu içeri almıştı.

Buraya kadar her şey İtalyan adamın davranış şekliyle örtüşüyor gibiydi... Ama Riondino, Hannibal'ın hayvani dürtüsünü boşaltmasına izin verdikten sonra kadavrayı ortadan kaldırma gereği duymamıştı hiç, oysa ortada Sheila Ross'tan hiç iz yoktu.

Eylem tarzında bir değişiklik mi olmuştu? Son kurbanı olan Walenstadt'taki genç Sırp striptizci de bulunamamıştı...

Yabancı bir ülkede olmanın getirdiği bir gereklilik ve ardında ona ulaşılmasını sağlayacak hiçbir iz bırakmamak için miydi? Öldürürken yapılan yaralamaların tipi, DNA izleri gibi...

Guayaquil gibi kalabalık bir şehirde yerel halktan herhangi birini aramaktansa ikamet eden bir yabancının peşine düşmek çok daha kolaydı, sonuçta arama alanı daha dardı.

Claps ilk defa gözlerini kaldırıp arabanın camı ardında akan şehri baktı, sesleri dinleyip kokuları hissetmeye çalıştı. Gözlerini kapatıp eski öngörücü baş dönmelerinden birini aradı: Riondino orada mıydı?

Taksi otel girişinin önünde yavaşça durdu.

Şoför dönüp düşünceleri içinde kaybolmuş Claps'e baktı: "¿Señor..?"*

***

Soraya Palacios otuz sekiz yaşındaydı ve her ne kadar hayat ona karşı çok kibar davranmamış olsa da hâlâ güzel bir kadındı. Villanın kapısına yaklaşırken gülümsedi. Guayaquil'in en şık mahallelerinden biri olan Los Ceibos'taki bu villa hayatında gördüğü en güzel evlerden biriydi ve Soraya orada yaşıyordu.

Elindeki alışveriş torbalarını yavaşça yere koyduktan sonra gülümsemeye devam ederek anahtarı büyük girişteki kapıya soktu. Orada yaşıyordu, evin anahtarları elindeydi, o evde hizmetçi olması az bir önem taşıyordu.

Kıyıdan birkaç yüz kilometre içerideki Andes bölgesinde doğmuş olmasına rağmen Soraya Palacios yayladan çok deniz insanıydı. Bu, uzun fiziksel yapısından ve yüzündeki nazik hat-

* İspanyolca, *Bay / bayım / beyefendi*

lardan da anlaşılıyordu. Önce okyanus kıyısındaki Salinas'ta yaşayan ailesi Soraya'nın hayatının ilk yirmi yılını yoksulluk içinde geçirdiği Chimborazo* eteklerindeki iki bin metreden fazla rakıma sahip o fakir yerleşim yerine sonradan taşınmıştı.

Dolaşımdaki eski sisteme ait paralar ya da yeni geçilen mevcut dolarlar olsun Palacios ailesinin eli hep çok az para gördü. Hayat onlar için birkaç şanslı dönem dışında hiç de kolay olmadı.

Tüm o zaman boyunca Soraya İspanyolcadan ziyade Quechua** dilinde konuştu ama yaşadıkları köyün fırsatları el verdiğince okumaya çalıştı. Hep ama hep sahilde yaşamayı, annesinin geceleri ona uyumadan önce anlattığı masallardan bildiği, kendini kıyıya vuran dalgaların sesini hayal etmeye zorladığı o uçsuz bucaksız denizi her gün görmeyi hayal etti.

Bu hayali, tarlaların arasından geçmekte olan bir muz ve kakao tüccarıyla tanışmasıyla taçlandı.

Deniz insanı olan Soraya yayla kızlarından çok farklıydı ve hayal bile edemeyeceği kadar güzeldi. Yirmi yaşına bir ay kala bu adamla evlenip onunla birlikte Guayaquil'e gitti. Deniz, şehrin yakınlarındaydı ama şehrin içinden geçen nehir çok daha güzeldi.

Onun yaşadığı yerden çok farklı bir yaşantısı olan bir şehri ilk anda sevdi ve her ne kadar biraz suçluluk duyarak da olsa kocasının hissettiği yakınlığı ve keyfi o bulamasa da, kendini örnek bir eş olmaya adadı.

Fakat üç yıl sonra ondan yirmi beş yaş büyük olan kocası bir kan hastalığına yakalandı. Doktorların akut lösemi olarak teşhis koydukları bu hastalık yüzünden sadece üç ay gibi bir

* Ekvadorun en yüksek dağı olan sönmüş bir volkan.

** Peru ve Bolivya'da yerli halkın konuştuğu dillerden biri.

zaman içinde ölen kocası onu eski hayatından bile daha yoksul bir şekilde bırakıp gitti.

Ama Andes'te yaşamış olanların derisi sertti ve Guayaquil, küçük ya da dönemsel olsun iş imkânlarının hiç eksik olmadığı büyük bir şehirdi. Soraya orada kalmak istedi, hiçbir şey onu her şeyin önceki yüzyıla aitmiş gibi olduğu o köye geri döndüremezdi.

Çok sert koşullarda çalıştı, çok acı çekti; güzelliği çok dikkat çekse de nadiren erkeklerle tanıştı ve hiçbirine karşı bir şey hissetmedi. Bir daha evlenmeyi de düşünmedi ve sadece bir kez, ki bundan hâlâ utanç duyuyordu, bu erkeklerden birinden hayatta kalabilmek adına yardım kabul edip onunla birlikte oldu.

Ve dayanmayı başardı.

Şimdi on beş yıl sonra artık hiç Quechua dilinde konuşmuyordu, eski köyü Sierra nostaljiden uzak bir anıydı sadece, *cumbia*'yı* harika bir şekilde söylüyordu ve en önemlisi bir yıldan fazla bir süredir muhteşem bir işi vardı: Düzen içinde tutması gereken şık bir villa. İçinde tek bir señor yaşıyordu. Bir yabancı.

Işığa karşı kalan giriş holünde adamın onu karşılamaya geldiğini gördü.

"¿Señor...?"

"Bu akşam İtalyan yemeği istiyorum," dedi adam kusursuz bir İspanyolcayla. "Hangi yemeği pişirmek istersen Soraya."

***

Resepsiyonda kayıt yaptırırken, içeri girerken dikkatini çeken küçük holdeki koltuklardan birine gömülmüş gazete okuyan bir adam yanına yaklaştı. "Doktor Claps?"

* Güney Amerika'ya özgü geleneksel bir müzik türü.

Henrique Zambrano polisiye bir filmden fırlamış gibiydi. Seyircinin görmeyi bekleyeceği türden tam bir Latin Amerikan polisi tipiydi. Kısa boylu ve tıknazdı, biraz kilolu olduğu için karın kısmı gerilen mavi gömleğin üstüne ince ve açık renkli keten bir takım elbise giymişti, kuzgun rengi saçları jöle benzeri bir şey ile arkaya doğru taranıp sabitlenmişti, bıyıklıydı ve alnı açıktı, saçları kadar siyah çerçevesi ve camları olan bir güneş gözlüğü takıyordu. Claps adamın ne zaman bir puro yakacağını düşünmeden edemedi.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" Neyse ki İngilizcesi çok iyiydi. Aralarında iletişim sorunu olmayacak demekti. "Hizmetinizdeyim. Bir duş alıp üstünüzü değiştirmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Lütfen rahatınıza bakın, ben sizi burada bekliyorum, vaktimiz var nasılsa."

Resepsiyondan oda anahtarını alan Claps, Zambrano'nun koyu renkli gözlerine baktı. "Hayır, ortada olmayan tek bir şey varsa o da zaman."

Sheila Ross'un kaybolmasının üstünden on dört gün geçmişti... İtalyan adamın zaten çok az olan ipuçlarını tamamen ortadan kaldırmasına izin verecek on dört gün...

"Sadece bavulumu odaya bırakmama izin verin. Beni hemen kızın kaybolduğu yere götürmenizi istiyorum."

4

Zambrano Guayaquil'in hızlı ve düzensiz trafiğinde polis lambası olmayan Ford marka sedan arabayı acele etmeden sürüyordu. "Ortak Amerikan dostlarımız bu işi ancak kendilerinin iyi bir şekilde halledeceğini düşünüyorlar. Onlara göre bizim polisimiz amatörlerden oluşan etkisiz bir grup. İşin doğrusu bunun tüm dünyadaki polislerin böyle olduğuna inanıyorlar. Gerçek şu ki bu soruşturmayı büyük bir ciddiyet ve endişeyle ele aldık. Turizmin çok önemli olduğu bir ülkede yabancı bir turistin kaybolması hiç de hafife alınacak bir durum değil."

Claps camdan giren havada biraz serinlik bulmaya çalışıyordu ama faydasızdı. Neden bu lanet olasıca adam klimayı çalıştırmıyordu ki? "Ama günlerce bunun bir kaçırma vakası olduğuna inanmadınız. Kızın bir çılgınlık yaptığını düşünüyordunuz."

"Buna gerçekten inanıyor musunuz? Bu bizim medyaya da yurduğumuz versiyondu. Galeyan yaratmak ve kötü reklama sebep olmak istemiyorduk... Ortada Ekvador'un tehlikeli bir ülke olduğu izlenimi var zaten. Size dediğim gibi turizm çok önemli bir kaynak, Galapagos'a uçuşlar buradan kalkıyor."

"Yani bana kızın aranmasına yönelik araştırma ve soruşturmaların hemen başladığını mı söylüyorsunuz?"

"Kızın kaybolmasından on iki saat sonra, Amerikan Büyükelçiliği'nin baskılarının başlamasıyla birlikte mevcut tüm devriyeler şehrin dört bir yanına yayıldı. Akşamdan önce tüm muhbirlerle konuşulmuş ve kadınlara yönelik şiddet geçmişi olan herkes izlemeye alınmıştı. Durumu hiç de hafife almadık."

"Peki ya sonuç?"

Zambrano dudaklarını büzdü. "Nada," dedi İspanyolca. "*Nada de nada.*"*

"Ya İtalyan?"

"Malecon'da karşılaştığı adam mı? Hani şu Ross'a tepeye mutlaka gitmesini tavsiye eden?"

Claps onayladı. "Nasıl oldu da o ayrıntıyı izlenecek bir yol olarak düşünmediniz? Yoksa adamın kimliğini tespit etmek için bir şeyler yaptınız mı?"

"Bunu size Amerikan fenomenleri mi anlattı?"

Zambrano aniden manevra yapan bir araçtan kurtulmak için direksiyonu bir küfür savurarak sertçe kırdı.

* İspanyolca, *Hiçbir şey*

"İtalyan..." diye tekrarladı yavaşça. "Kızı bulmak için hiçbir yolu göz ardı etmedik, bunu da tabii, her ne kadar tesadüfi bir karşılaşma, ziyaret edilecek yerler üstüne basit bir tavsiye gibi görünse de. Hayır Doktor Claps, biz hiçbir şeyi göz ardı etmedik, sizin şu İtalyanı da öyle." Zambrano diliyle hızlıca dudaklarını ıslattı. "Dostunuz Munro'nun düşündüğünün aksine bizim de bilgisayarlarımız ve veritabanlarımız var. Guayaquil 3.700.000 kişinin yaşadığı bir şehir. Bunlardan 3.500'ü İtalyan ve bunların da sadece yüzde yirmisi kadın. Büyük bölümü emekliliğini burada geçirmek üzere gelmiş olan yaşlılar, belki de İtalya'ya göç edip orada evlenen ve sonra da geri dönen Ekvadorlular. Yaşları otuz ile elli arasındaki 2.812 kişiden 842'si erkek. Bu sayı fiziksel özellikleri işin içine kattıkça düşüyor."

Pür dikkat kesilen Claps aniden bunaltıcı sıcağı hissetmez olmuştu. "Bu tespiti yapmak için kişilerin beyan ettiği orijinal dokümanlardaki bilgileri mi kullandınız?" diye sordu Zambrano'nun sözünü kesip.

"Aynen öyle. Araştırmayı boy uzunluğu bir seksenin altında olacak şekilde kurduk."

"Ve...?"

"562 kişi. Ama burada durmadık; İtalyan, kıza Milano'dan geldiğini ve iki yıldır burada yaşadığını söylemişti. Eğer bu söylediği doğruysa sayı 156'ya düşüyor."

"Hepsi de Milano'dan mı?" diye sordu Claps hayretler içinde.

"Hayır, araştırmada doğum yeri dikkate alındı ve bu biraz daha genişletilip daha genel olarak tüm Kuzey İtalya'ya yayıl-

di: Yani içimizden birileri ülkenizin coğrafyasını detaylı araştırdı. Dahası ikamet süresine ilişkin ihtiyatlı olmak açısından Ekvador'da kalış süresini otuz altı ay ve altı ay arasında genişlettik." Zambrano kısa bir ara verdi. "Ne diyorsunuz Doktor Claps, sizce de o kadar etkisiz ve amatör müyüz?"

"O 156 kişinin isimlerini tespit ettikten sonra ne yaptınız?"

"Polis olarak görevimizi yaptık... sayı daha da düştü. Çoğunun, adamımızın Malecon'da Ross'a kanca attığı sabah saatlerinde orada olmasına imkân vermeyecek işleri var, diğerleri şişman ya da her ne kadar çok genel de olsa Hartford'un verdiği fiziksel tanımdan uzak özellikler taşıyor, hatta içlerinden biri kel. Sonunda elimizde 32 kişi kaldı." Zambrano arabayı birden karşılarında beliren küçük bir meydana park etti. "İşte geldik."

Claps'in arabadan inmeye hiç niyeti yok gibi gözüküyordu. "Devam edin, bana şu 32 kişiden bahsedin."

Zambrano Claps'e doğru döndü. "Yalnızca iki gün içinde hepsiyle görüştük, resmi olmayan bir şekilde elbette. Hiçbiri Malecon'da Sheila Ross'la tanıştığını kabul etmedi, hatta hepsi o sabah orada olduğunu reddetti, aynı şekilde akşam Santa Ana Tepesi'nde olduklarını reddettikleri gibi. İfadelerini doğruladık: İçlerinden 13'ü söylediklerini kanıtlayamadı. On üç... ne kötü bir sayı, kötü şans getirir."

"Bizdeyse tam tersi," dedi Claps. O an kendini gerçekten de çok şanslı hissediyordu: Ekvador polisi sayesinde samanlık iyice küçülmüş, iğne gittikçe büyümüştü.

"Âdeta üstlerine çöktük. Birkaç gün takip ettik. Malecon ve tepede bulunduklarına dair ipuçları aradık. Ama hiçbir şey

çıkmadı. Şunu da ekleyeyim ki Sheila Ross'u kaçıranın İtalyan olduğuna dair de bir kanıt yok: Elde başka veri olmayınca bu alandaki takip de sonra erdi."

Zambrano araçtan indi ve rengârenk evlerin arasından tepeye doğru tırmanan yolun başına park etmiş polis aracına yaslanmış, tembelce duran iki polis memurunu başıyla selamladı.

"Tamamı merdivenlerden oluşan bir tırmanış," dedi ilk basamağa ayağını koyan Zambrano.

"Deniz fenerinin ve Santa Ana Kilisesi'nin olduğu tepeye kadar toplam 444 basamak. Gördüğünüz üzere her bir basamak numaralandırılmıştır: Amerikalı 382. basamak civarında ortadan kayboldu."

"Polis memurları o günden beri burada mı bekliyor?" diye sordu iki memuru işaret eden Claps.

"Hayır, tırmanış boyunca başka polislere de rastlayacağız... bu şehir hakkında çok az şey biliyorsunuz Doktor Claps." Zambrano tepeyi dolduran renkli evlerin hepsini kucaklamak istermiş gibi kollarını iki yana açtı. "Burası Las Peñas, Guayaquil'in en eski mahallesi; aynı zamanda da en tehlikelisi. Elbette ki bugün bir zamanlar olduğu kadar değil... ama bu yokuş Las Peñas'ın tam kalbinden geçiyor ve her yıl buradan binlerce turist tırmanıyor, onların güvende olmasını istiyoruz."

"Sheila Ross'un olduğu gibi mi?"

Claps'in alaycı yorumunu görmezden gelen Zambrano yukarı çıkmaya başlamıştı bile. "Solumuzdaki kapıyı görüyor musunuz? Mahallenin yan tarafındaki bir ara sokaktan tırmanış parkuruna erişimi engelliyor, yukarı doğru çıktıkça bu ka-

pılardan çokça göreceğiz. O bölgedeki evler eskidir, sokaklar karanlıktır, küçük suçlar sadece evlerin içiyle sınırlı kalmaz... Hangi büyük şehirde polisin bile girmekten kaçındığı böyle mahalleler yok ki sanki? Sağ tarafta ise hiçbir kapı göremezsiniz; evler restore edilmiş ve rengârenktir. Nehirden bakıldığında ve kartpostallarda görülen şehrin pitoresk tarafı. O taraftan basamaklara çıkan herhangi bir yan yol yok, yalnızca farklı bir noktada çıkışa yeniden bağlanan ve denetleme altında tutulan birkaç güzergâh mevcut. Kısacası teorik olarak yol mühürlenmiş halde: Tepeye tek giriş ve çıkış şu an bizim yürüdüğümüz yol, başka yok."

Bu sefer aniden durma sırası Claps'teydi. Durduğu basamak ise 11 numara olarak işaretlenmişti. "Yani bu, arka mahalleye girmek ya da şehrin herhangi başka bir bölgesine ulaşmak için bu tırmanış yolundan çıkma imkânı bulunmadığı anlamına mı geliyor?!" diye sordu hayretler içinde.

"Yerleşim yerlerinin arasına girmekten bahsediyorsunuz değil mi? Hayır, bu teorik olarak mümkün değil." Zambrano gözlerini hafifçe kıstı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum... Kendinize şunu soruyorsunuz: O zaman İtalyan, kızı buradan nasıl götürdü? Kızı, arkadaşına bir şey söylemeden kendisini takip etmeye ikna etmiş olmalı, bunun başka bir açıklaması yok..."

Gafil avlanan Claps şaşkındı. Sheila'nın Alice Hartford'u geride bırakıp İtalyan adamın peşinden gitmeye ikna olduğu aklına yatmıyordu. Dikkatini terden sırtına yapışan tişörtünden uzaklaştırıp hızla düşünmeye çalıştı.

Zambrano'nun gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi. "Yalnız teorik olarak dedim... Sadece görünüşte. Gerçekte bu sistemde

birçok hata var; örneğin yolun solunda bulunan mekân ve dükkânların bazılarının mahallenin 'yasak' bölgelerindeki yollara açılan arka kapıları var. Hatta bunlardan biri de tam... neyse, nasılsa kendiniz göreceksiniz." Zambrano yavaş ve düzenli adımlarla tekrar çıkmaya başladı. "Ha gayret Doktor Claps, daha çıkacak neredeyse dört yüz basamak var önümüzde."

***

Nihayet 382. basamağa vardıklarında merdivenli yol küçük bir tür meydana açıldı. Bir tarafında Las Peñas'ın tipik çok renkli binalarından birinin zemin katına kurulu birkaç küçük dükkân, sol tarafında ise Sheila'nın tuvalete gittiği mekân vardı.

Claps uzun süredir elinde tuttuğu mendille alnında biriken teri kim bilir kaçıncı kez sildi. Bacaklarının çözüldüğünü ve göğsünün sıkıştığını hissediyordu. O boğucu sıcağın yarattığı tropikal nemin içinde yavaşça boğulduğunu hissediyor gibiydi. Zambrano'ya bakıp nasıl üstünde ceketiyle durmayı ve en ufak bir yorgunluk ya da ter belirtisi taşımadığını kendine sormadan edemedi.

"Size tepeye tırmanmanın hiç de kolay olmadığını söylemiştim... hem sonra kıyafetleriniz de bizim iklimimize hiç uygun değil, daha uygun bir şeyler alırsanız iyi edersiniz."

"Şurası mı?" diye kısa kesti mekânı işaret eden Claps.

Duvarları maviye boyalı iki katlı bir binaydı, merdivenli çıkışa bakan yüzü sanki binanın arka kısmıymış gibi bir görünüme sahipti. Bir tür pergolanın hemen arkasında dört beş küçük masa ve eğri bir ışıklı tabela vardı. Yandığında

çok parlak renklere sahip olduğu şüphe götürmeyen bu tabela mekânın dar girişini gösteriyordu, burası muhtemelen evin eski servis kapısıydı.

Zambrano küçük bir çene hareketiyle binayı işaret etti: "Mekân burası, binanın zemin katına kurulu, birinci kat ise yerleşim yeri ama pek iletişim kurmayı seven insanlar değiller."

Claps tırmanma parkurunun o noktasında arka mahalleye erişim sağlayan yollar olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

"Dükkân sahibini, personeli ve o akşam orada olan birkaç müşteriyi sorguladık. İçeride çok insan ve dolayısıyla büyük bir karmaşa vardı. Birkaçı içeri bir kızın girdiğini hatırlıyor ama bunun kesinlikle Ross olduğundan emin değiller," dedi mekânın girişine yönelen Zambrano. "Kesin olan tek şey kızın dışarı çıktığını kimsenin görmemiş olması," diye ekledi içeri girmeden önce.

Mekânın içi Alice Hartford'un hatırladığı gibi öyle pek de küçük değildi ama üstünde *baño* yazılı kapı, bar tezgâhının gerçekten de hemen yanında ve görünür bir şekildeydi. Mekân sahibi onlara kısa bir bakış attıktan sonra sessizce selam verip tekrar işinin başına döndü: Zambrano'yu tanıyor olmalıydı ve yaşanan polis trafiğinden sonra onu hemen fark etmişti.

Zambrano'nun peşinden giden Claps o kapının aslında tuvaletlerin gerçek girişlerinin yer aldığı birkaç metrekarelik küçük bir iç avluya açıldığını keşfetti. Etrafa göz gezdirdi... hiç ışık yoktu, akşam orayı bir tek yıldızlar aydınlatıyor olmalıydı. Yüksekliği iki metreden fazla olmayan bir duvar avluyu dışa

kapatıyordu, duvarda sanki sıvaya zorla sıkıştırılmış gibi duran küçük bir kapı vardı.

"Görüyor musunuz?" diye sordu kapıyı işaret eden Zambrano. "O kapı arka mahalleye açılıyor ama sadece buradan, yani içeriden açılabiliyor. Dışarı çıkılabilir ama girilemez."

Kızı takip mi etmişti? Avluda onu bekleyip saldırmış ve dışarı mı sürüklemişti?

Claps sahneyi zihninde görmeye çalıştı ama zorlanıyordu... baş dönmelerinden eser yoktu.

"Doğal olarak mahalle ilk araştırdığımız yer oldu," diye ekledi Zambrano. "Kapı kapı dolaştık."

Peki dışarı sürükledikten sonra ne yapmıştı? Dışarıda kızı buradan götürebileceği bir arabası mı vardı? Ama kızı tam da orada yakalayabileceğini nasıl bilecekti de arabayı oranın yakınına park edecekti?

Arabaya ulaşana kadar onu mahallenin sokaklarında taşımış olması mümkün müydü? Kimseye görünmeden ve ardından hiç iz bırakmadan?

Zambrano sanki onun düşüncelerini okur gibiydi. "Evet, burada sizin şu İtalyan adamın önceden hazırladığı bir planı uygulamaya koymuş olduğunu düşünmek biraz zorlaşıyor, bu daha ziyade bir sersemle tamamen tesadüfi ve şanssız bir karşılaşma için ideal bir durum gibi görünüyor."

Şanssız bir karşılaşma... bir sersem... Claps kapıya doğru ilerlerken böyle iğrenç bir cinayeti küçümser gibi görünen bu kelimelerden çok rahatsızlık duydu.

Belki Zambrano da halk ve özellikle de turistler arasında kargaşa yaratmama işine odaklanmıştı. Sonuçta bir sersem, seri bir katilin varlığı gibi korku ve dikkat uyandırmazdı, rezervasyon sayıları da düşmezdi.

İtalyan, kızı kendisini arabasına kadar izlemeye ikna etmenin bir yolunu bulmuş olabilir miydi? Bunları düşündükten hemen sonra sertçe sordu: "Sizin üstünde çalıştığınız varsayım bu mu yani? Bir sersemden mi yola çıktınız?"

"Bu çok daha mümkün görünüyor. Ama..."

Claps'in kapıyı itip açmasıyla önünde Las Peñas'ın labirent gibi sokakları ve yolları belirdi. Tırmanış boyunca görülen parlak canlı renklerdeki düzenli ev sıralarından eser yoktu. Az miktardaki renk kalıntısı içinde neredeyse bir tek gri renk göze çarpıyordu. Yollarda boş bira şişeleri ve türlü çöp vardı. "Ama?"

"Mahallede muhbirlerimiz var, ayrıca ortada bir de para ödülü var..."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Munro size söylemedi mi? Ross ailesi faydalı bilgi sağlayacak kişilere yarım milyon dolar vereceğini duyurdu, bu burada bir dilsizi bile dile getirecek kadar yüksek bir tutar. Ayrıca mahallenin bu tarafında yerin bile gözü kulağı vardır, eğer olay yerinde bir sersem olsaydı bu vakte kadar çoktan ismini, adresini ve telefon numarasını ele geçirmiştik. Oysa kimse hiçbir şey bilmiyor ve hiçbir şey görmemiş, en azından bir erkekle uzaklaşan yabancı bir kız görmemişler."

Zambrano bir süre sessizce ayakkabılarına baktıktan sonra gözlerini Claps'e dikerek konuştu: "Kızı kim kaçırdıysa buralı

olmadığına şüphe yok, ayrıca kızı buradan götürmek üzere arabası dışarıda hazırdı. Bunu Quantico Davranış Analizi Birimi nasıl tanımlar? Organize davranış mı?" Zambrano cevap beklemiyordu. "Hayır Doktor Claps, resmi soruşturma bir kenara, eğer sizin İtalyanı şüpheli olarak düşünmek zorsa, benim için bu işi bir sersemin yaptığına inanmak çok daha zor."

Sokakta küçük çocuklar bağırarak koşuşturuyordu; karşı binadaki fanilalı yaşlı bir adam pencereden çocukları izliyordu.

"Buradan kimseye görünmeden çıkıp uzaklaşmış olamazlar mı?" diye sordu Claps, bir yandan da içinden hâlâ İtalyan adamın Sheila'yı kendisiyle arabasına gelmeye ikna etme ihtimali olup olamadığını soruyordu...

Ona anlatılan haliyle kız tehlikeli olarak kabul edilen bir mahallede daha yeni tanıştığı bir adamla, hem de arkadaşına haber vermeden maceraya atılacak bir tipe benzemiyordu.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Saat gecenin 10 buçuğuydu, öyle geç bir saat değildi. O saatte böyle bir iklimde insanlar evden çok sokaklarda oturur. Amerikalı bir kızı gerçekten de kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Burada, mahallenin hiçbir turistin ayak basmadığı bir yerinde, hem de gece vakti?"

***

Soraya iyi bir aşçıydı; yemek yapmayı çok seviyordu ve kızarmış muzlu *ceviche de camarones** yemeği eşsizdi. Ama İtalyan mutfağında biraz zorlanıyordu: Ortaya çıkan yemeğin

* Güney Amerika'da ve özellikle Ekvador'da çok bilinen bir deniz mahsulü yemeği.

doğru tadı taşıdığından, daha doğrusu patronunun damak zevkine uyduğundan hiçbir zaman emin olamıyordu. Aslında başlangıçtaki birkaç kısır girişimden sonra patronu hiç şikâyet etmemişti, hatta aksine ona sıklıkla memnun kaldığını göstermişti, sadece birkaç küçük tavsiyede bulunmuştu o kadar.

Patronunu çok seviyordu, kendisine bu iş imkânını sunduğu için ona minnettardı.

Eşyasız odalarda ya da nemli ve sıvası dökülmüş duvarları olan küçücük dairelerde yıllar geçirdikten sonra artık daha önce hayalini bile kuramayacağı o güzel villada tam bir hanımefendi gibi yaşıyordu.

Patronunu seviyordu çünkü aynı zamanda yakışıklıydı, sadece filmlerde görülen şık beyefendiler gibi giyiniyordu, Soraya'ya karşı hep çok kibardı, boyu tam istediği uzunluktaydı ve ince hatlara sahip solgun *gringos*lara* da benzemiyordu. Esmerdi ve birçok kuzeyli Latin gibi atkuyruğu yaptığı uzun saçları vardı. Atkuyruğu evet, yayla insanlarının yaptığı gibi o nefret ettiği örgülerden değil.

Hem sonra... hem sonra bir şey daha vardı... bir sır... Soraya'nın kimseyle paylaşmadığı bir sır.

Bazen kibarlığını korusa da bakışları öyle sert ve soğuk bir hal alıyordu ki kendisiyle konuşurken Soraya'nın sırtından aşağı bir ürperti yayılıyordu... Ama bu çok nadir oluyordu, hem sonra efendisini o kadar sık gördüğü de yoktu. Dışarıda olmadığı zamanlarda vaktini salona kapalı geçiriyordu, ya da bazen akşamdan gece geç vakte kadar arabaların durduğu büyük ga-

* İspanyolca, *Amerikalılar için kullanılan bir tabir.*

rajda oluyordu: Burası Soraya'nın evde girmesinin yasak olduğu tek yerdi, tek bir anahtarı vardı, ona emanet edilmemiş büyük bir kilitti bu.

Patronu o akşam için İtalyan yemeği pişirmesini istemişti. Bu, iki yemek hazırlaması gerektiği anlamına geliyordu, yani yemek literatürüne göre bir 'ordövr' ve bir de 'ana yemek'.

Soraya kararsızdı... belki de o tuhaf şekilde pişirilen, pişerken başından bir an bile ayrılmaması gereken zor pirinç yemeğiyle işe başlamalıydı. Yemeğin ismi de tuhafına gidiyordu: Risotto.

Ana yemek için nasılsa aklına sonradan bir şey gelirdi.

***

İniş boyunca sadece birkaç kelime konuştular. Claps her basamakta gittikçe daha çok uyuşan bacakları ve üstüne yapışan kıyafetleriyle etrafına bakınmaya ve İtalyan adamın nasıl olup da kimseye görünmeden Sheila'yı götürebildiğini düşünmeye devam ediyordu.

Arabaya binip birkaç dakika yol aldıktan sonra tekrar konuya döndü: "Tepeye tırmanış boyunca kameralar olduğunu gördüm..."

"Evet, ama çok azı çalışıyor, daha ziyade dekor olarak oradalar... koreografi: Amaç, turistlere güven ve etkinlik duygusu verme."

"Olan kayıtları izlediniz mi peki?"

"Elbette. Ross'un aşağı indiği görülmüyor, sadece çıkarken kameralara girmiş ve 382. basamaktan yukarıda da yok, tepe-

den tam o civarda Las Peñas mahallesinden geçerek ayrıldığına hiç şüphe yok. Buna ek olarak daha önce bahsettiğim kanıtı olmayan on üç İtalyanı da araştırdık. Mahalledeki eski tanıdıklarımızı da elbette. Tahmin edin sonuç ne oldu?"

"*Nada*..."

"Dilimizi öğrenmeye mi başladınız? Nitekim dediğiniz gibi... *nada*, yani hiç."

"Kılık değiştirmiş olabilir." Riondino bu işte çok başarılıydı ve Claps bunu iyi biliyordu.

"*Puede ser**... olabilir," diye yanıtladı Zambrano.

"O kayıtları almam mümkün mü? Bir de şu on üç İtalyan hakkındaki bilgileri?"

"Yarın hepsi elinizde olacak."

* İspanyolca, *Olabilir*

5

Duş sonrası hâlâ bornozlu olan Claps odasının küçük balkonuna çıktı. Etrafı hemen öncekinden daha boğucu gelen bir sıcak hava dalgasıyla çevrildi ama içeri girip klimanın karşısına sığınma isteğine karşı koydu. Saat akşam yediyi geçeli çok olmamıştı ama hava çoktan kararmıştı. Ekvador'da güneş her gün erken batıyordu. Bu alışık olduğundan farklı bir karanlıktı, sanki dünyanın bu bölgesinde gökyüzünün daha eğimli ve açık görünen yıldızlı bir duvar altında kendine ait bir ışıltısı varmış gibiydi...

Nereden geldiği belli olmayan ani bir esinti kısa bir rahatlama yaratmanın yanı sıra zihnini yeniden şüphe ve sorularla doldurdu.

İtalyan, Sheila'yı gerçekten de tepede onunla buluşmaya ikna etmiş olabilir miydi?

Hem de kız, arkadaşına bundan hiç bahsetmeden?

Yoksa Alice Hartford'un gizlediği bir şey mi vardı?

Kimse bir şey görmemişti, kızı alıp götürdüğü araba orada hazır bekliyor olmalıydı. Biliyordu, bekliyordu... tüm bunların başka bir açıklaması yoktu.

Şehrin ışıkları yanmıştı, insanlar sokakta sakince geziniyordu.

Claps içeri girip telefonda bir numara çevirdi.

Aramanın düşmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti ama Munro telefonun ikinci çalışında hemen cevapladı: "Net bir fikrin oluştu mu?"

"Alışmaya başladım. Yarın üstünde çalışabileceğim tüm materyaller elimde olacak."

"Zambrano sana çok yardımcı olacak. Onu küçümseme."

"Aptal bir adam değil, konuya da çok hâkim. Söylesene... nasıl oluyor da o kadar iyi İngilizce konuşuyor?"

Claps, Munro'nun yüzünde sinsi bir gülümseme belirdiğine iddiaya girerdi. "Kariyerinin başında burada bizimle iki yıl geçirdi: Bir işbirliği projesi kapsamında eğitim kursu. Sonra Correa geldi ve bu konuyla ilgili hiçbir şey yapılmadı."

Claps 'Correa seçildi' dese daha doğru olurdu diye düşündü... "Sana Alice Hartford ile ilgili bir sorum var. İfadesinde yalan söylemiş olabilir mi?"

"Neden şimdi böyle bir şey soruyorsun?"

"Ya da daha basitçe, bir şey gizlemiş olabilir mi?" diye ısrar etti Claps.

"Anlattıklarında bir tutarsızlık olduğunu mu fark ettin?"

"Söylediğim gibi durumu iyice kavramaya çalışıyorum, Munro. Olası senaryolar üstüne tezler üretiyorum, sadece bu." Claps derin bir nefes aldı. "Şimdi, yalan söylemiş ya da bir şey saklamış olabilir mi?"

Munro sakince açıklamaya koyuldu: "Elbette bizim de aklımıza gelen ilk sorulardan biri bu oldu. Alice Hartford güvenilir bir tanık mıydı? Bize anlattıkları gerçek miydi? O, Sheila Ross'u gören son ve aynı zamanda olayların nasıl geliştiğine dair söylediklerine güvenebileceğimiz tek kişiydi. Yalan söylemediğinden emin olmak zorundaydık." Munro bir an için durdu. "Sen benzer durumlarda bizim bir sanığı sorgulama pratiklerimizi bilirsin. Tanığı farklı açılardan izleyen birçok gizli kamera kullanılır: Kişiyi tam olarak kadraja alan, ön planda yüzü ve ellerini çeken kameralar. Görüntülerden kalp atışını, solunum hızını ve hatta cildin nem durumu frekanslarını tespit edebilen bir yazılım da kullanıyoruz."

"Terleme olup olmadığını tespit etmek için mi?"

"Evet, bu yalan söyleme yönünde iyi bir göstergedir. Sonra film bir grup uzman tarafından kare kare inceleniyor: Duruş, ifadedeki her küçük varyasyon, kırışıklar, gözbebeklerinin büyüklüğü, ellerin hareketleri... Ve belirli kriterlere göre her bir şüpheli görüntü ortaya çıkarılıyor: Kalp ve nefes ritmi ve..."

"Cildin nemi," diye tamamladı Claps onun yerine.

"Alice Hartford yalan söylemedi, bundan emin olabilirsin," dedi Munro konunun kapandığını düşünen birinin ses tonuyla.

Claps birkaç saniye bekledikten sonra sordu: "Peki bir şey gizlemiş olabilir mi?"

"Kendisine sorulan sorularla ilgili hayır, bunda da yalan söylendiğinde verilen aynı tepkiler oluşur, mutlaka fark ederdik."

"Ama kendisine gizli tutmak istediği şeyle ilgili bir soru sorulmadıysa..." Claps inatçı bir ısrar içindeydi.

"Dinle, kafandaki tam olarak nedir? Eğer soracak spesifik soruların varsa istediğimiz zaman Hartford'la yeni bir görüşme ayarlayabiliriz."

Birkaç saniyelik bir tereddüt oldu. "Hayır, en azından şimdilik. Kafamda net bir şey yok; şu an için bana ifadesinde yalan söylememiş olduğunu bilmek yeter."

Konuşma bittikten sonra Claps cep telefonunu yatağın üstüne fırlatıp otelden çıkmak üzere hızla giyindi.

***

Soraya'nın işvereniyle ilgili alışması gereken şeylerden biri de akşam yemeği saatiydi. Yemek akşam 18.30 ya da en geç 19.00'da yeniyordu. Bu, günün son yemeği için en uygun ve sağlıklı olduğu düşünülen vaktin bir saat kadar öncesiydi. Ve Soraya'nın değiştirmeye en çok zorlandığı alışkanlıktı, hatta bugün bile günün alışkın olduğu rutinini ve ritmini değiştirdiği için ona sıkıntı yaratan tek şeydi. Ama böyle bir iş bulma şansının yanında küçücük bir pürüzdü o kadar. Evet, küçücük bir talihsizlik demek daha doğru olurdu... Bazen karşılaştığında lafladığı bir meslektaşı ona bunun yaygın bir alışkanlık olmadığını söylemişti: Yakınlarındaki bir villada

oturan Kuzey İtalyalı bir señor akşam 20.30'dan önce asla yemek yemiyordu.

Neyse ki patronu o akşamki İtalyan yemeğinden de memnun kalmış görünüyordu. "Sen iyi bir aşçısın," demişti ona yemekten sonra kahvesini yudumlarken.

Ondan gelen iltifatlar Soraya'yı çok mutlu ediyordu. Kendinden gurur duymasını sağlıyor ve patronunu tatmin edemezse evden ayrılmak zorunda kalacağına dair hissettiği hafif korkuyu kontrol altında tutmasına yardımcı oluyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok, çekilebilirsin Soraya," diye ekledi adam fincanını masaya koyarken hafifçe gülümseyerek.

Soraya bu gülümsemeyi tanıdığını düşünüyordu: "Señor..." diye sordu bakışlarını yere indirerek. "Daha sonra banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?"

Adamın bakışları birden buz kesti. "Bu akşam istemiyorum," diye yanıtladı soğuk ve kesici bir sesle.

***

Sol y Luna'yı* bulması uzun sürmedi. Burası Sheila ve arkadaşının Galapagos'tan geldikleri akşam bir şeyler içmek için uğradıkları mekândı. Çok kalabalık değildi ama muhtemelen ilerleyen saatlerde dolacaktı. Müzik de beklediği kadar yüksek değildi. Claps bir süre etrafına bakındıktan sonra bar tezgâhına yaklaşıp bir tabureye oturdu ve bir bira istedi.

"*¿Hay alguien que habla inglés, o italiano?*"** diye sordu az İspanyolcasıyla.

* İspanyolca, *Güneş ve Ay*

** İspanyolca, *İngilizce ya da İtalyanca bilen biri var mı?*

"*¿Italiano?*" diye tekrarladı ona servis yapan barmen, sonra masalara hizmet eden başka bir gence bir baş işareti yaptı. "*Rafael, este señor quiere hablar italiano*".*

Gencin uyanık bir görüntüsü ve sempatik bir gülümsemesi vardı, buna biraz gerçeklikten uzak bir sempatiklik denebilirdi. "Sizin için ne yapabilirim señor?" diye sordu akıcı bir İtalyancayla.

"Di... dilimi çok iyi konuşuyorsunuz," dedi Claps. Bu arada kendi dilinde konuşurken hemen tökezlemeye başladığını fark etmişti.

"Ablamla muchos años, yani uzun yıllar Bergamo yakınlarındaki bir kasabada yaşadık." Genç tekrar gülümsemeye başladı. En fazla yirmi beş yaşlarında, diye düşündü Claps. "Hatta orada büyüdüm denebilir, buraya dört ay önce döndüm," diye ekledi.

"Kız kardeşiniz hâlâ İtalya'da mı?" diye sordu Claps, esas konuşmak istediği can alıcı noktaya hemen gelmek istememişti, önce az da olsa bir empati kurmak daha iyiydi.

"Bir İtalyan ile evli, iyi bir işi var, bu orada benim bulamadığım bir şey, o yüzden geri döndüm, burada eskisinden daha çok imkân var artık."

"Ülkeniz gerçekten de büyüleyici... Söylesenize burada, iş ye... yerinde sıkça İtalyanca konuşuyor musunuz?"

"Bazen ama çok sık değil. Gelen birkaç turistle." Rafael yeni gelen turistlerin oturduğu iki masaya endişeli gözlerle baktı. "Yapabileceğim bir şey varsa söyleyin lütfen," diyerek kısa kesti.

* İspanyolca, *Bu bey İtalyanca konuşmak istiyor.*

Birkaç saniye tereddüt eden genç, iş arkadaşına döndü ve "Ricardo, benim için şu masalara bakar mısın lütfen," dedi hızlı bir İspanyolcayla.

Cevap olarak aldığı sert bakış karşısında hafif bir fısıltıyla "*Policías...*"* dedi.

"Evet," diye tekrar lafa girdi Claps o sırada yanındaki tabureye oturan gence dönüp. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, arkadaşıyla şu köşedeki masaya oturdu," dedi Rafael masayı işaret ederek. "Fotoğrafı tüm gazetelerde çıktı, hatırlamamak imkânsız."

Claps birasından bir yudum aldı. "O akşam mekân tıkabasa doluymuş."

"Hem de çok, tüm gece boyunca bir masadan diğerine koşup durmak zorunda kaldık."

"Peki servis yaptığınız o kadar insan arasında nasıl oluyor da onu bu kadar i... iyi hatırlıyorsunuz?"

"Tahmin edemiyor musunuz? Onunla İtalyanca konuştum; İtalyanca konuşan bir Amerikalı ve bir Ekvadorlu, çok tuhaf değil mi sizce de?" Rafael'in sempatik gülüşü tekrar ortaya çıktı. "Üstelik güzel de bir kızdı zaten."

"Uzun mu konuştunuz?"

Genç başını salladı. "Siparişini almak dışında birkaç kelime o kadar. Bana bir süre Perugia'da yaşadığını söyledi, İtalyancayı orada öğrenmiş."

* İspanyolca, *Polis*

"Güzel... Rafael... isminiz buydu değil mi? O akşam İtalyanca konuştuğunuz başka biri oldu mu?"

"Hayır, size söyledim bu çok nadir olur."

"Peki mekânda başka İtalyanca konuşan birileri var mıydı hatırlıyor musunuz?"

Genç bir süre tereddüt ettikten sonra yanıtladı: "Hayır... hiç sanmıyorum."

"İyi düşünün," diye ısrar etti Claps. "Hiç mi İtalyan turist yoktu?"

"Hayır..."

Claps bir süre sessiz kaldı. Biraz vakit kazanıp düşüncelerini sıraya dizmek için birasından bir yudum daha aldı. "Kızların masasının yakınında onlarla ilgilenen biri var mıydı, hatırlıyor musunuz? Mesela soh...sohbetinizi dinleyen yalnız bir adam?"

Rafael akşamı zihninde canlandırmak için konsantre oldu. "Üstünden çok zaman geçti ve içeride çok insan vardı... üzgünüm," dedi birkaç saniyelik kararsızlıktan sonra.

Claps sanki gencin bir şeyler eklemesini beklermiş gibi bir süre gözlerini ona dikerek sessizce durdu. "Teşekkürler," dedi sonunda. Çıkardığı on dolarlık banknotla birlikte tezgâha bir de telefon numarasını bıraktı. "Bir şeyler hatırlayacak olursanız ararsınız," dedi ayağa kalkıp barı yorgun adımlarla terk etmeden önce.

Rafael onun bıraktığı bardağı temizlemek için aldığında içindeki biranın yarısı hâlâ duruyordu.

"Aynasız ne istiyormuş?" diye sordu masalardan siparişleri alarak dönen diğer garson.

"Amerikalı kız hakkında bir şeyler sordu."

"Şu kaçırılmış olan mı?"

"Buraya gelip de polisin ilgilendiği kaç Amerikalı kız var ki?"

Bir süre düşüncelerine dalan iş arkadaşı yüzünü buruşturarak konuştu: "Burası lanetli bir bar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyor musun? Şu bir yıl önce olan olay. .."

"Anlat Ricardo..."

6

Claps çok az uyumuştu ve bu kısa süreli uyku her zamankinin aksine hatırlayamadığı nahoş rüyalarla kesintiye uğramış bölük pörçük bir uykuydu. Tek bildiği kendini yorgun ve tükenmiş hissettiğiydi, sanki jet lag üstüne uçuştan iki gün sonra çökmüş gibiydi. Ya da belki de sadece aldığı hapların dozajına dikkat etmesi gerekiyordu.

Bol miktarda kahve ve Ross hakkında otel personeline sorulan ve hiçbir fayda sağlamayan birkaç sorudan sonra iklime daha uygun kıyafetler almaya gitti. Sonra Zambrano'yla buluşmak üzere Sheila'nın İtalyan ile konuştuğu yere gitti.

Zambrano'nun uzaktan yaklaşmakta olduğunu gördü. Elbiseleri ince olmasına rağmen yine terden üstüne yapışmıştı.

"İşte benden istediğiniz her şey burada, tam elektronik destek," dedi Zambrano, sonra yüzüne yayılan alaycı bir gülümsemeyle ekledi: "Kendi ülkenizde olsaydınız bunları size ulaştırmak çok daha kolay olurdu, basit bir e-posta ve işlem tamam."

Claps, Zambrano'nun uzattığı USB anahtarını aldı. Aklı parlaklığını geri kazanmıştı ve saat farkı hissi kaybolmuştu.

"İçinde tepeye çıkış boyunca kameraların kaydettiği tüm görüntüler ve doğal olarak on üç İtalyan ile ilgili eksiksiz bir dosya var."

"Bu belgeleri dışarı çıkarttığınız için size sorun yaratmamışımdır umarım."

"Sorun mu?" dedi koyu gözlerinin üstündeki kaşlarından birini havaya diken Zambrano.

"Munro bana iki ülke arasındaki ilişkiler yüzünden polisinizin onlarla işbirliği olanaklarına tamamen kapalı olduğunu söyledi. Bu bilgileri bana sağlayarak riske giriyorsunuz."

Zambrano eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "*Los americanos** her şeye bir casusluk kulpu takmaya bayılırlar. Casuslar, CIA, gizli operasyonlar... Aslında ortada hiçbir risk yoktur. Dinleyin Doktor Claps, son yıllarda bu ülkede ekonomi %4,5 büyüdü, yoksulluk oranı yüzde 40'tan 17'ye, işsizlik ise %4'e geriledi. Okur yazarlık oranı %95'e yükseldi ve sağlıkla eğitim hizmetlerinden herkes faydalanabiliyor. Bütün bunlar Amerika'nın değil bizim faydalarımız doğrultusunda yapılan bağımsız politikaların sonucudur, hatta bunların çoğu zaman Amerika'nın tersine politikalar olduğunu söylemeliyim." Zambrano kısa bir ara verdikten sonra devam etti: "Ekvador'da And Dağları'na, Galapagos Adaları'na, Amazon yağmur ormanlarına, sahillere, yaylalara ve ekili kırsal alanlara sahibiz... farklı etnik gruplar, kültürler, gelenekler ve farklı lehçeler var... ama buradaki herkes ülkesindeki ilerlemeden

* İspanyolca, *Amerikalılar*

gurur duyuyor ve açıkçası bunun Amerikalıların hoşuna gitmemesi umurlarında bile değil."

"Onların bir hava üssünü kapattınız, Chávez ve İran'la sıkı ilişkileriniz var, ABD büyükelçisini ve askeri personeli sınır dışı ettiniz, Londra'daki büyükelçiliğiniz Julian Assange'a sığınma imkânı tanıdı... hoşnutsuzluktan biraz fazlası var ortada," dedi sakince gözlemleyen Claps.

"Doğru. Çok daha fazlası var. İlişkilerin gergin ve karmaşık olduğuna şüphe yok. Ama yine de tüm bunlara rağmen iki ülke arasındaki ilişkiler sürüyor, hem de nasıl: ABD ithalat ihracatımızda açık ara ilk sırada ve buraya gelen turistlerin çoğunluğu Amerikalı. Kısacası ortak bir menfaatin olduğu durumlarda işbirliği yapıyoruz... bu belki çok fazla göz önüne çıkarılmadan ve her iki tarafın büyük dikkati altında oluyor ama yapıyoruz..."

"Az önce diyordunuz ki..."

Zambrano araya girdi: "Size diyordum ki ortak çıkarlarımız arasında Sheila Ross'u kaçıranı bulmak da var, tabii kızın hâlâ hayatta olduğu ümidiyle. Ek olarak Munro'nun sağlayabileceği kaynak ve teknolojilerin faydası olmayacağını düşünecek kadar da aptal değiliz."

Claps durumu çok iyi anlamıştı. "Ama bu siyasi iklim göz önünde bulundurulduğunda resmi bir soruşturma için özellikle de ulusal topraklarda yapılacak böyle sıkı bir işbirliğini kabul etmek imkânsız, öyle değil mi?"

"*Exactamente.*"*

"Hal böyle olunca da Amerikalıların bilgisi dahilindeki bir Avrupalı devreye giriyor..."

* İspanyolca, *Aynen öyle*

"Böylece Amerikalılar bu soruşturmada bize Doktor Claps aracılığıyla yardımcı oluyor."

Zambrano gözlerini kıstı. "Hakkınızda bilgi edindik. Bu tür bir av konusunda ne kadar büyük bir deneyime sahip olduğunuzu biliyoruz ve çok kıymetli bir kişilik olmanıza da büyük önem veriyoruz. Özelikle de Munro'nun kaynaklarıyla destek vermesi mümkün olursa. Lütfen ihtiyacınız olan her şeyi benden isteyin, beni ulusal polis teşkilatı ile aranızdaki gayri resmi bir bağlantı olarak düşünün."

Zambrano'nun söylediklerinde Claps'i şaşırtan bir şey vardı ve bu sonunda ani bir sezgiyle dışarı çıkıverdi: "Takdir edilen deneyimim bireysel kaçırma ya da kayıp vakaları üstüne değil," dedi yavaşça. "Geçmişte daha ziyade seri cinayet soruşturmalarına destek verdim. Bu ayrıntı gözünüzden kaçmış olmalı..."

Gözlerini nehre doğru kaçıran Zambrano cevap vermedi.

"Bana söylemeniz gereken başka şeyler var mı?"

Zambrano bir süre tereddüt etti, doğru kelimeleri arar gibi bir hali vardı. "İstatistiklere inanır mısınız Doktor Claps? Bunları bir kaynak gibi görür müsünüz?"

"Evet önemlidirler, nasıl kullanılacaklarını bilmek gerekir."

"Bakın, biz her gün kimsenin umurunda olmadan birilerinin ortadan kaybolduğu bir üçüncü dünya ülkesi değiliz. Bu şehirde her yıl beş yüzden fazla kişinin kaybolduğu ihbarını alıyoruz. Yaşlı insanlar, küçük çocuklar, psikiyatrik sorunu olanlar, iliğine kadar borca batmış kişiler..."

"Benim şehrimde de durum pek farklı değil," dedi Claps.

"Bunların neredeyse tümü ilk günlerde bulunur, kaybolma vakalarının yüzde doksanı diyebiliriz. Geri kalanların büyük çoğunluğu zihinsel dengesizliği olan yaşlılardır ve muhtemelen nehir onları tanınmayacak bir halde denize ya da kıyıya nereye taşır. Çözülemeyen ya da bulunamayanlar arasında otuz yaşın altında olanlar çok azdır ve yine bunların içinde yirmi beş yaş altı genç kadınlara çok nadir rastlanır: Yılda birden az diye biliriz. İstatistikler böyle diyor. Ta ki geçen yıla kadar..." Bakışlarını tekrar nehre çeviren Zambrano yine durakladı. "Geçen sene içinde kaybolan genç kadınların sayısı üçtü, Amerikalıyı da sayarsak dört." Gözlerini Claps'e dikti. "Bu size hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Claps gözünü bile kırpmadan dinliyordu. "Küçük bir insan örnekleminden ve nispeten kısa bir gözlem süresinden bahsediyoruz. Sayılar, istatistiki açıdan anlam taşımayacak kadar küçük," dedi dikkatle.

"Yine de yüzde 400 gibi bir artışa tekabül ediyor. Ayrıca kaybolan kızların tipolojisinde belirgin bir uyum var."

"Uyum mu?" Claps kaşlarının irkildiğini hissetti. "Devam edin."

"Bu arada kendi vatandaşlarımdan bahsediyorum, ama bakacak olursak Ross için de durum pek farklı değil. Ayrıca kızların hiçbirinin ardında iz bırakmadan kaybolmaları için bir neden yoktu. Hepsi bekârdı ve hiçbirinin ailesi Guayaquil'de değildi. Hepsi de memnun olduklarını söyledikleri ve birçok insanla ilişki kurmalarını sağlayan bir işe sahipti: Alışveriş merkezinde çalışan bir tezgâhtar, müşterisi bol bir barda garsonluk yapan bir kız, burada Malecon'daki *Antropologico y de Arte Contem-*

poraneo Müzesi'nde* çalışan bir görevli." Zambrano kelimelerini iyice vurgulayarak devam etti: "Fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı: Güzel, koyu renk uzun saçlı, zayıf; bizim kadınlarımız çok uzun boylu değildir, geniş kalçaları vardır ama genellikle..."

"Minyondurlar..." diye tamamladı Claps. Zambrano'nun yavaşça verdiği onay ile sırtından aşağı bir ürperti indi.

Riondino!

"Şimdi bana ne diyorsunuz... *?Hay un serial killer en Guayaquil?*"**

***

"Banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?" diye sormuştu Soraya önceki akşam.

O muhteşem evde onu en çok hayrete düşüren yer banyo olmuştu, o kadar ki ilk gördüğünde ağzı beş karış açık kalmıştı. Öyle büyüktü ki, o tek banyo daha önce gördüğü tüm yerleşim yerlerinden bile büyüktü. Ve içini kaplayan o mermerler... altın gibi parlayan pirinç musluklar...

Şimdi, onu gözleri açık hayallere daldıran o güzeller güzeli büyük banyoyu temizliyordu. Bunu her zamanki dikkat ve sevgisiyle yapıyordu, hem de önceki akşam içini burkan o olaya rağmen.

Parıldayan o mermerleri, aynaları ve pirinçleri seviyordu... ama en hayran olduğu şey küvetti: Yerden biraz yüksekti ve çok büyüktü, içinde yüzülebilirdi bile. O sabah yapmasa da genellikle küvetin kenarına oturup hayal kurardı.

* İspanyolca, *Antropoloji ve Çağdaş Sanatlar Müzesi*

** İspanyolca, *Guayaquil'de bir seri katil mi var?*

Yine öyle bir anda olmuştu, işe alınalı bir ay kadar olmuş olmalıydı, bir gün o şekilde oturmuş hayal kurarken Señor onu şaşırtmıştı. Ama şaşırtma kelimesi pek de uygun değildi, daha ziyade onun içeri girdiğini fark etmeyen Soraya kendisini izleyen adamı şaşırtmıştı.

Ne kadar süredir orada duruyordu?

Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı: Tatlı, neredeyse rüyada gibi bir ifade... ve hatları çok daha yumuşaktı, yüzü rahatlamış sanki tüm mimik kırışıkları kayboluvermişti. Her zaman düzgünce atkuyruğu yapılmış saçları dağınıktı.

Kadın kalkmaya niyetlendiğinde elini uzatıp kibarca tutarak ona yardım etmişti.

"Çok güzel değil mi?"

Sesi de değişmiş gibiydi. Bazen sesine yansıyan o derinlik ve kesici soğukluk yoktu, daha ince ve yumuşak bir tonla konuşuyordu.

"İstediğin zaman kullanabilirsin Soraya," demişti büyük küveti işaret edip. "Eğer kullanırsan çok mutlu olurum, gerçekten."

O tatlı bakışlarıyla kadına yaklaşıp yüzünü hafifçe okşamıştı. Kulağına "Mesela bu akşam mükemmel olur..." diye fısıldayıp sessizce çıkıp gitmişti.

***

"Söyleyecek çok şey yok... Üçü de birdenbire ortadan kayboldu. Bir gün önce hepsi işlerine giderken, ertesi gün..." Zambrano eliyle büyücü gibi bir jest yaptı. "Pufff... ortadan yok oluverdiler."

"Şiddet izine rastlandı mı?" diye sordu Claps.

"Kan ya da mücadele izinden mi bahsediyorsunuz? Duyulan bir çığlık ya da tanıklar tarafından görülen sıradışı bir durum gibi mi?" Zambrano başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey. Aksi halde bunları basit kaybolma vakaları dışında tutup farklı bir dosya açar ve tabii ki soruşturmaya başlardık. Ortadan öylece yok oluverdiler, hayatlarında böyle bir şeyin habercisi olabilecek hiçbir delil yoktu; hatta tam tersine hepsinin gelecek için planları vardı: Taşınma, araba alma, kendi işini kurma..."

"Ülkenin başka yerlerinde bulunan ve kimliği belirlenemeyen kadavralarla herhangi bir eşleşme olmadı mı?"

Zambrano tekrar hayır anlamında başını salladı. "Konuyla bizzat ilgilendim, hiçbir eşleşme yok."

"Bu kaybolma vakaları ne zaman oldu?"

Zambrano'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu soruyu ne zaman soracağınızı düşünüyordum... Bir sıklık olup olmadığını mı bilmek istiyorsunuz?"

Claps gözlerini kıstı, artık ne bunaltıcı sıcağı ne de üstüne yapışan teri hissediyordu. "Var mı?"

"Evet, hem de çok net, eğer Amerikalıyı da işin içine katacak olursak her doksan günde bir, bir kaybolma vakası var diyebiliriz."

"Her doksan günde bir... yani üç ay," diye tekrarladı Claps kendi kendine. "Sheila Ross'un da diğerleriyle aynı kişi tarafından mı kaçırıldığını düşünüyorsunuz?" Claps daha en başından buna emindi ama Riondino takıntısının analitik yeteneklerinin önüne geçmesini istemiyordu.

"Hepsi aşağı yukarı aynı yaşta ve fiziki özellikleri birbirine benziyor. Hepsi de aniden ortadan kayboluverdi. Üstelik kaybolmalar belirgin bir zaman aralığı içinde gerçekleşti." Zambrano simsiyah gözlerini Claps'inkilere dikti. "Sizin bundan şüpheniz mi var?"

Claps kaçırdığı gözlerini birkaç saniye nehirde gezdirdi. "Diğerlerinin aksine Ross yabancıydı, burada turistti," diye anlatmaya başladı. "Sizin vatandaşlarınızı kim kaçırdıysa onları ilk bakışta bunun bir suç olarak görünmeyeceğini bildiği için seçti, böylece hemen suçlu avına çıkılmayacaktı. Ama bir Amerikan vatandaşını kaçırması halinde tam aksi olacağını düşünmemiş olamaz. Böyle bir şey eylem tarzında büyük bir fark yaratır."

"Ama Ross'un o kadar önemli bir akrabaya sahip olduğunu bilemezdi elbette," diye yanıtladı Zambrano kararlılıkla. "Tüm mercileri işin içine sokup medyayı ve aramaları tetikleyecek kadar güçlü bir akraba..."

Bu doğruydu... Claps tekrar nehri izlemeye koyuldu. Eğer sıradan biri olsaydı muhtemelen Ekvador polisi olaya fazla ağırlık vermeyecekti, medya ilgisiz kalacaktı ve Amerikan konsolosluğu birkaç cılız girişimden sonra iki ülke arasındaki ilişkileri daha da germemek için daha fazla müdahale etmeyecekti. "Sizin kayıp vatandaşlarınıza dönelim," dedi uzun bir aradan sonra. "Bana üçünün de halkla irtibatta olunan işlerde çalıştığını söylediniz."

"Evet. Kendilerini göstermelerine gerek kalmadan yanlış kişi tarafından kolaylıkla fark edilecek işlerde..." Zambrano bir baş hareketiyle çok uzaklarında olmayan *Antropologico y de Arte Contemporaneo Müzesi*'nin büyük modern binasını

işaret etti. "Son kaybolan Ines orada çalışıyordu. Bir yıl önce ilk kaybolan kişi olan Maribel kaldığınız otelin yakınındaki bir mekânda çalışıyordu Doktor; ikinci kayıp ise..."

"Bekleyin!" diye araya girdi Claps sertçe. "Benim otelimin yakınında mı dediniz? Ne tür bir mekân, bir bar mı?"

"Evet, şu gençlerin çok sevdiği yerlerden. Bol müzik, bol alkol..."

"İsmi ne?" diye yeniden araya girdi Claps, bu sefer sesi olmasını istediğinden çok daha yüksek çıkmıştı. "Barın adı ne?"

"Sol y Luna," dedi Zambrano. Claps sırtından aşağı doğru bir ürpertinin indiğini hissetti.

7

Sol y Luna!

Claps otele vardıktan hemen sonra ani bir sağanak başladı. Yağmur sonrası bastıracak sıcağın çok daha kötü olacağını bildiğinden o yağmurun altında ıslanmayı tercih ederdi doğrusu. Ne yağmuru ne de sıcağı fark edemezdi belki de; o an tüm düşünceleri Sol y Luna'ya odaklanmıştı çünkü. Gözlerini kapatmış yatakta uzanırken odasının camını titreten su ve rüzgâr eşliğinde düşüncelerini tek tek sıraya dizmeye çalışıyordu.

Sol y Luna... kayıp kızlardan ikisi kaybolmadan önce oraya takılıyordu.

Riondino'nun ardında bıraktığı en net iz bu muydu?

Onu bulmak için çıkış noktası burası mıydı?

Çünkü tüm bunlar onunla ilgili olmalıydı. Ortadan kaybolan dört kadın vardı, onun için mükemmel sayılabilecek dört kurban.

Claps bir kez daha onu hissetmesine yardımcı olacak eski baş dönmelerinden birinin arayışı içinde olduğunu fark etti. Ama aradığını bulamadı, yapamıyordu: Çünkü bu artık var olmayan bir Claps'e aitti, Greta Alfieri'nin ölümüyle kaybolmuş, bitmiş bir Claps'e...

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve yerinden doğrularak oturdu: İzleyecek başka yollar vardı. Saatine baktı, 13.00'ü gösteriyordu, bir saatlik zaman farkı düşünülecek olursa Munro'nun öğle yemeğini bölmüş olmazdı.

Hat önceki güne göre daha zor düştü. "İlerleme kaydediyor musun?" diye sordu Munro hemen.

"Söylemek için çok erken," diye yanıtladı Claps, o an için diğer kayıp üç kız ve Sol y Luna ile ilgili sessiz kalmaya karar vermişti. "Daha ziyade size bir dizi dosya göndermek üzereyim, oldukça ağırlar."

"Görsel mi?"

"Görseller ve belgeler. Guayaquil'de ikamet eden on üç İtalyan vatandaşıyla ilgili. Kimliklerinin doğruluğunu tespit edebilir misiniz?"

"Yanlış olamazlar Claps, havalimanı gümrüklerinden göçmen bürolarına kadar yapılan ilk şey pasaportu bir okuyucudan geçirip kodunu kontrol etmek; sahte olsa hemen keşfedilirdi, bunun için dünya çapında kullanılan bir veritabanı var."

"Ama klonlanmış olabilir."

"Hımm... Aynı seri numarası, aynı isim ama fotoğraf farklı. Bu mümkün."

"Riondino psikiyatri kliniğinden kaçtıktan sonra bunu kimliği için yapmıştı zaten."

"Kendi intranetimizi kullanarak bir doğrulama yapabiliriz, son derece iyi çalışır, neredeyse sınırsız bir veritabanı erişimine sahiptir. John Smith diye birini kontrol ettiğimizi düşünelim, onun kredi kartıyla yaptığı tüm ödemeleri, bankadan tüm para çekişlerini, abonelik ve telefon faturalarını, internetten satın aldığı uçak ya da tren biletlerini görebiliriz ve..."

"Ve eğer," diye onun yerine devam etti Claps. "Tüm bunlar İtalya ya da Ekvador dışında bir ülkede gerçekleşmişse, oysaki bizim Mario Rossi burada, Guayaquil'deyse..."

"Tombala yaptık demektir!" diye tamamladı Munro ama hemen sonrasında ekledi: "Tabii ki bu ancak aradığın adam gerçekten kimliğini gizlemek istediyse işe yarar. Onun klonlanmış dokümanlar kullandığı ve gerçek ismini gizlediği konusunda elimizde hiçbir kanıt yok."

"Elbette." '*Aradığın adam...*' Claps'in zihninden karanlık bir ışık geçti: Tek aradığı adam Riondino'ydu. Babasını öldürmüş bile olsa başka herhangi biri umurunda değildi. Ve Riondino klonlanmış doküman kullanmak zorundaydı. "Bunu yapabilir misin? Ne kadar zaman alır?"

"Bana birkaç saat ver."

"Ayrıca resimler de var."

"Neyle ilgili?"

"Öncelikle bu on üç kişinin dokümanlarındaki fotoğrafları."

"Bilgisayarlı antropometrik bir analiz mi istiyorsun? Yani resimle Riondino'nun yüz verilerini mi karşılaştıralım?"

"Evet, aynen."

"Programın yüzde 85'ten fazla garanti vermediğini biliyorsun ve eğer ortada plastik cerrahi varsa bu oran yüzde 50'yi geçmez. Yani pratikte yazı tura atsan da aynı sonucu alırsın."

"Yine de bir sonuçtur. Ne kadar zaman alır?"

"Bunun için biraz sabırlı olman gerek, göründüğü kadar basit bir prosedür değil, önce resimlerin hazırlanması gerek ve sayıları hiç de az değil."

"Son olarak tepeye tırmanış esnasında mevcut kameraların kaydettiği görüntüler var. Görünüşe göre on üç İtalyandan hiçbiri kameralara takılmamış ama..."

"Ama kılık değiştirmiş olabilir." Munro derin bir iç çekti. "Görüntülerdeki yüzleri tek tek analiz edip on üç İtalyanla karşılaştırmak son derece uzun bir iş olacak."

"On dört," diye düzeltti Claps. "Eğer Riondino onlardan biri değilse tabii."

***

"Daha sonra banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?" diye sormuştu Soraya önceki akşam. Bunu Señor'un gülümsemesine bir karşılık olarak yapmıştı.

"Bu akşam istemiyorum," diye yanıtlamıştı adam aniden buz kesen gözleriyle kadını delip geçerek.

İşte o akşamdan sonra kadının içini bir şeyler kemirmeye başladı. Kendisine yöneltilen o gülümsemeyi yanlış yorumla-

dığı için üzülmüş ve kendine öfkelenmişti çünkü patronuna bir şey teklif etmek ona kalmamıştı bunu iyi biliyordu; böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı... bunun sonucu olarak da ödünü patlatan o bakışı hak etmişti.

Ama içini saran rahatsızlığın gerçek sebebi bu değildi. Soraya içini kemiren o huzursuzluğun doğasını iyi biliyordu... çok basitti, o gece o zevki tatmak istemişti. Daha doğrusu bunun fiziksel ihtiyacı içindeydi.

İlki bir yıl önce oldu, hayal kurmak için oturduğu küvetin kenarına sessizce yaklaşan Señor'un "Bu gece mükemmel olur," diyerek onu şaşkınlığa uğrattığı o gece...

Ve Soraya onun bu isteğini yerine getirdi.

Çıplak ayaklarıyla sadece ayın aydınlattığı banyo salonuna yavaşça girip kapıyı açık bıraktı. Büyük küvetin içindeki su hâlâ ılıktı. Küvetin kenarındaki mumları büyük bir özenle tek tek yaktı. Üstünde incecik bir kombinezon vardı. Yalnızdı ama omuz askılarından birini neredeyse bir alçakgönüllülük içinde indirirken onun kendisini bir şekilde izlediğini biliyordu. Diğer askısını da indirince ince kumaş sürtündüğü göğüs uçlarını sertleştirerek aşağı kaydı. Göğüslerinin güzel olduğunu biliyordu. Yumuşaklardı ve koyu renkli uç kısımlarının etrafında kıvrımlı çok hoş bir hat vardı. Bazılarına göre ufak tefek olabilirdi, ölçüleri de hafif asimetrikti ama otuz sekiz yaşında olmasına rağmen yirmilik bir kız gibiydi hâlâ.

Üstünden kayan kombinezon birkaç saniye kalçalarında durakladı. Sanki açık kapıdan gelen ve omuzlarında hissettiği o

hava akımının gerçekten de Señor'un soluğu olup olmadığını anlamak için zaman kazandırıyordu ona.

Hafif bir kalça hareketiyle kombinezonu yere düşürdü ve çıplak kaldı. Parlak cildi ayın ve mumların ışığını yansıtıyordu.

Dans eder gibi bir adımla kombinezonun üstünden atladı.

Önce bir ayağını sonra da diğerini küvete soktu.

Artık onun, arkasındaki açık kapıdan kendisini izlediğini biliyordu.

Hâlâ muhteşem olan kalçalarını gösterecek şekilde diz çöktü.

"*Mirame*,"* diye düşündü geç gelen erdemli bir utanca meydan okuyarak.

İleri doğru atılan iki yavaş adımın sesini duydu, o sessizlik içinde canlı ve tok bir nota karışımı gibiydi bu ses.

O zaman suya tamamen girdi, su çenesini okşarken kafasını küvetin kenarına dayadı. Bedeni ağırlığını kaybedip ayak parmakları suyun yüzeyine doğru yükselirken gözlerini kapattı.

Uzun bir süre sanki zaman durmuş gibi hissetti.

Sonra onun yaklaştığını duydu: Önce sıcak nefesini sonra küvetin etrafında dönen ayak seslerini hissetti. Gözleri hâlâ kapalıydı, hareketsiz bedeni ise bir beklentinin gerilimi içindeydi.

Onu izliyor muydu? Vücudunun güzelliğini mi tartıyordu?

Onun tarafından çıplak görülmüş olmanın içinde yarattığı cinsel zevki anbean cesurca karşıladı. Ama gözlerini hâlâ açmamıştı.

* İspanyolca, *Bana bak*

Sonunda, ona bitmek bilmez gibi gelen bir süre sonunda Señor'un ayağını hafifçe tutan ellerini hissetti. Adam parmaklarını gezdirerek ayaklarını okşamaya başladı.

"Çok güzel ayakların var Soraya... yumuşak... uzun tırnaklar, şekilleri çok güzel..." Señor'un sesi tanıdığı bildiği o ses değildi, onu o sabah şaşırtan sesti bu, yumuşak ve ince; onu böyle gözleri kapalı dinlerken bunu bir kadın sesi sanabilirdi.

"Ama tırnaklarına oje sürmen lazım, o zaman çok daha güzel olur..."

Soraya okşayışın ayak tabanına doğru kaydığını hissetti, sonra adamın el parmakları onun ayak parmaklarının arasında gezindi.

"Kırmızı. Kırmızı oje çok güzel olur."

Soraya çok sıcak bir zevk duyuyordu; bu, gerilimini yok ederken aynı zamanda tekrar artırıyordu.

Evet... bunu daha çıplak halde o banyoya girerken ve onun kendisini soyunurken izlemesine izin verirken biliyordu ama ancak o an net bir şekilde anlamaya başlamıştı: Ona istediği her şeyi vermeye hazırdı.

Dahası onu arzulayan artık kendisiydi.

Elini göğüslerinden birine götürmeden edemedi, sert göğüs ucunun parmaklarının arasından kaydığını hissediyordu. Yoğun bir titreme hissetti.

Adamın eli baldırlarına kadar çıkmıştı... Soraya onu her şeyiyle karşılamaya hazır olduğunu hissediyordu.

Ama el birden durdu.

"Sana ben alacağım... güzel kırmızı renkli bir oje... bir zamanlar çok kısa süreliğine tanıdığım birinin kullandığı renkten, bir yıl önce..." dedi adam elini çekip banyodan çıkmadan önce.

***

Ford motoru açık bir halde Sol y Luna'nın karşısındaki kaldırımın önüne park etmişti.

Camları kapalıydı, Zambrano bu sefer klimayı açmıştı. Guayaquil'de akşamın ilk gölgeleri çökmeye başlamıştı. Birkaç saat önce çılgınca yağan yağmurun kalıntıları çoktan buharlaşmış, boğucu sıcak daha da artmıştı.

"İki Amerikalının buraya geldiğini bilmiyorduk," dedi gözlerini barın girişinden ayırmayan Zambrano sessizliği bozarak.

"Görünen o ki Hartford'u iyi sorguya çekememişsiniz," diye yanıtladı Claps sesindeki acı bir tonla.

Zambrano çaresizliğini vurgulamak ister gibi bir jest yaptı. "Sorguyu yapan ben değildim, ayrıca kız ertesi sabah soluğu büyükelçilikte aldı ve ışık hızıyla Amerika'ya geri döndü, tanıklığını derinleştirecek vakit olmadı."

Claps'in gözleri de Sol y Luna'nın girişine kitlenmişti. Sanki gözleriyle duvarları delip o yerin gizleyebileceği sırları görmek ister gibi bir hali vardı. "Maribel... burada çalışan kayıp kızın ismi bu mu demiştiniz?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Maribel Castillo."

"Uzun süredir mi burada çalışıyordu?"

"Sadece birkaç aydır. Akşam işi bitmiş ve uzaktan kendisini mekân yakınlarında bekleyen bir arabaya binerken görülmüş. Bir daha kimse ondan haber alamamış."

"Peki ya araba..."

"Uzaktaymış söylediğim gibi Doktor ve geceymiş, gören kişi modelini bile fark edememiş, aynı şekilde plakasını da okuyamamış."

"Kızla ilgili soruşturma dosyalarını görmek istiyorum ve doğal olarak diğer iki kızla ilgili olanları da."

"Soruşturma mı? Bu üç vatandaşımla ilgili gerçek bir soruşturma hiç yapılmadı ki. Bu yalnızca 'ortada ceset yoksa cinayet de yoktur' yargısından değil, ortada bir suça dair şüphe uyandırıcı hiçbir kanıt olmadığından. Kayıp bildirimi dışında durumdan mustarip olan aile üyeleri ya da akrabalar olmadı. Ancak aradan zaman geçtikten sonra arkadaşları ve işverenleri ortaya çıktı. Üçünün de ardında bıraktığı borç ya da ödenmemiş fatura yok, adaletle ilgili sorunlu bir durumları da yok." Zambrano kısa bir ara verdi. "Teknik olarak bu üç kişi yeni irtibat bilgilerini bırakmadan işlerini ve evlerini değiştirmeye karar veren yetişkin insanlar. Yani, hiçbir soruşturma yok Doktor Claps, sadece birkaç bilgi verici araştırma var o kadar."

"O zaman Maribel kaybolduktan sonra bar personeli sorgulanmadı öyle mi?"

Zambrano kafasını iki yana salladı. "Kayıp ihbarı kızın kaybolmasından tam kırk gün sonra geldi. İhbarı kirasını isteyen ev sahibi yaptı. Sol y Luna personeliyle yalnızca kızın işe gitmediğinin teyidi ve ardında irtibat bilgisi bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için konuşuldu, sorgulamak ise çok başka bir şey."

"Ama sonra harekete geçtiniz."

"Ancak birkaç ay önce, son kayıp vakası gerçekleştikten ve üst düzeydeki bir irtibatım beynimde bir şeyleri tetikledikten sonra," Zambrano iç çeker gibi oldu. "Ama o tarz yüksek teşkilatlarda kimse istatistiklere inanmaz ve rastlantılara da pek kulak asmaz, dahası bu tür suç haberlerinin yayılması sosyal açıdan da tehlikeli olarak nitelendirilir. Kısacası bu konuda tek başıma hareket edip işleri el altından takip etme emri aldım. Ama hiçbir resmi soruşturma olmaması şartıyla. Çünkü ancak bu şekilde üç beş dolar peşindeki resmi bir görevlinin medyaya ya da internete bir şeyler sızdırmasına engel olunabilirdi. Tüm bunlar şehirde özgürce dolaşan bir seri katil olma olasılığının yayılmaması içindi. Ama bilgisayarımda çok korunaklı, şifreli bir dosyam var. Bunu size ileteceğim, ama içinde fazla bir şey yok, benim geriye dönük olarak yaptığım araştırmaların sonuçları o kadar."

Claps bir süre hipnotize olmuş gibi kaldı. "Ross'un kaybolmasını... sizin kaybolan üç vatandaşınızla ilişkilendiren kimse olmadı mı?"

"Hayır, ben böyle bir olasılığı ortaya attığımda bana deli muamelesi yaptılar, ama şimdi," dedi Zambrano ve başıyla Sol y Luna'yı işaret ederek ekledi: "Elimizde çok daha net bir şey var. İzlenecek bir yolumuz var."

"Basit bir tesadüf olabilir..."

"İki kızın da kaybolmadan birkaç saat önce aynı yerde bulunmaları mı?" Zambrano ilk defa gözlerini Sol y Luna'dan ayırıp Claps'e dikti. "Ben bunun tesadüf olduğuna inanmıyorum. Sizin de inanmadığınıza eminim."

Claps adamı karanlık bir bakışla cevaplamakla yetindi. Birkaç saniye sonra tekrar lafa girdi: "Şu siyah araba..." diyerek az önce sorduğu soruya geri döndü.

Zambrano soruyu çoktan anlamıştı. "Hayır Doktor, Guayaquil'de ikamet eden vatandaşlarınızdan hiçbiri o dönem siyah bir arabaya sahip değilmiş."

Birkaç saniye boyunca arabada yalnızca klimanın sesi duyuldu. Sonra Zambrano aniden motoru kapattı. "İçeri girip bir göz atalım. Size bir bira ısmarlayabilir miyim Doktor Claps? Bunun için Sol y Luna'nın çok iyi bir alternatif olduğunu düşünüyorum."

Zambrano tam kapıyı açmak üzereyken Claps onu kolundan tutarak durdurdu. "Bırakın da yalnız gidip birkaç soru sorayım," dedi sertçe. "Eğer o kızları kaçıran kişi gerçekten de bu çevreden biriyse onu telaşlandırmamak adına şu an için polisi bu işten uzak tutmak daha iyi olur."

Zambrano birkaç saniye düşündükten sonra yavaşça kafasını sallayıp motoru çalıştırdı. "Şu an için..." diye ekledi kısık bir sesle.

"Beni akşam yemeğinden sonra otelden alırsınız," dedi arabadan çıkan Claps. "Hem bana söz verdiğiniz birayı ısmarlarsınız, hem de ben size öğrendiklerimi anlatırım."

***

"Tekrar hoş geldiniz, señor. İçki mi istersiniz yoksa yine o Amerikalıyla ilgili konuşmak mı?" dedi onu önceki akşamkiyle aynı neşeli gülümsemeyle karşılayan Rafael.

"Her iki...si de Rafael. Ama bu sefer sana sorum yok, bir yıl önce de burada çalışan birilerine ihtiyacım var."

"Ricardo," dedi genç, biraz uzakta çalışmakta olan arkadaşını başıyla işaret ederek. "Kendini bildi bileli burada çalışır."

Claps önceki akşam yaptığı gibi bar tezgâhının üstüne bir banknot koydu ama bu sefer 20 dolarlık bir banknottu bu.

"Çok bonkörsünüz efendim... ama bunun bir kısmını kendime ayıracağım: Ricardo İspanyolcadan başka dil bilmez o yüzden bir çevirmene ihtiyacınız olacak." Rafael parayı alıp iş arkadaşına göstererek seslendi: "Ricardo, el señor quiere hablar contigo."*

***

Claps yarım saat sonra Ricordo'dan öğrendiği ve Sol y Luna'dan pek de uzak olmayan bir sokaktaki bina numaralarını tarıyordu.

Ricardo... Bir yıl önce oradaydı ve doğal olarak her şeyi hatırlıyordu: Ufak tefek güzel Maribel tam o sıralar çekip gitmiş ve bir daha da kendisinden haber alınamamıştı. O günlerde bara gelip giden İtalyanlar var mıydı? O kadar zamandan sonra hatırlaması zordu, Sol y Luna'ya çok fazla insan geliyordu... Ama iyi düşününce birini hatırladı, ya da en azından bu kişi ona İtalyan gibi gelmişti... Üyesi olduğu tiyatro grubundaki arkadaşları ve üstat Riveros ile haftada en az iki kez bara gelirdi. Tiyatronun öğretmeni çok önemli ve kültürlü biriydi, daha sonra da kulübe gelmeye devam ederek orayı onurlandırmıştı. Ve birkaç kez, ki sonuncusu yalnızca üç akşam önceydi, kendisine evine kadar eşlik etmesine izin vermişti, çünkü çok içtiğinden bacakları neredeyse tutmuyordu. Şu İtalyanı biraz daha iyi tarif edebilir miydi?

* İspanyolca, *Beyefendi seninle konuşmak istiyor.*

"Hayır señor..."

Üstünden çok zaman geçmişti. Hatırladığı tek şey nezaketine rağmen çok ciddi biri olduğu ve pek yapılı olmadığıydı. Onu Sol y Luna'da bir daha hiç görmemişti ama geçen ay için bir şey diyemiyordu çünkü tüm ayı karaciğerindeki rahatsızlık yüzünden hastanede geçirmişti, işe geri döneli sadece birkaç gün oluyordu. Ona daha fazla yardımcı olamadığı için üzgündü ama üstat Riveros'un tiyatrosu yakındaydı, şansı varsa onu bu akşam orada bulabilirdi.

Claps aradığı binayı bulunca buranın aslında bir tiyatro olmadığını hemen anladı, burası bir zamanlar binanın bodrum katına kurulmuş mütevazı bir spor salonuydu. Kapı açıktı, içeride nefes alınamayacak kadar ağır bir hava vardı, bir düzine sandalye ve köşede bir çalışma masası göze çarpıyordu. Masada ellili yaşlarda, beyaz saçlı ve bakımsız sakalları olan bir adam önündeki kim bilir ne ile ilgili olan kâğıtları okumakla meşguldü.

«Señor Riveros?»

«*Sí, soy yo. ¿Señor...?*»*

«Claps. *Mi nombre es Claps*».**

Riveros masanın ardından elini uzattı. "Lütfen rahatınıza bakın Señor Claps, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu ağzının kenarından sarkan çoktan sönmüş purosu yüzünden boğuk bir İspanyolca ile konuşarak.

* İspanyolca, *Evet benim. Siz..?*

** İspanyolca, *İsmim Claps.*

«*Soy italiano y mi español es pésimo... ¿Habla el inglés, Señor Riveros?*»*

Riveros yüzünü buruşturarak kafasını iki yana salladı. "*Muy mal*"**, ama dilinizi biraz biliyorum, *entenderemos*"***... bir şekilde anlaşırız."

Claps etrafına bakındı: Duvarlar *Compañía amatorial de Teatro*"**** tarafından sahneye konulan oyunların afişleriyle kaplıydı. "Pi...Pirandello'yu da sahnelediğinizi görüyorum."

"*Oyunun Kuralları!*"***** Bir yıl önce. Amatörlerden oluşan küçük bir grubuz, hepimiz para kazanmak için başka işler yapıyoruz ama tiyatroyu çok seviyoruz."

"Görüyorum ki dilimi çok iyi konuşuyorsunuz..."

"Birçok kez İtalya'da bulundum. Roma... Floransa... Spoleto Festivali... Ve Pirandellonunkiler dahil olmak üzere birçok İtalyan *clásicos*"****** eseri orijinal dilinde okudum. Sanat deyince ülkeniz bir başka." Riveros purosundan geri kalanı yeniden yakmak için bir süre durakladı, bu esnada Claps'in dumandan rahatsız olup olmayacağını sormayı akıl bile etmedi.

"Evet... size nasıl yardımcı olabilirim?"

Claps bir kez daha soruyu duymazdan geldi, konuya durumu çok rastlantısal gösterecek şekilde varmak istiyordu. "Peki

* İspanyolca, *İtalyanım ve İspanyolcam çok kötü. İngilizce biliyor musunuz Bay Riveros?*

** İspanyolca, *Çok kötü.*

*** İspanyolca, *Anlaşırız.*

**** İspanyolca, *Amatör Tiyatro Grubu.*

***** İtalyan yazar Luigi Pirandello'nun bir tiyatro oyunu.

****** İspanyolca, *Klasik.*

şu an ne üstünde çalışıyorsunuz?" diye sordu, sahnelenmiş eski eserlerin afişlerini inceliyormuş gibi numara yaparak.

"Parlak bir komedi, *de un autor local.*"* Puronun acı dumanı kirli ve nemli havaya karışıyordu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum: Pirandello için... seviyemiz çok düşük, ama bu üç hafta sonra Sanchez Aguilar'da sergilenecek, fantastik bir sahne, *ocasión única!*"**

"Önemli bir tiyatro mudur?"

"En büyüğü ve Guayaquil'in en kıymetlisi."

"O zaman az önce söylediğiniz gibi amatörlerden oluşan bir grup değilsiniz..."

"Oh, hayır... hayır," diye gülümsedi Riveros. "Elbette öyleyiz, tek gecelik bir gösteri olacak, tekrarı yok, küçük bir iz ama oyuncularımın hepsi *excitados****."

"Yine de büyük bir tatmin olacağından eminim." Riveros onaylarken Claps hareketine biraz kayıtsızlık katmak için gözlerini kaçırarak sordu: "Bana vatandaşlarımdan birinin de size eşlik ettiğini söyle...diler."

"Evet, bazen... el señor Giorgio. Milanolu."

Giorgio... Claps Munro'ya gönderilen listedeki isimlerden birinin bu olduğunu hatırlıyordu sanki.

"Gruba katılalı bir yılı biraz geçti. Ama oyunlara katılmıyor, henüz dili yeterince gelişmedi. Gerekli *la fluidez***** oynayabil-

---

* İspanyolca, *Yerel bir yazardan.*

** İspanyolca, *Eşsiz fırsat.*

*** İspanyolca, *Heyecanlı*

**** İspanyolca, *Akıcı*

mek için telaffuz üstünde *concentrar** lazım. Buraya gelir, provalara katılır, rejide bana destek olur. Tiyatro konusunda çok bilgilidir. Ama gelecekte ona uygun olabilecek bir yabancı rolü bulacağıma *le he prometido***."

Milanolu... tiyatro konusunda çok bilgili... Tıpkı Riondino'nun kişiliklerinden biri olan Aktör gibi. Claps hızlı gitmemesi gerektiğini biliyordu, kelimeler ağzından büyük bir güçlükle döküldü: " Bir son...raki prova ne za...man olacak?"

"Yarın akşam, *muy importante**** bir prova."

"Señor Gior...gio da gelecek mi?"

Riveros ağzını büktü. "Bilmiyorum, ama sanmam: Kendisini yirmi gündür görmüyoruz, bana işlerinin çok yoğun olduğunu söyledi.

"Giorgio... Giorgio ne demiştiniz? Soyadı neydi?

"Burada herkes ona sadece Señor Giorgio der... ama durun bir dakika, Milano'da sahne alırken bir *nombre de arte***** kullandığını söylemişti..." Kafasını eğen Riveros gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. "Gerçek ismi değil, sahte bir sahne ismi," diye netleştirdi tekrar. Bir süre hatırlamakta zorlandıktan sonra yüzü birden aydınlanıverdi. "Tabii ya! Tıpkı şu eski satranç *campeon****** gibi: Reti."

* İspanyolca, *Yoğunlaşmak / konsantre olmak*

** İspanyolca, *Ona söz verdim.*

*** İspanyolca, *Çok önemli*

**** İspanyolca, *Sahne adı*

***** İspanyolca, *Şampiyon*

Ve tıpkı Riondino'yu adli psikiyatri kliniğinde tedavi eden psikiyatristin ismi gibi... O adam Riondino'nun tüm kişilikle-rini ortaya çıkarıp tek bir karakterde toplamaya çalışan kişiydi. Riondino'yu herkesten daha iyi tanıyan ve Riondino'nun derin bir iletişim kurduğu tek kişiydi. Bu da mı tesadüftü?

Duvarda toplu bir grup fotoğrafı vardı.

"Şu köşede duran uzun boylu mu?" diye sordu fotoğrafa yaklaşan Claps.

"Oh hayır," diye gülümsedi Riveros eğlenerek. "*El señor Giorgio...*"

"Kısa mı?" diye tamamladı adamın çekindiğini gören Claps.

"Bütün büyük adamlar gibi señor. Ama kendisi o fotoğrafta yok, *no queria unirse a nosotros**."

"Neden ki?" diye sordu Claps, o da kendi adına eğleniyor gibi görünerek numara yapıyordu.

"Çünkü henüz sahne almıyor, ilk sahnesini yapmadı. *Un hombre de gran modestia y sensibilidad, el señor Giorgio***."

Claps de kendi adına Señor Giorgio'nun alçakgönüllülük ve duyarlılığını takdir ettiğini göstermek için gülümsemeye devam etti: "Kendisinin ad... adresi sizde var mı? Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye sordu sakince.

Riveros ilk defa belirgin bir şüphe gösterdi: Okyanusun diğer tarafından gelen bir İtalyan başka bir İtalyan ile ilgili ısrarcı sorular soruyordu...

* İspanyolca, *Bize katılmak istemedi.*

** İspanyolca, *Bay Giorgio çok mütevazı ve duyarlı bir adam.*

"Siz Señor Giorgio için mi buradasınız? Onu bulmak için? Kötü bir şey mi yaptı?" diye sordu ciddileşen yüzüyle.

Böyle bir tepkiyi bekleyen Claps hazırlıklıydı: "Bana iki soru sordunuz ve ben her ikisini de cevaplayacağım. Burada Guayaquil'de bir va...tandaşımı aradığım doğru... ama bu Giorgio ya da Reti mi bilmiyorum, hatta aksine sanırım bu imkânsız, ben sadece aradığım kişiyi bulmak için tüm yolları deniyorum."

"Ama bana aradığınız İtalyanın kötü bir şey yapıp yapmadığını söylemediniz," diye ısrar etti Riveros.

"Hayır," diye gülümsedi Claps güven verici bir şekilde. "Bir suç falan işlemedi, sadece geç...mişe net bir perde çekip kendine yeni bir hayat kurmak üzere ülkeyi terk etti."

Riveros endişeli ifadesini koruyordu. Claps'e sorgulayan gözlerle bakmaya devam etti, daha fazla şey öğrenmek istediği açıktı.

"Size daha fazlasını söyleyemem, ama..." dedi Claps gizemli bir ifadeyle. "Bir hukuk firmasında çalışıyorum, ortada süren bir boşanma davası ve imzalanması gereken belgeler var, bunlar ara...dığım kişinin çıkarlarına olan şeyler."

Riveros nihayet biraz rahatlamıştı.

"Size söylediğim gibi," diye devam etti Claps. "Böyle tiyatro tutkunu ve uzmanı olduğunu öğrendikten sonra bu kişinin Señor Giorgio olduğuna inanmıyorum... Ama sonuçta bilemezsiniz, sadece bundan emin olmak istiyorum: Sizde adresi var mı?"

"Ne yazık ki size yardımcı olamıyorum." Riveros'un yüzünde üzgün bir ifade belirdi, biraz fazla iyi niyetli bir ifade, diye düşündü Claps bir an için.

"Bakın," dedi adam sanki kendini haklı göstermek için kollarını iki yana açıp. "*Señor Giorgio non sale sul palco a recitar, y no tiene ningún papel operativo...*" İtalyanca nasıl denir? Tiyatromuzda bir rolü yok. Söylediğim gibi gelir, izler, bazen fikir verir... yani iyi anlamda eleştiriden bahsediyorum ama daha fazlası yok. Bu yüzden de adresini almam gerekmedi bu güne kadar."

"Belki gruptaki diğer oyunculardan birinde vardır... Belki ya...kın arkadaşlık kurduğu birinde."

"*Puede ser*" ama bunu onlara sormanız gerek. Yarın akşam provadan sonra uğrayın, herkes burada olacak."

Elbette uğrayacaktı ve yanında on üç İtalyanın fotoğrafı da olacaktı.

Dışarı çıkan Claps, Riveros'un acı puro kokusundan kurtulmuş olmanın verdiği ferahlığı hemen hissetti ama Señor Giorgio ile ilgili düşüncelerin kuşatmasından kurtulması kolay değildi.

Sahne ismi olarak kullanılan Reti, geldiği yer, fiziksel özellikleri ve Riveros'un onu derin bir tiyatro uzmanı olarak tanıtması, üstüne üstlük grup fotoğrafında yer almak istememesi... Ayrıca Sol y Luna'da çalışan kızın kaybolduğu sıralarda bara gidiyor olması gerçeği. Tüm bunlar tesadüf müydü yoksa doğru yolda mıydı?

Bu onu Riondino'ya götürecek yol muydu?

Adımlarının iyice asimetrik bir hal aldığını hissediyordu, otele doğru yola koyuldu. Zambrano'yla akşam yemeği vak-

* İspanyolca, *Bay Giorgio sahneye çıkmıyor ve operasyonel bir görevi yok.*

** İspanyolca, *Olabilir.*

ti gelmişti ama önce unutmadan olay günü tanığı olmayan on üç İtalyanın yer aldığı listede Giorgio isminin olup olmadığını kontrol edecekti.

Tam o sırada Riveros'un da kendi adına endişeleri vardı: Claps çıkar çıkmaz cep telefonuna sarıldı.

İki kez çaldıktan sonra cevap geldi.

"*Soy Riveros**," deyip İspanyolca devam etti. "Büyük cömertliğiniz için size yine bir teşekkür borçluyum. Sizin ekonomik desteğiniz olmasaydı Aguilar'da sahneye çıkmamıza imkân yoktu." Riveros doğru kelimeleri seçmek için bir süre durakladı. "Görüşmemiz gerekiyor, bugün çok tuhaf bir ziyaretçim oldu..."

* İspanyolca, *Ben Riveros.*

8

Mekân nehrin karşı tarafındaydı. Zambrano'yla Claps açık havada oturuyordu. Karşılarındaki Santa Ana Tepesi yan cephesindeki ışıklarla aydınlatılmıştı, tepedeki deniz feneri ise karanlığı düzenli aralıklarla bölüyordu. Akşamları nemli sıcak daha da boğucu bir hal alıyordu.

Gözlerini tepeden ayıran Claps buz gibi birasından yavaşça bir yudum aldı. Bu sırada Ross'un Las Peñas'tan kimse fark etmeden geçerek nasıl kaybolduğunu düşünüyordu. Mekânın dışında hazır bir arabanın olması gerekiyordu, bunun başka bir açıklaması yoktu ve en mantıklısı da buydu... ama İtalyan, kızın o bara gireceğini nereden biliyordu? Malecon'daki görüşmeleri esnasında kızla randevulaşmışlar ve kız da arkadaşına bundan hiçbir şekilde bahsetmemiş olabilir miydi?

Ama neden bunu Hartford'dan saklama gereği duymuştu?

Claps'in Riveros'a yaptığı ziyarete dair en ufak bir bilgisi olmayan Zambrano'nun ise söyleyecek başka şeyleri vardı: "Giacomo Riondino..." dedi yavaşça, bu ismin nemli havada asılı kalmasını istermiş gibi bir hali vardı.

Claps çok şaşırdığı halde Zambrano'nun bu ismi telaffuz etmesine karşı hiçbir tepki vermemeyi başardı. Hâlâ dolu olan kadehini masaya koyup hiç cevap vermeden gözlerini yine tepenin ışıklarına kaydırdı.

Zambrano devam etti: "Size bu sabah Malecon'da söylediğim gibi buraya geleceğinizden haberdar olunca hakkınızda bilgi topladım. Başarılarınızı öğrendim ama iki yıldan beri hiçbir soruşturmaya katılmadığınızdan da haberdar oldum. Yakın bir dostunuzu öldürdükten sonra kim bilir nereye kaçan şu Riondino'yu İtalya'da elinizden kaçırdığınızdan beri..."

Claps'in yüzünde belli belirsiz bir kas hareketi oldu.

"Söyleseniz ya Doktor Claps, dünyanın bir ucundan buraya kadar onu aramaya geldiniz değil mi?"

Deniz fenerinin ışığı bir kez daha karanlığı böldükten sonra tepenin ardında kayboldu.

"Bunu size düşündüren nedir? Ben Sheila Ross'u kaçıran kişiyi bulmak için buradayım. Munro'ya olan borcumu ödemek için," diye yalan söyledi tepkisiz kalan Claps.

"Bunu bana düşündüren ne mi? Öncelikle belirteyim Munro buraya göndermek için binlerce kilometre uzaktaki birinin rahatını bozmak yerine, yakınlarda birçok başka profil uzmanı bulabilirdi. Üstelik seçtiği kişi bu ülkeyi tanımıyor; dilini, kültürünü, alışkanlıklarını ve halkının düşünme şeklini bilmiyor...

Ve hepsinden öte iki yıldır da aktif görevde değil: hem de bu iş için biraz fazla biri."

"Kullandığınız profil uzmanı terimini pek sevmem," demekle yetindi zoraki bir sesle Claps. "Ben kriminoloji ve şiddet suçlularının davranış analizi konusunda uzmanlaşmış bir psikiyatristim."

"Nasıl tercih ederseniz Doktor, ama uzun süredir aktif görevde olmadığınız ve hiç tanımadığınız bir ülkede oranın halkından olan birinin suç davranışlarını analiz edecek nitelikte olmadığınız bir gerçek." Zambrano devam etmeden önce birasından bir yudum aldı. "Ama şube sizi gönderdiyse bunun net bir sebebi olmalı. Örneğin Sheila Ross'un tanıştığı İtalyan adamı kesinlikle suçlu yapan ve hakkında bana bilgi verilmeyen bir şey..."

"Sizden gizli tutulan bir şey yok," diye araya girmeye çalıştı Claps.

Zambrano onun sözünü neredeyse sinirli bir jestle keserek devam etti: "Hatta ben daha önce yakalamaya çalıştığınız ve iyi tanıdığınız birinden şüphelendiğinizi düşünüyorum. Örneğin Giacomo Riondino."

"Siz resmen hayal kuruyorsunuz," dedi Claps kısa bir sessizlikten sonra.

"Belki. Ama ortada net ve belirli aralıklar ile kaybolan başka kadınlar olduğunu da unutmayalım ve bu kurbanları analiz edecek olursak..."

"Benim diğerlerinden bu sabaha kadar haberim yoktu," dedi ikinci kez sıkkın bir tavırla araya giren Claps.

"Doğru," dedi Zambrano. "Her hâlükârda kaybolanların hepsi minyon yapıda ve Riondino'nun genellikle seçtiği kurbanlara benzer tipte kişiler."

"Bu sizce sonuca varmak için çok az bir veri değil mi?"

"Hayır, her şey bir araya gelince hiç de az değil. Hikâyeniz, kurbanların özellikleri, burada ikamet eden İtalyanların belgelerini ve güvenlik kamera görüntülerini görme talebiniz... tüm bunlar tanıdık bir yüz aradığınızı gösteriyor sanki. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde hiç de az değil: İyi bir araştırmacının işi yalnız başına anlam taşımayan küçük ipuçlarını toplayıp bir araya getirmek değil midir?"

Claps cevap vermedi.

"Hem sonra affedersiniz Doktor ama benim için Riondino'yu ya da bambaşka hiç tanımadığımız birini aradığınızı bilmek ne fark yaratır ki? Hiç. Bilmek sadece size daha fazla yardımcı olabilmemden başka bir şey sağlamaz. Unutmayın ben sizin müttefikinizim, bu ülkede araştırma yapabilmeniz için yardımınıza sunulmuş bir kaynağım." Zambrano Claps'in üstünden çektiği gözlerini tepenin ışıklarına çevirdi. "Lütfen bana samimiyetle söyleyin," dedi sakin bir sesle. "Ross ve diğer kızları kaçıran kişinin Riondino olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Claps'in elleri hâlâ soğuk olan bira kadehini iyice sıktı. Bildiği İspanyolca kelimeleri aradı.

"*Es una posibilidad...*"*

* İspanyolca, *Bu bir olasılık.*

"*¿Una posibilidad real?*"*

"*Una posibilidad real.*"**

***

Mutfağı düzene sokan Soraya işlerini aceleyle bitirdi. Hava çok sıcaktı ve nem dayanılmaz bir haldeydi ama o bu iklime alışık olduğundan Señor evde değilken klimayı açmamayı tercih ediyordu. Señor diğer akşamlar olduğu gibi dışarı çıkmıştı ve gece geç saatlerden önce dönmezdi. Soraya uyusa bile onun girişten çalışma odasına, kısa bir aradan sonra da yatak odasına doğru giden ayak seslerini beklerdi.

Señor'un akşamlarını nerede geçirdiğini bilmiyordu ama ertesi sabah topladığı giysileri hep sigara, alkol ve... kadın kokardı. Diğer zamanlarda eve döndüğünde ise giysileri düzgün ve parfüm kokulu olurdu. Nadiren de olsa bazen de yoğun, hatta biraz acı denebilecek emsalsiz bir koku taşırlardı: Nemli, erkeksi bir insan kokusu. Soraya belirsiz bir şekilde olsa da bu kokuya kapıldığını hissediyor, bunun yoğun ve derin bir heyecanla dolmuş bir bedenden geldiğini hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Çıkardığı sandaletlerini eline alıp odasına gitti. Kendini açık pencerenin yanındaki koltuğa bıraktı. Akşamın kokularını içine çekip tüm gün onu rahatsız eden o belirsiz, tüketici ve endişe dolu histen kurtulmaya çalıştı, ama faydasızdı.

Señor metodik bir adamdı. Çok uyumazdı: Sabah saat sekizde çoktan giyinmiş, gazetelerini almak için çıkmaya hazır

* İspanyolca, *Gerçek bir olasılık mı?*

** İspanyolca, *Gerçek bir olasılık.*

olurdu. Geri dönünce çalışma odasının serinliğinde gazetelerini okumaya koyulur ve internete girerdi. Bir sefer ona taze limonata götürmek için odasına girdiğinde onu yüzünde belli belirsiz kötücül ve muzaffer bir gülümsemeyle yakalamıştı. Bilgisayar ekranında renkli ve karmaşık bir grafik vardı.

"New York borsası," diye açıklamıştı adam monitörden gözlerini çekip. "Hızla düşüyor, birçok insan şu an para kaybediyor," dedikten sonra daha da kötüleşen gülümsemesiyle eklemişti: "Bense kazanıyorum..."

Soraya işinin bu olduğunu düşünmüştü, oysaki o ana kadar Señor'un sadece zengin olduğuna ve hiçbir iş yapmaya ihtiyacı olmadığına inanmıştı hep. Señor bu işe sadece sabahlarının bir kısmını ayırıyordu. Öğleden sonralarında yine çalışma odasında bilgisayar başında oluyordu ama bu sefer daha ziyade Facebook gibi başka internet sitelerinde vakit geçiriyordu ya da çıkıyor ve Soraya'nın alışkanlıklarına göre çok erken olan akşam yemeği için geri dönüyordu. Yemekten sonra tekrar üstünü değiştirip yine çıkıyor ve gece geç saatlerde dönüyordu. Soraya arkadaşı olup olmadığını bilmiyordu ama vardı şüphesiz.

Birkaç nadir durum dışında kimse eve ziyaretine gelmemişti, hele bir kadın asla. Ama üstünde parfüm kokularını ve hatta bazen cinsellik kokusunu aldığı kadınlarla akşamları çıktığında sıkça buluştuğundan emindi.

Soraya derin bir iç çekti. Televizyonu açtı, en sevdiği program *Ecuador tiene talento** vardı ama kısa bir süre sonra programa konsantre olamadığını fark etti.

* Ekvador'da bir yetenek yarışması.

***

"Giacomo Riondino... Soruşturmayla ilgili bilgi topladığımı size söyledim: On yıl kadar önce iki kadını kaçırıp uzun süre tecavüz ve işkence etmiş. Siz bu soruşturmalara katıldınız öyle değil mi Doktor Claps?"

"Polisle işbirliği yapmak için çağrıldığım ilk soruşturmadır," diye yanıtladı Claps yavaşça.

Zambrano devam etti: "Üçüncü bir kadını da kaçırmış ama ne büyük şans ki kadın elinden kaçmayı ve onu yakalatmayı başarmış. Ama Riondino bir hapishane yerine bir deli hapishanesine yatırılmış."

"Adli psikiyatri kliniği. Kulağa daha iyi geliyor..." diye iğneledi Claps alaycı bir şekilde, sonra devam etti: "Uzun bir duruşmadan sonra Riondino'nun cezai ehliyetinin olmadığına karar verildi çünkü yaptıklarına nadir görülen psikiyatrik bir patolojinin sebep olduğu anlaşıldı: Çoğul kimlik bozukluğu."

"Yani çok kişilik özelliği... Tam on kişiliği vardı." Cebinden bir not defteri çıkaran Zambrano kalemle yazılmış sayfadan okumaya başladı: "Jack, Kurnaz, Yumuşak, Profesör, Aktör, Kont, Küçük, Giulia, Asi ve son olarak işlediği suçların müsebbibi olan Hannibal." Zambrano defteri cebine koymak için kısa bir ara verdi. "Bizde idam yok ama sizin Riondino bizde olsaydı onu en derin deliğe tıkıp anahtarlarını da fırlatıp atardık." Birasından bir yudum daha aldı.

"Elbette Hannibal ve diğer dokuz kişiliğiyle birlikte..." diye bitirdi çarpık bir gülümsemeyle.

Claps sessiz kaldı.

Zambrano tekrar lafa girdi: "Oysa siz, yedi yıllık deli hapishanesinden sonra ona yarı özgürlük tanıdınız."

"Psikiyatrik tedavi gördüğü yedi yılın ardından, bunu unutmayın; sonunda dissosiyatif bozukluktan iyileşme sürecinde olduğuna, kendisine ve başkalarına karşı tehlikeli olamayacağına karar verildi. Ancak o zaman bir geri kazanma enstitüsüne gönderildi."

"Zaten iki gardiyanı öldürüp kolaylıkla kaçtığı yer de orası, öldürdükleri o kadarla kalmadı tabii."

"Onlar gardiyan değil sıradan hemşirelerdi. Öyle bir duruma hazırlıklı değillerdi."

"Ama olaydan birkaç saat sonra onun üstüne çöken komiseriniz oldukça hazırlıklı biriydi. Oysa..."

Sıcaklık dayanılmaz bir hal alıyordu ya da belki de Zambrano'nun deşmekte olduğu hatıralar yüzünden Claps bu etkiyi daha fazla hissediyordu.

"Topluma kazandırılma enstitüsüne transfer edildikten sonra özgürlük çok da uzağında olmamasına rağmen kaçtı, bunun nedeni neydi?"

"Haydi ama," dedi Claps sinirli bir tavırla. "Bunun nedenini siz benden daha iyi bilirsiniz bu kadar iyi bilgi topladığınıza göre."

Zambrano onayladı. "Kişiliklerinden biri olan Kurnaz sayesinde Riondino önceden çalıştığı finans şirketini ve müşterilerini dolandırdı. Liechtenstein'da son derece gizli bir hesaba neredeyse beş milyon avro aktardı. Bu parayı olabildiğince hızlı şekilde ele geçirip yeni bir hayat kurmak üzere ortadan kaybolması gerekiyordu." Zambrano Claps'in gözlerini aradı ama kar-

şılık göremedi. "İyi para ama Avrupa'da dolaşarak uzun yıllar lüks içinde yaşamaya yetecek bir miktar değil; oysa burada..."

Claps son söylenenleri dikkate almayarak araya girdi: "Gerçek şu ki bir gün özgürlüğüne kavuşacak mıydı ve bu olursa ne zaman olacaktı bunu bilemezdi; küçük bir kaza, hatta kısmi bir nüksetme bile onu sizin tabirinizle o deli hapishanesine geri döndürecekti. Dahası, bir kez özgürlüğüne kavuşunca periyodik kontrollere ve psikiyatrik ziyaretlere tabi olacaktı, gözetlenecekti diyemesek de sosyal hizmet uzmanları tarafından takip edilecekti: Bu şartlar altında o parayı ele geçirmesi kolay olmayacaktı; hem sonra... bunu başarsa bile o kadar gözetleme altındayken paranın keyfini nasıl sürecekti? Kaçmak zorundaydı."

"Ve o bu işi öyle kanlı bir şekilde yapınca siz de onu yakalama soruşturmasına katılmak üzere tekrar arandınız."

Greta...

Claps masadan sertçe kalktı.

Greta...

"Bununla ilgili konuşmaya niyetim yok," dedi bembeyaz kesilmiş bir yüzle. "Vakit de geç oldu, beni otele bırakır mısınız?"

Zambrano içten bir gülümsemeyle kollarını iki yana açtı: "Doktor... bardaklarımız hâlâ dolu. Size konuşmak istemediğiniz bir şeyi anlattırmak gibi bir niyetim yok, ben sadece Giacomo Riondino'nun kim olduğunu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Ve tabii bir de onun hastalığını."

Uzun bir tereddütten sonra Claps yavaşça yerine oturdu.

Zambrano tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye bekledi. Bunu ancak Claps'in yüzündeki beyazlık geçince yaptı. "Çoklu kişilik bozukluğu... bunun alışılmadık bir şey olduğunu itiraf edin. Tam on farklı kişilik, ben sadece çift kişilik bulunabileceğine inanıyordum."

"Filmlerde ve polisiye romanlarda öyledir..." Claps'in uzaklardan gelen sesi yavaş ve karanlıktı. "Final sahnesinde ya da olaya imkânsız bir açıklama getirebilme adına karakter son anda diğerine dönüverir. Gerçekte ise çok nadir rastlanan bir patolojidir ve var olan kişilikler her zaman ikiden fazladır ve sıklıkla yirmiyi aşar." Kısa bir ara verdikten sonra ekledi: "Sizin Quantico'da kaldığınızı biliyorum: Billy Milligan ve onun yirmi dört farklı kişiliği olduğundan bahsedildiğini hiç duymadınız mı? Bu oradaki eğitimlerde kullanılan bir vakadır."

Zambrano başını iki yana salladı. "Hayır, oradayken hiç rastlamadım, zaten benim orada aldığım eğitim profil analizi üstüne değildi. Ama Billy Milligan'ın hikâyesini anlatan ve başrolünde Di Caprio'nun olduğu bir film çıkacağını okudum."

"Soygun, adam kaçırma, cinsel şiddet... ve yirmi dört farklı kişilik üstüne bir hikâye."

Zambrano inanmaz gözlerle birkaç saniye sessizliğe gömüldü. "Bu Milligan'ın yirmi dört kişiliği var, Riondino'nun on... Kendime bunun nasıl mümkün olduğunu ve ne şekilde işlediğini soruyorum: Bir bedende birden fazla insan nasıl olabilir?"

"Bir anlamda öyle: Her biri bağımsız ve birbirinden farklı olarak ortaya çıkıyor." Claps birasından bir yudum aldı. "Her birinin kendine ait küçük ya da büyük bir alanı var, bunun el-

verdiği şekilde dış dünya ile etkileşime giriyor, buna jargonda 'dışarıda' ya da 'açıkta' deniyor. Tıpkı farklı insanlarmış gibi, her birinin kendi karakteri var, olay ve durumları kendine has anlama ve bunlarla yüzleşme şekilleri var. Küçük alışkanlıklarda bile kendi tarzları var. Mesela içlerinde sigara içen de var içmeyen de, kimi ağzına alkol sürmez, kimi de..." Claps masaya henüz bıraktığı kadehi göstererek devam etti: "Bira içer. Hatta her birinin yaşı ve cinsiyeti bile farklı olabilir."

"*Increible...** Ama böyle bir hastalığa nasıl yakalanılır?"

"Bu patolojiyi tetikleyen anatomik bir temel var aslında. Beynin hipokampus, insula ve amigdala diye adlandırılan bazı bölgelerinde nadiren oluşan biçimsel ve işlevsel özel bir durum. Ama bu tek başına yeterli değil, bu sadece hastalığın yeşermesi için verimli bir toprak sağlıyor o kadar. Nedeni psikolojik. Bu patoloji çocuklukta doğar ama kendini tam olarak yetişkinlikte ortaya koyar. Çocuğun benlik bilincinin bütünleştiği hassas olgunlaşma sürecinde filizlenir."

"Bir dakika Doktor, durun... tam bir profesör gibi konuşuyorsunuz sizi takip etmekte zorlanıyorum."

Claps bir süre durup ne şekilde açıklayabileceğini düşündü. "Söyleseniz ya Zambrano, aynı durum karşısında hep aynı şekilde mi karşılık verirsiniz?"

"Elbette!"

"Bundan emin misiniz? Bazen aynı şeye gülüp geçtiğiniz halde, bazen endişelendiğiniz olmaz mı? Bazen durumu küçümsediğiniz ama bazen de buna karşı öfke duyduğunuz olmaz

* İspanyolca, *İnanılmaz*

mı? Sevgi ya da nefret dolu olduğunuz? Tepki verdiğiniz ya da vermediğiniz?"

"Tamam, tamam Doktor... anladım; hep aynı şekilde davranmam. Ama bu herkese olur öyle değil mi?"

"Ve herkes bazen farklı şekillerde davranan tek bir kişi olduğunu bilir."

"*Claro...*"*

"Güzel, işte bu tek kişi olma farkındalığına benlik bilinci denir: Oluşur, gelişir ve çocukluğumuzdaki kişiliğimizin tüm farklı yönleriyle birleşir."

"*Es complicado...*"** ama bir şeyler anlıyorum sanırım..."

"O zaman şimdi bir çocuk hayal edin. Size az önce anlattığım nadir anatomik kondisyonları olan bir çocuk. Bir yetişkinin bile aşmakta güçlük çekeceği çok ciddi psikolojik travmalara maruz kalan bir çocuk. Bu şartlar altındayken hiç yardım ve destek görmediğini düşünün. Bu şartlar altında tek bir bilinç oluşturmayı başaramaz, hatta aksine büyük bir çoklu reaksiyon ortaya çıkar: Benliğin parçaları kendi arasında ayrışır, ta ki farklı varlıklar olarak algılanana kadar. Başka bir deyişle farklı kişiler halini alırlar."

Birkaç saniye ikisi de konuşmadı.

Sonunda Claps tekrar anlatmaya koyuldu: "Her kişilik kendi hafızasına sahiptir ve bunu diğerleriyle paylaşmaz. Yani kendisi 'açıktayken' onun varlığında gerçekleşen olay ve durumları hatırlar ama diğer karakterler 'dışarıdayken' neler olup bittiğini bilmez."

* İspanyolca, *Açık / net*

** İspanyolca, *Karmaşık*

"Bu, Riondino gibilerin anılarının tüm farklı kişilikler arasında bölünüp parçalandığı anlamına mı geliyor? Yapılan her şeyin toplu bir belleği yok mu?"

"Genellikle şöyle olur: Hastalık ortaya çıkmaya başladığında bir doktora gidilir, kişi zamansal boşluklar olduğunu anlatır. Bazen kendini nasıl gittiğini hatırlamadığı yerlerde bulduğundan bahseder, yaptığını hatırlamadan bazen kendisine bile tuhaf gelen ya da hayal bile edilemeyecek şeyler yaptığını anlatır."

"Birçok parçaya ayrılmış bir *hombre*..." ya da tek bir insan içinde birçok insan." Zambrano birkaç saniye durakladı. "Tek bir zihinde birçok varlık..."

Zambrano koca bir yudum alıp içkisini bitirdi. Dikkatle bıyıklarını kuruladıktan sonra ekledi: "Anlamak istediğim bir şey var... Bir kişilikten diğerine geçiş nasıl, neden oluyor? Bir karakterin o an 'dışarı çıkması' için bir emir ya da neden var mı?"

Claps kollarını iki yana açtı. "Bazen stresli bir durum ya da tam tersi dikkat düşüşü yaratan bir rahatlama... bazen de görünür bir sebebi olmadan."

"Yani cinayet romanları okuyup klasik müzik dinlemeyi seven bir sigara bağımlısıyken bir an sonra rock müzik dinleyerek koşu yapan sağlık tutkunu bir gence dönüşüyor öyle mi?"

"Öyle de denebilir."

"O zaman bana açıklamanız gereken bir şey var Doktor," dedi Zambrano, Claps'e doğru üst gövdesiyle eğilerek. "Ama iyi açıklamanız gerek... Eğer gerçekten birbirlerinin ne yaşadığını, ne yaptığını hatırlayıp bilmeyen farklı kişiliklerden olu-

* İspanyolca, *İnsan*

şuyorsa Riondino yıllarca kaçmayı ve bir strateji izlemeyi nasıl becerdi? Kişiliklerden birinin ihanet etmemesi ya da en azından onu hedeflerinden uzaklaştırmaması nasıl mümkün olabiliyor?"

"Bakın..." Claps anlık bir tereddütten sonra devam etti: "Aslında işler benim size kısaca anlattığımdan çok daha karmaşık; hem genel olarak hem de Riondino'nun özel ve farklı durumu için."

"Anlamama yardımcı olun Doktor."

"Aradaki büyük farklara rağmen diğerlerinden tamamen habersiz olan karakterlerin olması çok nadirdir, hatta aksine kişiliklerin büyük bölümü kendi içlerinde etkileşime giriyor gibidir."

"Etkileşime girmek mi?!" dedi hayretle araya giren Zambrano.

"Evet, bir tür iç dünyalarında. Mevcut duruma dair belirli bir farkındalık ve denge arayışı var. Kısacası, ne kadar saçma görünse de kendi aralarında konuşurlar. Birbirlerinin 'dışarıdayken' neler yaptığını öğrenene kadar tartışıp sohbet ederler."

Claps Zambrano'ya hazmetmesi için biraz vakit tanımak için durakladı. "Size dediğim gibi her şey çok karmaşık. Ve çoğunlukla kişilikler arasında bir lider figürün yer aldığı bir tür hiyerarşi de vardır. Riondino'nun durumunda bu kişi Jack."

"Diğerlerini yönlendiren bir kişilikten mi bahsediyorsunuz? Hangi davranışların sergileneceğini ve ortak hedefi belirleyen bir kişilik mi?"

"Böyle demek çok basite indirgemek olur... ama Riondino'yu yakaladığımızdaki duruma oldukça yakın bir açıklama." Claps bir süre duraklayıp nasıl devam edeceğini dü-

şündü. "On yıl önce öldürme çılgınlığı patlak verdiğinde Riondino herkesten uzak bir yaşantı süren çekingen ve içe dönük bir adamdı. Hiç arkadaşı yoktu. Yakınında oturan ya da oturmayan çok az insan sadece iş sebebiyle kendisiyle yüzeysel ilişkiler kurmuştu ve o zaman onunla ilgili farklı, hatta bazen zıtlık teşkil eden açıklamalarda bulundular. Örneğin işinde -finansal danışmanlık yapıyordu- iş arkadaşları tarafından çok yetenekli, kurnaz ve akıllı bir satıcı olarak değerlendiriliyordu."

"Kasalardan ve müşterilerin cebinden kimse fark etmeden neredeyse beş milyon avroyu alacak kadar yetenekli ve kurnaz."

"Aynen öyle. Bununla birlikte iş dışında diğerleri onu aklı beş karış havada biri olarak görüyordu: Kendine güvensiz, kafası her zaman dağınık ve muhtemelen normların altında bir zekâ seviyesine sahip.. Ama bu kadar da değil: Onu kadınsı tavırlarla ve bir kumarbaz gibi hareket ederken gören tanıklar da var. Hatta çocuklar için çizgi film ve filmler gösteren bir sinemanın gişe görevlisi onu sinema salonunda bir çocuk gibi konuşurken sıkça gördüğüne yeminler etti."

"Bunlar onun zaman zaman 'dışarı' çıkan farklı kişilikleri mi?"

"Elbette öyle, en azından on kişilikten birkaçı. Ama hepsi hep aynı bağlamda, aynı ortamda sınırlı kalıyor; pratikte onu belirli bir ortamda tanıyan birinin onu farklı bir kişiliği 'açıktayken' görme imkânı yoktu. Böylece her bir kişiliğin kendi alanı vardı ve o da dışarıya karşı zihinsel bir bozukluğu olduğunu hiç sergilemedi."

"Tüm bunlarda yönetmen Jack mi peki? Riondino'nun farklı kişilik trafiğini yönetmeyi becerebiliyor muydu?"

"Farklılığın ya da kendi tanımlamasıyla 'sırrın' böyle kalması gerektiğinin farkındaydı... Jack diğer bütün karakterleri biliyordu ve her biriyle kendi iç dünyalarında etkileşime geçme yetisine sahipti ve onları kısmen kontrol altında da tutabiliyordu?"

"Nasıl bir kontrol?"

Claps tereddüt etti. "İki yıl önce Riondino'nun ilk terapi seanslarından birinin kaydını dinlerken Jack kendisi anlattı."

Riondino'nun Jack'le ilk tanışmasını anlattığı Profesör Reti tarafından kaydedilmiş o konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Bir anda o kelimeler beyninde yankılanmaya başladı...

7

"Benimle tanışmak mı istiyordunuz Profesör?"

"Bu büyük bir zevk Jack. Bana kendinden bahsetmek ister misin?"

"Biraz yavaş olun. Önce neden dışarı çıkmaya karar verdiğimi öğrenmek istemez misiniz?"

"Elbette. Bugüne kadar istemiyordun fikrini değiştiren nedir?"

"Çok sinirlenmiştim de ondan. Beni ve diğerlerini kimse öğrenmemeliydi."

"Diğerleri mi? Kurnaz ve Yumuşak'tan başkaları da mı var?"

"Size söyledim, çok soru yok."

"Tamam, istemezsen cevaplamak zorunda değilsin."

"Elbette mecbur değilim kahretsin!"

"Sadece şunu sorabilir miyim peki: Neden seni ve diğerlerini kimsenin bilmemesi gerekiyor? Bunu konuşabilir miyiz?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim ama neden sizinle konuşmaya karar verdiğimi söyleyebilirim."

"Seni dinliyorum Jack."

"Önce şunu sorayım: Biz dost muyuz?"

"Öyle olacağımızı umuyorum, hatta bundan eminim."

"Elbette, büyük dostlar! Neden olmasın? Bir b.k anlamamışsınız siz. Dost muyuz biz? Birlikte yiyip içiyor muyuz? Sanırım hayır, peki o zaman neden bana 'sen' diye hitap ediyorsunuz? Bu şekilde benden üstün olduğunuzu gösterip bana tepeden bakabileceğinizi mi sandınız?"

"Hayır, elbette hayır, bu bir alışkanlık sadece, Kurnaz'la birbirimize sen diyoruz."

"Kurnaz'ı, Yumuşak'ı bir kenara bırakın... Onlar yancıdır, burada kontrol eden benim ve saygı bekliyorum."

"Kontrol eden mi?"

"Ne yapılması gerektiğine ben karar veririm ve onların hepsini görürüm."

"Yani ne yaptıklarını ve ne söylediklerini biliyor musunuz?"

"Eğer istersem, ne yaptıklarını saniye saniye izleyebilirim."

"Onlar da sizin yaptıklarınızı görebiliyorlar mı?"

"Kesinlikle hayır. Onlar yancı, daha şimdi söyledim unuttunuz mu?"

"Anlıyorum... O ikisinden başkaları da var mı?"

"Belki... ama henüz bunu konuşmanın vakti gelmedi."

"Daha iyi açıklar mısınız, onların üstünde kontrolünüz olduğunu söylerken ne kastediyordunuz?"

"Eğer bir karar verilecekse bunu ben yaparım ve onlara ne şekilde davranmaları gerektiğini söylerim."

"Aksi takdirde istedikleri gibi davranmakta özgürler mi?"

"Öyle, ama saçmalamamaları gerektiğini bilirler."

"Örneğin açığa vurmamak..."

"Sırrımızı açığa vurmamak gibi. Aynen öyle."

"O zaman siz diğer 'kişiliklerinizin' farkındasınız... Peki ama neden bunları gizli tutuyorsunuz? Hiç yardım alabileceğinizi düşünmediniz mi?"

"Ne aptal bir soru! Ellerinde böyle olağanüstü bir vaka olduğunu bilen heyecan içindeki beyin yiyicilerin eline düşmek için mi? Fenomen bir ucubeye dönüşmek için mi? Hem sonra yardım edilecek ne var lanet olsun?! Beni dinleyin Profesör, biz böyleyiz. Nokta. Ve böyle iyiyiz."

"Diğerlerine dönecek olursak, yani şu kontrol ettiklerinize... saçmaladıkları zamanlar oldu mu hiç?"

"Birkaç kez."

"Mesela şu Hannibal'ın yaptığı şey gibi mi?"

"Öyle, zaten şu an konuşmamızın sebebi de tam olarak bu."

"Onu da siz mi kontrol ediyorsunuz?"

"S.keyim! Tüm o katliamı yaparken kontrol ediliyormuş gibi bir hali var mıydı sizce? Ben bazen onun dışarı çıkmasına izin veriyordum, kontrolüm bu kadardı. O hep problem yarattı ama

o son yaptığına benzer bir şey yapmaya hiç kalkışmamıştı. Sadece özel durumlarda çok nadir dışarı çıkardı. Ama Hannibal artık hiç geri dönmeyecek: Tecrit edildi, gömüldü. Onun hakkında konuşmak faydasız."

"Oysa..."

"Yeter! Şu an için Hannibal'la ilgili tek bir kelime daha etmeyeceğim. Bunun yerine size gelelim. Kurnaz'a sürekli olarak bize yardım etmek istediğinizi söyleyip duruyorsunuz. İşte dışarı çıkmamın tek sebebi bu, size şu soruyu sormak için buradayım: Yardımınız bizi buradan çıkarabilir mi? Bizi ilgilendiren tek şey bu."

"Bunu konuşmak için çok erken ama elbette ki izlemek istediğim yol, ki eğer buna izin verirseniz, sizin böyle sıkı kontrol edilen bir kurumda kalmanız gereğini ortadan kaldırabilir."

"S.keyim, bu kadar basit bir şeyi söylemek için ne kadar da dolambaçlı bir yol seçtiniz Profesör! Bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

"Size söylediğim gibi..."

"Bakın, gevezelikle geçirecek vaktim yok. Bizim üstünde çalışılacak bir vaka, insan doğasının bir evrimi ya da ucube bir fenomen olduğumuzu düşünebilirsiniz. Her ne istiyorsanız onu düşünün ama kesin olan bir şey varsa o da bizim hiçbir suç işlemediğimiz ve Hannibal'ın bir daha asla geri dönmeyeceği. Bizi buradan çıkarabilir misiniz?"

"Bu hedefe ulaşmak için birlikte çok ve yoğun çalışmamız gerekecek. Bu zorlu bir süreç olacak. Bugüne kadar dikkate almak istemediğiniz hatta kaçmaya çalıştığınız tüm tedavileri ve yardımı kabul etmeniz gerekecek. Ve tekrarlıyorum bu uzun ve zorlu bir yol."

"Zaman beni korkutmuyor. Tahmin edeceğiniz üzere şu an başka bir işimiz yok."

"Siz nasıl isterseniz Jack... hemen başlayalım o zaman... Az önce bana Yumuşak üzerinde bir kontrolünüzün olduğunu söylediğiniz. Sizin varlığınızdan haberdar olmadığı halde bunu nasıl başarıyorsunuz?"

"Onunla konuşup ona ne yapacağını söylüyorum ama o benim varlığımı hissetmiyor."

"Sesler duyar gibi mi oluyor?"

Riondino sabırsızlanır gibi göründü: "Sesler... kahretsin, siz psikiyatrları bu gibi düşünceler çok heyecanlandırıyor öyle değil mi? Jan Dark ve daha öncesinden beri... Azizler, cadılar ve büyücüler... ve şimdi de deliler: Bunların hepsi sesler duyuyor size göre!"

"Ne o zaman?"

"Bunları kendi düşünceleriymiş gibi hissediyor... böylece neyi yapıp neyi yapmamanın iyi olacağına karar veriyor. Yani benim bir açıdan onun bilinci olduğumu söyleyebiliriz."

"Oysa Kurnaz ile karşılıklı bir diyalog içindesiniz, doğru mu?"

"Evet, diğerlerinin hepsiyle konuşuyorum."

"Diğerleri... Size dün sorduğum soruyu tekrarlıyorum: Kurnaz ve Hannibal dışında başka kişilikler var mı?"

"Kişilikler değil Profesör Reti, kişiler demeniz gerekiyor. Kişiler..."

"Anlaştık, başka kişiler var mı?"

"Evet."

"Güzel, onların kim olduğunu öğrenmeden önce aranızdaki diyalogların nasıl olduğunu anlamak isterim. Birbirinizle yüksek sesle mi yoksa sadece düşüncelerinizle mi konuşuyorsunuz? Bedensel ifadelerle mi yoksa hisler ve zihinsel anlık düşüncelerle mi?"

"Hepsiyle. Bazen anlatılması güç içsel bir şey oluyor; sanki saniyenin yüzde biri kadar bir anda zihinden geçen bir düşünce gibi. Ama daha sıklıkla gerçek bir diyalog ile, hatta kesinlikle yalnız olduğumuzu bildiğimizde yüksek sesle konuşarak."

"Kaç tane daha... kişi var?"

"On kişiyiz."

"Ve siz Jack bunların hepsiyle konuşuyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Onlar kendi aralarında da konuşuyorlar mı?"

"Sadece birbirini tanıyan birkaç tanesi."

"Yani hepsi birbirinden haberdar değil, öyle mi?"

"Aynen öyle. Hepsini tanıyan tek kişi benim. Ve kontrol bende."

"Bana kontrolden ne kastettiğinizi biraz daha iyi anlatmanız lazım ve diğerleriyle konuşmam gerek Jack."

"Bunu yapmak için önümüzde çok vakit var Profesör."

"O zaman sizin farklı durumunuzdan... yani varlığınızdan başlayalım. Buna bir bedende zaman zaman kontrolü ele geçiren birden fazla kişinin bulunması diyebiliriz. Siz bunu nasıl tanımlıyorsunuz Jack? Bu nasıl oluyor?"

"Siz psikiyatrların tiyatral imajları sevdiğinizi biliyorum,"

sesinde hafif alaycı bir tonla devam etti: "O yüzden bir tiyatro hayal edin. Lanet olası güzellikteki bu tiyatronun kocaman sahnesinde hepimiz varız: Bazısı karanlıkta uyuyor, diğerleri sessizce düşünüyor ya da kendi aralarında konuşuyorlar. Tepedeki tek bir sahne ışığı yalnızca bir kişiyi aydınlatıyor. Dışarıda olan ve dış dünyayla etkileşime geçen o. Etkileşime geçmek... bu kelime hoşunuza gitti mi Profesör?"

"Çok iyi bir seçim Jack; ama şunu daha iyi açıklamanız gerek: İçinizden biri dışarıdayken diğerlerinin sessizce düşünüp kendi aralarında konuştuklarını söylediğinde tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Aynen dediğim gibi. Hayatımız dışarıda olmakla kısıtlanıp tükenmiyor. Dış dünyayla etkileşimde olan tek bir kişi bile olsa biz var olmaya devam ediyoruz. Bunu anlamak bu kadar zor mu Profesör? Sizin beyninizde aynı anda dolaşan farklı düşünceleriniz yok mu? Bazen ters düşüp birbiriyle tartışan düşünceler?"

"Peki dışarıda olan insan nasıl etkileşime geçiyor? Yani demek istediğim bağımsız bir şekilde hareket edebiliyor mu?"

"Elbette. Bu, size defalarca söylediğim halde sizin inanmayı reddettiğiniz gibi karakterimin farklı bir yönü değil, bu bağımsız bir kişi."

"Oysa ben size inanıyorum Jack, yoksa şu an burada oturmuş konuşuyor olmazdık. Sadece anlamaya çalışıyorum. Şunu itiraf etmeliyim ki sizin durumunuz... sıradışı."

"Tereddüt ettiniz, yoksa hastalığınız mı demek istediniz?"

"Jack... bu bir hastalık olarak görülmemiş olsaydı psikiyatri kliniğinde olmazdınız."

"Yani beni bir deli olarak mı görüyorsunuz?"

"Tekrarlıyorum: Sadece anlamaya çalışıyorum. Mesela siz, başka bir kişi dışarıdayken onun ne yaptığını görüyor musunuz?"

"Bunu sadece istersem yapabilirim. Ya da o an dinleniyor olabilirim. Ama bunu yapabilen tek kişi benim, diğerleri birbirlerinin ne yaptığını göremez."

"Ne düşündüklerini de biliyor musunuz?"

"Lanet olsun beni düşünce okuyan bir büyücü mü sandınız? Bunun imkânsız olduğunu iyi biliyorsunuz."

"Ama diğerleri kimin dışarıda olduğunu bilmiyor ve olup biteni zaman zaman görüyorlarsa, sahne ışığı onların üstüne tutulduğunda kafaları karışıp zaman sürekliliğinde bir eksiklik hissetmiyorlar mı? Yumuşak örneğin... diğerlerinin varlığından haberdar değilse..."

"Bu doğru, o bizim varlığımızı yok sayıyor. Tek bildiği... zamanda boşluklar olduğu."

"Bunu biraz daha açar mısınız?"

"Hepimize biraz olur. Bir şey yapmak için dışarıdasındır, sonra birdenbire kendini bambaşka bir yerde buluverirsin, zamanın geçtiğinin farkındasındır ama ne olduğunu hatırlamazsın."

"Bu korkunç bir şey olmalı."

"Sizin için öyle olabilir; bizim için hep böyle oldu. Bunda korkunç bir şey yok, bizim her zamanki halimiz."

"Diğerleri üstünde kontrolünüz olduğunu tekrarlıyorsunuz hep... Tam olarak kastettiğiniz nedir, ne tip bir kontrolünüz var?"

"İlk olarak, tiyatro benzetmesi üstünden gidecek olursak benim sahne ışığını hareket ettirme gücüne sahip olduğumu söyleyebiliriz."

"Yani dışarı kimin çıkacağına siz karar veriyorsunuz, öyle mi?"

"Kısmen: Herkes kendi yerini alır ve ben dinlenirken kimin dışarıda olduğunu bilmem, ama uygun olmadığını düşündüğüm birinin dışarı çıkmasını önleyebilirim."

"Bunu nasıl başardığınızı bana söyleyebilir misiniz?"

"İstemem yeter, hepsi bu. Bunu size başka nasıl açıklayabilirim? Sizi tatmin edecek cevabın ne olduğunu bana kendiniz söyleyin. Kahretsin psikiyatrist ben değilim sonuçta."

"Şu sahne ışığı ve dışarı çıkma konusu üstünde duralım: Bu rastgele olan bir şey mi?"

"Çocukken öyleydi... Ya da kimin dışarı çıkacağını belirleyen şey içinde bulunduğumuz durumlardı."

"Bu şu an değişti mi?"

"Artık bir tür anlaşma var. Durumumuzu gizleme ihtiyacından kaynaklanan bir şey bu. Kurallarımız var: Herkesin kendi alanı var ama sorun çıkarmak ve hepimizin güvenliğini tehlikeye atmak yasak. Ve mutlak bir dürüstlük hâkim. Aramızda hiç yalan olmaması bir onur meselesi."

"Hiç olmaz mı?"

"Asla."

"Yanlış anlaşılmadan kaynaklı yalanlar olmaz mı?"

"Yanlış anlaşılmadan kaynaklı mı? Yanlış anlama yalan değildir ki. Direkt bir soru karşısında cevaplarımız hep dürüsttür.

En fazla cevap vermeme ya da belirsiz bir cevap verme olabilir. Dilimiz buna imkân tanıyor sonuçta ama kurallarımız gereği bu yalan sayılmaz."

"Demek kurallarınız var... bunları kim düzenledi?"

"Tahmin edemiyor musunuz Profesör?"

"O zaman diğerlerinin üstünde bir otoriteniz var."

"Bunu hâlâ anlayamadınız mı Profesör? Herkesi sadece ben tanıyorum ve önemli bir karar alınması gerektiğinde ya da kritik bir durum karşısında ne yapılacağına ben karar veriyorum."

"Şu anki gibi kritik bir durumdan mı bahsediyorsunuz?"

"Gözaltında tutulmaktan daha kritik bir durum olduğunu düşünmem zor."

"O zaman eğer doğru anlıyorsam Jack, şu an diğerlerine nasıl davranacakları yönünde talimatlar veren kişi sizsiniz."

"Doğru anlamışsınız."

"Peki hepsi itaat ediyor mu? Hep ettiler mi?"

"Lanet olsun, size Hannibal hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim!"

"Ben ondan bahsetmiyordum Jack. Bana onun gömüldüğünü söylemediniz mi zaten?"

"Bu doğru, o artık yok. Bizi buradan çıkarmak zorunda olmanızın sebebi de bu zaten, biz hiçbir şey yapmadık."

"Bunun olabilmesi için çok ilerleme kaydetmemiz gerekiyor. Ama bugün bunu yapmaya başladık bile, sizce de öyle değil mi? Tabii bana henüz diğerlerinin size hep itaat edip etmediklerini söylememiş olsanız da..."

"Diğerleriyle birkaç kez gerilim yaşandığını itiraf etmeliyim."

"Anlatmak ister misiniz? Ve tabii sizinle birlikte olan diğerleri hakkında da konuşmak isterseniz dinlerim."

"Şimdi yorgunum... Bugün yeterince konuştuk sanırım."

"Tamam, burada duralım, sonraki günlerde devam ederiz. Son bir şey daha var ama bu bir rica değil... Sizin bir sonraki buluşmamıza kadar yapmanızı istediğim bir ödev ya da egzersiz var. Bu çok önemli."

"İleri doğru bir adım mı?"

"Evet."

"Söyleyin o zaman."

"En sık konuştuğunuz kişi kim?"

"Kurnaz."

"Güzel, işte yapmanız gereken şu: Odaklanıp kendinizi Kurnaz'ın düşüncelerini hissetmeye zorlamanızı ve onun bir anısını bulmanızı, daha doğrusu görmenizi istiyorum."

"Kahretsin ama bu çok saçma!"

"Eğer buradan çıkmak istiyorsanız bana ve uyguladığım yöntemlere güvenin Jack."

"Başka birinin zihnine girmek imkânsızdır, siz bir bilim insanı olarak bunu benden çok daha iyi bilmelisiniz, kahretsin!"

"Sizden sadece denemenizi istedim. Konsantre olup kendinizi zorlamanızı istiyorum. Sadece bir egzersiz. Yapacak mısınız?"

"Belki..."

10

Claps bu kaydı Zambrano'ya anlattıktan sonra gözlerini tekrar tepeye ve deniz fenerine kaydırdı.

"Ama bir şeyler değişiyor," diye ekledi kısa bir süre sonra. "Bugünkü Riondino on yıl önceki değil. Tutuklanmasından kaçışına kadar yedi yıl geçti. Yedi yıllık tutukluluk ve aynı zamanda terapi. İlaçlar ve her bir kişiliğin dışarı çıkarılması için daha ziyade hipnozla yapılan psikoterapi. Bu patolojinin iyileştirilme stratejisi nedir bilir misiniz?"

"Elbette, hastanın kendini tekrar tek bir kişi gibi hissetmesini sağlamak."

"O en son nokta, teknik olarak 'füzyon' olarak adlandırılan sonuç ama ona ulaşmanızı sağlayacak yol nedir?"

"Burada psikiyatrist olan ben değilim Doktor."

"Farklı kişiliklerin anıları bütünleştirilmeye çalışılır. Tek bir hafıza, tek bir insan. Terapi esnasında Billy Milligan'ın

kişiliklerinden biri şöyle demişti: 'Ona öğretiyoruz, o da bizi tüketiyor. Her şeyi öğrendiğinde biz yok olacağız'. Tam yedi yıl boyunca Riondino üstünde sabırla bu sonuca ulaşmak için çalışıldı. Hafızayı bütünleştirerek kişiliklerin tek bir kişilikte toplanarak ortadan kalktıklarından emin olmak için."

"Jack'te toplanarak mı?"

"Jack. 'Tek parça halindeki Riondino'."

"Peki bu, o yedi yıllık tecrit ve tedavi döneminde gerçekleşti mi?"

"Kısmen ama kendisini izleyen adli komisyona Hannibal'ın artık olmadığını ve füzyonun çok yakında tamamlanmış olacağını inandıracak kadar: Başka bir deyişle Riondino'nun artık toplum için bir tehlike teşkil etmediğini gösterecek kadar."

"Ama Hannibal ortadan kaybolmadı..."

"Hannibal'ın özellikle Riondino'nun çözülmemiş sorunlarının meyvesi olduğu düşünülüyordu: Zihni pek dengede olmayan bir anneyle geçirilen çok zor bir çocukluk, üstünde şiddet ve cinsel taciz uygulayan bir üvey baba. Bu kadar da değil: Çok sevdiği erkek kardeşini trafik kazasında kaybetmesi. Ama Jack herkesi tüm bu travmaları aştığına inandırdı: Başından beri bir planı vardı, kolaylıkla kaçabileceği bir tedavi merkezine nakledilmek. Her ne kadar bunu sonra öğrensek de işin aslı kişiliklerinden yalnızca yedi tanesi arasında kısmi bir bütünleşme oldu, Hannibal bunların arasında gizleniyordu; geri kalan üç kişilik Giulia, Asi ve Küçük 'bağımsız' kalmaya devam etti. Bunlar Jack'in kısmi kontrolü altında olmalarına rağmen füzyondan çok uzaktılar."

"Bir kadın, bir delikanlı ve... ve bir *niño**!" Zambrano o akşam kim bilir kaçıncı kez inanılmaz kelimesini içinden geçiriyordu...

* İspanyolca, *Çocuk*

"Küçük... tüm kişilikler arasında maruz kaldığı travmaları hatırlayan ve hafızasında tüm o acıyı saklayan tek kişilik." Claps devam etmeden önce kısa bir ara verdi. "Ama bu da iki yıl önceki Riondino için böyleydi, gerçekte şu an onun nasıl olduğunu bilmiyoruz."

Tam o sırada Claps'in telefonu titremeye başladı. Ekranda Munro'nun ismi belirdi. Zambrano'dan bir baş hareketiyle özür dileyerek hızla ayağa fırlayan Claps cevap vermeden önce birkaç metre uzaklaştı.

"*Banco Pichincha*'nın nerede olduğunu biliyor musun Claps?" Munro'nun dokuz bin kilometre uzaktan gelen sesi çok net duyuluyordu.

"Bir banka mı?"

"Ekvador'un en büyük ve belki de en önemli bankası. On üç İtalyanın tam sekizinin orada hesabı var."

"Devam et..."

"İntranetimiz sayesinde onların elektronik para hareketlerini kontrol ettik. Bu sekiz kişiden birinin ismi Giorgio Sala ve oldukça ilginç bir tip..." Claps vücudunun aniden sertleştiğini hissetti. "On altı ay önce bankada hesap açmış ve o günden beri de kredi kartını düzenli kullanıyor. Kredi kartı kullanan diğer Giorgio Salaları aradığımızda, çok fazla kişi bulduğumuz bariz elbette ama bunların arasında bir tanesi var ki Guayaquil'de yaşayan Giorgio Sala ile aynı tarih ve yerde doğmuş. Bizim Giorgio Sala Ekvador göçmenlik bürosuna sunduğu oturma izni evraklarında İtalya'da yaşadığı şehir ve adres olarak diğer Giorgio'nunkilerle aynı bilgileri beyan etmiş."

Damarlarında bir adrenalin nehrinin kabardığını hisseder. Claps ağzına kadar gelen küfrü zor bastırdı.

"Kullanımda eşzamanlılık var mı?" diye sordu sakin görünmeye çalışarak.

"Aynı saatlerde değil ama iki ülke arasındaki saat farkını unutma: Ekvador'da hâlâ gündüzken İtalya'da gece oluyor. Şöyle diyebiliriz: Giorgio Sala sabah saatlerinde Milano'da bir süpermarketten alışveriş yapmış, öğleden sonra da Guayaquil'de bir şeyler almış. Uçakla on bin kilometreden fazla bir mesafe: Bu yol o kadar zamanda ancak askeri bir jet ile kat edilebilir."

Claps bu sefer kendini tutamadı: "S.keyim!" diye bağırdı İtalyanca.

"Sakin ol sevgili dostum, bu yalnızca Guayaquil'deki Giorgio Sala'nın Ekvador'a girmek için sahte dokümanlar kullandığını kanıtlar, o kadar."

İtalyan adamın varlığı... kurbanların fiziksel özellikleri... şimdi de gerçek kimliğini gizlemek için mevcut bir kimliği klonlamak, yani aynı eylem şekli... Claps'i tek bir soru titretiyordu: "Adamın fotoğraflarını Riondino'nunkiyle karşılaştırdınız mı?" diye sordu bir nefeste.

"Yaptık. İlk bakışta iki farklı insan gibiler ama biz..."

"Estetik ameliyat," dedi sözünü bitirmesine izin vermeyen Claps. "Yüzünü değiştirmeye çalıştığından eminim."

"Doğal olarak," dedi Munro. "Tüm dünyada aranıyor ve İsviçre'de izini kaybettirdikten sonra elindeki tüm o paralarla muhtemelen yapacağı ilk şeylerden biri bu. Ama sana söyle-

diğim gibi ilk bakışta durum buydu... fotoğrafları benzerleri arasında en gelişmişi olan yazılımımızla analiz ettik."

"Ve...?" diye sordu Claps ısrarla.

"Program bazı iskelet noktalarında ve gözbebekleri arası uzaklıkta benzerlik buldu ama kimlik olasılığını % 62,9 olarak verdi. Bu sonuç bize temel olarak bunun dışlanmaması gereken bir benzerlik olduğunu söylüyor."

"S.keyim..." dedi Claps ikinci kez ama bu seferki öncekinden çok farklı bir şekilde söylenmişti.

"Yalnız beni dinle: Yazılımın Giorgio Sala'nın belgelerindeki eski ve yıpranmış bir fotoğrafla mucizeler yaratamayacağını aklından çıkarma, daha net bir fotoğrafla sonuç değişebilir. Eğer bir tane bulabilirsen tabii..."

"Çok daha kolay ve emin bir yol var. Sana haber veririm," diye kısa kesti Claps. "Sen sana gönderdiğim belgelerle devam et, orada diğer İtalyanların da fotoğrafları var, tabii bir de Santa Ana Tepesi'nde çekilen kamera görüntüleri."

Tam telefonu kapatmak üzereydi ki Munro ona engel oldu: "Bekle! İtalyanın bu hikâyede rolü olduğuna dair elimizde hiç kanıt olmadığını hatırlıyorsun değil mi? Buna ek olarak aradığımız adamın Riondino olma olasılığının da ne kadar düşük olduğunu unutmadın değil mi? Oysa biz kim olursa olsun Sheila Ross'u kaçıran kişiyi yakalamak zorundayız, her şeye rağmen kız hâlâ hayatta olabilir. Zihnini tüm olasılıklara açık tut, Riondino'yu bulma saplantının seni etkilemesine izin verme."

"Vermem merak etme." Claps çenesinin kasıldığını hissetti. "Ben de o adamı arıyorum, kim olduğunun bir önemi yok," dedi, bu o gece söylediği ikinci yalandı. "Ve onu bulacağım."

Onu kaçıran Riondino'ydu ve Ross artık hayatta değildi, ne o ne de diğer kaybolan kızlar...

"Anlaşmalarımızı da unutma: O aşağılığın Amerika'ya getirilmesini istiyorum, onu burada ölüm cezası bekliyor. Ekvador'da kalacak olursa da bu ancak ölüsü olur. Unutma."

***

"Fark ettirmeden parmak izlerini almak mı?" Zambrano şaşkındı. "Evet bu yapılabilir ama gelinen noktada onu yakalamak daha iyi değil mi?"

"Hangi suçlamayla? Şu an için kızların kaçırılmasıyla ilgili hiçbir kanıt yok ki ortada."

"Kimlik hırsızlığı suçtur. Sözde Señor Giorgio Sala'yı durdurup istediğimiz kadar göz altında tutabiliriz. Evini arayıp kanıt peşine düşebiliriz."

Claps başını iki yana salladı. "Ekvador polisine mi vereceğiz?" diye düşündü. Munro ile yapılan anlaşma böyle değildi, ayrıca tüm bunları yapan gerçekten Riondino olsa bile hemen yakalanması onun için fark yaratacak bir durum değildi. Her hâlükârda durumu çok net anlaması gerekiyordu.

"Harekete geçmeden önce kiminle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerekiyor. Eğer Giorgio Sala gerçekten Riondino ise karşımızda sorgulamak üzere Yumuşak'ı bulacağız demektir: Tüm diğer kişiliklerden ve onların yaptıklarından haberdar olmayan tek kişilik. Bu, yılanı deliğinden çıkarmamıza yaramaz."

Zambrano ikna olmuş görünmüyordu. "Ama evinde bunları yapanın o olduğuna dair deliller bulabiliriz. Sonuç olarak da onu yakalamış oluruz: Her şeyden daha çok istediğiniz bu değil mi?"

"Bir detayı unutuyorsunuz..." dedi Claps ısrarcı bir tavırla. Zambrano'yu ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Ne kadar imkânsız olsa da Ross'un hâlâ hayatta ve bir yerlerde saklı tutulduğunu düşünelim: Böyle davranırsak onu asla bulamayız. Açlık ve susuzluktan ölüp gider."

Zambrano bir süre düşünceli bir şekilde durdu.

"Ayrıca adam Riondino değilse," diye devam etti Claps. "Yine de bunu araştırmamız ve gerçekten bu hikâyeye dahil mi anlamamız gerekecek, eğer o değilse de sahte doküman kullanarak neden kaçtığını bulmamız lazım."

Zambrano sonunda derin bir nefes aldı. "Ross'un hâlâ hayatta olduğunu düşünmek bana pek olası gelmiyor Doktor... ama *está bien**: Parmak izlerini alacaksınız ve bunu sizin istediğiniz gibi şüphe uyandırmamak için ona fark ettirmeden yapacağız. Kendisiyle Malecon'daki İtalyan adamın kimlik tespiti için görüşeli on günden fazla olmadı. Bu akşamdan itibaren takibe aldırtacağım."

***

Zambrano'nun aracı Claps'in otelinin önünde durdu. Tüm yol boyu ikisi de tek kelime etmemişti.

"Doktor... Aradan iki yıl geçtiğinin farkındayım ama şu an karşımızda hangi Riondino'nun olduğunu düşünüyorsunuz?"

Claps'in kapıyı açmak üzere uzanan eli havada kaldı. "Bunu bilemeyiz." Derin bir nefes alıp devam etti: "Bununla beraber tedavisiz geçen iki yılın ardından füzyon sürecinin ilerleyip tamamlandığını düşünmek çok zor. Ama yine de ben bugün peşinde olduğum Riondino'nun temelde Jack olduğundan emi-

* İspanyolca, *Tamam/iyi*

nim. Daha tam bir Jack, yani kastettiğim grubunun en zayıf kişiliklerinin hafıza ve 'yeteneklerinin' büyük bölümünü yönetimine alan daha karmaşık biri..."

"Bunların hangileri olduğuna dair bir fikriniz oluştu mu?"

"Kurnaz'ın bunların içinde olduğunu düşünmüyorum... Çünkü o Jack'ten sonra var olan en güçlü karakter; onunla birleştiğinden şüpheliyim. Akıllı, manipülatör ve çok yetenekli bir satıcı; başkalarının parasını sahtekârlıkla ele geçirme konusunda tam bir vicdansız. Solak ve eşcinsel. Onunla Riondino ilk yakalandığında yapılan hipnozlardan birinde tanıştım: Çok net bir kişiliği var ve 'otonom' kaldığına eminim." Claps kısa bir ara verdi: "Tam tersi nedenlerden dolayı Yumuşak'ın da birleşmediğini düşünüyorum. Diğerleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyor... zayıf ve duygusal açıdan kırılgan. Kesinlikle zararsız. Tekrarlanan işlerle uğraşıyor ve inisiyatif almaktan yoksun. Bu Jack'in fark edilmek istemediği zamanlarda 'açığa' çıkardığı kişilik. Onunla birleşmek Jack'e hiçbir avantaj sağlamaz."

"Geriye Kont, Profesör ve Aktör kalıyor... Hannibal dışında doğal olarak."

"İlk üçü en zayıf ama çok net karakteristik özellikleri olan kişilikler. Bence Jack'le gerçekten birleşenler bunlar. Aktör: Tiyatro hayranı, bu onun tek ilgi alanı; hayalperest, dışa dönük, sesleri taklit edip görünüşünü değiştirmek için son derece iyi makyaj yapabiliyor, modern tiyatronun herhangi bir alanında büyük başarı elde etme kapasitesi olduğu söyleniyor. Kont: Kadınları, arabaları, güzel kıyafetleri ve çok iyi olduğu kumarı çok seviyor. Başka ilgi alanı yok, sevdiği şeyleri elde etme uğruna ahlaki sapkınlıklar gösterebiliyor. Ve son olarak Profesör: Utangaç ve içe dönük, biraz bulutlarda yaşadığı söylenebilir;

okumayı ve araştırmayı seviyor, bilgisayar bilimleri ve elektronik konusunda son derece uzman, özellikle de farmakoloji ve çiçekçilik alanlarında. Ayrıca satranç tutkunu ama pek de iyi oynadığı söylenemez."

"Geriye bir tek Hannibal kaldı..."

"Terapi esnasında hipnoz altında bile ortaya çıkmayan tek kişilik. Ama arka planda hep var, bu çok net. İlk yakalanmadan sonra bir sorgulama sırasında sadece bir kez ortaya çıkmış, ilgili kaydı izleme imkânım oldu. Şok ediciydi. Soğuk ve canavarca bir öfke: Gerçek bir insan olsa onu bir sosyopat, bir seri katil olarak tanımlardık."

"O da birleşmeyi tamamlamış mı?"

"Daha da fazlası... O hep Jack'in bir parçası oldu, ayrı bir kişilik olmadığına eminim. Sessizliğini koruyabilen ama ona ait olan bir parça."

"Başka bir kişilik ile arada çok ince bir fark var..."

"İnce ama çok temel: Jack'in iyileşmeyi hep reddetmiş olmasının nedeni o. Uğruna büyük bir azimle kaçmayı planladığı paranın yanındaki diğer neden bu: Yeniden Hannibal olabilmek."

11

Soraya bütün gün ona eşlik eden o hafif huzursuzluk ve tüketim duygusunu iyi tanıyordu. O an karanlıkta yatağına uzanmış bu hissi dindirmeye çalışıyordu.

O ilk banyodan sonra başkaları da olmuştu... Señor'un dokunuşları onu hep cesaretlendirmiş ama bundan ileri gitmemişti; ilk zamanlar Soraya her seferinde biraz daha fazlası olmasını hayal etmişti, teni Señor'un elleri altında yanarken vücudunun her bir hücresinin onu delice arzuladığını hissediyordu. Sonunda bunun asla olmayacağını anladığında aslında çok da önemli olmadığını kavramıştı. Kendini o yumuşak sese bırakmayı öğrenmişti... Señor'un eline tatlılıkla eşlik eden o ses ona başka hiçbir şey talep etmeyecek kadar yoğun bir haz veriyordu. O ana kadar bu zevki kendi kendine bir erkek olmadan vermeyi başarmıştı ve o hazza çok yaklaşmıştı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi; eli kombinezonunun içine uzandı ve parmakları neredeyse tereddüt eder gibi yavaşça yukarı kaydı.

***

Claps, Zambrano'dan ayrıldıktan sonra odasına yalnızca bilgisayarını almak için çıktı; sonra hemen çıkıp yeniden Sol y Luna'ya doğru yola koyuldu.

Açık havadaki masalardan biri boştu, Claps masaya oturup sabırla beklemeye koyuldu. Dışarıdan bakıldığında gün sonunda son bir bira arayışı içinde olan rahat bir turist gibiydi.

Sipariş almak için yaklaşan Rafael'le gözleri kesiştiğinde gencin yüzünün bir an için asıldığını hissetti ama belki de sadece öyle sanmıştı çünkü bir an sonra gencin yüzüne o her zamanki sempatik gülümsemesi yayıldı. "Amerikalıyla ilgili başka sorularınız mı var señor?" diye sordu neredeyse neşe dolu bir İtalyancayla. "Yalnız uzun bir şeyse beklemeniz gerekecek, bu akşam çok insan var ve patron müşterileri bekletmemden hiç hoşlanmaz."

"Yalnız mısın?" diye sordu etrafına bakınan Claps. "Sana Ricardo yardım etmiyor muydu?"

"O her akşam gelmiyor, hastaneden kendini çok yormamasını söylemişler. Evet señor, Amerikalıyla ilgili başka ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Soru falan yok Rafael bu akşam sadece bira var. Bu boğucu sıcak ge...ce de insanın yakasını bırakmıyor."

"İklimimize alışmak zaman ister ama içeride klima var, sizi ilk boşalan masaya alayım mı?"

"Boş ver, bana buz gibi bir bira yeter, şişeyle getirirsen daha iyi olur hatta."

"Size yerli bir bira getireyim," dedi Rafael masaların arasında kıvrak hareketlerle gözden kaybolurken.

Beklerken hemen dizüstü bilgisayarını açan Claps, Giorgio Sala'nın fotoğrafını tam ekran açtı.

Rafael birkaç dakika sonra geri döndü: "Halkın favorisi," dedi nemden buğu yapmış şişenin kapağını açarken. "Tam kıvamında soğutulmuş."

"Ekvador'da mı üretiliyor?" diye sordu biranın isminin *Pilsener* olduğunu görünce belirli bir şaşkınlık sergileyen Claps.

"Tam da burada Guayaquil'de üretiliyor. Fabrika Las Peñas'ta."

Las Peñas..! Her şey sanki o civarda oluyor gibiydi. Ross'u oraya gidip tepeye çıkmaya ikna eden Giorgio Sala mıydı? Onu 382. basamakta yakalayıp kimse fark etmeden arka mahalleden kaçıran o muydu?

Giorgio Sala... Riondino muydu? Hepsini yakında öğrenecekti.

"Rafael tek bir şey soracağım," dedi düşüncelerinde sıyrılan Claps bilgisayarın ekranını gence çevirip. "Bu adamı hiç gördün mü? Ross'un geldiği akşam burada olması müm...kün mü?"

"Kim bu adam?" İşte şimdi Rafael'in yüzünde gerçekten de ciddi bir ifade belirdiğine şüphe yoktu.

"Sana sadece onu gördün mü diye sordum?" dedi Claps sakince.

"Amerikalıyla ne ilgisi var?" diye ısrar etti genç.

"Yalnızca konuşmam gereken biri o kadar. Şimdi, onu hiç burada gördün mü?"

Rafael fotoğrafa daha dikkatli baktı. Claps bunu yaparken onu büyük bir dikkatle izliyordu. Gencin konsantrasyonunun ardında endişe ve hızla geçen düşünceler de vardı. Çene ve dudaklarındaki hafif büzülme ve yüzünde beliren ifade kırışıkları bunu söylüyordu.

"Sıradan bir yüz... karıştırması çok kolay. Ama evet, geçen ay buraya birkaç kez gelmiş olabilir."

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Size söyledim, çok rastlanan sıradan bir yüz. Emin olduğumu söyleyemem. Ama %70'ten fazla bir olasılık olmadığını söyleyebilirim."

"%70 hiç de düşük bir rakam değil. Ross'un arkadaşıyla geldiği gece de buraya uğramış olması mümkün mü?" diye ısrar etti Claps.

Rafael zihnini tekrar zorladı ama bu sefer ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadı. Claps, gencin cevabı çoktan bildiğine emindi: "Haydi ama Rafael... Ross'un başına gelenleri öğrendikten ve dün konuştuklarımızdan sonra o ak...şamı kim bilir kaç kez düşündün..."

"Evet, o akşam buradaydı diye düşünüyorum; kızların yan masasında tek başına oturuyordu."

***

Bahçe kapısı ardından kapanan Señor, 300 beygir gücündeki siyah Camaro marka arabasından indi ve garajın dev kilidini

açmaya gitti: O villayı kiraladığından beri kimsenin oraya girmesine izin vermemişti. Oradan çıkmasına izin vermedi demek daha doğru olur diye düşündü...

Yıldızlarla dolu Ekvador göğü o gece olağanüstü bir parıltıya sahipti.

Araba motorundan çıkan boğuk bir gürültüyle içeri kaydı. Garaj oldukça büyüktü, içine üç araba alacak ve yine de yer kalacak kadar büyük ama Señor arabayı mümkün olduğunca duvar dibine park etmek zorundaydı: Çünkü alanın büyük bölümünü iki büyük dondurucu ve karşı duvarı kaplayan metal bir dolap dolduruyordu. Tam ortada ise alüminyum bir masa vardı. Arabasından inen Señor hemen o tarafa göz attı, her şeyin temiz olduğunu ve görünür bir iz kalmadığını günlerdir kim bilir kaçıncı kez kontrol ediyordu.

"Endişelerin çok yersiz Kurnaz, iki hafta geçti."

"Hâlâ çok erken ve her hâlükârda bu çok gereksiz bir riskti Jack. Şehirde birçok farklı olasılık varken o kızı seçmek büyük bir riskti."

"Anlamıyorsun... o olmak zorundaydı."

"Haklısın, hiç anlamıyorum."

"Oysa çok iyi biliyorsun... Kendisini o seçtirdi Kurnaz, tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi. Bunu hareket ve konuşma tarzı çok net anlatıyordu... dişleri, sandaletleri bunu istiyordu. Üstünde uçuşan ince elbisesi... O olmak zorundaydı."

Señor garajın kapısını ardından kapatırken hafifçe titremeye başlayan ellerine baktı. "Hem sonra... borsa oynarken sen de

kendi adına riske girmiyor musun? Temelde sevdiğin şey de bu değil mi?"

"Hayır Jack. Ben bir tek kazanmayı severim. Eğer bunu yapmak için belirli bir risk kaçınılmazsa bu her zaman için hesaplanmış ve en aza indirilmiş bir risktir. Ve ben hepimizin güvenliğini asla tehlikeye atmam."

"Kurnaz... Canın cehenneme Kurnaz. O olmak zorundaydı."

12

"Burası Los Ceibos, Doktor... Çok fazla parası olanların yaşadığı bir semt, *mucho dinero**."

Zambrano'nun camları karartılmış arabası daha sabahtan başlayan nemli havanın eşliğinde şehrin batı tarafına hâkim olan tepeye yavaşça tırmanmıştı. "Bir tek nehrin ötesinde yer alan Samborondon buradan daha seçkin ve zariftir ama bu bölge daha ziyade yabancılar tarafından tercih edilir. En güzel villalar Amerikalılara ait ama çok sayıda Avrupalı da mevcut. Almanlar, İngilizler... İtalyanlar." Araba tembel bir manevrayla kaldırıma yanaştı. "Solda, yüz metre ilerideki şu beyaz villa," diye işaret etti Zambrano.

"Bizim sözde Giorgio Sala orada yaşıyor." Sonra uzun farlarını hızla yakıp söndürdü: Villanın girişinden birkaç metre uzağa park etmiş bir pikap karşılık verdi. "Gözetleme için bu sabah iki adam yerleştirdim."

* İspanyolca, *Çok para*

Claps gerildiğini hissediyordu. Bir gölgeyi izleyerek geçirdiği onca zamandan sonra şimdi gerçekten de Riondino birkaç metre uzağında mıydı? Bir zamanlar yaptığı gibi onay bulma arayışına girmedi, içinde bulunduğu hisler ile bunu bulmayı bir türlü başaramıyordu artık. Tek hissettiği donuk bir öfke, patlamaya hazır bir volkanın çok derinlerinde kaynayan bir nefretti.

"Onunla ilgili elimizde olan her şeyin tekrar üstünden geçtim," diye devam etti Zambrano. "Buraya on dört ay önce gelmiş. Villayı bir ABD vatandaşından emlak ofisi aracılığıyla kiralamış. Bunun dışında hakkında olmayan şeyleri saymak daha kolay: İtalyan adamın Ross'la Malecon'da buluştuğu gün ve kızın kaybolduğu akşam için herhangi bir görgü tanığı yok. Ailesi yok ve villada bir hizmetçiyle yalnız yaşıyor. Ekonomik sorunu yok: Daimi vizesini altı ay önce almış, bunu da Banco Pichincha'da dört yüz bin dolarlık bir depozito ve her ay dokuz bin beş yüz dolarlık yabancı bir fon gelirini göstererek yapmış. Kısacası bizim standartlarımız için çok zengin bir adam. Şunu da ekleyeyim, kirayı da göz önünde bulundurursak Riondino'nun çaldığı parayla uyumlu bir sermayeye sahip." Derin bir nefes alan Zambrano, Claps'ten beklediği yorumu alamayınca devam etti: "Guayaquil'e geliş zamanı kızların kaybolmalarının başladığı zamanla örtüşüyor, tıpkı kurban tiplerinin İtalyan kurbanlarla uyumlu olduğu gibi; Riondino'nun daha önce yaptığı gibi klonlanmış sahte belgeler kullanıyor, banka hesabında ve yabancı fonda sahip olduğu tutar Riondino'nun kaçtığı zaman sahip olduğu tutara yakın. Ne diyorsunuz Doktor, doğru yolda mıyız?"

Claps gergin bir sessizliğe bürünmüştü. Bir an için zihninde Greta'nın kül olmuş bedeni canlandı.

"İşte başlıyor!" diye bağırdı Zambrano villanın bahçe kapısının önünde duran bir polis motosikletini işaret ederek. "Oturma izninin yenilenmesi için sahte bir belge kontrolü. Sala'nın alındı belgesini imzalaması gerek ve bunu da kendisine polis memuru tarafından verilecek mini tabletin ekranından yapacak: Arka tarafında plastik bir film var; parmak izlerini tam olarak alabileceğiz."

***

Señor o sabah dışarı çıkmamıştı ama kahvaltı yerine basit bir fincan kahve içtikten sonra tek bir kelime dahi etmeden hemen çalışma odasına kapandı. Bu onun için sıradışı bir durumdu, her ne kadar Soraya ona kendini iyi hissedip hissetmediğini sormak istese de saygılı bir günaydın karşısında aldığı soğuk ve keskin bakış ona bunu yapmamasını salık vermişti.

Onu hep korkutan bu bakış, bir önceki gece onu zevke götüren ellerin bizzat Señor'unkiler olduğuna dair kurduğu hayalden sonra, bu sabah onu daha ziyade yaralıyordu. Anlamsız bir kırgınlık mıydı bu? Yoksa gerçekle hayali karıştırıp sabah farklı bir tepki beklediği için aptal bir kızgınlık mı? Oysaki roller çok açıktı, tıpkı aralarındaki duygusallığın nasıl yaşanacağını belirleyen sınırlar gibi. Ve o sınırlar asla aşılmıyordu.

Señor çalışma odasına kapanır kapanmaz ayakları hemen onu patronunun yatak odasına götürdü. Önceki gece giydiği kıyafetleri topladı. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da kıyafetlerden kadın kokusu almayınca içi rahatlamıştı. Daha ziyade puro, sert likör, kötü havalandırılan üçüncü sınıf bir yerin ağır hava kokusu vardı... Vaktini şık bir mekânda geçirmediği çok açıktı.

Soraya gülümsedi, hemen sonra beklenmedik bir ziyaretçi tarafından çalınan kapıyı açmaya gitti.

***

Birkaç dakika sonra villadan çıkan polis motosikletine binip iniş yoluna doğru ilerledi. Zambrano'nun arabasının yanına ulaşınca durdu ve arabanın koyu renkli camlarına doğru bakıp başıyla kısa bir onay işaret yaptı. Arabayı hemen çalıştıran Zambrano hızlı bir geri dönüş manevrasıyla motorun peşine takıldı. Birkaç yüz metre sonra önlerindeki motosiklet sağa yanaşınca Zambrano da hemen durup arabadan indi.

Polis ona küçük bir selefon rulosu verdi; kısa bir konuşmadan sonra adam tekrar motoruna binip hızla oradan uzaklaştı.

Selafona sarılı mini tableti kupa gibi sallayan Zambrano Claps'e başıyla arabadan inmesini işaret etti. "İstediğinizi aldık Doktor," dedi zafer edasıyla. Ama bakışlarında belirli bir endişe vardı. "Polis memuru bana Sala'nın durumdan şüphelendiğini söyledi. Çok fazla soru sormuş ve tableti imzalamayı neredeyse reddedecekmiş. Onu telaşlandırmış olabiliriz."

"Parmak izlerini karşılaştırmak ne kadar sürer?" diye sordu Claps sabırsızca.

"Her hâlükârda villayı gözetleyen iki adamımız var," dedi soruyu duymazdan gelen Zambrano. "Hiçbir yere gidemez."

Eğer o adam gerçekten Riondino ise iki polisin gözetiminde ortadan kaybolmayı kolaylıkla becerir, diye düşündü Claps. Ve muhtemelen ardında o iki polisin kadavrasını bırakarak elbette...

"Parmak izlerinin sonucunu ne zaman alırız?" diye sordu tekrar sinirle. "Zaman çok önemli."

"Çok sürmez. Her şeyi organize ettim. Bir saatten az bir süre sonra parmak izlerini Interpol'ün veritabanına yüklemiş oluruz. Eğer adamımız dünyanın herhangi bir yerinde hüküm giymişse gerçekte kim olduğunu kısa bir süre sonra öğreniriz. Ve..." Zambrano Claps'in gözlerinin içine baktı. "Eğer takip ettiğimiz kişiyse bunu da hemen öğreneceğiz çünkü kendisinin biyolojik profilini dizüstü bilgisayarıma yükledim."

Claps yüzünde beliren yarım bir gülümsemeyle önüne bakmayı sürdürdü: O, Riondino'nun parmak izi fotoğraflarını tam iki yıldır dizüstü bilgisayarında taşıyordu.

***

Soraya Señor'un moralinin bu kadar bozuk olduğunu çok az görmüştü. Bu kesinlikle az önce villaya gelen kişi yüzündendi.

Çalışma odasına kahve istemişti oysa normalde sabahları asla iki fincan kahve içmezdi. Buna ek olarak Soraya yeni açılmış bir rom şişesi ve yanında içi neredeyse boşalmış bir içki bardağı görmüştü.

"Birazdan dışarı çıkmam gerek," demişti Soraya'nın kötü olarak nitelendirebileceği bir ses tonuyla. "Ne zaman dönerim bilmiyorum, beni bekleme," diye de eklemişti.

Bu konuşmadan sonra kadın çalışma odasından çıkar çıkmaz Señor'un gözleri son derece hızlı bir şekilde dönüp kırpıldı.

Kalp ritmi yavaşlamaya başladı.

"Sana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemiştim aşağılık herif! Şimdi başımız dertte; üstümüze bir b.k yağmuru inmek üzere."

"Hızlı davranırsak böyle bir şey olmaz Kurnaz."

"O kızı kaçırmak büyük bir aptallıktı!"

"Kes şunu, s.keyim, olan oldu artık!"

"Tabii Jack, olan oldu demek kolay..."

"Ne istiyorsun, beni cezalandırmak için ellerimden birini kesmeyi mi?!"

"Bazen kuşunu kesmek zorunda olduğunu düşünüyorum, o zaman her şey çok daha kolay olur!"

"S.ktir git Kurnaz!"

"Ayrıca keşke vaktinde Profesör Reti'ye Hannibal'ı ve tüm diğer b.kları beynimizden söküp atması için izin verseydik diye düşünüyorum."

"Sen de o b.kun bir parçasısın bunu unutma."

"Sen s.ktir git Jack!"

"Kont, Profesör ve Aktör gibi yok olmayı mı tercih ederdin?"

"Onlar yok olmadı."

"Onları içimde topladım. Onların hafıza ve yeteneklerine sahibim. Onlar artık benim bir parçam. Aynı Hannibal gibi..."

"O zaman hepinizin canı cehenneme... O küçük f.hişeyi kaçırıp bu kadar büyük bir riske girmeye ne gerek vardı?"

"Sana söyledim zaten Kurnaz ama görünen o ki bir türlü anlayamıyorsun. Bana kendini o seçtirdi. Ama bunu gerçekten anlayamıyorsan en azından kavga etmek yerine bu durumdan kendimizi kurtarmaya çalışmamız gerektiğini anla!"

***

"*¡Mierda!*"* Zambrano sözünü tutmuş ve bir saatten az bir süre sonra sözde Señor Giacomo Sala'nın parmak izlerini karşılaştırmak üzere eline almıştı. Ama sonuç umdukları gibi çıkmadı. "¡Mierda!" diye tekrarladı adam öfkeyle parmak izlerini Claps'e gösterirken. "İzleri silmiş!"

Sanki parmak izleri yokmuş gibiydi: Kenarlardaki küçük birkaç karakteristik çizgi dışında geri kalan alanlar tamamen boştu, hiçbir dermatoglif** yoktu.

"Parmak uçları asitle mi yakılmış?" diye sordu Claps içinde patlayan öfke dolu hayal kırıklığını dışa vurmadan.

"Hayır... iyi bakın Doktor: Büyük bir yaradan bahsetmiyoruz. Dermatoglifi hafif ve yüzeysel bir kesik ile düzleştirilmiş. Señor Sala'nın kendine elektroforez*** ile hafif bir yanık yarası yaptığını düşünüyorum. Asitten çok daha etkili ve rafine bir yöntem. Günümüzde parmak izinden teşhis edilmek istemeyenler arasında çok popüler."

Aslında Riondino'dan böyle bir şey beklemek çok normal, diye düşündü Claps, sonuçta parmak izleri tüm dünyaya yayılmış durumda.

Zambrano büyük bir kararlılıkla telefonuna sarılmadan önce tekrar bir küfür savurdu.

"*¡Está bien... vamos a cogerlo!*"**** Gidip şunu alalım Doktor! Adamlarıma onu tutuklamalarını söylüyorum."

* İspanyolca, *Bok, zırvalık*

** Deri, el ve ayak parmakları üzerinde yer alan izler.

*** Elektrikli ve yakıcı bir cihaz.

**** İspanyolca, *İyi, gidip alalım şunu.*

Claps bir şey diyecek oldu ama Zambrano o kadar kararlıydı ki onun konuşmasına izin vermedi. "Sakın beni Ross'un hayatta olabileceği bahanesiyle sakinleştirmeye çalışmayın!" dedi sesini yükselterek. "Ya da bu Sala'nın Amerikalıyla ve diğer kayıp kızlarla ilgisi olmayabileceğini söylemeyin... sizin o lanet Riondino ya da kim bilir hangi lanet seri katil olmayabileceğini de söylemeyin..." Zambrano büyük bir öfkeyle cep telefonundan bir numarayı tuşladı. "Durum şu ki Doktor, büyük bir suç işlememiş biri parmak izlerini silip etrafta sahte kimliklerle dolaşmaz!"

"Onları öldürecek!"

Claps'in ağzından aniden dökülen bu sözler odadaki diğer tüm sesleri siliverdi. Zambrano şaşkınlık içinde kalakaldı. Yaptığı aramayı durdurup gözlerini ona dikti.

"Eğer o adam Riondino'ysa iki polis çok az demektir. Onları öldürüp kim bilir nereye kaçacak," diye devam etti Claps vahim bir tonla. "Siz kendiniz daha birkaç saat önce bana kaçışı esnasında iki polisi nasıl öldürdüğünü hatırlattınız. Sizi temin ederim ki çok deneyimli ve iyi polislerdi."

"Floransa'da..."

Claps onayladı. "Giorgio Sala'nın tutuklanması gerektiği konusunda sizinle hem fikirim." Tabii bu, Munro'yla çok ciddi sorun yaratacak, diye düşünmeden edemedi; ama eğer o adam Riondino'ysa ve bir şeylerden şüphelendiyse onun ortadan kaybolması riskini göze alamazdı. "Zaman daralıyor ama iki adam çok az. Bir ekip ayarlamak zorundasınız."

"Ama bu eğer Sala gerçekten Riondino'ysa geçerli..."

"Doğru, o olup olmadığını bilmiyoruz," diye lafını kesti Claps. "Ama siz yine de adamlarınızın hayatını tehlikeye atmak

istiyor musunuz? Ve operasyonu yürütürken yaptığınız bu riskli hamleden doğacak tüm o karmaşayı göze alıyor musunuz?" diye ekledi hain bir dokunuşla.

Zambrano parlayan alnını bir mendille sildi. Claps onun terlediğini ilk kez görüyordu. "Tamam, yarım saat sonra büyük bir ekip orada olacak. Ve..." Tam o anda Zambrano'nun elinde hâlâ sıkmakta olduğu telefon çalmaya başladı. "*¿Que pasa?*"*

Claps'in ancak bildiği birkaç küfrü seçebileceği kadar hızlı bir İspanyolcayla yapılan konuşma kısa ve heyecan yüklü oldu.

Konuşmayı bitiren Zambrano deli gibi bakışlarla hızlı bir şekilde çıkışa doğru ilerlerken bir yandan da Claps'e kendini takip etmesi için sert bir baş hareketi yaptı. "Vamos!"** Doktor, adamımız az önce bir taksiye binip villadan ayrılmış, benimkiler peşinde."

---

* İspanyolca, *Sorun nedir?*

** İspanyolca, *Haydi/gidelim.*

13

"Şimdi değil Giulia."

"Duyduklarım doğru mu? Bizi buradan götürmek mi istiyorsun Jack?"

Taksi Guayaquil sokaklarında hızla ilerliyordu.

"Sana şimdi sırası değil dedim!"

"Şu son yaptığın rezillik yüzünden mi? Ben o kızı tanımadım bile."

"Soraya'yı tanıdıktan sonra sen diğerlerinden hiçbirini tanımak istemedin ki."

"Çünkü sen diğerlerini sadece birkaç dakika tanımama izin veriyorsun... Soraya'yla durum öyle değil: Onunla istediğim kadar kalabiliyorum."

"Benim sana izin verdiğim zamanlarda ve izin verdiğim kadar demek istiyorsun sanırım."

"Sen aşağılığın tekisin Jack!"

"Ve sen de lanet bir lezbiyensin!"

"Buradan ayrılmak istemiyorum, en azından yanıma onu almadan..."

"Defol git Giulia, şu an konsantre olmaya ihtiyacım var. Sonra konuşuruz."

"Oysa ben şimdi konuşmak istiyorum."

"Sabrımın sınırı var. Beni seni kovmak zorunda bırakma, bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Asi'ye yaptığın gibi mi?"

"O pislik yüzünden büyük bir tehlike atlattık: Herkesin güvenliğini riske attı. Artık dışarı çıkma imkânı yok. Bunu ona yaptım, gerekirse sana da yaparım. Defol git!"

"Ben Asi'den daha güçlüyüm Jack, böyle bir şey sana büyük enerji harcatır ve eğer bir şeye konsantre olman gerekiyorsa da..."

"Yine de yaparım ama beni dinle Giulia: İki yıldır anlaşıyoruz ve aramızdaki anlaşmaya saygı gösteriyoruz. Sana söz veriyorum sonra bu konuyu konuşup bir çözüm bulacağız. Ama şimdi git, biraz mantıklı ol."

Taksi varış noktasına hızla yaklaşıyordu.

"Beni fazla bekletme ama."

***

Zambrano'nun Sala'yı takip eden polislerle sürekli telsiz bağlantısında olduğu arabası, taksiye ulaşmak üzereydi. Aracın havaalanına gittiği çok açıktı.

Telsizden gelen cızırtılı bir ses ile yine o anlaşılmaz İspanyolca duyuldu.

"İçeri girdi," diye çevirdi Zambrano heyecanlı bir sesle. "Havaalanı polisine haber verildi ama şu an için sadece onu izleyip yakalamak için uygun zamanı kollayacağız o kadar. İçeride çok insan var, bir sürü sivilin yaralanıp öldüğü Uzak Doğu filmlerine benzer kareler istemiyorum."

Claps havaalanına giden geniş yolu tanıdı, bu yoldan sadece birkaç gün önce ters yönde şehre gitmek için geçmişti. Birkaç dakikadır içinde tuhaf bir his belirmişti, sanki tüm bu olanlara bir şekilde yabancıymış, yaşananlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi hissediyordu. Oysa birkaç saat önce polislerin villadan Sala'nın parmak iziyle çıkmasını beklerken adamın Riondino çıkması halinde, üstüne çullanıp onu elleriyle paramparça edecek bir öfkeye sahipti.

Riondino... Ama gerçekten de gözetlendiğini fark etmemiş olabilir miydi? Ve gerçekten de bir tavuk gibi yakalanmak üzere bir taksi tutup havaalanına gitmeye kalkmış olabilir miydi? Ardında hiçbir iz bırakmamaya çalışarak, görüntüsünü gizlemeye çalışmadan?

Telsizden yine bir ses duyuldu. Tam o sırada Zambrano arabayı havaalanının ana giriş kapısının önünde lastiklerinden ses çıkararak durdurdu. "Arjantin Havayolları'ndan ilk uçuşa bir bilet almış. Buenos Aires: Hemen kalkıyor. Pasaport kontrol sırasında tepesine bineceğiz, karşılık verecek zamanı olmayacak.

Claps neredeyse dalgın bir tavırla onayladı. Onu ilgilendiren tek kişi Riondino'ydu ve Giorgio Sala pek de onun gibi davranmıyordu doğrusu.

"*¡Vamos!*" Zambrano anahtarları kontakta bırakıp ardından kapıyı bile kapamadan arabadan çıktığı gibi havaalanına koştu. Claps ise peşinden güçlükle ilerliyordu.

Gümrük kapısına doğru birkaç metre ilerlemişlerdi ki bağırışlar ve çığlıklar duydular. Pasaport alanındaki insanlar şaşkınlık ve heyecan dolu bir hareketlilik içindeydi. Zambrano koşmaya başladı, Claps onun yanına birkaç saniye sonra vardı. Yüzü bembeyaz kesilen Giorgio Sala iki havaalanı polisi tarafından yakalanıp kelepçelenmişti.

Riondino'yu Milano Polis Merkezi'nde beş polis zor hareketsiz hale getirmişti...

Bir an için gözleri buluştu: Sala'nın boşlukta kaybolan bakışları Claps'in gözleriyle kesiştiğinde hiçbir tepki vermedi. Götürülürken Claps onun ayakkabılarını ve arkasında kelepçelenmiş ellerini büyük bir dikkatle inceledi.

Zambrano tatminkâr gözüküyordu. "Tereyağından kıl çeker gibi oldu. Onu klimasız bir güvenlik odasına kapatalım. Bırakalım da biraz yansın, sorgusuna başladığımızda kıvama gelmiş olur."

"O Riondino değil." Claps'in sesi her tür duygudan yoksun çıkmıştı. "İlk bakışta bile anlaşılıyor: Ondan daha kısa, hem de ayağındaki tabanı yüksek ayakkabılara rağmen. Sonra eller... yıllar geçse de eller değişmez ve ben Riondino'nun ellerini onu Milano'da hipnotize ettiğim zamanlardan çok iyi hatırlıyorum; o elleri nerede görsem tanırım. Çok sağlam, güçlü ellerdi onlar, bu adamın kibar ve bakımlı ellerinden çok farklıydılar."

***

Señor taksi şoförüne cömert bir bahşiş bırakarak tutarı ödedi. Sonra sakince kaldırımda yürüyen insanların arasına karıştı.

"Bir de bahşiş verdin, s.keyim. Taksi leş gibi kokuyordu."

"Etrafta Camaro'yla görünmememiz daha iyi Kurnaz. Yapmamız gereken şey göz önünde bulundurulunca çok gösterişli bir araç..."

"Tamam, tamam... Onu bırak da sen aradığımız kişiyi burada bulacağımızdan emin misin? Randevulaşsak daha iyi değil miydi?"

"Birine söyleyebilirdi. Riski azaltmak isteyen sen değil miydin?"

"Onu bulduğumuz sürece..."

"Sakin ol, hep buralarda takılır ve ona rastlamak için tüm öğleden sonra bizim. Er ya da geç onu bir bara oturmuş birasını yudumlayıp kokuşmuş purosunu içerken göreceğiz. Onu gözden kaçırmayıp doğru anı, yani akşamın ilk saatlerini beklemek yeterli olacak."

***

"Tamam, Riondino değil, sizin için üzgünüm, yine de son sözü DNA söyleyecek." Zambrano, havaalanı polis ofisinde Claps ile değerlendirme yapıyordu. "Ama Ross'un Malecon'da tanıştığı kişi gibi bu da bir İtalyan ve kızın kaybolduğu gün için görgü tanığı yok; her şey bir yana saklayacak bir şeyleri var."

Claps konuyla pek ilgili görünmüyordu. "İki olayın bağlantılı olması gerekmiyor. Ama yine de neden kaçtığını öğrenmek ilginç olabilir," dedi yorgun bir tonla. "Elbette," diye ekledi kısa bir aradan sonra. "Malecon'daki adam o olabilir, tıpkı o sabah görgü tanığı olmayan diğer on iki İtalyan gibi ve Ross'u kaçıran kişi de o olabilir, tıpkı Guayaquil'de yaşayan üç milyon kişiden herhangi birinin olabileceği gibi."

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum Doktor ama..."

Claps başını iki yana sallayarak onun sözünü kesti: "Gerçekten Riondino olsaydı durum farklı olurdu... Ama şu anki duruma bakınca Sala ve Ross'un kaybolmasının birbiriyle bağlantılı olduğunu gösteren direkt bir şey yok. Güvenlik odasında sadece geçmişinden kaçan bir adamı tutuyor olma ihtimaliniz yüksek, adamın kendisini ziyaret eden polislerden şüphelenip ortadan kaybolmaya çalışmasının sebebi de budur zaten."

"Şu an evini karış karış araştırıyoruz, durum gerçekten böyle mi göreceğiz." Zambrano'nun havlu atmaya niyeti yoktu. "Bu arada biz de onu biraz terletelim. Bu konuda bana yardım edecek misiniz Doktor?"

"Yardım mı? Nasıl yani?"

"Onu sizin sorgulamanızı istiyorum."

"Ben mi?!"

"Kendi vatandaşı olan biriyle daha rahat konuşacaktır. Ona yardım edeceğinizi düşünecektir."

"Bakın Zambrano ben bunun iyi bir..."

"Sadece küçük bir yardım. Sonuçta hepimiz Ross'la diğer kızları kimin kaçırdığını bulup onu durdurmak için çalışıyoruz... tabii bunu yapan Riondino olmasa bile, öyle değil mi? Hem sonra her hâlükârda Sala, İtalya'da bir işler karıştırmış olsa gerek; bunu ortaya çıkararak ülkenize hizmette bulunmak istemez misiniz?"

14

Oda küçük ve penceresizdi, klima çalışmıyordu. O anki konuğu için bir güvenlik odasından çok saunaya benzemesi gerekiyordu. Odayı izleyen gözetim kamerasında görünen sözde Giorgio Sala mora çalan kızarmış yüzü ve düğmeleri tamamen parçalanmış ter içindeki tişörtüyle odadaki tek sandalyenin üstüne tam anlamıyla yığılıp kalmıştı.

"Yeterince pişmiş görünüyor," dedi adamı izleyen Zambrano. "Onu ofise aldırtacağım: Yalnız olacaksınız, ben dışarıda bekleyeceğim ama tüm sorgu kaydedilecek ve dosyalarda kayıt altına alınmak üzere yazılıp tercüme ettirilecek. Ama ben o kadar beklemek istemediğimden sonrasında bana net bir özet verirsiniz."

Claps başıyla hafifçe onaylayıp "Öyle yaparım," dedi. Ama işin aslı meseleyi hızlıca halledip tekrar Riondino'nun peşine düşmenin derdindeydi. Çünkü tüm o kaçırılma olaylarının tek sorumlusu o olmak 'zorundaydı'. Giorgio Sala'nın gerçekte

kim olduğunun ve İtalya'da işlediği suçların canı cehenneme diye düşündü; tüm bunları Zambrano ve Interpol birkaç saat sonra öğrenecekti nasıl olsa.

"Kafanızda onu ne şekilde sorgulayacağınıza yönelik bir strateji oluştu mu?" diye sordu Zambrano.

"Genişten alacağım," dedi Claps neredeyse isteksizce. "Şu kimlik meselesine gelmeden önce biraz konuşturacağım. Önce baskı altına alıp hemen sonrasında da rahatlatacağım, bir sopa bir havuç yani. En savunmasız olduğunu gördüğüm zaman da konuya geleceğim."

"O zaman *muy bien. Adelante!**"

Sala, Claps'in onu beklediği ofise getirilince sızlanmaya başladı: "¡Soy italiano, un ciudadano italiano! ¡Quiero hablar con mi embajada!**"

"Sakin olun," dedi Claps sakin bir sesle İtalyanca. Bir yandan da adamın yüzünü inceliyordu. "Hiç kimse sizin ulu...sunuzu ya da haklarınızı göz ardı etmiyor."

"Siz İtalyan mısınız?" diye sordu Sala neredeyse hayretler içinde. "Konsolosluktan mı?"

"İsmim Claps ve şu an burada size yardım edebilecek tek kişiyim."

Bir an için tüm hararetini kaybetmiş gibi görünen Sala sandalyeye çöküverdi. "Pasaport kontrolünde üç adam üstüme çullandı," diye anlatmaya başladı zayıf ve titrek bir sesle.

* İspanyolca, *Çok iyi. İleri.*

** İspanyolca, *Ben İtalyanım, İtalyan vatandaşıyım. Büyükelçiliğim ile konuşmak istiyorum.*

"Sanki dünyanın en tehlikeli suçlusuymuşum gibi... Beni yere fırlatıp kelepçelediler... ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Neden ülkeden öyle aceleyle ayrılıyordunuz Bay Sa...la?"

"Aceleyle mi? Ben Arjantin'de de bağlantıları olan bir iş adamıyım. İsterseniz bunu teyit edebilirsiniz, orada hemen çözmem gereken bir sorun oluştu."

"Anlıyorum. Bana söyler misiniz: Buenos Aires'te kalmayı planlıyor muydunuz?"

"Birkaç gün ya da bir hafta; ne kadar zaman gerekirse."

"Birkaç gün..." diye tekrarladı Claps ilgisizce. "Neden o zaman yanınızda bir valiz bile yoktu? Bir diş... fırçası bile almamışsınız yani."

Birkaç saniye sessiz kalan Sala sonrasında neredeyse histerik denebilecek bir gülme krizine tutuldu. "Valiz, valiz..." diye tekrarladı kahkahalar arasında. "Tamam o zaman," dedi sonunda aniden ciddileşerek. "Konuyu dolandırmayalım, beni neden tutukladıklarını biliyoruz ama ben o kızla sadece birkaç dakikalığına konuştum, ona elimi değil parmağımı bile sürmedim!"

Claps içinde ani bir ürperti hissetti. "Hangi kız?" diye sordu neredeyse farkında bile olmadan üst gövdesiyle Sala'ya doğu eğilerek.

"Haydi ama... kartlarımızı açık oynayalım dedim size. Şu kaybolan Amerikalı kız."

"Sheila Ross mu?"

"Başka kim olacak? Onunla Malecon'da iki çift laf ettim sadece ve bir daha da hiç görmedim."

Claps sakin kalabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu ama çenesinin sıkıştığını ve teninin altında yüz kaslarının gerildiğini hissediyordu. Demek ki İtalyan, Sala'ydı! Ross'u Santa Ana Tepesi'ne tırmanmaya o ikna etmişti. Belki de onu kaçırmak için kendisi de orada beklemişti.

"Sadece birkaç dakika konuştuk ve onu o akşam yemeğe davet ettim. Onunla bir mekânda görüşmek üzere randevulaştık, elbette yanında kız arkadaşı olmadan yalnız gelecekti. Bana düşüneceğini söyledi. Çok bekledim ama gelmedi. İşte hepsi bu."

Claps'in zihninde binlerce düşünce yıldırım hızında dönüp duruyordu. Sala'nın Sheila Ross olayının tamamen dışında olduğuna yönelik vardığı tüm o son yargılar yok olup gitmişti. "Sırayla gidelim," dedi. Bunu Sala'dan çok kendine söylemişti aslında. "Bunu polise neden söylemediniz, hatta Ross'la konuştuğunuzu açıkça reddettiniz?"

"Şaka mı yapıyorsunuz siz? O günlerde gazeteleri okumadınız mı? Kızın Malecon'da gizemli bir adamla konuştuğu söyleniyordu, herkesin kafasında kaçırılma olayının o görüşme ile ilgisi olup olmadığı sorusu vardı. Başıma iş açmak istemedim... Belki aptalca davrandım ama polis beni sorguya çekmek için ilk geldiğinde yalan söylemek daha rahatıma geldi. Tekrar ediyorum başıma iş açmak istemedim!"

"Po...lis sizinle konuşmaya birden fazla kez mi geldi?" diye sordu Claps belirgin bir şaşkınlıkla.

"Kızın kaybolduğu ilk günlerde iki kez geldiler ve sanki bir şeyler biliyormuşum gibi aynı kibirli hava içindeydiler. Sonra sanki sürekli etrafımda dolanıyorlar gibi geldi bana... ve sonunda bu sabah şu kimliklerle ilgili tuhaf ziyaret."

"Siz de böylece ülkeyi terk etmenin en iyisi olduğunu düşündünüz."

"Biraz hava değişikliğinin iyi olacağını düşündüm. Hepsi bu. Sheila Ross'u ben kaçırmadım."

Claps birkaç saniye sessiz kalıp hararetli düşüncelere daldı: Soruşturma stratejisini hızlıca değiştirmesi gerekiyordu. "Malecon'daki şu karşılaşmaya geri dönelim..." dedi sonunda.

"Durun biraz, size istediğiniz her şeyi anlatacağım ama önce biraz su alabilir miyim? Beni bir saatten fazla o fırında tuttular, boğazımın bir çöl kadar kuruduğunu hissediyorum." Sala pantolon ceplerini işaret etti: "Ve sigara istiyorum... her şeyimi aldılar."

***

Guayaquil'in pek de soylu olmayan mahallelerinden birinde insanlarla dolu daracık sokaklar arasında sanki bir sihir gibi ortaya çıkan küçük bir meydanda iddiasız bir kafenin açık havadaki masalarından birinde oturan Riveros, purosuyla buz gibi birasının keyfini sürüyordu. Son yarım saattir yaptığı tek şey etrafından akıp giden insanları izlemekti. Kendine sormadan edemediği bir soru vardı: Ona o an puro mu yoksa bira mı bu büyük zevki veriyordu?

Riveros kendini çok iyi hissediyordu. O sabah Señor Giorgio'nun villasına gidip ona iyi bir hizmet sunarak Claps diye birinin kendisini aradığını ve bir gün önce aralarında geçen konuşmayı anlatmıştı. Señor Giorgio bunu hak ediyordu: Geçen yıl onun cömert yardımı sayesinde gözbebeği, *Compañía amatorial de Teatro* çok feci bir durumdan kurtulmuştu. Hatta geçen ay Sanchez Aguilar'da tek gecelik sahne alabilmeleri için gereken tutarı gözünü kırpmadan çıkarıp vermişti... Claps'e söylediği gibi öyle tiyatro-

dan gelen bir davet falan yoktu, hem sonra hiçbir ciddi tiyatro vasat oyuncuların sergilediği bir gösteri için davette bulunmazdı. Grupta tek bir başarılı oyuncu vardı, o da kısa bir süre önce çok önemli Meksikalı bir şirketin iş teklifini kabul edip aralarından ayrılmıştı. Ama oyuncularının bu durumuna rağmen Señor Giorgio'nun parası sayesinde Aguilar Tiyatrosu'na kadar ulaşmışlardı, böylece ismi daha da prestij kazanacaktı. Daha iyi oyuncuları işe alabilecekti ve işte o zaman dostunun desteğiyle turneler düzenleyebilir... hatta yeni bir ekiple Spoleto'ya* katılabilirdi.

Riveros kendini çok iyi hissediyordu. Señor Giorgio, o daha bir şey sormadan Claps'in onu arama sebebinin tamamen kadınlarla ilgili bir sıkıntı olduğuna dair ona güvence vermişti. İtalya'dayken tanıştığı fırsatçı bir k.ltak kim bilir kimden peydahladığı p.çinin babalığını ona yıkmak istiyordu. Bunu kendisi için hiç yük olmayacak bir tutarla çözebilirdi ama kadına bu tatmini vermek istemiyordu... Dostu Riveros, Claps'e onu nerede bulacağını söylememekle çok iyi etmişti: Ona minnettardı, dostluğuna ve elle tutulur daha somut desteğine her zaman güvenebileceğini bilmeliydi.

Riveros kendini çok iyi hissediyordu. Kadehini ağzına götürürken sonunda ikilemine de bir cevap buldu: Öyle boğucu bir akşamda buz gibi biradan daha iyisi yoktu. Birasını keyifle içerken bir an için karanlık meydanın karşı tarafında tanıdık bir yüz görür gibi oldu. Ama anlık bir şeydi: Kadehini masaya koyduğunda gözleri onu bulamadı: Meraklı bir ışık oyunu ya da alkolün gölgelediği duyularının bir şakası olmalıydı: Meydanda Señor Giorgio'yu gördüğü falan yoktu.

* İtalya'nın Umbria Bölgesi'ndeki Spoleto şehrinde 1958 yılından beri yapılan bir sanat festivali.

***

Büyük su şişesinden uzun süre içen Sala nihayet ferahlamış görünüyordu. "Bir duşa ve temiz bir gömleğe de ihtiyacım var," dedi yaktığı sigarasından açgözlü nefesler çekerken. "Umarım çabuk bitiririz. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Sheila Ross'u o günden önce hiç gördünüz mü?" Claps, Sala'nın vücut diline ve bir yalanın sinyallerini verecek en ufak yüz mimiklerine odaklandı.

"Kesinlikle hayır."

"Hayır mı? İyi düşünün... mesela bir gece önce bir barda, ismi Sol y Luna olabilir örneğin."

"Sol y Luna mı? Ben o isimde bir bar bilmiyorum, ben bir akşam önce beş arkadaşımla birlikte yemekteydim. Size isimlerini verebilirim böylece kolaylıkla doğrulayabilirsiniz."

"Daha sonra yerel polise verirsiniz. Gerçekten Sol y Luna'yı bilmiyor musunuz?"

"Hayır... belki daha önce bir şeyler içmek için uğramış olabilirim ama ismini hatırlayamadım."

Yalan söylemiyordu: Yüzü ve bedeni endişe ve gerilim izleri taşıyordu ama başka bir şey yoktu. Yalan söylemiyordu... ya da o küçük ifade işaretlerini gizlemek için uzun süre çalışmıştı.

"Mesela tiyatro provaları sonrası Ri...Riveros ve diğer oyuncularla birlikte uğramışsınızdır."

"Ne diyorsunuz siz? Riveros diye birini tanımıyorum ben, ayrıca tiyatroyu da çok sıkıcı bulurum."

"Amatör bir tiyatro grubunun üyesi değil misiniz Bay Sala?"

"Haydi ama... boş vakitlerimi değerlendirecek çok daha iyi yollarım var benim."

Claps bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti: "Yani, Ross'u o sabah Malecon'da ilk defa gördünüz."

"Aynen öyle."

"Botanik bahçesinin yakınındaki kafenin açık havadaki kısmında."

"Evet."

"Oraya hanginiz önce gitti, siz mi yoksa kız mı?"

"Orada oturuyordu zaten. Ben de yanındaki masaya oturdum."

"Biraz konuştuktan sonra onu akşam yemeğine davet ettiniz. Sizi kınayamam, Sheila çok güzel bir k...kız."

"Evet, gerçekten de çok güzel."

"Yemeğe davet ettiniz ama özellikle arkadaşı olmadan..."

İzmaritini söndüren Sala'nın yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. "Elbette, yemek sonrasında kendisiyle ilgili planlarım vardı."

"Bay Sala, bunu sık yapar mısınız? Yani yemeğe davet etmek için turistlere askıntı olmayı?"

"Bana ahlak dersi mi veriyorsunuz? Bekârım ve biraz macera peşinde koşmak suç değildir."

"Kadınları kaçırmak suçtur ama... ve Sheila Ross sizinle tanıştıktan sadece birkaç saat sonra ortadan kayboldu, muhtemelen tecavüze uğrayıp öldürüldü. Pek de iyi du...rumda değilsiniz Bay Sala, bunu iyi anlamanız gerek."

Aniden masaya bir yumruk indiren Sala ayağa fırladı. "S.kerim böyle işi, ben yapmadım! Bunu size daha iyi nasıl anlatabilirim?! O sabahtan sonra kızı bir daha hiç görmedim!" Çok sinirlenmişti, sanki ancak o an kendisine yapılan suçlamanın ne olduğunu tam olarak anlamıştı.

Claps adamın sakinleşmesini bekledi. Sala'nın ellerindeki titremenin biraz geçtiğini görünce devam etti: "Böyle yaparak size yardımcı olmamı zorlaştırıyorsunuz Bay Sala. Sakinleşin: Her şeyi netleştirmek için buradayız; şu an için kimse sizi bir şeyle suçlamıyor."

Sala yavaşça yerine oturdu.

"Geri dönelim... Bana kafeye gittiğinizde Ross'un açık havada oturduğunu söylediniz, öyle değil mi?"

"Bir süredir orada oturuyor olmalıydı, önünde yarısı bitmiş bir şişe Coca Cola olduğunu hatırlıyorum."

"Ortada bana net gelmeyen bir şey var o zaman... Onu ye... meğe davet ettiğinizde bir arkadaşıyla birlikte olduğunu nereden biliyordunuz?"

Sala birkaç saniye bozulur gibi oldu. "Şöyle ki... bana kendisi söyledi..."

Claps araya girdi: "Bay Sala, sandığınızdan çok daha fazlasını bildiğimizi unutmayın. Size ancak bana doğruları söylerseniz yardımcı olabilirim. Şimdi, olaylar gerçekte nasıl gelişti? Sheila Ross'u daha önce hiç gördünüz mü?"

Sala derin bir nefes alıp alçak sesle anlatmaya başladı: "Onu daha önce görmediğim konusunda yalan söylemedim. O sabah işim yoktu, nehir boyu yürüyüş yapmaya Malecon'a gittim;

bunu sıkça yaparım, çok sevdiğim bir şey, beni rahatlatır ve bazen..." Sala'nın yüzündeki gülümseme acı bir hal aldı. "... orada eğlence arayışındaki güzel turistlerle karşılaştığım olur. Ross'u hemen fark ettim, güneş gibi bir güzelliği vardı, onu yarım saat izledim. Yanında arkadaşı vardı, o da güzel kumral bir kızdı ama Ross'un yanında anlamsız bir güzellikti bu. Yaklaşmak için doğru anı bekliyordum, o fırsatı da iki kız ayrılıp Ross kafede bir masaya oturunca yakaladım."

Sala yeni bir sigara yakmak için sözlerine ara verdi. "Devam edin," dedi Claps.

"Yakınındaki masaya oturdum; konuşmaya nasıl gireceğimi düşünürken telefonum çaldı: Burada yaşayan ve kendisi de İtalyan olan bir arkadaşım arıyordu. Biraz konuştuk ve..."

"Erkek arkadaş mıydı?" diye sordu araya giren Claps. "Bir kadın mıydı yoksa? Karınız falan mesela?" Ross, Hartford'a böyle anlatmış çünkü.

"Evli değilim. Arayan bir erkek arkadaşımdı."

Belki de Sheila yanlış anlamıştı... "İtalyanca mı konuştunuz?"

"Doğal olarak... ve konuşmayı bitirdiğimde Ross şaşırtıcı bir şekilde bana laf attı. O da İtalyanca konuşuyordu, hem de söylemeliyim ki oldukça iyiydi. Bana bu âşık olduğu dilde biraz sohbet edebilir miyiz diye sordu. İtalyan kökenli olduğunu ve Perugia'da uzun süre yaşadığını söyledi. En az yarım saat sohbet ettik. Çok güzeldi ve bana, nasıl derler... çok müsait göründü. Böylece ben de uygun gördüğüm anda akşam yemeğinde buluşup İtalyanca konuşmaya devam edebileceğimizi, böylece benim de ona Guayaquil'in güzel yerlerini gösterme imkânı bulacağımı söyledim."

"Santa Ana Tepesi gibi," dedi Claps.

"Ne Tepesi?! Bu boğucu sıcakta dört yüz merdiven tırmanmak nasıl bir şey bilir misiniz? Bunu yapan her kadın sonrasında romantik bir gece geçirmek şöyle dursun duş alıp yatakta dinlemek ister."

"Yemekten önce gezinti yapmayı da mı teklif etmediniz?"

"Lafını bile etmedim, o akşam efor sarf edip yorgun düşmesini istemiyordum."

Claps düşünmek için bir süre bekledi: O ana kadar Sala'nın hikâyesinde her şey birbirini tutuyordu ama Santa Ana Tepesi'ne gitme tavsiyesi konusunda biri yalan söylüyordu... Ya Ross, ya Hartford yalan söylemişti, ya da şu an Sala yalan söylüyordu.

Bunu karşısındaki adamın yapması daha mantıklıydı, tabii eğer Ross'u kaçıran oysa: Kıza onu daha sonra kaçıracağı yerde randevu verdiğini inkâr etmesi çok normaldi. Ama Claps, Sala'nın doğru söylediğini hissediyordu.

Ama o zaman Ross ya da Hartford'un bu konuda yalan söylemiş olmasının ne anlamı vardı? Neden ikisinden biri böyle bir şey yapmıştı?

Hem sonra Hartford'un tanıklığı Munro'nun adamları tarafından yalan söylemediğinden emin olmak için en gelişmiş teknolojiler altında analiz edilmemiş miydi?

Geriye bir tek Sheila Ross kalıyordu...

"Anlatmaya devam edin lütfen Bay Sala," dedi.

"Aramızda beklenmedik bir tartışma oldu. Ona akşam baş başa yemek teklif edince kız hemen sertleşti, hatta öfkelen-

diğini söyleyebilirim. Bir bahaneyle kibarca reddetmeye bile gerek duymadı. İngilizce bir şeyler mırıldandıktan sonra bana İtalyanca onu bir f.hişe mi sandığımı sordu. Aynen bu kelimeleri kullandı. Ve tam o anda uzaktan kız arkadaşını gördü. Ona eliyle abartılı bir jest yaptı. Eğer istersem arkadaşıyla jigoloculuk oynayabileceğimi ama kızın polis teşkilatında çalıştığını ve tacizcilere karşı hiç sempati duymadığını söyledi. İşin aslı ben kimseyi taciz etmemiştim, benimle sohbeti başlatan Ross'un kendisiydi ama öyle bir durumda kendime sorun yaratmak istemiyordum. Ben de hiç cevap vermeden oradan uzaklaştım. O günden beri de ne onu ne de arkadaşını bir daha hiç görmedim."

"O zaman o akşam için az önce söylediğiniz gibi hiçbir restoranda yer ayırtmadınız. Gidip de boş yere Ross'u beklemediniz."

"Hayır..." Sala sinirli bir hareketle sigarasını söndürdü. "Tamam az önce aptal bir yalan söyledim ama şu an size söylediklerim gerçek, hem de gerçeğin ta kendisi. O akşam villadaydım, ama ne yazık ki bunun için bir tanığım yok... evde bir hizmetçi var ama beni akşam yemeği için geri döndüğümde gördü; o akşam izinliydi, nişanlısıyla çıkıp ertesi sabah döndü."

Claps uzun süre sessiz kaldı. Neden Sala'nın versiyonuyla Ross'un arkadaşına anlattığı versiyon arasında bu kadar fark vardı?

Parmak izlerini silip sahte kimlik kullanan bir adama inanmak doğru muydu?

Şimdi o konuyla yüzleşmenin vakti gelmişti.

"Bay Sala..." diye söze girdi Claps.

"Bana inanmıyor musunuz? Size bildiğim her şeyi anlattım."

"Sadece küçük bir sorum var, daha doğrusu resmi tamamlamak için benim me...rakım diyebiliriz."

"Peki sonra gidebilir miyim? Her şeyi netleştirdiğimi düşünüyorum..."

"Bunun kararı bana bağlı değil, önce bana tüm bu anlattıklarınızı yerel polise de anlatmanız gerekecek." Sala gözlerini acı çeker gibi havaya kaldırdı. "Ama her ne kadar söylediğiniz yalanlara öfkelenseler de, kişisel olarak sizi burada tutacak nedenleri olacağını düşünmüyorum. Belki biraz kötü dav...ranırlar hepsi bu."

Sala belirgin bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Şu ana kadar beni pek de hoş tuttukları söylenemez zaten," diye gülümsedi bileklerindeki kelepçeleri gösterip.

"O zaman benim şu son ve küçük merakımı gidermeye hazır mısınız?" Claps'in ses tonu artık neredeyse dostane çıkıyordu. "Bu sabaha geri dönelim. Çok basit bir kimlik kontrolünün sizi neden o kadar korkuttuğunu, hatta hemen ülkeyi terk etmek zo...runda hissettirdiğini öğrenmeyi çok isterim."

"Bu işe karışmamak için yalan söylemiştim ve adamlar sürekli ensemdeydi... Bu sabah özel bir korkum olmadı açıkçası, sadece bardağı taşıran son damlaydı o kadar."

"Elbette, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Çok mantıklı: Saçma sorum için kusuruma bakmayın... Ben de ortada özel bir neden olduğunu düşünüyordum."

"Hayır, hiçbir özel sebep yok," dedi Sala doğal bir gülümsemeyle.

"Bense parmak iz...lerinizi almak istedikleri için korkuya kapıldınız diye biliyordum," diye devam etti Claps.

Yüzündeki aptal gülümsemesi donuveren Sala bembeyaz kesildi.

"Bu yüzden mi dediğiniz gibi beladan uzak durmaya çalışıyordunuz?" Claps'in sesi bıçak gibi keskin bir ton kazanmıştı. "Malecon'da Ross'la konuştuğunuzu polise yalanlayacak kadar?"

Aniden inatçı bir sessizliğe gömülen Sala hiçbir şey söylemedi.

"Birileri parmak izlerinizi almak ister diye korktuğunuzdan mı?"

Yine cevap gelmedi.

"Güzel, biz bunu bu sabah size fark ettirmeden yaptık. Diyecek bir şeyiniz yok mu?"

Sala'nın cevap verecek gücü kendinde bulması için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Parmak izlerim bir kazada silindi... Asit kaynaklı bir ev kazası," diye mırıldandı, kendisini inandırıcı göstermeye çalıştı ama pek işe yaramadı.

"İkna edici bir açıklama yaratmaya uzun zamanınız olmuştur eminim ama ne yazık ki izler asit yüzünden silinmiş olamaz. Asidin farklı iz...ler bıraktığını bilmeniz gerek Bay Sala."

Claps gözlerini karşısındaki adamın gözlerine dikti. "Bu arada yeri gelmişken size bu isimle hitap etmekten çok sıkıldım."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi yeniden bembeyaz olan İtalyan.

"Gerçek isminiz ne? Kimsiniz siz?"

"Kimlik belgelerimde yazan neyse o."

Claps başını iki yana salladı. "Kimlik belgelerinizin kopyalanmış olduğunu biliyoruz. Gerçek Giorgio Sala, Milano'da yaşıyor."

"Sen konsolosluk görevlisi falan değilsin, sen aynasızın tekisin!"

"Aslında ikisi de değil. Bana neden kaçtığınızı söyleyin? Adaletten mi kaçıyorsunuz? Aranıyor musunuz?"

Adam yeniden sessizliğe gömüldü.

"Nasıl isterseniz... zaten kısa sürede öğreniriz. Hem sonra ne suç işlemiş olursanız olun, bunun artık pek ö..önemi yok, burada ömür boyu hapse çarptırılacaksınız," diye blöf yaptı Claps. "Buradaki hapishanelerin yanında San Vittore* beş yıldızlı otel kalır."

"Ömür boyu hapis mi..?!"

"Bayan Hartford'un tanıklığına göre Sheila Ross ona ka... kaçırıldığı akşam Santa Ana Tepesi'ne gitmeleri konusunda ısrar eden adamın Malecon'da tanıştığı kişi, ki sizin kendi ifadenize göre bu sizsiniz, olduğunu söylemiş. Aşamalı bir kanıt ama yeterli olur. Sonuçta herkes suçluyu bulma konusunda aceleci. Ömür boyu hapis, Ekvador'da cezai indirimler uygulanmıyor," dedi Claps sertçe. Sonra da ayağa kalkıp adamı kendi cehennemi içinde yanmaya terk etti. Adamın gerçekte kim olduğu zerre kadar umurunda değildi.

* İtalya'nın Milano şehrinde yer alan bir hapishane.

15

Riveros masasından kalkarken isteksizdi ama hava kararmaya başlamıştı ve bu, prova saatinin yaklaştığının habercisiydi saatine bakmasına gerek yoktu. İnsanların fazla olmadığı dar bir sokak boyunca yürümeye koyuldu. Boğucu sıcağın içtiği tüm birayı terleyerek vücudundan atmasını engellemek için adımları yavaş ve sakindi. Bu şekilde yüz metre kadar ilerlemişti ki kendisine seslenildiğini duydu.

"Maestro...!"

Bu sesi tanımak için dönüp bakmasına gerek yoktu. "Señor Giorgio! Demek yanlış görmemişim... meydandaki sizdiniz," dedi ona doğru yürürken İspanyolca.

"*No queria molestarlo en su relax...** Ama bu sefer İtalyanca konuşalım Maestro Riveros, bütün sabah sizin dilinizde konuştuk."

* İspanyolca, *Rahat bir anınızda sizi rahatsız etmek istemedim.*

"Ne sürpriz, sizi bu taraflarda görmeyi hiç beklemiyordum."

"Oysa benim size tam da burada göstermem gereken bir şey var, bu sabah gittiğinizden beri bunu düşünüyorum. Gelin, bu taraftan lütfen..."

Riveros'un yavaş adımlarıyla aydınlatmanın ve insanların az olduğu yan yollardan birine girdiler.

"Bana ne göstermek istiyorsunuz? Bu taraflarda olması ne tuhaf."

"Biraz daha sabır Maestro. Grubunuz için aklımda olan büyük bir projeyle ilgili! Tam ve gerçek bir aydınlanma yaşadım!"

"Bir proje mi?"

"Büyük bir proje. Shakespeare, Romeo ve Jüliet!"

"Ne diyorsunuz Señor Giorgio, hem de Shakespeare öyle mi..."

"Sakın bana hayır demeyin Maestro: Her şeyi ben karşılayacağım. Büyük bir tiyatro kiralayacağız ve ben Mercutio olacağım! Oyunun en çok şu bölümü hoşuma gidiyor, hani Tybalt ile düello yaparken onları ayırmak için araya giren Romeo yüzünden vurulup da bir türlü ölmek bilmiyor ya, işte o sahne. Hamle o kadar ani ve hızlı oluyor ki, Tybalt kaçıp gidiyor. Romeo hemen yaralı olup olmadığını soruyor, o ise şöyle cevap veriyor: 'Sadece bir çizik... sadece bir çizik... ama o da yeter.' Romeo şöyle diyor: 'Biraz cesaret, yaran ciddi değil', diğerinin cevabı şöyle oluyor..." Señor Giorgio sanki aklına bir şey gelmiş gibi aniden durdu. "Maestro, bana Mercutio'nun kısmını nasıl oynayacağımı siz gösterin."

Riveros yarım saniyeden az bir süre durakladıktan sonra ışıklı küçük bir alan arayarak sokağın ortasına doğru bir adım

attı ve dramatik bir yüz ifadesi takınarak sanatını sergilemek üzere sesini hazırladı: "Ah hayır, ne bir kuyu kadar derin, ne de bir kilise kadar geniş ama yetecek, başka bir şeye ihtiyaç yok, yarın gündüz vakti beni sorun, size mezarda olduğumu söyleyecekler."

"Harika Maestro! Muhteşem!" Ses tonu heyecan yüklüydü ama gözlerinde aniden buz gibi bir bakış belirirken ses tonu da âdeta buz kesti: "Sahneden gerçek bir tiyatrocu gibi çıkacaksınız."

Riveros olup biteni hemen anlayamadı. Señor Giorgio olarak tanıdığı adamın elinde bir demir parçasının parıldadığını göz ucuyla gördü ve duvara doğru itildiğini hissetti. Karnı hizasında aldığı sert darbe onu neredeyse havaya sıçratırken içinde telafisi mümkün olmayan bir şeyin açıldığını hissetti.

Kulaklarında beliren parazitli bir uğultu, hayattayken duyacağı son sözlerin ona ulaşmasını engelleyemedi: "Oysa bu yara bir kuyu kadar derin ama dert etme Maestro, sen de Mercutio ile aynı şeyleri söyleyebilirsin: '*Yarın gündüz vakti beni sorun, size mezarda olduğumu söyleyecekler.*'"

Bacakları ağırlığını daha fazla taşıyamadı. Çaresizce son bir nefes almaya çalışan Riveros yere yığıldı.

Riondino oradan hemen ayrılmadı. Riveros'un bedeninin altından yayılan kan gölüne hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Gözleri bir an için şiddetle açılıp kapandı.

"Haydi gidelim Jack, birilerinin bizi burada yakalamasını mı istiyorsun?"

"Sadece bir saniye Kurnaz, etrafta kimsecikler yok."

"Evlerin pencereleri var ama lanet olsun! Belki de birileri çoktan polisi aramıştır!"

Riveros'un kadavrasına son bir kez yüzünü buruşturarak baktıktan sonra eğilip adamın cebinden bir şey aldı ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

"Şimdi bana söyler misin o gösteriye ne gerek vardı, işini bitirmen yeterli değil miydi?"

***

Claps otel odasındaki duşun altında sıcağın ve henüz bitmemiş olan uzun günün gerginliğini üstünden atmaya çalışıyordu.

Zambrano'nun Sheila Ross'u kaçıran İtalyanın sözde Giorgio Sala olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ve onu nefes bile aldırmadan sorgulayıp hem Ross hem de diğer kızları kaçırdığını itiraf ettirecekti.

Günlerce İtalyan adamın suçlu olduğunu ve onun ardında Riondino'nun saklandığını düşünen Claps'in ise artık bundan şüpheleri vardı...

Her şeyden önce tepeyi ziyaret etme tavsiyesindeki uyumsuzluk dikkat çekiyordu: İtalyan böyle bir tavsiyede asla bulunmadığını söylediğinde içtendi, tıpkı Sol y Luna diye bir bar olduğundan haberi olmadığını söylediğindeki gibi.

Oysa Rafael fotoğraftan onun bara gelip giden biri olduğunu teşhis etmişti.

Claps duştan aynı tükenmişlik hissiyle çıktı. Bornozunu giyip kendini yatağa attı.

Tüm bunların tek mantıklı açıklaması Sala'nın sadece içtenmiş gibi göründüğü ama aslında şüpheleri kendinden uzaklaş-

tırmak için lanet bir şekilde yalan söylediğiydi. Zambrano'nun düşüncesi de bu yöndeydi. Ama her hâlükârda sonunda pes edip gerçeği kabullenmek zorunda kalacaktı.

Üstelik, Zambrano'nun da gözlemlediği gibi, İtalyanın Ross'un Hartford'a anlattıklarını bilmiyor olduğu gerçeği ışığında o akşam tepeyi ziyaret etme tavsiyesini reddetmesi de bir başka kanıttı.

Yine de İtalyanı oldukça uzun sorgulamıştı: Hal ve tavırlarını gözlemlemişti, onu büyük bir dikkatle dinleyip değerlendirmişti... yanılıyor olabilirdi ama bu adamda seri katil izleri yoktu.

Elbette ki Riondino'yu bulma arzusu etrafta olmayan gölgeler görmesine neden oluyor olabilirdi...

Ve her şey bir yana Sala'nın olanların sorumlusu olduğunu kabul etmek, Riondino'nun kim bilir kaç bin kilometre uzakta olduğunun da bir habercisiydi. Kısacası bu, yeni bir başarısızlık demekti: Dünyanın bir ucuna yapılan gereksiz bir yolculuktu. Onu yakalamaya çok yaklaştığını düşündüğü bir anda hazmetmesi çok zor bir durumdu. Bu da durumu kabul etmemek için gölgelere tutunmayı tercih edebileceği bir ortam yaratıyordu.

Sadece gölge miydi gerçekten? Başarısızlığı reddetmek isteyen birinin inadı mıydı?

Kutudan sinirle bir hap alıp biraz suyla yuttu.

Cep telefonu titremeye başladı. Claps cevap vermedi: Onu o numaradan tek bir kişi arayabilirdi ve yaşanan son olayların ışığında bunun pek de kolay bir konuşma olmayacağı kesindi.

Bunun yerine düşünmeye devam etti.

Hartford'un, Munro'nun ekibi tarafından incelenip doğruluğu kesinlikle onaylanan ifadesi sabit bir çıkış noktasıydı. Yani Ross ona İtalyanın onlara o akşam Santa Ana Tepesi'ne gitmeleri konusunda çok ısrar ettiğini gerçekten de söylemişti.

Şimdi, imkânsız görünse de, İtalyanın ona tepeyle ilgili bir şey söylemediği konusunda dürüst olduğu varsayılırsa yalan söyleyen kişinin Sheila olması gerekiyordu.

Ama bunu neden yapmış olabilirdi?

Tepede herhangi bir randevulaşma olmadıysa ona bu geziyi gerçekten öneren kimdi? Sol y Luna'da tanıştığı biri mi? Sonuçta o barda daha önce bir kız ortadan kaybolmuştu. Ve yine aynı soru: Neden Hartford'u kandırma gereği duymuştu?

Cep telefonu tekrar titremeye başladı. Claps bu sefer cevapladı: Şimdi talep edeceği şeyler vardı çünkü.

"Kafandan neler geçiyordu senin?! Anlaşmamız böyle değildi!" Munro çıldırmış gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Claps safça.

"Sen çok iyi biliyorsun! Giorgio Sala. Ekvador polisinin elinde. Tam olarak kaçınmak istediğimiz şey yani!"

"Her şey çok hızlı gelişti, adam kaçmaya çalışıyordu: Zambrano onu durdurmak zorundaydı," diye yanıtladı Claps sakince.

"Kaçmaya çalışıyordu çünkü sen o beceriksiz yerel polislere yardım ettin ve o da tehlikenin kokusunu hemen aldı!"

"Sakin ol Munro..."

"Sakin mi olayım?! Anlaşmamız çok açıktı: Tüm teknolojik destek, işine yarayacak tüm para... ama sen sadece kim olduğunu tespit edecektin, onu tutuklatmayacaktın kahretsin!!"

"Sakin ol dedim sana. O değil."

Bir an için duyulan tek şey hattaki cızırtı oldu. Sonra Munro'nun birden dikkat kesilen sesi geldi: "Tekrarla..."

"O değil." Claps kimin yalan söylediğine yönelik tercihini yapmıştı. "Giorgio Sala, ya da ismi her ne zıkkımsa artık, aradığımız İtalyan o evet ama senin senatörün torununu kaçıran kişi o değil."

"Bana oradan ulaşan bilgiler bu yönde değil ama." Munro çok temkinliydi. "Kaynaklarım polisin onun o aşağılık olduğundan emin olduğunu söylüyor."

"Buranın polisi mi? Hani şu az önce beceriksiz diye nitelendirdiklerin..."

Munro bir hırıltıyla cevap vermekle yetindi.

"O değil. Güven bana. İşin içinde başka şeyler var..."

"Daha ne olabilir?"

"Sheila Ross tek kurban değil."

Claps ona son yıllarda kaybolan diğer üç kızdan ve Sol y Luna'dan bahsetti ama Ross'un arkadaşına yalan söylemiş olma ihtimalini kendine sakladı.

"Bana hâlâ İtalyan adamın masum olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu söylemedin."

"Güven bana Munro. İzlenecek bir yolum var," diye yalan söyledi ama belli bir noktaya kadar da doğruydu. "Hâlâ biraz zamana ve senin yardımına ihtiyacım var."

Munro rahatlamış gibiydi. "Bana hangi yol üstünde olduğunu söylemeyeceksin değil mi?"

"Şu an için hayır."

"Devam et, neye ihtiyacın var?"

"Hartford'a sorulacak yeni şeylerim var."

"Tamam bana soruları listele, biz de kendisine soralım."

"Birbirimizi anlamadık sanırım: Ona soruları bizzat benim sormam şart. Vereceği cevaplar başka soruları doğurabilir... işler nasıl bilirsin."

"Lanet olsun Claps! Ne istiyorsun, kızı alıp özel bir jetle sana Guayaquil'e mi getirelim?"

"Bana video konferans yeter."

"Tamam, yarın sabaha ayarlayabiliriz. Başka bir şey var mı?"

"Evet, bir şey daha var. Sheila Ross. Geçmişinde hiç, nasıl derler... düzensiz ve yolunda gitmeyen bir şey var mı?"

"Neden böyle bir şey soruyorsun?" Munro'nun ses tonu şüphe doluydu.

"Neden sormayayım? Ross'la ilgili bilmemem gereken bir şey mi var?"

"Cehenneme git Claps! Ben sadece bu soru izlediğini söylediğin yolla mı ilgili diye sordum."

"Olabilir..."

Munro derin bir nefes aldı. "Şey, sen yola çıktıktan hemen sonra bir şey ortaya çıktı... ama çok da önemli bir detay değil. Geçmişte olan bir şey, birkaç yıl önce."

"Anlat."

"Üniversite yıllarında hakkında iki ihbar olmuş: Biri Atlanta'da diğeri İtalya Perugia'dayken. Küçük hanım sarmayı pek seviyormuş ama sıradan sigaradan bahsetmiyorum. Ama başı belaya girmemiş, her iki olayda da senatör devreye girmiş. Burada Atlanta'da bizzat kendisi, Perugia'da da konsolosluk aracılığıyla. Yapılan ihbarlar geri çekilmiş."

***

Riondino dönüşte taksiye binmedi, villaya yürüyerek döndü. Aydınlık yollardan uzak durarak kat edilen birkaç kilometrelik bir yol. Giysilerinde Riveros'un kanı vardı. Çok net görünmüyordu ama dikkatli davranmazsa birileri görebilirdi. Eve varınca garaj kapısından girecekti, böylece orada kıyafetlerden kurtulabilecekti, tıpkı geçmişte gerektiğinde birkaç kez yaptığı gibi. Soraya bile bir şey fark etmeyecekti.

"Böylece güvende olacağımızı düşünmüyorsun değil mi Jack? En kısa zamanda buradan gitmemiz gerek."

"Nerede olduğumuzu bilen tek kişi Riveros'tu."

"Yüce Tanrım, Jack! Claps buraya kadar gelmiş ve biz o tiyatro grubuna tam bir sene devam ettik! O lanet olasıca Aktör ve tiyatro çılgınlığının canı cehenneme! Bizi tanıyan çok kişi var ve içlerinden biri tesadüfen bizi villadan çıkarken görmüş olabilir! Ya da her hâlükârda Claps'e bizi bulmasına yardımcı olacak bir bilgi verebilirler."

"Claps... onu neredeyse tamamen unutmuştum."

"Bense çok iyi hatırlıyorum. On yıl önce bizi tutukladıklarında Yumuşak'ı hipnotize edip beni dışarı çıkaran o idi. Aptal biri değil, eğer hemen ortadan kaybolmazsak bizi bulacak!"

"Sakin ol Kurnaz, ben de kaçmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama bunu şu an yapamayız... Öncelikle para yüzünden: Parayı ardında hiç iz bırakmadan yer değiştirmen gerekiyor; sonra internetteki tüm bağlantı ve yazışmaların temizlenmesi lazım, bunlardan bazıları sonra da işimize yarayabilir. Son olarak da nereye gideceğimize karar vermek ve hazırlık yapmak gerek."

"Bizi bulmasını beklemek ister misin?"

"O kadar zamanı olmaz. Otuz altı ya da en fazla kırk sekiz saatten bahsediyoruz ve Riveros artık konuşamaz. Kendine izlenecek başka yollar bulması gerekecek, bundan da şüpheliyim."

"Çok riskli... Sana hemen ortadan toz olmak zorundayız diyorum!"

"Yeter artık Kurnaz! Dediğim gibi yapacağız! Senin sevdiğin şekilde söyleyeyim: Hesaplanmış bir risk."

"S.keyim Jack..."

"Şu an beni endişelendiren tek bir şey var."

"Giulia mı?"

"Giulia."

***

Munro'ya izlenecek bir yolu olduğunu söylemişti. Aslında o konuşmadan sonra bir tane daha olabilirdi ama her iki yol da çok belirsizdi.

İlkinin ismi Señor Giorgio idi. Bu yolu izlemek için bir çıkış noktası vardı.

Kapı önceki gece olduğu gibi açıktı: Claps kapıyı itip Compañía amatorial de Teatro'nun prova salonuna girdi. Elinde on üç fotoğrafın olduğu dosyayı sımsıkı tutuyordu.

Ya Riondino orada diğer oyuncuların arasındaysa?

Claps'i tanımaması mümkün değildi. Onu gördüğünde nasıl tepki verirdi?

Peki ya kendisi ne yapardı?

Claps ancak o zaman, ki artık çok geçti, yanında bir silah götürmesi gerektiğinin farkına vardı. *Onu kullanırdım,* diye düşündü karanlık bir ifadeyle, hem de kendini korumak için değil...

Üstüne bir düzine kadar göz dikildi ama bunların içinde ne Riveros'un gözlerini bulabildi ne de hayrete ya da şaşkınlığa düşen birininkileri. Eğer Riondino oradaysa soğukkanlılığını korumayı başarmış demekti.

"Bay Riveros beni provaları izlemeye davet etti..." dedi birilerinin kendisini anlayacağını umarak İngilizce.

"Bu akşam prova olmayacak," dedi oyunculardan biri iyi bir İngilizceyle. Kırk yaşlarında tıknaz ve şişman bir adamdı, kulaklarından birinde yanık teninde parıldayan tek taşlı bir küpe vardı. "Maestro ortalarda yok."

Claps fark ettirmemeye çalışarak diğer oyuncuları inceledi: Salonun en arkasında bir kadının arkasında duran biri vardı, belki de...

'Onu burada bulacağımı düşünüyordum," dedi sesini sakin tutmaya çalışarak. "Bana bu akşamkinin çok önemli bir prova olduğunu söylemişti."

"Bize de öyle demişti," diye karşılık verdi aktör alaycı bir tonla, salonda durumu anlayanlardan birkaçı gülüştü. Başka birinin eklediği İspanyolca bir yorum ile genel bir kahkaha kopuverdi.

Az önceki oyuncu hemen çevirdi: "Maestro'nun nehir boyundaki meyhanelerden birinde yönetmenlik konusunu düşünüyor olduğunu söyledi: *La cabeza** masaya yatırdığı fikirlerle, midesi ise *cerveza* ile dolu bir halde."

"Ne şans... onunla gerçekten de görüşmek istiyordum."

"İlk defa olmuyor," dedi adam eğlenceli bir tonla. "Ve bu akşamkiler de son biraları olmayacak zaten." Sonra alaycı bir gülümseme takınarak ekledi: "Ünlenmek üzere olduğumuz için mi buradasınız? Gazeteci misiniz? *Internacional*** bir gazeteci mi yoksa?"

"Hayır..." dedi Claps, onun da yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Señor Giorgio da yok sanırım," diye sormaya karar verdi sonunda. Kalbi hızlanmaya başlarken salondakilerin tepkilerini göz altında tutmaya çalışıyordu.

"Jorge mi? Ah, uzun süredir ortalarda yok. En az iki haftadır."

"Evet, Riveros bana son zamanlarda gelmediğinden bahsetmişti," diye onayladı bedeninin gerginlikten kurtulduğunu hisseden Claps. Sonra o vakte kadar elinde sıktığı dosyayı açtı. "Bu fotoğrafları göstermek üzere geri döneceğimi söylemiştim Riveros'a," diye ekledi on üç fotoğrafı elden ele dolaştırmaya başlayıp. "Bir miras meselesi için bir vatandaşımı arıyorum ve bu kişinin Señor Giorgio olma ihtimali var. Fotoğraflarda bu-

* İspanyolca, *Kafa*

** İspanyolca, *Uluslararası*

rada yaşayan İtalyan vatandaşlar yer alıyor," Claps salondaki herkesin bakışlarını tek tek yakalamaya çalıştı. "*¿El señor Jorge es entre estos?*"*

Grubun bir kısmı fotoğraflara bakıp başını iki yana sallarken diğerleri ona ifadesiz gözlerle baktı. Hiçbiri on üç İtalyan arasından Señor Giorgio'yu tanımamıştı.

Claps içinde beliren huzursuzluğu bastırdı, onu kimsenin fotoğraflardan teşhis edememesi daha önce düşündüğü bir olasılıktı: Adam Riondino değilse yüzünün fotoğraflar arasında olmaması normaldi ama eğer o ise bunun mutlaka mantıklı bir açıklaması vardı... "Ortada büyük bir meblağ var doğrusu," dedi düşüncelerini kesip güven veren bir gülümsemeyle. "Onu nerede bulabileceğimi bileniniz var mı?"

"Hayır..." diye yanıtladı az önce konuşan oyuncu ihtiyatlı bir şekilde. "Maestro dışında kimseye güvenmezdi."

"Öyle ya... ikisinin birlikte içmeye gittiğini biliyorum. Sol y Luna'ya gidiyorlardı sanırım, Señor Riveros öyle demişti."

"Maestro'nun en sevdiği barlardan biridir," diye onayladı adam. Sonra diğer oyunculara dönüp Claps'in sorusunu tekrarladı: "*¿Nadie sabe dónde encontrarlo?*"**

Tıpkı az önce olduğu gibi neredeyse hepsi başlarını iki yana salladılar ama birkaç saniye sonra içlerinden bir kadın şöyle dedi: "*Puede ser Lidia... hablaba a menudo con ella.*"***

Sonra kasvetli bir şekilde göz kırpıp herkesi tekrar kahkahalara boğarak ekledi: "*Y la miraba de soslayo... con ojos oscuros de seductor.*"****

---

* İspanyolca, *Bay Jorge bunların arasında mı?*

** İspanyolca, *Onu nerede bulacağını bilen var mı?*

*** İspanyolca, *Lidia bilebilir, onunla sıkça konuşurdu.*

**** İspanyolca, *Ve ona baştan çıkarıcı, karanlık gözlerle bakardı.*

"Ah elbette," diye onayladı küpeli oyuncu. "O belki arkadaşınızı nerede bulacağınızı bilebilir. Lidia, Lidia Villegas. Ama ne yazık ki kendisi artık grupta değil, şans yüzüne güldü: *Meksiko City Teatro Nacional'de** oyun yazarı oldu! Birkaç hafta önce oraya uçtu."

"Onun için büyük şans tabi... ama benim için de büyük şanssızlık doğrusu," dedi pes etmiş bir ifade takınmaya çalışan Claps.

Otele dönerken tekrar fikir yürütmeye koyuldu: Eğer Señor Giorgio, Riondino ise her zamanki gibi detaylara karşı çok özenli ve ihtiyatlı olduğundan, Ross'un kaçırıldığı akşam için kendine bir görgü tanığı yaratmış olması muhtemeldi. İşte bu yüzden de o on üç İtalyan arasında olamazdı.

Hal böyle olunca gruba Zambrano'nun eleme yapmadan önce elinde olan yüz elliden fazla fotoğrafı göstermesi gerekirdi.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Olabilirdi evet ama o akşamki sonuçsuz girişiminden sonra en ufak bir otoriteye sahip olmadan soru sormak için elinde bir torba dolusu fotoğrafla oraya tekrar gidemezdi: Bu kartı oynaması için yerel polisin yardımına ve oyuncuların tümünü bir merkezde toplamaya ihtiyaç vardı. Ama Zambrano'nun bu işe katılımı kaçınmak istediği şeydi, en azından elinde hâlâ ümit vaat eden bir isim varken... Lidia Villegas.

Tüm bunları düşünerek otele girdiğinde beklenmedik bir şekilde Zambrano'yu lobide kendisini beklerken buldu.

"Hâlâ itiraf etmedi," dedi Ekvadorlu polis kısaca. Yüzünde yorgun ve gergin bir ifade vardı.

* İspanyolca, *Meksiko Şehri Ulusal Tiyatrosu*

"Villada yapılan araştırma?"

"Hiçbir şey bulamadık," diye yanıtladı Zambrano yine dikkati dağınık bir şekilde. "Her neyse artık onunla üst düzey yetkililer ilgileniyor zaten. Zafer kazandıklarını gösterip gazetelerde madalyalarını sergilemek için sabırsızlanıyorlar, onun suçlu olduğundan eminler."

"Siz de bundan eminsiniz gibi geldi bana. Öyle değil mi?"

Zambrano gözlerini kaçırdı. "Sala, alışveriş merkezinde çalışan ikinci kızın kaçırıldığı dönem üç hafta boyunca Arjantin'deymiş... Suçlu o olamaz."

***

Soraya bütün gün huzursuzdu. Hatta vakit geçtikçe huzursuzluğu endişeye dönüşüyordu. Señor'u daha önce hiç bu kadar kötü bir ruh hali içinde görmemişti. Hele misafirini kapıya kadar geçirdiği an yüzünde beliren o kötü ifade...

Çok geç olmamasına rağmen odasına çekilmiş ve gece için hazırlanmaya başlamıştı. Televizyonu bile açmadan koltuğuna gömülmüş pencerenin önünde öylece duruyordu.

Nihayet kapının kapandığını duyunca büyük bir rahatlama hissetti; onun adımlarını hemen tanıdı, sonra garaj kapısının açıldığını duydu.

Arabayı mı alıyordu, siyah olanı? Yeniden dışarı mı çıkıyordu?

Bir süre arabanın motor sesini duymayı bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Birkaç dakika sonra garaj kapısının kapanıp ev kapısının tekrar anahtarla açıldığını duydu.

Soraya ışığı söndürüp sessizce yatağa girdi. Temiz ferah çarşafı hissederken Señor'un ayak seslerini daha iyi duyabilmek için gözlerini kapadı, hareketlerini daha iyi izlemek, onu hayal etmek istiyordu. Geceliğini karnına doğru hafifçe kaydırdı.

Önde giriş holündeydi... sonra da çalışma odasında. Her zamanki kısa bekleyiş... son bir bardak içki. Sonra merdivenlerden ana yatak odasına çıkış, Soraya'nın odasının hemen üstündeki oda. Akan su sesi. Sonrası sessizlik.

Acaba Señor hemen uyuyor mu yoksa onun gibi bir süre gözleri kapalı düşünüyor mu diye düşündü Soraya. Keşke Señor bir defalığına bile olsa uykusuz gecelerden birinde eve sessizlik çöktüğünde onun kimseye asla anlatamadığı o aklından geçenleri hayal edebilseydi. O düşünceler şimdi bir kez daha onu uzaklara götürmeye hazırlanırken geceliği hafif bir hışırtı çıkararak kalçalarından yukarı doğru kaydı.

Bir dakika ya da iki dakika sonra, aslında geceleri bir dakikanın ne kadar sürdüğünü de bilmiyordu, Señor'un ayak seslerini tekrar duydu. Bu onu şaşırttı... Kulaklarını dört açan Soraya iyice gerildi.

Adımların oda boyunca ilerlediğini hissetti, her zamankinden daha hafif ve zarif diye düşündü. Onun merdivenlerden inip çalışma odasının önünden geçtiğini duydu, sonra da yemek odasından ve mutfaktan geçti.

Artık çok yakınındaydılar...

Soraya gözlerini açtı. Kalbi deli gibi atıyordu.

Odasının kapısı yavaşça açıldı.

Yatağın kenarına oturduğunda saçları açıktı ve hareketleri sevgi doluydu.

Tıpkı banyoda ilk sefer yaptığı gibi ayaklarından birini okşamaya başladı.

16

Alice Hartford'un yüzü dizüstü bilgisayarın neredeyse tüm ekranını kaplıyordu. Claps kızın yüzünün ön planda tutulmasını istemişti; bir isteği daha olmuştu: Kızın ekranında görüntü olmaması gerekiyordu.

"İyi günler Bayan Hartford, sizi tekrar rahatsız etmek zorunda kaldığım için kusura bakmayın: Olup biteni sürekli hatırlamak sizin için ne kadar acı verici tahmin edebiliyorum."

"Unutmaya çalışmak için hâlâ çok erken." Kızın yüzü Claps'in onu birkaç gün önce gördüğünden çok daha solgun ve gergindi. Gözünün altındaki torbalar ekranda çok daha derin görünüyordu. "Hem sonra ben hâlâ ümidimi kaybetmedim."

Claps kullanacağı ses tonuna odaklandı, sert ve neredeyse otoriter bir ton istiyordu. "Size birkaç sorum olacak, doğru ve samimi cevaplara ihtiyacım var."

Kızın kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı, belki de 'samimi' kelimesinden rahatsız olmuştu. "Elbette," diye yanıtladı vurgulayarak. "İstediğiniz zaman başlayabilirsiniz."

"Güzel. İlk sorum daha önceki görüşmemizde sorduğum bir soruyla ilgili. Size Guayaquil'de kaldığımız süre boyunca sürekli Bayan Ross'la birlikte olup olmadığınızı sormuştum. Malecon'daki yarım saatlik ayrılığımız dışında tabii."

"Evet bu doğru."

"O zaman mantık sınırları içinde arkadaşınızı göz önünden hiç kaybetmediğinizi söyleyebilir miyiz?"

"Evet öyle ama size bunu zaten söylemiştim," diye yanıtladı kız iğneleyici bir tonla. Claps'in soruları sorma tarzı hiç hoşuna gitmemişti. Bir savunma tanığını çapraz sorguya alan bir savcı gibiydi.

"Ek olarak bana Bayan Ross'un tek konuştuğu kişinin Malecon'daki adam olduğunu söylemiştiniz."

"İsterseniz aynısını yine tekrarlayabilirim."

"Gerek yok. Onun yerine iyi hatırlamaya çalışmanız gerekli: Birbirinizden sadece birkaç dakikalığına bile ayrıldığınız bir an olmadı mı gerçekten? Hediyelik bir şey almak ya da göndermek için bir kartpostal seçmek için falan..."

"Size söyledim: Hayır!" Hartford'un ifadesi, yüzündeki minik kasların gerilmesi ile birlikte gerginlik ve sinir gösteriyordu.

"Sol y Luna'da bile mi? Bir an için mesela? İyi düşünün Bayan Hartford."

Kızın ekrandaki yüzü beklenmedik bir şekilde hareketsiz kaldı, sanki görüntü donmuş gibiydi.

"Tuvalete gitmem gerekmişti..." diye kabul etti sonunda mütevazı bir tonla.

"O zaman, daha önce söylediğinizin aksine çok kısa bir süre için bile olsa birbirinizden ayrılmışsınız."

"Siz birbirimizi makul bir zaman diliminde görmediğimiz anlardan bahsetmiştiniz," diye yanıtladı Hartford soğukça.

Claps devam etti: "Ne kadar sürdü?"

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Arkadaşınızı ne kadar yalnız bıraktınız?"

"Şey..."

"Hatırlamıyor musunuz? Birkaç dakikadan fazla mı?"

"Tek bir tuvalet ve sırada bekleyen birkaç kız vardı. Hem sonra sıradan bir tuvalet ihtiyacı değildi, aniden regl oldum, normal zamanından birkaç gün önce."

Ekrandan çok net anlaşılmıyordu ama Claps kızın yüzünün kızardığından emindi. "Yanımda hiçbir şey yoktu, duruma bir çözüm bulmam gerekiyordu ve hiç şüphesiz bu birkaç dakikamı aldı."

"O zaman masadan ayrıldıktan sonra beş, altı dakika geçtiğini söyleyebilir miyiz?"

"Biraz daha fazladır belki... vakte dikkat etmedim, tek istediğim en kısa zamanda otele geri dönmekti."

Claps bir sonraki soruyu sormadan önce birkaç saniye bekledi. "Geri döndüğünüzde arkadaşınız yalnız mıydı? Biriyle konuşuyor muydu?"

"Yalnızdı."

"Yakınınızdaki masalarda kimlerin oturduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır... yani... önümüzdeki masada dört ya da beş kız vardı. Yerel halktan insanlardı ya da en azından İspanyolca konuşuyorlardı."

"Hiç yalnız oturan bir erkek yok muydu?"

Hartford bir süre tereddüt etti. "Hayır... sanmıyorum... Yani hatırlamıyorum."

Claps'in sesi daha da soğuklaşıp, cesaret kırıcı bir hal aldı: "O sahneyi yeniden yaşamaya çalışın... gözlerinizi kapatıp konsantre olun..." Cümleler arasında uzun aralar vererek çok yavaş konuşuyordu. "Şimdi, tuvaletten çıktınız... beklenmedik durum yüzünden rahatsız olmuştunuz, tek istediğiniz otele geri dönmekti... gözleriniz arkadaşınızı aradı... onun masada oturduğunu gördünüz..."

"Evet," dedi kız birden gözlerini kocaman açarak. "Yakındaki masalardan birinde tek başına oturan bir adam vardı."

"Onunla ilgili ne hatırlıyorsunuz?"

Hartford tekrar gözlerini kapadı. Ekrandaki yüzü hatırlamaya çalışmanın verdiği güçlük içinde iyice gerilmişti. "Genç değildi... koyu renkler... Başka bir şey yok, daha fazla göremiyorum."

"Bu kadarı iyi hanımefendi." Claps'in sesi soğukluğunu koruyordu. "Sheila'nın yanına vardığınızda ne yaptınız?"

"Hiç. Hemen otele geri döndük. O durumda... sokakta daha fazla kalamazdım sonuçta."

Claps, gözlerini artık yere eğen Hartford'u uzun süre sessizce izledi.

"Hanımefendi, hafif uyuşturucu haplar kullanır mısınız?" diye sordu sonunda dünyanın kulağa en doğal gelebilecek ses tonuyla.

Kız sanki yüzüne tokat yemiş gibi yerinden sıçradı. "Bu ne cüret?!" diye gürledi ateş saçan gözlerle. "Böyle bir şeye izin veremem! Sheila'ya yardım etmek için buradayım, özel hayatımla ilgili böyle onur kırıcı bir sorunun konuyla ne ilgisi var?!"

"Bu şekilde sorumu cevaplamış olmuyorsunuz ama..." dedi aynı sakin tonla Claps.

"Hayır, sevgili bayım, uyuşturucu kullanmıyorum, ne hafif ne de ağır." Hartford öfkelenmişti. "Eğer bilmek isterseniz alkolik de değilim."

"Bayan Hartford, bu görüşmede söyleyeceğiniz her şey soruşturma amacıyla değerlendirilecek ve size karşı asla kullanılmayacaktır. Tekrar soruyorum: Hafif uyuşturucu ilaç kullanır mısınız?"

"Hayır!"

Claps bir ara daha verdi ama bu seferki çok kısa oldu: "Aynı şeyi Sheila Ross için de söyleyebilir misiniz?"

Hartford donmuş gibi kaldı. "Ben..."

"Başta size ne söylediğimi hatırlıyor musunuz? Eğer arkadaşınızı bulmama yardımcı olmak istiyorsanız bana doğru ve samimi cevaplar vermeniz gerek."

"Arada... ot çekmeyi sever." Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Arada..." diye tekrarladı Claps. "Ne sıklıkta mesela?"

"Bilmiyorum, birlikte yaşamıyoruz ki!" diye çıkıştı kız yine. "Sıkça... özellikle de son zamanlarda," diye itiraf etti sonunda pes etmiş bir tavırla.

"Seyahatte yanında da içecek bir şeyler getirmiş miydi?"

"Şaka mı yapıyorsunuz?! Üstünde uyuşturucuyla havaalanı gümrüğünden geçmeye çalışmak mı?"

"Ekvador'da bir yerlerden bulmaya çalışmadı mı peki?"

Hartford derin bir iç çekti. "Bu ülkenin sert kanunlarından haberdardık, gelmeden önce esrardan uzak durulacağı konusunu netleştirmiştik."

"Peki durdu mu?"

"Galapagos'ta bizim gibi turist olan Hollandalı gençler vardı. Onlardan istedi ama yanlarında yoktu. Ona bulmanın zor olduğunu ve yerel halktan birilerini tanımak gerektiğini söylediler. Ben çok sinirlendim, kavga ettik."

"Yani Sheila seyahatiniz boyunca hiç esrar çekmedi."

"Kesinlikle hayır."

"Ama kendisine esrar sağlayacak birini bulmuş olsaydı..."

"Ben buna engel olurdum. Sonuçta tatildeydik ve başımızı belaya sokmasına izin veremezdim."

"Teşekkürler Bayan Hartford. Hepsi bu kadar."

***

"S.keyim Giulia, gece aşçının yatağında uyandım!"

"Buradan onu almadan gitmem Jack. Ayrıca onun bir ismi var: Soraya."

"Gözlerimi açtığımda s.kim elinde uyuyordu... Kahretsin Giulia!"

"Buradan onu almadan gitmem. Bir orta yol bulacağımızı söylemiştin."

"Anlaşmamız onunla sadece banyoda takılacağın yönündeydi! Tabii sana izin verdiğimde."

"Ama bu gece gördüğün üzere, eğer istersem bunu senin izninin olmadan da yapabilirim Jack."

"Ateşle oynuyorsun... Dikkat et Giulia, yoksa Asi'yle aynı sonu paylaşırsın."

"Beni de mi ayrıştıracaksın? Beni de mi gömeceksin? O zaman Küçük'ü senden kim uzak tutacak?"

"Bana meydan okuma... ve o ismi bir daha asla kullanma! Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun!"

"Yine eski bir anlaşma... ama şimdi bana söz verdiğin şeyi yapma zamanı: Onu burada bırakmayacağım."

"Mantıklı düşün, onu yanımızda götüremeyiz. Bir pasaportu bile yoktur."

"Çıkartalım o zaman."

"Kahretsin buna vakit yok! En kısa zamandan ortadan kaybolmamız gerek, en geç yarın sabah. Söylesene bizi yakalamalarını mı yeğlersin? Yine hapse düşmek mi istiyorsun? Hem de bu ülkenin b.k gibi hapishanelerinden birine?"

"Nasıl bir orta yol bulacağız o zaman? Ondan vazgeçerek mi? Unut gitsin."

"Başkaları olur. Hem de kaç tane istersen. Hep olduğu gibi."

"Onları Hannibal'a bırakmadan önce sadece birkaç dakikalığına değil mi... Teşekkürler, artık ilgilenmiyorum, tek istediğim o."

"Tamam, işte sana anlaşma: Güvende olduğumuzda eğer mümkün olursa onu arayıp yanımıza çağıracağız."

"Bilmiyorum..."

"Bu pazarlığa açık değil Giulia, yapabileceğimiz tek şey bu."

"Yanımıza hemen gelmesini sağlayabilir miyiz?"

"Eğer mümkün olursa güvende olduğumuz an hemen."

"Nerede olursak olalım mı?"

"Nerede olursak olalım."

"Tamam Jack, anlaştık."

"Şimdi kaybol, yola çıkmak için çok fazla hazırlık yapmalıyız. Ve sakın çılgınca bir şey yapma, tekrar bir aşçıyla s.kim elinde uyanmak istemiyorum."

"Olmayacak, ama bir şey istiyorum."

"Hâlâ ne istiyorsun?"

"Gitmeden önce Soraya'yla son bir banyo istiyorum."

"Son banyonuzu yapacaksınız, söz veriyorum."

***

Artık ekranda ilk planda Munro görünüyordu.

"Ona karşı çok serttin Claps."

"Zavallı arkadaşının koruyucusu rolünü üstlenmesini istemiyordum."

"Rol mü? Ne anlamda?" diye sordu Munro şaşkınlık içinde.

"Zihinsel bir davranıştan bahsediyorum. Onu biraz silkelemek istedim."

"Abarttığını düşünmüyor musun? En başından kızın üstüne gittin."

"En iyi ve doğru cevabın ne olduğunu düşünecek vakti olmadan hızlı cevap vermesi gerekiyordu."

"İyi, cevaplarını aldın. Ne düşünüyorsun..."

Claps hemen araya girdi: "Henüz sana anlatacak kadar net bir tezim yok," dedi soruya mahal bırakmayan bir tonla.

Munro ona bir an için bile olsa inanmadı. "Her hâlükârda, yaptığımız ilk analize göre verdiği cevaplar kesinlikle içtendi. Tek bir konu dışında," demekle yetindi.

"Hangisi?"

"Hafif uyuşturucu kullanmadığını söylediğinde. Parametreler değişti, muhtemelen o da esrar çekmeyi seviyor."

"Evet, ekranda yüzünü izlerken ben de aynı şeyi düşündüm..."

"Ama o ülkede bundan uzak durmak istediği net: Başını belaya sokmaktan çok korkan biri."

"Dinle Munro, bir şeye daha ihtiyacım var. Benim için birini izletmen gerek."

"Ekvador'da zorluk yaşadığımızı biliyorsun..."

"Burada değil zaten, Meksiko City'de. Bir aktris, ismi Lidia Villegas, Teatro Nacional'de yeni işe başlamış. Onunla ilk fırsatta konuşmam gerek."

"Önemli mi?"

"Önemli."

***

Soraya o sabah çok keyifli uyanmıştı, güneş doğalı birkaç dakika olmuştu.

Filmlerde gördüğü gibi eliyle Señor'un yanındaki yastıkta bıraktığı sıcaklığı aradı.

Sonra adamın gecenin bir vakti sıçrayarak uyandığını ve elinden sıyrılıp gittiğini hatırladı. Ama bunun önemi yoktu: Soraya o saatten bu saate şarkılar söyleyebilirdi, çünkü kalbi mutluluk çığlıkları atıyordu.

Bedenlerini sarsan tutkuya rağmen Señor'un boşalmaması da önemli değildi. Belki sırlarından biri de buydu. Ama ellerinin ve dudaklarının o tatlılığı... dilinin verdiği zevk... her şeye değerdi, hatta tek başına bunlar yeterliydi, Soraya'nın arzuladığı buydu. Bunu bir yıl önceki ilk banyodan sonra yavaş yavaş anlamaya başlamıştı, onu alıp uzaklara sürükleyen duygu buydu: Onunla sanki başka bir kadınla birlikteymiş gibi sevişmek. Hatta daha da fazlası: Uzun dağınık saçlarını okşarken Señor'un onun gibi olduğunu hayal etmek; ama Soraya bunu bugüne kadar kendine bile itiraf edememişti.

Ve o sabah Señor'un ona farklı davranmamasının da bir önemi yoktu. Öyle olması gerekiyordu çünkü.

Aralarındaki sessiz anlaşma böyleydi.

Ve o geceden sonra, yaşanacak bir sonraki geceyi beklerken Soraya buna saygı duymaktan mutlu olacaktı. Tıpkı o an çalışma odasına soğuk içeceğini götürürken ne bir bakış ne de bir kelime sarf etmeyeceği gibi.

Odadan çıkarken adamın gözlerinin hızla kırpışarak döndüğünü görmedi.

"Anlaştık mı Kurnaz? Guayaquil-Madrid direkt uçuş tamam mı? Avrupa kıtasına geçmenin en kısa yolu."

"Başka bir alternatif yok gibi gözüküyor zaten... Ama büyük riske giriyoruz, tam on bir saatlik bir uçuş ve eğer uçak inmeden kimliğimizi bulacak olurlarsa kaçma şansımız olmaz: Uçak kapısı açıldığı anda karşımızda karşılama komitesi olarak yerel polisi buluruz. Daha önce kaçmamız gerek, kahretsin!"

"Tüm o parayı kaybederek öyle mi? Ve ardımızda bir sürü kanıt bırakarak? Dinle, uçak indiğinde burada Guayaquil'de saat sabah 10.20 olacak. Gecelerin verimsiz olduğunu düşünürsek Claps'in bizi bulmak için on dört, on beş saatten fazla vakti olmayacak. Bir de elinde çok az çıkış noktası olduğunu düşünürsek..."

"Riveros'a olanları öğrendiği an herkesi ayağa kaldıracak ve kısa bir süre içinde kimliğimizi tespit edecek. Bir de bir şeyleri gözden kaçırdığımızı... ya da aptalca bir tesadüf olduğunu düşün... Hiç güvenmiyorum Jack."

"Almak zorunda olduğumuz bir risk, başka alternatifimiz olmadığını az önce kendin söyledin."

"Daha kısa bir yol yapabilecek olsak..."

"Yine mi?! Rio, Buenos Aires? Hemen olmasa da seyahat ettiğimiz ismi kısa sürede bulacaklar ve oraya vardığımızda kullanacağımız başka kimliğimiz olmayacak."

"İki yıl önce kaçarken kullandığımız İtalyan ehliyet ve nüfus cüzdanımız var ama."

"Elbette, Milanolu Claudio Aldrighi adına olan kimlikler... Onlar daha ileride işimize yarayacak Kurnaz ama onları şimdi kullanırsak Güney Amerika'da kalmak zorundayız. Yer değiştirmek için pasaporta ve tabii giriş için vizeye ihtiyacımız var çünkü."

"E o zaman? Brezilya ya da Arjantin'de izimizi kaybettirmeye çalışıp kendimize yeni bir hayat kurabiliriz demektir."

"Haydi ama Kurnaz... öncelikle orada kendimize kısa sürede yeni bir kimlik bulamayız, ayrıca buradan ayrıldığımız uçuşu hemen bulacaklarını benden daha iyi biliyorsun. İşte o zaman Claps'ten Interpol'e ve yerel polise kadar herkes bizi hangi ülkede arayacağını bilecek."

"Ve ülkeye yeni giriş yapan bir yabancıyı bulmak da hiç zor bir şey değil... Tamam Jack, beni ikna ettin, kötünün iyisini seçelim, Madrid'e giden uçakta yer ayırtıyorum."

"Mükemmel! Ve orada eski sevgili Claudio Aldrighi olmaya devam ederiz, onun kimlikleriyle Fransa'ya sonra da İtalya'ya geçeriz. Orada da kolayca saklanıp gideceğimiz yeri seçmek için sakince plan yaparız."

"Evet, hem sonra kısa süreliğine de olsa İtalya'ya geri dönmek hoşuma gider."

"Benim de. Ayrıca orada hâlâ kapanmamış bir hesabımız var..."

17

Claps, Santa Ana Tepesi'ne tekrar çıkmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Kafasını toparlamak için en iyi yer orası gibi gelmişti ona. Böylece yavaş ama düzenli adımlarla 444 basamağı, düşüncelerine dalıp sıcak ve yorgunluğu unutarak tırmandı. Ama sıcak ve yorgunluk onu unutmadı ve iki yüzüncü basamakta soluğu kesilmiş halde durmak zorunda kaldı, bacakları ilerlemeyi reddediyordu ve tişörtü terden üstüne yapışmıştı.

Saat 12'de Ekvador üstünde en tepeye çıkan güneş çok acımasızdı, gölge ise nadir aralıklarla görülüyordu. Claps bu gölge parçalarından birine sığınıp 206. basamakta uzun süre oturdu ama Sheila Ross'un kaybolduğu 382. basamağa inatla ulaşmaya niyetliydi. Tekrar tırmanmaya başladığında katlandığı tüm bu zorluğun, sadece endişe yüzünden çektiği ıstırabın ve yukarı ulaşma kararlılığının Riondino'yu yakalama metaforunu temsil ettiğini düşünmek onu şaşırttı.

Ve sonunda ulaştı. Şimdi tam karşısında sol tarafta "yasak" yazan bir tabelayla Las Peñas'a sınır çizen, Ross'un kaderiyle yüzleştiği mekânın bulunduğu mavi renkli ev vardı.

Claps kim bilir kaçıncı kez fikirlerini gözden geçirmeye koyuldu: Elinde birçok unsur vardı, bunların bir kısmı yeniydi bir kısmıysa bir süre önce öğrendiği şeylerdi, tüm bunlardan tek bir hikâye çıkarabiliyordu; Ross'un arkadaşına yalan söylemesini gerektirecek tek bir sebep...

Şimdi, Sheila Sol y Luna'da birkaç dakika yalnız kaldı. Riondino, ki Rafael onu Sala ile karıştırmıştı, onun yakınında oturuyordu.

Her şey bir yıldan biraz önce başladı...

Riondino Guayaquil'e muhtemelen on dört, on beş ay önce geldi; yeni bir sahte kimliğin ardına gizlenip yeni bir hayata başladı. Profesör Reti'nin düşündüğü gibi zaman içinde kişilikleri kısmen birleşmiş ya da bunların bazı yönleri kısa süre sonra ortaya çıkmaya başlamış olabilirdi. Bunların zararsız olanlarından biri, yani Aktör, Riondino'yu amatör bir tiyatro grubuna girmeye yönlendirdi, orada mahremiyetini korumasına rağmen Riveros ve Lidia Villegas'la yakın bir bağ kurdu.

Diğer bir karakter ise korkunç Hannibal'dı...

Riondino, Riveros eşliğinde Sol y Luna'ya takılıyordu, Maribel Castillo'nun çalıştığı mekân. Maribel genç, çok güzel ve minyon tipli bir kızdı: Hannibal'ın kendine her zaman seçtiği kurban tipi. Onu izleyen Riondino kızın masalar arasında tüy gibi geliş gidişini gördü, onunla üç beş sohbet etti... ve canavar tarafı Hannibal olaya el atmak için geç kalmadı.

Zavallı Maribel... bir akşam onu kaçırdı, kız uzaktan siyah bir arabaya binerken görüldü.

Bunu yaparken öncekinden çok daha ihtiyatlı olmalıydı, ardında iz bırakmayı göze alamazdı: Artık yabancı bir ülkedeydi ve yabancı birinin yakalanması çok daha kolaydı. Böylece cesedi ortadan kaldırdı, zaten eylem öncesinde Maribel Castillo'nun yalnız yaşadığından ve sevgilisi ya da yakın bir akrabası olmadığından emin olmuştu.

Hannibal o an için kana doymuştu ama bu uzun sürmeyecekti. Üç ay yetti. Sıra önce alışveriş merkezinde tezgâhtarlık yapan bir kızda, sonra da antropoloji müzesinde çalışan bir görevlideydi; ikisi de genç, güzel ve minyon kızlardı. Tıpkı Dorina Gjioka, Laura Minz, Francesca Renzi ve İtalya'da hayatta kalmayı başaran tek kurban olan Terry Schiavi gibi. Ve tabii Sheila Ross gibi...

Şimdi birkaç gün öncesine gelelim; son kurbandan bugüne yine üç ay geçmişti. Hannibal'ın hareketsiz kaldığı dönemin süresi, yani döngü bu kadar. Riondino uzun süre sonra Sol y Luna'ya geri döndü. Maribel'in kaybolmasının üstünden çok zaman geçtiğinden bunu yapmaktan korkmadı. Bu sefer yalnızdı. Sheila Ross arkadaşıyla yakınındaki bir masada oturuyordu. Her iki masaya da servis yapan Rafael, onu İtalyan Sala ile karıştırdı.

Soru: Rafael, Sol y Luna'ya adım bile atmamış olan Sala'yı nasıl oldu da Ross'un yanındaki masada oturan adam olarak öyle kesin bir şekilde teşhis edebildi?

Elbette elde kimlik belgesinden alınan bir fotoğraf vardı ve gencin önünden her gün yüzlerce insan gelip geçiyordu. Ama yine de yüzde yetmiş emin olduğunu söylemişti. Bunun tek bir

anlamı olabilirdi: Riondino'nun yeni yüzü Giorgio Sala'nın yüzüne, ya da daha doğrusu İtalyanın kimlik belgesindeki fotoğrafa benziyor olmalıydı. Emin olduğu tek şey Rafael'in Riondino'nun yüzünü yakından gördüğü ve ona dair bir şeyleri hatırlıyor olduğuydu... ve belki başka detayları da hatırlayabilirdi.

Şimdi... Sheila Ross masada oturuyordu, Riondino yakınındaydı. Kız çok güzeldi ve bu tip güzellik onu çok çekiyordu. Böylece Hannibal üç ay sonra karanlık açlığını hissetmeye başladı...

Riondino kıza bakmaya devam etti, saniyeler geçtikte içindeki pis fantezileri Hannibal'ınkilerle birleşerek su yüzüne çıkmaya başladı.

Harekete geçme tarzına göre bir girizgâha ihtiyacı vardı ama kızın yanında İngilizce konuşan bir arkadaşı vardı. Belki de onu takip edip bunu nasıl yapacağına karar vermeyi düşünüyordu ama tam o sırada kızın Rafael'e siparişleri verirken İtalyanca konuştuğunu duydu. Riondino için için gülüyordu artık: Yapması gereken tek şey uygun anı beklemekti hepsi bu, ki bu da az sonra oldu: Kızın arkadaşı tuvalete gitmek üzere masadan kalktı. Çok ama çok az vakti vardı ama ortak dil ona yaklaşmasını kolaylaştırdı. Kıza Guayaquil'den ve orada nasıl eğlenileceğinden bahsetti...

Eğlenmek mi..? Sheila esrar çekmek istiyordu, hem de uzun süredir... Esrarsız tatil neye yarardı? Galapagos'ta tanıştığı gençler ona burada esrar bulmanın çok zor olduğunu, yerel halktan birilerini tanımak gerektiğini söylemişlerdi... Ama öyle olsa bile işi zordu çünkü arkadaşı hep peşine takılıydı ve bunu yapmasına engel olmaya hazırdı. Ama şimdi birkaç dakikalığına da olsa yanında değildi ve onun yerine yanında çok sempatik ve eğlenceli görünen o İtalyan vardı... Güvenilir olup

olmadığını anlamak için ihtiyatlı birkaç şey sordu... adama güvenebileceğinden emin olması gerekiyordu... Ona güvenmek istiyordu.

Riondino durumu hemen anladı... Bu konuda çok yetenekliydi, hızlı bir şekilde nasıl güven aşılanır iyi biliyordu. Alice masaya geri döndüğünde her şey çoktan planlanmıştı.

Ertesi gün her şeyi mahveden kız arkadaşının hiçbir şeyden haberi olmadan tepede bir mekânda buluşacaklardı.

382. basamakta.

***

"Bu akşam olacak Giulia. Uçağımız saat 23.15'te, villadan en geç saat 21.00'de çıkmak zorundayız."

"Peki ya bana söz verdiğin banyo?"

"Yapmayacaksın demedim, yalnızca her zamanki gibi akşam olamayacak, biraz önceye çekmen gerek."

"Soraya'yı bırakmak zorunda olduğum için çok üzgünüm... büyük bir acı."

"Lanet olsun Giulia, ben de Camaro'yu bıraktığım için üzgünüm!"

"Sen tam bir aşağılıksın Jack! Soraya'yı bir arabayla bir mi tutuyorsun... İstediğin zaman yeni bir araba alabilirsin."

"Senin de istediğin kadar kadının olabilir; bir zamanlar olduğu gibi... şu aşçıyı tanımadan önce olduğu gibi yani."

"Artık durum farklı."

"Oysa o zamanları çok seviyordun..."

"Sana artık durum farklı dedim!"

"Son oynaştığın kızı hatırlıyor musun? Hani şu Walenstadt'taki Sırp f.hişe... Sen onu yalarken nasıl da kızışmış kedi gibi inliyordu... Sonra Hannibal gelip de başına gelecekleri anlayınca daha da kuvvetli inlemeye başlamıştı. Bağıramıyordu, sadece ağlayarak miyavlamaya devam ediyordu. Oğlak gibi derisini yüzdüğümüz ana kadar devam etti. Sen de tüm bu olanların sonuna kadar keyfini sürmüştün, hatırlıyor musun?"

"Yeter Jack!"

"Sadece şu aşçın yüzünden nelerden mahrum kaldığını düşün."

"Onun ismi Soraya, seni aşağılık."

"Nasıl istersen... Soraya olsun."

"Nereye gideceğiz Jack?"

"Madrid'e ama orada kalmayacağız. Karayoluyla dikkat çekmeden Fransa'ya geçeceğiz. Sınırdan yürüyerek geçip Ventimiglia'ya gideceğiz. Nihai hedefimiz İtalya."

"Milano mu?"

"Şu an için öyle, biraz soluklanıp kendimize yeni bir yer seçip hazırlık yapana kadar. Milano en iyi bildiğimiz kendi şehrimiz. Daha da önemlisi kimsenin aklına bizi aramayı getirmeyeceği tek yer."

***

Claps'in Santa Ana Tepesi'nden döndükten sonra yapmak istediği üç şey vardı: Uzun bir duş almak, biraz dinlenmek, son olarak da kuru ve temiz kıyafetler giymek. Üç arzusu da yerine geldikten sonra Lidia Villegas ile konuşmak için beklerken Rafael'i tekrar ziyaret etmenin uygun olacağına karar verdi. Son görüşmelerinde genç adam Ross'un masasının yakınında yalnız

oturan adamın kızın ortadan kaybolmasıyla ilgisi olduğunu net bir şekilde anlamıştı ve hiç şüphesiz bunun üstünde uzunca düşünmeye vakti olmuştu. Belki faydalı olabilecek birkaç detay hatırlamış olabilirdi... Ve eğer hafızasından su yüzüne hâlâ bir şey çıkmıyorsa, derinleştirilmiş bir sorgu bunu hızlandırmaya yardımcı olabilirdi.

Ama saat öğleden sonra iki civarında odasından aşağı indiğinde karşısında holdeki koltuklardan birine oturmuş kendisini beklemekte olan Zambrano'yu buldu.

"Doktor, size yeni haberlerim var, bir de paylaşmak istediğim birkaç şüphe."

"Giorgio Sala hakkında mı?"

"Yeni haberler onunla ilgili... şüpheler ise sadece benimle ilgili ve beni çalışırken tüm gece ayakta tutmaya yettiler."

"Hiç de tüm geceyi ayakta geçirmiş gibi görünmüyorsunuz," dedi adamın gergin yüzünü ve mükemmel ütülü kıyafetlerini dikkatle inceleyen Claps.

"Tüm gece bir cinayet vakası üstünde çalıştıktan sonra sabah dinlenme imkânım oldu. Buradan çok uzak olmayan arka sokaklardan birinde bir bıçaklama vakası yaşandı."

"Siz artık Sala soruşturmasıyla ilgilenmiyor musunuz?"

"Hayır, size dün akşam söylediğim gibi, o konu artık yüksek mercilerin, güvenilir adamların elinde... Ama kendisiyle ilgili haberlerim var: Sonunda gerçek kimliğini öğrendik."

"Bu kadar kısa sürede mi?" Claps şaşırmıştı.

"Villasında yapılan aramada Ross'un kaçırılmasıyla bağlantılı hiçbir şey bulunmadı, ama kimliğiyle ilgili bir dizi ipucuna

rastlandı. İtalya'dan onay bir saat kadar önce geldi. Gomil Imp adı size bir şey söylüyor mu Doktor?"

"Büyük Milano skandalı," diye yanıtladı hemen Claps, hatırlamamasına imkân yoktu. Önemli politikacıların kariyerini sonlandıran çok büyük bir skandal. Üç yıl önce Riondino'nun kaçışı henüz plan aşamasındayken yaşanan iğrenç bir İtalya skandalı... "Karayolları, viyadükler, devlet sözleşmeleri ve ülke çapındaki tedarikçiler arasında. Ve ani batmalar."

Zambrano cebinden not defterini çıkardı: "Gerçeği söylemek gerekirse sahte iflaslar," diye okumaya başladı. "Yolsuzluk, rüşvet, ihalede yolsuzluk, vergi kaçırma; sahte muhasebe kayıtları, yurtdışına yasadışı sermaye nakli ve partiler arasında yasadışı finansman dağılımı. Ve güzel bir son: Taraflardan birinin şüpheli ama asla açıklığa kavuşturulamamış intiharı, taraflardan diğerinin ise ev hapsi aldıktan hemen sonra ortada kaybolması."

Claps ismi hatırlamakta biraz zorlandı. "Giovanni Sollima."

"Ta kendisi, az önce itiraf etmiş."

"İsminin baş harflerini tutmuş..."

"Görünen o ki baş harflerinin işlendiği pahalı gömleklerinden ayrılmak istememiş," diye espri yaptı Zambrano sırıtarak.

"Sizinkiler onu hâlâ Ross'u kaçırma suçundan mı tutuyor?"

"Elbette, kısa vadede pes etmeye niyetleri yok. Ama o değil, tabii her ne kadar..." Zambrano'nun cümlesi bir süre havada asılı kaldı. "Zaten şüphelerimden biri de bu konuda ortaya çıktı... en azından gerçek kimliğinin ne olduğunu öğrenene kadar."

"Devam edin dinliyorum," dedi gözlerini hafifçe kısan Claps.

"Şöyle ki; ortada bir yanda Sala'nın, yani Sollima'nın, benim vatandaşlarım olan kızları avlayan katil olamayacağı netliği var. Çünkü kızların kaybolduğu dönemlerde adam Ekvador'da değilmiş. Oysa diğer tarafta tüm bulgular onun Ross'un kaybolmasından sorumlu olduğunu gösteriyor." Zambrano kısa bir ara verip düşünceli bir şekilde bıyıklarını düzeltti. "Ben de kendime şunu sordum: Ya ortada iki katil varsa? Sizin Riondino Guayaquilli üç kızı, Sollima ise Ross'u ortadan kaldırdıysa?"

Claps hemfikir olmadığını hemen ve oldukça abartılı denebilecek bir tepkiyle gösterdi: "Sollima ya da Sala, ismi her neyse, o avcı bir katil değil. Yanılmıyorum. Sahtekâr, ahlaksız ve vicdansız bir girişimci olduğu net, hatta belki de ortağının katili bile olabilir ama kesinlikle yırtıcı bir avcı değil."

Zambrano avuç içlerini sanki Claps'in hararetini bastırmak istermiş gibi öne doğru uzattı: "Sakin olun Doktor, sadece bir şüpheydi: Zaten ben de öyle olmadığına ikna oldum sonunda. Yakalanma korkusundan tanınmamak için parmak izlerini bile silen, zengin ve saplantılı bir sürgüne mahkûm olan, başarılı eski bir iş adamından birdenbire acımasız bir kadın katili çıkacağını ben de düşünmüyorum. Elbette hayatta her şey mümkün, ama..."

"Size ayrıca kaybolmaların zaman aralığını, kurbanların aynı tür tipolojilerini, Sol y Luna'nın rolünü tekrar hatırlatmamı ister misiniz, dahası da var tabi..."

Zambrano bir kez daha Claps'i durdurmak için ellerini kaldırdı. "Hiç gerek yok, bunları defalarca konuştuk zaten," dedi.

"Ortada tek bir avcı var." Ve bu avcı Riondino, dememek için kendini zor tutan Claps onun yerine şunu sormakla yetindi: "Aklınızdaki diğer şüpheler nedir?"

"Aslında tek bir tane kaldı... Biz hep aradığımız adamın İtalyan olduğunu düşündük ve onu en başından beri sadece İtalyanlar arasında arıyoruz. Bunun tek sebebi Malecon'daki İtalyandan yola çıkmış olmamız, ki sonradan kendisinin Sollima olduğunu öğrendik. Ama şu an onun masum olduğunda hem fikirsek o zaman tüm bu suçları işleyen kişinin sizin bir vatandaşınız olduğu teoremi de yıkılmış olmuyor mu? Geldiğimiz noktada seri katil herhangi bir ulustan olabilir: Alman, Fransız, Amerikan... Ekvadorlu."

Claps, Señor Giorgio'dan konuşmak istemiyordu. "Mümkün," diyerek kısa kesti.

"Ama siz onun Riondino olduğundan hep emin gibisiniz... Benim bilmediğim bir şeyler mi var?" diye sordu Zambrano ısrarcı bir tavırla.

"Hayır. Sizin bilmediğiniz bir şey yok," diye yalan söyledi Claps.

Zambrano birkaç saniye boyunca hiç de tatmin olmamış bir ifadeyle gözlerini ona dikti. "İyi... ama şu milliyet konusuna geri dönecek olursak, Riondino'nun da İtalya dışında başka bir ülke vatandaşlığının arkasına saklanmış olabileceğini hiç düşündünüz mü?" dedi sonunda. "Saklanmak için çok ihtiyatlı bir seçim. Tüm dünya, ülkesinden kaçan acımasız İtalyan bir seri katilin varlığından haberdar sonuçta."

"Başka bir milliyet mi? Hayır... Bunu ihtimal dışı bırakırım. İlk olarak dil sorunu yüzünden."

"Ne açıdan?"

"Yabancı bir dili ne kadar iyi konuşursa konuşsun biri bunun onun kendi dili olmadığını kolaylıkla anlayabilir. Örneğin biz pratik açıdan mükemmel bir İngilizce konuşuyoruz ama herhangi bir Amerikan ya da İngiliz vatandaşı sizin İspanyol ya da benim İtalyan aksanımı hemen fark edecektir," diye açıkladı Claps. "Dahası gerçekten de onun geldiğini söylediği şehirden biriyle karşılaşacak olsa çok zor durumda kalır. Kısacası az önce bahsettiğiniz avantaj şüphe uyandırma riskiyle karşılaştırıldığında son derece düşük kalır. Onu İtalyanlar arasında aramak zorundayız," dedi emin bir şekilde.

Zambrano ise tam anlamıyla ikna olmuş görünmüyordu. "Sonuçta benimkiler sadece şüpheden ibaret..." demekle yetindi. "Tamam Doktor, sıfırdan yola çıkmak zorundayız, nereden başlayalım?"

"Sol y Luna'dan. Personelle yeniden konuşmak istiyorum."

"Yine yalnız başınıza mı?"

"Yine yalnız başıma," diye onayladı Claps.

Villegas ile görüşmeyi beklerken öncelikle Rafael'le konuşacaktı. Eğer o akşama kadar herhangi bir sonuç elde edemezse Zambrano'ya Señor Giorgio tarafında izlenecek yoldan bahsedecekti.

18

Sarı taksi içinde Claps, Guayaquil'in kırsalında nehir boyu ilerliyordu. Burası Malecon'un modern ve akıl çelen semtlerinden değildi, tam anlamıyla bir yerleşim yeri de sayılmazdı. Bölgede daha ziyade yoksul denmese bile mütevazı denebilecek tek katlı evler yer alıyordu, birbirinden bağımsız olan bu evlerin tropikal bir servet gerektirmediği de kırılgan görüntülerinden çok net anlaşılıyordu. Rafael bu evlerden birinde yaşıyordu.

Claps Zambrano'yu şüpheleriyle baş başa bıraktıktan sonra Sol y Luna'ya gitmişti. Zayıf İspanyolcasının yarattığı zorluğa rağmen o günün gencin izin günü olduğunu ve acil bir durumsa kendisini nehir boyundaki evinde bulabileceğini anlamıştı.

Rafael'in evi diğerlerinden farklı değildi. Etrafını paslı alçak bir metal çit çeviriyordu, iç kısmında ise kimsenin bakım yapmadığı birkaç metrekarelik ekilmemiş kambur bir toprak parçası vardı. Claps kapıyı çalmasına yardımcı olacak bir zil

ya da benzeri bir şey aradı ama yoktu. Sonra gıcırdayan bahçe kapısını iterek girmeye karar verdi. Gözlerini kaldırıp baktığında ev kapısında beliren Rafael'i gördü. Yüzünde her zamanki sempatik gülümsemesi yoktu.

"İ...zin gününde seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Claps İtalyanca. Bahçe kapısını geçince durdu. "Ama hâlâ soracak birkaç sorum var."

"Size tüm bildiklerimi söyledim." Gencin sesi gergin ve şüphe yüklüydü.

"Verdiğim rahatsızlık karşılığında seni ödüllendireceğim. Hem de *generosidad** ile. Doğru mu söyledim?"

Gencin yüzünde buruşuk bir gülümseme oluştu. "Şimdi yapacak işlerim var. Yarına kadar bekleyemez misiniz, barda konuşuruz?"

"Sol y Luna'da hep çok meşgul oluyorsun... Haydi ama Rafael, birkaç dakikada hal...lederiz." Claps ikna edici bir gülümseme takınmıştı ama yerinden bir santim bile kıpırdamayan genç ona neredeyse düşmanca bakıyordu. "Sadece birkaç dakika, söz veriyorum," diye ısrar etti öne doğru güven verici birkaç adım atan Claps.

Rafael artık tereddüt eder bir haldeydi. Cüzdanından elli dolarlık bir banknot çıkaran Claps parayı sallayarak gence gösterdi: "Evet, girmeme izin verecek misin?"

"Birkaç dakika dediniz değil mi?"

"Ferahlamak için bir bira içmeye yetecek kadar, tabii bana bir tane ısmarlarsan."

* İspanyolca, *Cömertlik*

Nihayet kenara çekilen Rafael girmesi için Claps'e yol verdi.

Ev büyük değildi ama odalar genişti, iyi bir temizliğe ve derlenip toplanmaya ihtiyacı vardı. İçinde eski bir buzdolabı ve yıkanacak tabak çanakla dolu bir lavabosu olan bir mutfak vardı, bir köşesinde bir masa ve dört sandalye karşı köşesinde ise tüplü eski bir televizyonla yıpranmış bir kanepe olan bir de salon vardı. Claps muhtemelen yatak odası olan ve içinde dağınık yatağın yer aldığı odayı da görebiliyordu. Rafael onu masaya oturtup buzdolabından bira almaya gitti. Elinde bir litrelik bira şişesi ve iki bardakla geri döndüğünde yüzünde hâlâ o her zamanki gülümsemesinden eser yoktu.

"Aynı yerel biradan mı? Hani şu Las Peñas'ta üretilen?" diye sordu Claps.

Genç biraları koyarken sessizce onayladı. Her zamankinden çok daha yavaş hareket eder gibiydi, sanki yanlış bir şey yapmaktan korkar gibi bir hali vardı.

"Sana gösterdiğim fotoğrafı hatırlıyor musun?" diye atağa geçti birasından ilk yudumu alan Claps. "Onu bulduk ve Ross'un yanındaki masada oturan adam o değil."

"Size emin olmadığımı söylemiştim." Kelimeler gencin ağzından Claps'in alışık olmadığı kadar yavaş çıkıyordu.

"Elbette, ben seni azarlamıyorum. Sadece hatırlamana yardımcı olmak istiyorum." Claps, Sala'nın, yani Giovanni Sollima'nın fotoğrafını çıkarıp gence tekrar gösterdi. "Konsantre olmanı istiyorum Rafael. Bana yüzde yetmiş emin olduğunu söylemiştin... Yüzde otuzluk o fark nereden geliyor? Gözlerden mi, çe...neden mi?"

Claps, fotoğrafı elleri arasında evirip çeviren gencin yüzünü büyük bir dikkatle izliyordu. Konsantre olduğuna dair tek bir çizgi bile yoktu, sadece endişe izleri dikkat çekiyordu.

"Belki burun... ve alın... daha yüksek ve geniş," dedi ama ikna etmiyordu.

"Burnundaki fark ne?"

"Faydası yok, hatırlamıyorum," dedi fotoğrafı iten Rafael sertçe.

Bir darbe; çok uzaktan gelen karanlık bir vuruş, aşağıdan, yerin altından geliyormuş gibi hissedilen bir titreşim... Ve Claps ancak o an az önce de oldukça uzak bir yerden gelen bir titreşim daha olduğunu fark etti.

Bunları Rafael de hissetmiş olmalıydı ama genç gözünü bile kırpmadı. Fotoğrafı yıldırım hızıyla geri alıp öncekinden daha yüksek bir sesle hızlıca konuşmaya başladı, sanki dikkati duyulan o boğuk gürültülerden uzak tutmaya çalışır gibiydi. "Ross'un yakınında oturan adamın burnu biraz daha kemerli gibiydi sanırım."

Bir vuruş daha. Claps dikkat kesilmişti: Bir ritim vardı, darbeler arasındaki duraklama benzer sürelerdeydi.

Rafael bu sefer bir şey yokmuş gibi numara yapamadı. "*Ratones*... yani fareler," dedi sonunda. Gencin yüzünde gergin ve zoraki bir gülümseme belirmişti. "Aşağıda bir kilerim var," diye Claps'in o ana kadar fark etmemiş olduğu yerdeki bir kapağı işaret etti. "Ratones."

Yeni bir darbe daha. Uzak ve boğuk...

İkisinin bakışlarının bir an için kesişmesiyle Claps birden her şeyi apaçık anlayıverdi.

Damarlarındaki kanın deli gibi akmaya ve midesinin sıkışmaya başladığını hissetti.

Yavaşça ayağa kalktı ama bacaklarının ağırlığını taşımakta güçlük çektiğini hissediyordu.

"İyi, burnu daha kemerli ve alnı daha yüksek," dedi sesinin ne kadar kötü çıktığını kendisi de fark ederek. "Tek bil...mek istediğim buydu."

Kapıya yönelecek oldu ama hızla hareket eden Rafael onunla kapı arasına girdi.

"Gitmenize izin veremem... Anlıyorsunuz değil mi?" dedi genç adam sakince, sesinde hafif bir üzüntü kırıntısı vardı.

Claps ile kapı arasında yirmi yaşın verdiği tüm çeviklik ve güçle duruyordu. Claps onu aşmanın mümkün olmadığını hemen anladı.

Ne kadar da aptallık etmişti! Sıradan bir cinayet romanı okuru bile bunu zamanında anlardı: Ross, arkadaşı tuvalete gittiğinde onun dışında kiminle İtalyanca konuşmuş olabilirdi? Ve kimden güvenip de esrar istemiş olabilirdi? Hiç tanımadığı birinden mi, yoksa gece barlarda çalışan ve konuyla ilgili mutlak bilgisi olan uyanık bir gençten mi?

Rafael onu şaşırtmak için yalan söylemişti: Ross'un masasının yanında oturan yalnız bir adam yoktu. Ve Hartford'un gördüğünü sandığı şey belki de yalnızca kızın üstünde uyguladığı telkinin bir meyvesiydi.

Ve Sheila Ross hâlâ hayattaydı!

"Buraya gelecekler Rafael. Beni aramaya başladıklarında senin adresini sorduğumu öğrenecekler ve hemen sonrasında

beni buraya sana getiren taksinin izini bulacaklar." Claps artık kendini açıklanması güç bir şekilde sakin hissediyordu ve konuşması açıklanamaz bir şekilde tökezlemeden ilerliyordu.

"Buraya gelip bana birkaç soru sorduktan sonra yürüyerek nehir boyu gittiğini söylerim."

"Yürüyerek dönmemi tuhaf bulurlar."

"Hayır, eğer bana düşünmeye ihtiyacın olduğunu söylediğini söylersem bulmazlar. Bana inanırlar... Kilerdeki fareleri duymamalarını sağlayacak bir yol bulurum."

Sheila Ross yaşıyordu ve o kilere hapsedilmişti. Claps'in sesini duymuş ve o kör vuruşlarla yardım istemeye çalışmıştı.

"Kız iyi mi?"

"Hiçbir şeyi eksik değil, sadece bağlı o kadar."

"Ona esrar satmak için tepede randevulaştınız öyle değil mi?"

"Sen çok iyi bir polissin." Rafael'in gözlerine hafif bir gölge düştü. "O akşam ben masaların arasında dolaşırken sürekli bakıştık... Bana bunu bir şey ima edecek şekilde yapıyor gibi geldi, ne kastettiğimi anlıyorsunuzdur. Arkadaşı birkaç dakikalığına yanından ayrılınca ona barın kapandığı saatte yalnız görüşebilir miyiz diye sordum. Bana olur dedi. Ama seks arayışı içinde olmadığını sadece biraz eğlenmek istediğini kafama sokmamı söyledi... Bana arsızca bakıyordu, istediği şey esrardı. Malımın olup olmadığını sordu. Çok güzeldi ve ben de onu tüm gücümle istiyordum ama bana seks istemediğini de söyledi... Ve bunu gözlerinde büyük bir kibir ve kayıtsızlıkla yaptı. Onun için önemsiz Latin bir garsondan, ona esrar getirecek bir aracıdan başka bir şey değildim." Rafael bir süre hikâyesine

ara verdi. Gözlerini hafifçe kapatıp devam etti: "Kendimi aşağılanmış hissediyordum... bana iyi para ödeyeceğini söyledi ama arkadaşının hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu, ne olursa olsun. Dolarlarıyla her şeyi satın alabileceğini düşünen bu Amerikanlar... herkesin onların hizmetinde olduğunu düşünen insanlar," diye bitirdi öfkeyle.

"Kızı o zaman mı kaçırmaya karar verdin?"

"Bilmiyorum... Kafam çok karışmıştı." Rafael'in sesi yavaş ve biraz da kötücül bir hal aldı, bakışları sanki baktığı duvarı delip geçiyordu. "Kendimi aşağılanmış hissediyordum ama gülümsemeye devam etmek zorundaydım. Onu bir şekilde cezalandırmak istediğimi biliyordum... Ona bir patrona sahip olmanın ve elinden hiçbir şey gelmemesinin ne demek olduğunu göstermek istiyordum... ama aynı zamanda onu arzuladığımı da biliyordum... onu yanımda istiyordum. İçeride çok insan vardı, masalar doluydu, hızlı düşünmek zorundaydım. Tepedeki o yeri iyi biliyordum, orada çalışmıştım; ona ertesi akşam o barın tuvaletlerinin önünde buluşmayı teklif ettim. Buluştuğumuzda istediği şeyin duvarın ardındaki arabamda olduğunu söyledim. Onu kaçırmak çok kolay oldu."

Ne kadar da aptaldı! Claps kendine öfke doluydu. Zambrano bile doğru bir öngörüde bulunmuştu: Ortada iki avcı vardı. Ve şimdi Claps en ufak bir ilgi beslemediği avcı tarafından öldürülmek üzereydi.

Ve sırf onun bu körlüğü yüzünden Riondino özgür kalacaktı, her suçun ardında onu aradığı için ve o şımarık bencil Amerikalı k.ltak yüzünden... Riondino'yu yakalamak o anlama geliyorsa Rafael'in kilerinde çürümeye devam edebilirdi kendisi...

"Kızı bırak gitsin Rafael. Kimseyi öldürmedin, kendine yeni bir hayat kurabilirsin."

Rafael ona anlamsız gözlerle baktı. "Üzgünüm señor onu bırakamam. Sizin de gitmenize izin veremem."

"Beni öldürme niyetinde misin Rafael?" Claps sesini güçlükle kontrol ediyordu.

"Sanırım bunu yapmak zorundayım..."

Rafael etrafına bakındı. Hızlı bir hareketle masadaki şişeyi kaptığı gibi camı köşeye vurup kırdı. Şişeden elinde kalan kısım bir bıçaktan çok daha keskin ve sivriydi.

Claps'e doğru bir adım attı.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Zaman... zaman kazanmalıydı. "Ardında kanıt bırakırsın. Polis beni aramaya geldiğinde hepsini görür."

"İyice temizlerim."

"Sandığından çok daha erken burada olurlar. Vaktinde yetiştiremezsin."

"*Puede ser...*"*

Rafael yerdeki kiler kapağına baktı.

Yoksa Claps'i de aşağı atmayı mı düşünüyordu? Ya da kadavrasını mı oraya gizleyecekti?

"Sonra kızı da mı öldüreceksin?"

Rafael yüzünde beliren alaycı gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Demek ki siz hiçbir şey anlamamışsınız İtalyan polis bey. O benim, onu yanımda tutacağım. Hâlâ öğreniyor

* İspanyolca, *Olabilir*

ama yakında mükemmel olacak; yemek istiyorsa ne yapması gerektiğini çoktan öğrendi mesela."

Claps'in kaçacak yeri yoktu.

Bu ölümle üçüncü kez yüz yüze gelişiydi. İlki bir bıçaktı ve bundan keskin nişancı olan bir polis ile yakınlardaki bir ameliyathane sayesinde kurtulmuştu; ikincisi intikam arzusunu bastırmış bir babanın son andaki müdahalesi sayesinde zamanında ateş almayan bir tüfekti.

Şimdiyse onu kurtarmaya gelecek birine dair hiçbir ümit yoktu.

Orada ölecekti, Ekvador'da, evinden on binlerce kilometre uzakta...

Tam o an beyninde ani bir şimşek çaktı: Riondino! Kahretsin hayır, orada bitemezdi! Onu yakalamadan ölmemeye kararlıydı! Adalet yerini bulmadan. İntikamını almadan.

Greta için, kendi için.

Hızlı düşünmeliydi. Bir yolunu bulmak zorundaydı.

Rafael ileri doğru bir adım daha attı. Claps gencin ön kol kaslarının derisinin altında gerildiğini, elinin kırık şişeyi boğazından iyice sıktığını net bir şekilde gördü. Birkaç saniye içinde kolunu kaldırıp o keskin ve sivri camı ona karşı bir bıçak gibi kullanacaktı. Bir şey yapmak zorundaydı. Hem de hemen!

"İyice temizlerim..." diye tekrarladı Rafael az önceki gibi.

Vakit yoktu: Claps boğuk bir çığlık basıp sanki bir şey şiddetle ona vurmuş gibi ellerini göğsüne götürdü. İki büklüm olurken kafasını sanki bir türlü bulamadığı bir nefes arayışı içinde iki yana sallamaya başladı.

Elini havaya yeni kaldırmış olan Rafael'in hareketi yarıda kaldı.

Claps tüm ağırlığıyla yere düştü, yan tarafına dönük kalırken yanağı yere âdeta yapışmış gibiydi, açık ağzının kenarından bir parça salya akıyordu. Nefes almıyordu, açık kalan gözlerinde boş, sabit ve hareketsiz bir bakış vardı. Rafael'in bacaklarına doğru bakıyordu...

"Hey señor... beni böyle aldatabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Ama gencin sesi kendinden pek emin değildi.

Claps'in yerde yatan bedenine doğru bir adım daha attı.

"Gerçekten de beni bir dertten kurtardın mı yani?"

Ayağını Claps'in kalçasına dayadı. Bedenini sarstı, başta dikkatliydi ama sonra sertçe sarsmaya başladı.

Claps nefesini tutmaya ve tek bir kasını bile hareket ettirmemeye devam etmek zorundaydı.

İnsanın gözlerini hareketsiz tutması ve gözlerini kırpma isteğine karşı koyması ne kadar da zordu.

"Hey, *señor policía... ¿Está realmente muerto, cabrón*?"*

"Haydi yarım adım daha at... ilerle, seni pislik... haydi yap şunu!" diye düşündü Claps.

Ve Rafael istediğini yaptı. Claps'in bedenini sarsmak için tekrar ayağını kaldırdı. Tüm ağırlığı diğer ayağının üstündeydi. Claps eline geçecek tek fırsatın bu olacağını biliyordu.

Sahip olduğunu hayal bile edemeyeceği bir hızla Rafael'in destek aldığı ayağını yakalamak için atıldı ve çaresizliğin verdiği tüm güçle kendine doğru çekti. Genç adam dayanmaya çalıştı

* İspanyolca, *Polis Bey, gerçekten öldün mü pislik?*

ama bir saniyeden az ayakta kalabildi. Bedeni arkaya doğru eğilirken, Claps'in elleri arasındaki bacağı ağırlığını kaybedip havalandı... Rafael boğuk bir gümbürtüyle tüm ağırlığıyla sırtüstü yere düştü; yere vurmasıyla birlikte silahı elinden kayıverdi.

Claps elinden geldiğince hızla yerden kalkmaya çalıştı ama Rafael yere düşmenin etkisiyle sersemlemiş olmasaydı elbette ki bunu ondan daha hızlı yapamazdı. Rafael tam karşısında tekrar ayağa kalkmadan önce kırık şişeyi alacak kadar vakti oldu.

Hiç düşünmeden ve ne yaptığının farkında bile olmadan gencin yüzüne bir darbe savurdu. Rafael darbenin etkisiyle kafasını geri çevirdi, sonra nefret oldu bir bakışla Claps'le yüzleşmek için ona doğru döndü: "*¡Hijo de puta! ¡Me cago en tus muertos!*"

Ama bir şey vardı... ilk anlarda Claps'in zihninin anlamayı reddettiği bir şey.

Sheila Ross'u kaçıran adamın boynundan sprey gibi aralıklı ve çok şiddetli bir şey fışkırmaya başladı; karşıki beyaz duvara çarpan neredeyse bir metrelik tazyikli kırmızı bir fışkırmaydı bu.

Rafael olup biteni Claps'ten sonra fark etti. Gözleri kocaman açılırken kanamayı durdurmak için ellerini boynuna götürdü.

"*Para mi sangre... Ayúdame a parar mi sangre...*"**

Claps taş gibi kalakalmıştı, sanki gördüklerine inanamıyor gibiydi.

Artık Rafael'in yüzü bembeyazdı, tıpkı beyaz bir çarşaf gibi, parmaklarının arasından ise durdurulması imkânsız bir kan dalgası sızıyordu.

* İspanyolca, *O... çocuğu. Cesedini mahvedeceğim!*

** İspanyolca, *Kanı durdur... Kanı durdurmama yardım et.*

Rafael, Claps'e çaresiz bir bakış attı.

Sonunda toparlanan Claps ona doğru bir adım attı ama düşünebildiği tek şey gencin parçalanmış damarla ne kadar yaşayabileceği oldu.

Dizlerinin üstüne düşen Rafael dengesiz bir şekilde az önce şişeyi kırdığı masaya tutundu. Artık akan kan tazyikini kaybetmişti: Arterleri hızla boşalıyordu. Birkaç saniye sonra yüzüstü yere düştü ve bakışları, nefes alması durmadan hemen önce donuk bir hal aldı.

***

"Bu akşam saat 9'da çıkacağım Soraya." Riondino'nun bakışları çok berraktı. Yüzünde hafif bir tebessüm var gibiydi. "Ama önce banyoyu hazırlamanı istiyorum."

"Nasıl isterseniz Señor."

"Banyo yapman çok hoşuma gider..."

19

Claps ne kadar zaman hareket etmekten aciz bir şekilde orada kalmıştı? Sadece birkaç saniye mi? Birkaç dakika mı? Hiç bilmiyordu, bir yandan sarf ettiği efor yüzünden nefes darlığı çekerken bir yandan da öldürdüğüne bir türlü inanamadığı Rafael'in cesedinden gözlerini ayıramıyordu.

Öldürenleri durdurma çabasıyla geçen bir hayattan sonra ilk defa bunu yapan kişi kendisi olmuştu.

Riondino'ya ulaşma yolundaki tüm o nefreti, her şeyi ezip geçme isteği Rafael'in kadavrasının kanı çekilmiş yüzüne bakarken acı dolu bir his içinde eriyip gitmişti sanki. Genç adam yüzünde hâlâ ölümün çizdiği bir korku ifadesi taşıyordu: Ölmek üzere olduğunu anlayacak kadar vakti olmuştu... Kalan son dakikalarında korku dolu bir halde hayata tutunmaya çalışmıştı.

Claps sonunda gözlerini ondan çekebilmeyi başardı. Hâlâ devam eden o uzak ve ritmik vuruşlar onu kendine ve o ana döndürmüştü.

Biraz güçlük çekse de yerdeki kapağa ulaşıp kaldırmayı başardı.

Titreyen bacaklarıyla dar basamaklı dik bir merdivenden yarı karanlıkta inmeye başladı.

Darbeler durdu.

Claps kendini bir dolu gereksiz eşyayla dolu üst kat kadar geniş bir alanda buldu. İçeride sağlıksız bir hava vardı, sanki bir şey çürümüş gibi tatlı ekşi ve nemli bir koku hâkimdi. Küçük bir gaz lambasından zayıf bir ışık yayılıyordu. Tam karşı taraftan bir çeşit boğuk bir inilti geliyordu.

Sheila Ross köşede duvarlardan birine zincirlenmiş halde iki büklüm duruyordu. Ağzı bağlı ve çırılçıplaktı.

Claps'i görünce korku dolu gözlerle histerik bir şekilde çırpınmaya başladı. Vücudu kir içindeydi ve alnında kurumuş kan kalıntıları vardı.

Kıza yavaşça yaklaşan Claps ellerini ona güven verici bir şekilde uzattı.

"Biraz cesaret Sheila, her şey bitti," dedi İtalyanca. "Birkaç saat sonra yeniden evinde olacaksın."

***

Yarım saat sonra ABD konsolosluk yetkilileri de dahil olmak üzere herkes oraya gelmişti. Makineli tüfekler, gidip gelen askeri araçlar, sert ve kararlı ifadeye sahip adamlar ile askeri bir tatbikat görüntüsü vardı.

İlk ön müdahaleden sonra Ross bir ambulansa bindirilip acımasız sirenleri olan çok sayıda eskort aracıyla birlikte hastaneye götürülmüştü.

Claps Amerikan Konsolosluğu'ndan bir yetkilinin kendi ülkelerinden acil ilaç ve psikolojik ekipman gönderilmesi talebinde bulunduğunu duymuştu.

Çitin kıyısındaki bir taşın üstüne oturmuş ve kim bilir neden, makineli tüfekli bir asker tarafından gözetlenen Claps dışında herkes büyük bir telaş içindeydi. Tüm enerjisinin tükendiğini hissediyordu, biraz başı dönüyordu, sanki etrafında olup biten her şey gerçek dışıymış gibi şaşkındı.

En son Zambrano geldi.

"Doktor..." diyebildi sadece.

"Siz haklıydınız. İki avcı vardı ve biri İtalyan değildi." Sesi yorgun ve ifadesizdi. "Sizi dinlemem gerekirdi."

Zambrano artık hiçbir önemi olmadığını gösteren bir jest yaptı. Amerikanların varlığı henüz dikkatini çekmemişti. "Kuzeydeki arkadaşınıza haber verdiniz mi?"

Claps yavaşça onayladı. "Acil durum hattını aradıktan hemen sonra." Yüzü bembeyazdı ve ayağa kalkabilecek gibi görünmüyordu. Alnında soğuk ter damlaları vardı.

"İyi misiniz?" diye sordu Zambrano endişe içinde. "Sizi bir doktor gördü mü?"

"Yaralanmadım... sadece biraz etkilendim," dedi Claps hâlâ titreyen sesiyle. Sonrasında gözleri kaydı ve bayıldı.

***

"Her şey hazır mı Kurnaz?"

"Para güvenli bir yere aktarıldı ve bilgisayar hemen sonrasında nehrin dibini boyladı. Hazırız."

"Havaalanına gitmeden önce hâlâ üç buçuk saatimiz var."

"Jack, villadan hemen ayrılmak daha iyi olmaz mı? Dışarıda bir kafede falan bekleyebiliriz ya da hemen José de Olmedo Havaalanı'na gideriz."

"Bizi son anda burada enseleyeceklerinden mi korkuyorsun?"

"İçim rahat değil... Claps'in bu kadar yakınımıza nasıl sokulduğunu hiç düşündün mü? Ta İtalya'dan buralara kadar gelip Riveros'u nasıl bulduğunu?"

"Hiçbir s.kimde değil Kurnaz. Sinek avlayacak o kadar."

"Bense telafisi imkânsız bir hata yaptığımızı düşünüyorum, hem de hiç farkına varmadan. Arkamızda çok önemli bir ipucu bıraktık: Mesela Lidia."

"Yani? O p.ç polis her hâlükârda buraya vaktinde varamayacak."

"Ama ardımızda ne kanıt bıraktığımızı bilmiyoruz Jack: Ya onu bize sandığımızdan daha önce getirirse? Çıkalım, villayı terk etmek için son ana kadar beklemeyelim."

"Dinle Kurnaz, eğer Claps ismimize ulaşacaksa bunu nerede olsa yapacak ve villadan önce ayrılmak hiçbir işe yaramayacak: Havaalanında kimliklerimizi verdiğimiz anda bizi alacaklar. Ayrıca uçağa bindikten sonra da güvende olmayacağız ki... kısacası önümüzdeki on sekiz saat içinde kimliğimizi tespit ederlerse her hâlükârda bittik demektir."

"S.keyim Jack..."

"O yüzden rahatla Kurnaz, burada bekleyeceğiz. Hem sonra Giulia var biliyorsun..."

"Giulia'nın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Ona aşçıyla son bir banyo sözüm var. Onu mümkün olduğunca hoş tutmak zorundayız... O lanet banyosunu yapacak. Son bir kez."

***

Claps bayıldıktan birkaç dakika sonra kendine gelmeye başladı. Sanki bir sis bulutunun içindeymiş gibi şaşkın halde gözlerini açıp bir ambulans sedyesinde yattığını fark etti. Koluna serum takılmıştı ve Zambrano'nun suratı çok yakınındaydı. "Hiçbir şeyiniz yok Doktor, şimdi sadece dinlenmeniz gerekiyor."

Claps güçlükle kolundaki seruma şırıngayla bir şey eklendiğini gördü. Sonrası yeniden karanlık...

Şimdi yeniden ayılıyordu, ama farklı bir şekilde. Kafası sisli değildi, duyuları yavaş yavaş ama net bir şekilde geri dönüyordu.

Artık bir hastane odasındaydı ve kolunda hâlâ serum takılıydı. Zambrano yatağın biraz uzağında oturuyordu. "Hoş geldiniz Doktor!"

Claps doğrulup oturmaya çalıştı. Kafası çok yerindeydi ve tüm gücünü geri kazandığını hissediyordu. "Ben iyiyim, çıkarın şu şeyi kolumdan," dedi serumu işaret edip.

"İyi olduğunuzu biliyoruz, siz uyurken doktorlar bir sürü test yaptılar. Sadece şoka girmişsiniz: Vücudunuz çok fazla adrenalin üretmiş, bu düşünce... siz de doğal olarak düştünüz."

Claps ellerini yüzünde gezdirdi. Dışarıda akşam olmuştu. "Saat kaç?"

"Yedi buçuk, *de la noche** Doktor, sizi birkaç saat uyuttular."

"Şimdi iyiyim, birini çağırıp beni buradan çıkartın."

* İspanyolca, *Gece*

"Bundan emin misiniz?" Zambrano bir kaşını havaya kaldırmıştı. "Dışarısı polis kaynıyor. Sizi saatler sürecek soru, açıklama ve ayrıntı bekliyor..."

"Yapalım da bitsin," dedi yataktan inmeye koyulan Claps. "Serumu çıkarması için birini çağırın, kendim söküp atmak istemiyorum."

Zambrano birkaç saniye düşündükten sonra isteksiz bir tavırla bir düğmeye basarken Claps sordu: "Ross nasıl?"

"Onu da uyutuyorlar... ve Amerika'dan büyük bir doktor ordusu yolda. Travması ya da ciddi yaraları yok ama iyi demek imkânsız tabii." Zambrano bir an durakladıktan sonra ekledi: "Bu arada doktor... kızın kurtuluşu basında büyük bir çılgınlık yarattı, bir saatten fazla süren son dakika yayını yapmayan tek bir televizyon kanalı yok." Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. "Polisin başarılı bir eylem ile kızın tutsak edildiği yeri bulduğu ve onu kurtarmak için kahramanlardan oluşan özel bir ekip gönderildiği anlatılıyor."

"Böylesi daha iyi," dedi Claps. O sırada içeri bir hemşire girdi. "Reklamdan nefret ederim."

***

Merdivenleri çıkan Soraya gülümsüyordu.

Basamakları Señor'un hediye ettiği kırmızı ojeli çıplak ayaklarının ucunda bir bir çıkıyordu.

Her zamanki gibi üstünde sadece çok ince bir kombinezon vardı.

Yaşanacak zevkin şimdiden aydınlattığı teniyle merdivenleri gülümseyerek çıkıyordu Soraya.

O günlerde bir şeyler değişiyordu... Ona banyo yapmayı teklif ederken Señor'un yüzünde beliren gülümseme de bunu söylüyordu. Daha doğrusu o gülümseme daha önce hiç olmamış bir alametti.

Saat bile olağandışıydı, her zamankinden en az iki saat önceydi ama gelen talep çok netti: Saat 8'den geçe kalma. Acaba Señor artık üstünde onun kokusunu taşımadan dışarı çıkamıyor muydu?

Evet, neredeyse tam bir geceyi birlikte geçirdikten sonra bir şeyler değişmeye başlıyordu...

Soraya büyük banyoya girdi. Dışarıda akşam çökeli baya oluyordu, ay ve yıldızlar açık pencereden içeri giriyordu âdeta. İçi su doldurulmuş küvetin kenarındaki mumlar çoktan yakılmıştı.

Señor'un nefesi kapının ardındaydı.

Kombinezon hafif bir hışırtı eşliğinde yere kaydı.

20

Riondino kontrollerden sorun yaşamadan geçti. Kapının karşısında uçağa biniş için çağrı yapılmasını bekliyordu.

"Gördün mü Kurnaz? Tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu."

"Giulia gördü mü?"

"Giulia biliyor."

"Sorun yaratacak mı?"

"Onu ayrı tutmayı başaracağım. En azından durumu hazmetmesine yetecek bir süre. Sonunda kendince bir mantık bulacak."

"Onun öfkesini hafife alma. Kısa sürede geçmeyecek ve sen onu uzun süre ayrı tutamayacaksın. O Asi kadar zayıf değil. Üstelik ona yalan da söyledin Jack, aramızda böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı."

"Bir bu s.kim eksikti Kurnaz! Ona yalan söylemedim, sadece belirsiz kelimeler kullandım... Ona 'eğer mümkünse' dedim. Bunu farklı şekilde yorumlayan kendisi. Bu onun problemi!"

"Anladım Jack... tek söylediğim Giulia'nın tepkisinden korkmamız gerektiği."

Madrid'e giden Iberia uçuşu için anons yapıldı. Kapıda uçuş kartlarını dağıtmak üzere güler yüzlü iki hostes belirdi.

"Vakti geldiğinde düşünürüz. Şu an için tek yapmamız gereken on üç saatin geçmesi, sonrasında her tehlikeden uzakta, Madrid sokaklarında olacağız."

***

Sonunda gitmesine izin verdiklerinde vakit gece yarısını geçmişti, Claps oteline gece bir gibi Zambrano'nun eşliğinde dönebildi.

Çok yorgundu, saatler süren yorucu soru bombardımanına cevap verdikten ve aynı şeyleri defalarca tekrarladıktan sonra tek istediği dinlenmekti. Munro'nun olayların nasıl gerçekleştiğini öğrenmek için yanıp tutuştuğu bir gerçekti ama ertesi sabahı beklese de olurdu.

Zambrano düşüncelerini okuyor gibiydi: "Yani Doktor, şimdi *los americanos** çok mutlu olmalı..." dedi sinsi bir gülümsemeyle.

Claps'in ise hiç gülecek hali yoktu. Hayatında ilk kez birini öldürmüştü, her ne kadar bunu kendini savunmak için yapmış bile olsa içinde bir kırıklık hissediyordu. Ama esas sebep bu değildi.

"Öyle," dedi kısa kesip.

Elbette Munro için işler bundan daha iyi gidemezdi: Sheila Ross direkt olarak başkan tarafından tahsis edilmiş bir uçak ile

* İspanyolca, *Amerikanlar*

eve dönme yolundaydı, suçluya gelince sorun olay yerinde çözülmüştü ve sonuç herkes için çok tatmin edici olmuştu.

"Siz pek de memnun görünmüyorsunuz ama," dedi onu izleyen Zambrano.

Nasıl olabilirdi ki? Riondino ve Ross üstüne geliştirdiği tüm varsayımlar tamamen yanlış çıkmış ve onu ölümle burun buruna getirmişti. Kızın beklenmedik bir şekilde hayatta olması ve kendi elleriyle birini öldürmüş olması bir yana Riondino hâlâ özgürdü.

"Öyle," diye tekrarladı bir kez daha. "Sizin de olmamanız gerekir aslında," dedi karmaşık bir tonla.

Zambrano artık gülümsemiyordu, bir şey arar gibi etrafına bakındı. "Rafael Ekvador'a üç ay önce geri dönmüş. Yani vatandaşım olan kayıp kızlardan sonuncusu ortadan kaybolduktan sonra. O kızları kim kaçırdıysa hâlâ dışarıda," dedi; sonra kederli bir şekilde ekledi: "Tehlike hâlâ sürüyor Doktor ve siz kısa bir süre sonra ülkenize geri döneceksiniz."

"Hayır, henüz dönmüyorum. Elimizde bir ipucu olabilir... Maribel Castillo'nun olduğu zamanlarda Sol y Luna'ya gidip gelen bir İtalyan olduğunu biliyorum."

Zambrano şaşkınlığını gizleyemedi. "Sol y Luna... bir İtalyan... Biz bir İtalyan arıyorduk ama ortaya bir Ekvadorlu çıkıverdi. Tek bir suçlu olduğunu ve bunun sizin şu Riondino olduğunu düşünüyorduk ama aslında iki suçlu vardı. Ross'un öldüğüne inanıyorduk ama neyse ki onu canlı bulduk. Sol y Luna'nın o tek avcının av alanı olduğuna inanıyorduk, oysaki o barın Ross'un kaybolmasıyla Castillo'yu yalnızca tesadüfen birbirine bağladığını keşfettik." Kollarını iki yana açan Zamb-

rano, Claps'in duyarlılığını zedelemeyecek bir ses tonu bulmaya çalıştı. "Doktor... belki de hayaletlerin peşinden koşmayı bırakmanızın zamanı gelmiştir artık."

Claps cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Kafası öne eğikti ve bakışları ayakkabılarının ucuna odaklanmıştı. "Evet, belki de bazı açılardan bir hayalet... İsmini ve onu nerede bulacağımı bilmiyorum; onu tanıyan insanlarla konuşma imkânım oldu ve sizi temin ederim ki elimde bu şekilde düşünmeme sebep olan şeyler var."

"Tamam Doktor, sizi dinliyorum." Zambrano neredeyse derin bir iç çekerken pes etmiş bir şekilde Claps'in konuşmasına izin verdi.

"Castillo'nun kaybolmasından hemen önce, o adam," Claps kendini tutup Riondino demeden devam etti: "Arada sırada katıldığı amatör bir tiyatro gurubunun yönetmeniyle Sol y Luna'ya takılıyormuş," diye anlatmaya başladı.

Zambrano birden irkildi. "Amatör bir tiyatro grubu mu dediniz?! Riveros mu? Yönetmenin adı Riveros mu?!"

"Evet... onu tanıyor musunuz?"

"Onu dün gece gördüm," dedi yavaşça. Sonra daha da yavaş bir tonla ekledi: "Karnında kocaman bir delikle bir otopsi masasında yatıyordu."

Claps başta sanki Zambrano'nun söylediklerini anlamamış gibi donup kaldı.

"Nasıl bir yaraydı?" diye sordu sonunda gerginliğini saklamakta güçlük çektiği bir sesle.

"Karından tek bıçak darbesi. Aşağıdan yukarı doğru. Çok derin: İç organlarını geçip aortu yırtmış. İşini iyi bilen biri tarafından yapılmış belli."

"Bu onun imzası! Bu onun imzası!" diye tekrarladı Claps iki kez sesinde büyük bir ajitasyon ile. "Riondino ya bir bıçakla ya da çıplak elle öldürür ama bıçak kullandığında hep bu şekilde bir yara açar."

"Ama neden Riveros'u öldürsün ki?"

Claps onunla yaptığı görüşmeyi ve Señor Giorgio hakkında bildiği tüm detayları anlattı. "Görünen o ki Riveros, Riondino'nun nerede bulunacağını biliyordu ve onu aradığıma dair kendisini uyardı."

"O zaman böyle bir şey yapması anlaşılabilir," dedi Zambrano. "Bir yabancı gelip bir yıldan fazladır tanıdığı, birlikte içmeye gittiği ve tiyatro aşkını paylaştığı bir adam hakkında sorular soruyor. Üstelik bu yabancı ona boşanma ve İtalya'da imzalanması gereken evraklar üstüne sanki onu bilerek şüphelendirme niyetiyle uydurulmuş bir hikâye anlatıyor... Riveros'un yerinde ben de olsam çenemi sıkı tutup arkadaşıma haber verirdim."

"Ama bu şekilde davranarak ölüm fermanını imzalamış oldu."

Zambrano onayladı. Artık o da Riondino'nun varlığına inanıyordu.

"Uyarıldıktan sonra ona o dar sokakta randevu verip, oracıkta öldürdü. Tiyatro gurubunda Riondino'nun nerede olabileceğini bilen başka kimse yok mu?" diye sordu.

"Hayır, Riondino kendisine ulaşacak tek ipi kesmiş oldu. Ancak..."

"Ancak?"

"Belki biri daha vardır," dedi telefonunda bir numara tuşlayıp hoparlörü açan Claps.

"Dile benden ne dilersen Claps," diye yanıtladı birkaç saniye sonra Munro mezardan gelir gibi bir sesle. "Beni yataktan kaldırdın ama Ross'u bulduktan sonra her şeye iznin var."

Claps girizgâhla vakit kaybetmedi. "Senden Meksiko City'de takip etmeni istediğim biri vardı, hatırlıyor musun?"

"Ah... evet, doğru... Bilgisayarımda onunla ilgili bir rapor olacaktı... Son olanlardan sonra tamamen unutmuşum. Ama zaten artık bir önemi kalmadı öyle değil mi?"

"Yanılıyorsun, çok önemli. Raporda ne yazdığını söyleyebilir misin?"

"Şimdi mi? Gecenin bir körü Claps..."

"Senden her şeyi isteyebileceğimi söylememiş miydin?"

"Tamam..." dedi pes eden Munro derin bir nefes alıp. "Hatta kal da bilgisayarımı açayım."

Sesi tekrar duyulana kadar birkaç dakika geçti. "Neden bu kişiyi bulmakla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Raporda ne yazıyor?"

"Şey... biraz tuhaf..." Munro'nun ses tonu tamamen değişivermişti. "İşe başladığı tiyatroyla konuştuk, kendisini bekliyorlarmış ama Lidia Villegas oraya hiç gitmemiş. Hatta kendisine Aeroméxico Havayolları'ndan bir uçak bileti de göndermişler ama o uçağa hiç binmemiş. Tuhaf olan ise uçuştan birkaç saat önce online check-in yaptırmış. Sonraki günlerde tiyatro kendisiyle iletişim kurmaya çalışmış ama boşa."

Claps'le Zambrano'nun bakışları kesişti: Açıklamaya gerek yoktu... Üç ay Riondino'nun eylem sıklığıydı ve son kızın kaybolmasının üstünden üç ay geçmişti. Kurbanı Ross değil Lidia Villegas'tı. O küpeli aktörün dediği gibi 'şansın yüzüne güldüğü kız' bir daha asla sahnelere çıkamayacaktı ve hayat sahnesi de onun gibi bir yetenekten mahrum kalacaktı.

"Teşekkürler Munro, başka bir şeye ihtiyacım yok," dedi Claps vahim bir tonla.

"Dur biraz neden bu kişiyle ilgileniyorsun?"

"Uykuna geri dön Munro. Tekrar teşekkürler," Claps ona cevap verme fırsatı tanımadan görüşmeyi sonlandırdı.

Zambrano Claps'e küfredecek vakit vermeden hızlı adımlarla otelin çıkışına yönelip ona başıyla kendini takip etmesini işaret etti. "Gelin Doktor merkeze gidelim, çok geç oldu ve elimizde tek bir bilgi var ama peşini bırakmamalıyız."

***

Uçak on bin metre yükseklikte okyanusun üstünde süzülüyordu. Gökyüzü kapkaranlıktı ve aşağıdaki deniz bir mürekkep lekesi gibiydi. Riondino buna rağmen küçük camdan dışarıyı izliyordu.

"Doğuya doğru uçuyoruz, kısa süre sonra şafağı göreceğiz. İzlemeyi çok severim."

"S.keyim amma da romantiksin Kurnaz! Hepiniz böyle top musunuz?"

"S.ktir git Jack, benim hiç bir erkekle takıldığımı gördün mü?!"

"Ah ama yine de çok hoşuna gidiyorlar, hem de nasıl! Tabii sen onları yatak yerine borsada s.kmeyi tercih ediyorsun o ayrı..."

"Kendi özel işlerim, canımı sıkma Jack."

"Ne kadar da duyarlısın... biraz şaka da mı yapamayacağız? Sakinleş Kurnaz, şafağının tadını çıkar."

"Sen olmasaydın şu an burada şafak falan arıyor olmazdım. O kız yüzünden başımızın belaya gireceğini biliyordum."

"Peşimize onun yüzünden düşüp düşmediklerini bilmiyoruz."

"Sence Claps'in onu kaçırdıktan çok kısa bir süre sonra ortaya çıkıvermesi tamamen tesadüf öyle mi? O kızın bir düzine insanın gözleri önünde haftada birkaç kez görüştüğümüz tek kişi olmasının hiçbir önemi yok mu yani? Sana bin kez söyledim: Onu kaçırmak çok gereksiz bir riskti, kahretsin! Şimdi de sonuçlarına katlanıyoruz."

"Tatlı Lidia... etrafımızda nasıl da dönüp duruyordu, dans ederken eteğini nasıl kaldırdığını hatırlıyor musun? O sandaletleri ve ojeleri... Ya o kokusu, kokusunu hatırlıyor musun? Et kokuyordu... ter ve... olgunlaşmış meyve kokuyordu. Bir akşam soyunma odasında benimle öyle bir ilgilendi ki, zevk aldığımdan çok emindi... Oysa bundan yalnızca birkaç gün sonra gerçekten zevk aldığımdan tam olarak emin oldu... karnını açıp bağırsaklarını elime aldığım zaman kanını yaladığımda... Organlarını içine geri doldurmaya çalışırken çığlık atmaya devam ederken..."

21

Zambrano arabayı Guayaquil'in boş sokaklarında pervasız bir hızla sürüyordu.

"Birkaç personeli yatağından kaldırıp İtalyanların kimliklerindeki fotoğrafların çıktılarını aldırtacağım," dedi bir virajı lastiklerden korkunç bir çığlık çıkararak alırken. "Hepsini büyüttürüp merkezin duvarlarına astıracağım. Böylece o tiyatro grubundakiler gördüklerinde şu Señor Giorgio'yu tanıyacak!"

Claps kapı koluna sımsıkı sarılmıştı. Onun zihni de çılgın bir hız içindeydi. "Şunu düşündünüz mü: Ross'un kaçırılmasından Rafael sorumlu olduğuna göre..."

"Arama listesinin genişleyeceğini mi?" Zambrano onun sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdi. "Elbette, o hikâyenin artık bununla bir bağlantısı kalmadığından sadece Ross'un kaçırıldığı gün tanığı olmayan on üç kişi üstüne yoğunlaşama-

yız. Muhtemelen yüzden fazla olası Señor Giorgio var. Burada yaşayan yurttaşlarınızdan oluşan o listeyi tekrar gözden geçirip yeniden seçeceğiz Doktor. Büyük iş ama yarın sabah bütün fotoğrafları o amatör oyuncuların burnuna sokmak istiyorum. Ek olarak Lidia Villegas'ın evi için de bir arama emri çıkartacağım, orada bir şeyler bulabiliriz."

"Bu zor: Riondino bu konuda çok dikkatlidir ama yine de gidip bir bakmaya değer." Claps yeni bir virajla Zambrano'nun üstüne yıkılmamak için daha da sıkı tutundu. "Bu arada... Riveros'un kişisel eşyaları arasında cep telefonu var mıydı?"

Zambrano bir an düşündükten sonra cevapladı: "Hayır, üstünden çıkan eşyalar arasında cep telefonu yoktu."

"Oysa bir telefonu vardı: Onunla görüştüğümde masasının üstünde görmüştüm... Söylesenize, cep telefonu olmasa benimle görüştükten sonra Riondino'ya nasıl haber vermiş olabilir?"

"Anladım Doktor," dedi Zambrano sert bir frenle polis merkezinin karşısında dururken.

"Demek ki yataklarından kaldırmam gereken başkaları da olacak ama olsun Riveros'un arama kaydını birkaç saat içinde elinizde bilin."

***

"Giulia burada mısın? Seni hissediyorum biliyor musun...

Gelsene, ama sakın seni dışarı çıkaracağıma ümitlenme.

Giulia...? Orada olduğunu biliyorum...

İstersen konuşabiliriz.

Bunu yapmak gerekiyordu Giulia; Kurnaz da aynı fikirdeydi.

Giulia...? Giulia?!

Cehennemin dibine git pis f.hişe."

***

Zambrano'nun ofisinde boğucu sıcağa karşı b.ktan bir vantilatörden başka bir şey yoktu. Ama Claps bunun farkına bile varmadı, tıpkı tüm merkeze hâkim olan ağır koku ve dumanı hissetmediği gibi. Zambrano'yla birlikte 156 İtalyanı büyük bir dikkatle tek tek inceleyip elediler. Bu, Zambrano'nun İtalyanın kimliğini tespit edebilmek için Claps oraya gitmeden önce kenara ayrılmış olan isimlerin tüm listesiydi. O zaman bu sayı önce 32'ye, en sonunda da Ross'un kaybolduğu gün hiçbir tanığı olmayanların seçilmesiyle 13'e indirilmişti. Ama artık Riondino'nun Amerikalının kaçırılmasıyla bir ilgisi olmadığı ortaya çıktığından dolayı o gün için herhangi bir tanığı olup olmaması hiçbir anlam taşımıyordu. Böylece iki saatlik işten sonra, Guayaquil'deki ikamet tarihinin başlangıcı gibi (eski elemede kullanılan üç yıl ile altı aylık aralık Riondino için çok genişti) bazı elemelerden geçirdikten sonra Señor Giorgio olabilecek kişilerin sayısı 109'a düştü.

Claps duvardaki saate göz attı: Saat gece 03.35'ti. "Fotoğrafların çıktısını almak ne kadar sürer?"

"Bunlar kimlik fotoğraflarının kopyaları, basmadan önce kaliteyi artırmak ve büyütmek gerek; her şey bilgisayarda yapılacak ama biraz zaman gerekli. Yine de gün doğarken oyuncuları almaya başlayabiliriz. Bu arada neden siz biraz dinlenmiyorsunuz Doktor? Buna ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum."

"Sizin de öyle."

"Ben bu sabah biraz uyumuştum hatırlarsanız." Zambrano saate baktı. "Ah aslında dün sabah demem daha doğru olur."

"Riveros'un arama kaydını bekliyoruz... Otele dönmeyi düşünmüyorum."

"Eh burada boş koğuşlar var. Banklardan birinin üstüne uzanabilirsiniz. Söz sizi içeri kitlemeyiz," dedi Zambrano yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle. "Ve söz telefon operatöründen bilgi gelir gelmez sizi uyandıracağım."

***

Hücrede Zambrano'nun ofisindeki eski vantilatörden bile yoktu, içerideki ağır hava ter kokuyordu ama Claps tahta banka çöker çökmez uyuyakaldı.

Ama uykusu uzun sürmedi, bir saati biraz geçmişti ki yanına gelen Zambrano onu sarsmaya başladı.

"Uyanın Doktor, telefon kayıtları geldi."

Claps sanki üstüne buzlu su dökülerek uyandırılmış gibi yerinden fırladı.

"Riveros sizinle olan görüşmesinden hemen sonra bir arama yapmış, hâlâ hayatta olduğu ileriki saatlerde ise başka hiçbir görüşmesi yok."

Claps zihnini netleştirmek ve durumu anlamak için birkaç saniye bekledi. "Tamam o zaman... Riondino'nun telefon numarasını bulduk demektir," diye mırıldanabildi sadece.

"Çok muhtemel." Ama Zambrano'nun ifadesi pek de keyifli değildi. "Yalnız ne yazık ki bu telefon numarası kimsenin adına kayıtlı değil."

"Bu nasıl mümkün olabilir?!" diye sordu artık iyice ayılmış olan Claps hayretler içinde, sesinde hâlâ uykunun etkileri hissediliyordu.

"Ön ödemeli hat... sözleşme yok. İtalya'da da yok mu böyle hatlar?"

Claps başını iki yana salladı. "Henüz yok."

"Bunları satın alıp hiçbir belge ibraz etmeden ücretsiz bir merkezi arayarak aktive ediyorsunuz. Yalnız kötü haberler bu kadarla bitmiyor... Aramanın yapıldığı saat neredeyse akşam yemeği saati, aranan kişinin o saatte evinde olması muhtemel," diye açıklamaya başladı Zambrano. "Bunun en azından bizi Riondino'nun yaşadığı yerin yakınlarına götüreceğini umuyordum."

"Radyo kuleleri sayesinde mi?"

Zambrano başını salladı. "Aranan cep telefonunun bağlı olduğu radyo frekansı Los Ceibos semtinde yer alıyor: Orada yaşayan beş İtalyan var. Ama..."

"Ama?"

"İlki bizim şu Giorgio Sala."

"Ki kendisi Riveros öldürüldüğü sırada güvenlik odasında bulunuyordu," dedi Claps.

"Geri kalan dördünden üçü yetmiş yaş üstü ve sonuncusu da Guayaquil'e sadece altı ay önce gelmiş."

"Bu durumda Riveros'la Sol y Luna'da içki arkadaşlığı yapan kişi o olamaz."

"*Exactamente** Doktor. Demek oluyor ki Riondino telefonu cevapladığında sadece Los Ceibos taraflarından geçiyordu o kadar."

Zambrano önünde dikilirken Claps derin bir sessizliğe gömüldü. "O numarayı şimdi arasak konumunu tespit edebilir miyiz?" diye sordu sonunda inançsız bir şekilde.

Zambrano yüzünü buruşturdu. "Yeri tespit edilemiyor, bu ön ödemeli telefonlar çok basit modeller, sadece arama ve sms için kullanılan cihazlar."

"Ama cevap verdiği yerin bağlı olduğu radyo frekansını tespit edip şu an nerede olabileceğine dair bir fikir elde edebiliriz."

"Doktor... Riondino, Riveros'un kendisini aradığı cep telefonunu bile almış, sizce kendi telefonu şimdi nerelerdedir?"

"Bir çöp kutusunda," diye cevapladı Claps acı bir tonla, sonra saatine göz attı: 05.48'i gösteriyordu.

***

Kısa süre önce doğan güneş, gökyüzünde iyice yükselmişti, artık uçağın altındaki okyanus parıl parıldı.

Riondino camdaki perdeyi indirdi.

"Yolu yarıladık; beş saatten az bir süre sonra Madrid'e ineceğiz."

"Gergin misin Kurnaz?"

"Binlerce metre yüksekte bir kafese tıkılmış gibiyiz Jack. Kaçış imkânımız yok. Hiç hoşuma gitmiyor... belki de havaalanında inişimizi bekleyen yerel polisler çoktan silahlarını hazır etmiştir."

* İspanyolca, *Aynen öyle*

"Haydi ama Kurnaz... biraz iyimser ol. Guayaquil'de polis hâlâ Amerikalının bulunması olayıyla ilgileniyordur, Claps ise yatağında derin bir uykudadır. Sadece birkaç saat kaldı Kurnaz. Daha ziyade bizim de biraz dinlemeye çalışmamız gerek, indiğimizde bizi turistik bir seyahat beklemiyor sonuçta."

"Peki ya Giulia?"

"Emin değilim, belki birkaç kez dışarı çıkmayı denemiş olabilir ama onu iyi kontrol ediyorum."

"Seninle konuşmaya çalışmadı mı?"

"Hayır, sadece kızgınlığını hissettim."

"Seninle konuşmak istememesi iyiye işaret değil..."

"Hayır ama söylediğim gibi onu kontrol altında tutuyorum. Şimdi biraz dinlenelim."

***

Zambrano dediğini yapmıştı: Geniş bir toplantı salonunun duvarlarına 109 kişinin büyütülmüş kimlik resimleri asılmıştı.

Tiyatrodan yedi kişinin yer aldığı ilk grup, evlerinden alınıp kendilerine hiçbir açıklama yapılmadan polis merkezine getirilmişti. Grubu küçük bir ofiste toplayan Zambrano onları önce sakinleştirdikten sonra bir yandan rahatlama bir yandan ise endişe yaratarak onlardan ne beklediğini net bir şekilde açıklamıştı. Ona neden Jorge'yi aradıklarını soranlara ise yüzünde kötü bir ifadeyle "*no es el momento*,"* demekle yetindi.

Birbirlerini etkilememeleri için içeri tek tek sokulacaklardı. Ve görecekleri fotoğraflar büyütülmüş olsa bile nüfus cüzdan-

* İspanyolca, *Şu an değil.*

larından alındığı için kısmi bir eşleşme olsa bile bir puanlama sistemi kullanılacaktı: Az benzerlik için 1'den, mutlak bir kesinlik için 10'a kadar.

Grubun ilki küpeli oyuncuydu: Salona saat 06.32'de girdi ve on iki dakika sonra kafasını iki yana sallayarak dışarı çıktı: "*Jorge no está entre ellos.*"*

Aynı sahne sonraki üç grup için de tekrarlandı; içlerinden sadece biri fotoğraflardan birine 2 puan vermişti ama bunların aslında hiçbirinin Jorge olmadığını belirtmekten de geri kalmadı.

Suratı asılan Zambrano, Claps'e döndü: "Bir kara delik daha... Artık Riondino'nun oturma izni almak için İtalyan bir kimlik kullanmadığı çok açık."

Claps Riondino'nun 'yabancı' kategorisine geçeceğine bir türlü inanamıyordu... Zambrano'ya daha önce açıkladığı gibi bu onun için çok riskli bir durumdu çünkü. Hem sonra Riveros'a ve diğer oyunculara İtalyan olduğunu söylememiş miydi?

"Peki ya oturma iznine başvurmadıysa?"

Zambrano dudaklarını büzdü. "Birkaç hafta içinde biten bir turist vizesiyle burada bir yıldan fazla kalkmak mı?"

"Benim ülkemde çok sık olur, hatta turistik vizesi olmadan gelen bile var..." dedi Claps sesindeki hafif ironik tonla.

"İmkânı yok Doktor: Öyle bir durumda rahat hareket edemezdi ve böyle bir şey olduğu ortaya çıksa sınır dışı edilirdi, bu da gerçek kimliğinin ortaya çıkması riskini taşır."

* İspanyolca, *Jorge aralarında değil.*

"Haklısınız," dedi Claps. Zambrano'ya doğru kafasını sallayarak dışarı çıkan kim bilir kaçıncı oyuncuya baktı.

"Yine de elimiz boş değil: Oyuncuların yardımıyla çok güvenilir bir robot resim çizebileceğiz ve bunu tüm birimlere dağıtacağız. Eğer bu da yetmezse tüm şehre ve basına vereceğiz." Zambrano pes etmiyordu. "Ama elimizde oynanacak bir kâğıt daha var..."

"Villegas'ın evinde yapılacak arama." Claps de o kasvetli kararlılığını bırakmamıştı.

"Saat neredeyse sekiz, arama izni birazdan elimizde olur."

***

Yolcunun bir baş hareketi yaptığını gören hostes kendisine öğretildiği üzere gülümseyerek yolcunun yanına gitti.

Kısa süre öncesine kadar çok derin bir uykuda olduğunu gördüğü adam şimdi son derece uyanık duruyordu. Uçağa bindiği andan itibaren çok ciddi ve öfkeli görünen adam uçaktaki en antipatik yolcuydu. Hatta uçak kalkmadan önce diğer hostesle bu yolcunun on bir saat boyunca uçuşu burunlarından getireceğini bile konuşmuşlardı. Neyse ki o ana kadar öyle olmamıştı, hatta şimdi aksine adamın yüzünde çok kibar bir gülümseme ve bakışlarında beklenmedik bir parlaklık ve sevecenlik vardı.

"Rica etsem bana biraz su verebilir misiniz? Gazsız olsun lütfen," dedi mükemmel bir İspanyolca ile güzel ve yumuşak bir tonla konuşarak.

Hostes suyla geri döndüğünde teşekkür edip büyük bir kibarlıkla sordu: "İnişe daha ne kadar var?"

"Yaklaşık iki saat sonra tam vaktinde iniş yapacağız efendim."

"Madrid bu mevsimde güzel midir?"

"Madrid hep muhteşemdir."

"Şehri görmek için kalamayacak olmam ne şanssızlık... En kısa zamanda Milano'ya gitmem gerek. Su için tekrar teşekkürler küçük hanım."

Bir dakika bile geçmemişti ki hostes dönüp adama baktığında onun yeniden derin bir uykuya daldığını gördü.

22

Lidia Villegas 'şans yüzüne gülmeden' önce Urdesa semti sınırındaki ağırbaşlı binalardan birinde yaşıyordu. Claps ve Zambrano kızın küçük dairesinin kilidini kırıp içeride bir saat boyunca titiz bir araştırma yaptılar. Ama sonunda pes etmek zorunda kaldılar: İçeride onları Riondino'ya götürecek hiçbir ipucu yoktu.

"Artık elimizde robot resim dışında gerçekten de bir şey kalmadı," dedi Zambrano dışarı çıkarken. "Adamları gönderip resmi tüm semtlere yayacağım: Barlar, gazete bayileri, restoranlar, süpermarketler... Mutlaka onu tanıyan biri olmalı!"

Aynı katta Lidia Villegas'ın karşı komşusu dudaklarından sarkan sigarasıyla kendi dairesinin kapısına yaslanmış eşikte duruyordu. Elli yaşlarındaki kadının Kızılderililer kadar koyu bir teni, oldukça karmaşık bir örgüyle toplanmış kuzguni siyah saçları vardı. Kısa boyluydu ama kilosu da seksenden aşağı de-

ğildi. Villegas'ın evini işaret ederek İspanyolca Claps'in anlayamadığı bir şeyler söyledi.

Zambrano hemen tercüme etti: "İki haftadan biraz daha fazla bir zaman önce Meksika'ya gittiğini söylüyor. Giderken kedisini ona hediye etmiş ama söylediğine göre pek de iyi eğitimli bir hayvan değilmiş."

Claps kadın yeniden konuşmaya başladığında Zambrano'nun ifadesinde ani bir değişiklik olduğunu fark etti: "Kediyi ona bırakıp valizleriyle havaalanına gitmek üzere arkadaşının siyah arabasına bindiğini söylüyor... *¡Doctor! ¡El carro negro!*"* Sonra büyük bir hevesle kadına döndü: *"¿Lo que era el modelo? ¿E la matricula de ese carro?"***

Kadın gülümseyerek cevapladı: *"La matricula cúal era no sé, pero el modelo lo conozco muy bien, es un carro deportivo, mi jefe tiene una, pero blanca... Es una Camaro, una Chevy Camaro."****

Claps bu sefer söylenenleri çeviriye ihtiyaç duymadan anlamıştı. Binadan dışarı çıkarlarken Zambrano hemen telefonuna sarıldı. "Guayaquil'de kaç tane siyah Camaro olabilir ki? Olsa da kaçı bir İtalyana aittir?"

Cevap birkaç dakika sonra, tam olarak saat 09.33'te geldi.

Guayaquil'de yabancılara ait olan ya da ilgili şirketler tarafından yabancılara kiralanmış yirmi iki siyah Camaro vardı. Bunlardan hiçbiri İtalyan değildi. Ama Claps isimlerden birini ve milliyetini gördüğü anda âdeta yıldırım çarpmışa döndü.

---

* İspanyolca, *Doktor! Siyah araba.*

** İspanyolca, *Modeli neydi? Ve plakası?*

*** İspanyolca, *Plakayı bilmiyorum ama modeli iyi biliyorum, spor bir araba, patronumda da bir tane var ama beyazı. Bir Camaro, Chevy Camaro.*

"Marco Zust! Bu o!"

"Bir İsviçreli mi?! Oradakiler Almanca konuşmuyor mu? Şu dil teorinize ne oldu..."

Kontrolsüz bir heyecana kapılmış haldeki Claps devam etmesine izin vermedi: "Fransızca da konuşulur ama orada bir kanton var, İtalyancanın resmi dil olduğu bir yer: Kanton Ticino! Tam da Riondino'nun iki yıl önce İsviçre'de kaçtığı yer!" Claps soluklanmak için bir an durakladıktan sonra ekledi: "Orada kendine yeni bir kimlik oluşturdu, bunun sayesinde İtalyan gibi görünmeden kendi dilini konuşarak dünyayı dolaşmasına izin verecek bir kimlik! Kahretsin!"

"Böylece, acımasız İtalyan bir seri katil arayışında olanların da radarı dışında kalıyor!" dedi aynı derecede heyecanlanmış olan Zambrano ama tek fark onun sesinde az da olsa hayranlığa benzer bir tını da vardı.

"Evet, aynen bizim onu İtalyanlar arasında aradığımız gibi," dedi Claps öfkeyle.

"Harekete geçelim, onu yakalamanın vakti geldi, *este hijo de puta*!!*

***

"Hissediyor musun Kurnaz? İnişe geçtik."

"Hiç rahat değilim Jack. Yaklaştıkça iyimserliğim kayboluyor."

"Olacaklardan korkmanın bir şeye faydası yok. Kadın işi. Her şey olması gerektiği gibi olacak Kurnaz."

"Öyle... Her şey bir yana son yıllar çok güzel geçti. Burada biterse de yakınmam."

* İspanyolca, *Bu o... çocuğunu.*

"S.kimde biter! Ben daha nice uzun ve güzel yıllar istiyorum. Bugün hiçbir şeyin biteceği yok! Bizi yakalayamayacaklar, bundan emin olabilirsin."

"O zaman beni dinle... pasaport kontrolünü sorunsuz geçebilirsek..."

"Pasaport kontrolünü geçtiğimizde, demek istiyorsun sanırım..."

"Marco Zust kimliğinden hemen kurtulacağız."

"Hemen değil. Acelesi yok. İhtiyacımız olan her şey yanımızda, o işi şehre varınca Fransa'ya doğru yola çıkmadan önce düşünürüz."

"Ben daha önce olmasını tercih ederim Jack, hemen Claudio Aldrighi olmak çok daha iyi. Claps'e karşı kazanılmış her saniye hayati olabilir. Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrim de var."

"Boş ver gitsin, ben nasıl diyorsam öyle yapacağız."

"Jack, beni dinle."

"Beni sinirlendirme Kurnaz. Bu kadarı yeter, ben nasıl diyorsam öyle yapacağız."

"Her zaman olduğu gibi yani Jack..."

"Aferin, aynen öyle."

***

Los Ceibos semtindeki villa sivil polis araçları ve ekipler tarafından sessizce çevrildi. Hiçbir kaçış yolu bırakılmamıştı. Bir helikopter tüm alanı tepeden kontrol ediyordu: Siyah Camaro park yerinin önünde açık havada park edilmişti.

Riondino'nun kaçışı yoktu.

"İnanılacak gibi değil, Sala'nın villasından sadece üç yüz metre uzakta," dedi Zambrano yavaşça birilerinin onu duymasından korkar gibi.

Claps yalnızca iki gün önce Riondino olduğunu düşündükleri Sala'nın evinin önünde neler hissettiğini iyi hatırlıyordu. Aklından bir an için Greta'nın kömürleşmiş bedeni geçiverdi. Öfkesi ve nefreti o günlerden daha az değildi ama ilk defa içinde Rafael'e olduğu gibi Riondino'nun da pis kanının duvarlara fışkırarak öldüğünü görmeye dair soğuk ve vahşi bir arzu duydu. Bunu bir kere yapmıştı, nasıl yapılacağını biliyordu ne de olsa...

Zambrano bir kez daha onun düşüncelerini okur gibi konuştu: "Onu canlı yakalayacağız Doktor."

"Buna izin vermeyecek," dedi dişlerini sıkan Claps. "Onu öldürmek gerekecek, tabii bunu kaçacak yer olmadığını gördüğünde kendisi yapmazsa," diye ekledi gözünde Zambrano'nun o ana kadar görmediği karanlık bir ışıkla.

Cızırtılar çıkaran telsizden İspanyolca bir şeyler duyuldu.

"Hazırız. Saat tam 10.00'da," dedi Zambrano Claps'e. Sonra mikrofona neredeyse fısıldayarak konuştu: "*Vamos!*"*

Villanın bahçe kapısı plastik bir patlayıcıyla paramparça oldu. Nereden çıktığı belli olmayan baştan aşağı silahlı polisler içeri koştu.

Claps spazm geçiren bir kas yığınından ibaretti.

Bir saniye sonra giriş kapısı ve hemen sonrasında da kilerin kapısı patlatıldı.

Alçalan helikopter evin üstünde dönüp duruyordu.

* İspanyolca, *Haydi*.

Villanın içinde patlayan flaş bombalarının sesi duyuluyor, pencerelere parıltılar yansıyordu.

Claps benzer bir sahneyi çok canlı hatırlıyordu: İki yıl önce Milano'da Riondino'nun Greta Alfieri'yi tuttuğu inine yapılan ve Komiser Sensi'nin yönettiği baskın... Ama bomboş evde kimsecikler yoktu. Riondino kaçmıştı. Arabanın arka koltuğunda yatan Greta'nın cesediyle...

Claps'in içini karanlık bir his kapladı.

Saniyeler dayanılmaz bir yavaşlık içinde geçiyordu; Claps ne kadar duymaya çalışsa da el bombası patlamaları dışında hiç silah sesi duyamıyordu. Telsizden evin içindeki polislerin heyecanlı ve ona anlaşılmaz gelen konuşmaları akıp gidiyordu.

"Ev boş," dedi telsizden son gelen haberi çeviren Zambrano ölümcül bir tonla. "İçeri girebiliriz, Doktor."

Baskın başlayalı üç ya da dört dakika olmuş olmalıydı.

İçeride hâlâ flaş bombalarının sebep olduğu duman ve koku vardı. Tüm odalar en az bir polis tarafından tutulmuştu.

Zambrano gerilmiş yüzüyle hızlı adımlarla içeri girip hemen merdivenlere yöneldi. "Gelin," dedi Claps'e başıyla işaret edip. "Üst katta görmeniz gereken bir şey var."

Soraya'nın çıplak vücudu hâlâ büyük küvetteydi. Kafası tamamen ters tarafa dönmüştü ve boynunda ensenin hemen altında bir tür şiş göze çarpıyordu. Yüzü sakindi ve dudaklarında hafif bir gülümseme kalmıştı.

"Neler olup bittiğini anlayacak vakti bile olmamış: Tek bir darbeyle boynunu kırmış," dedi soğukça gözlemleyen Zambrano. "Birkaç saat önce olmuş olmalı. Lidia Villegas olabilir mi?"

"Hayır... onu bugüne kadar hiç zarar vermeden villada tuttuğuna inanmıyorum," dedi Claps. Soraya'nın sapasağlam bedenine bakarken hafif bir baş dönmesine tutulmuştu. Sonra hemen silkelenip kendine geldi. "Riondino'yu tanıyorum, kızı kaçırdıktan hemen sonra eğlenmek istemiştir."

"O zaman hizmetçi olabilir."

Claps bakışlarını Soraya'nın gülümsemesinden yavaşça çekti; bunu çok zor yapmıştı. Uzun zaman sonra ilk defa bir kurbana karşı açıklanmaz bir şekilde küçük bir empati duyuyordu. Bu, o tatlı ve hayat dolu gülümseme yüzünden miydi?

Camdan dışarı, uzaklara baktı. "Gitti, belki de şu an ülkeyi terk ediyor. Yoksa ardında, evinde..." Claps o kelimeyi söylemekte zorlandı. "... bir kadavra bırakmazdı. Marco Zust ismini tüm sınır ve havaalanlarına bildirin, kaybedecek bir dakika bile yok."

Zambrano başıyla onaylayıp etrafa sert emirler savurmaya başladı. "Robot resim de hazır olmalı. Onu da hemen yayalım, o arada pasaporttaki fotoğrafını da ele geçirmiş oluruz, oturma iznine onunla başvurmuştur sonuçta!" dedi kendisini çağıran bir sivil polisin yanına giderken.

Claps kendini öfke dolu bir iktidarsızlık içinde hissediyordu. Tıpkı iki yıl önce onu elinden sadece birkaç saatle kaçırması gibi. Tıpkı iki yıl önce de ortada bir kadın cesedi olması gibi...

Küvete yaklaştı. Tekrar Soraya'nın bedenine baktı... Tertemizdi ve o tatlı gülüşüyle öyle güzel bir kadındı ki. Ölmeden hemen önce onu böylesine mutlu eden neydi?

"İsmi Soraya Palacios." Zambrano onu neredeyse yerinden sıçratarak düşüncelerinden kopardı. "Odası zemin katta, evin hizmetçisi."

"Soraya..." diye tekrarladı Claps. "Güzel bir isim."

"Güzel ya da çirkin, artık işine yaramayacağı kesin," dedi Zambrano hissizce. "Gelin Doktor, aşağı inelim; bakalım Riondino gideceği yere dair bir ipucu bırakmış mı."

"Nasıl isterseniz ama hiçbir şey bulamayacağız. Çok akıllıdır," dedi Zambrano'nun peşinden merdivenlere doğru giden Claps.

Henüz aşağı inememişlerdi ki üniformalı bir polis bembeyaz kesilmiş bir yüzle onlara doğru koştu. Neredeyse mırıldar gibi son derece hızlı konuştu.

Anında rengi solan Zambrano "*¡Virgen santísima!*" deyip peşinden gelen Claps ile çıkışa doğru koştu.

Garajın açık kapısının hemen yanında başka bir polis kapının pervazına tutunmuştu: Yerde az önce kustuğuna dair belirgin izler vardı.

Claps arkasından yetişip de Zambrano'nun önünde kapakları açılmış dondurucuları gördüğünde neyle karşılaşacağını hayal edebiliyordu.

İnsan kalıntılarından oluşan bir yığının tepesinde bir kol ve ince parmaklı bir elin arasında siyah uzun saçlı bir kafa duruyordu.

"Onu tanıyorum," dedi Zambrano tuhaf bir sakinlik içinde. "Maribel Castillo."

***

Sonraki dakikalar karanlık ve gerçek dışı bir atmosfer içinde geçti. Olay yerine lastiklerinden acı sesler çıkararak yeni araçlar gelirken Claps bir kenarda duruyor, Zambrano ise bir polis

* İspanyolca, *Kutsal Meryem!*

arasının kapısına eğilmiş telsizle konuşmaya devam ediyordu. Sonra aniden bağırmaya başladı: "*¿¡Madrid?! ¿¡El avión sigue volando?! ¡Oh carajo!*"*

Zambrano gözleriyle arayıp bulduğu Claps'e yanına gelmesine dair çılgınca bir baş hareketi yaptı. "Marco Zust *la noche*** 23.15'te Madrid uçağına binmiş. Ve vaktinden önce *la tarde*** 17.10'da iniş yapmış, yani buranın saatiyle..."

"10.10," dedi ondan önce 10.33'ü gösteren saatine endişeyle bakan Claps.

"İnişin üstünden yirmi üç dakika geçmiş, havaalanını henüz terk etmiş olamaz!"

***

Polis, Madrid Barajas Havaalanı'nın tüm çıkışlarını tutmuştu. Bunun için birkaç dakika yetmişti: Terör tehdidi olduğuna dair uyarı kısa sürede harekete geçilmesini sağlamıştı. Gelen emir kırk ve altmış yaşlar arasındaki, boyu bir sekseni geçmeyen tüm erkekleri kontrol etmek ve Iberia Havayolları'yla Guayaquil'den gelmekte olan İsviçre vatandaşı Marco Zust'u tespit edip durdurmaktı. Yüksek dikkat göstermek zorunluydu: Söz konusu kişi son derece tehlikeliydi.

Riondino gitmekte olduğu çıkışın önünde oluşan kalabalığı ve kuyruğu uzaktan görmüştü. Ve birkaç metre sonra bunun polis tarafından yapılan detaylı bir pasaport kontrolünden kaynaklandığını fark etti. Adımlarını yavaşlatıp biraz daha ilerledikten sonra sadece erkeklerin kontrol edildiğini fark etti... hatta er-

* İspanyolca, *Madrid mi? Uçak hâlâ havada mı? Lanet olsun.*

** İspanyolca, *Gece*

*** İspanyolca, *Yerel saatle öğleden sonra*

keklerin de hepsi değil: İnce uzun, bir doksan boylarında bir adamın polisin sinirli bir jestiyle pasaportu kontrol bile edilmeden geçmesine izin verilmişti. Polislerin hepsi kurşun geçirmez yelek, gerilla tulumları giyiyor ve ellerinde son derece kuvvetli silahlar taşıyorlardı.

Hiç şüphe yoktu: Onu arıyorlardı!

Riondino neredeyse fark etmeden kuyruğa birkaç metre kala durdu. Etrafına bakarken çok sayıda polisin hava terminaline doğru ilerlediğini fark etti. Ama arkasından yaklaşan iki polisi vaktinde göremedi.

Adamları karşısında bulunca "Tereddüt ettiğimi görmüş olmalılar," diye düşündü öfkeyle.

"*Sus documentos, por favor*,*" dedi ikiliden biri. Diğeri ise mesafesini koruyacak şekilde duruyordu, namlusu yere dönük olsa da elinde ateşe hazır bir tüfek vardı. Riondino'yu en küçük bir tepkisinde delik deşik ederlerdi.

"Bu kadar kalabalık olmayan başka bir çıkış yok mu?" diye sordu belgelerini çıkarmak için ceplerini karıştırırken İspanyolca. "Önemli bir randevum var da."

Soruyu duymazdan gelen polis belgeleri alıp kontrol etti, sonra Riondino'nun taşıdığı bavulun üstündeki Alitalia AZ Milano-Madrid uçuş etiketine baktı. "Çok iyi İspanyolca konuşuyorsunuz Bay Aldrighi," dedi kimliğini geri veren polis.

"Madrid'de İtalya'dan çok daha fazla vakit geçiriyorum da ondan: İş..."

"Önemli randevunuz yine işle mi ilgili?"

* İspanyolca, *Belgeleriniz lütfen.*

"Evet," dedi gittikçe daha da uzamış olan kuyruğa bakan Riondino. "Geç kalırsam tam bir felaket olur."

"Gelin, sizi çıkışa kadar götüreyim, başka kontrole gerek yok."

Açık havaya çıkıp da taksi aramaya koyulan Riondino bacaklarının hafiflediğini hissetti. "S.keyim Kurnaz, kıl payı kurtulduk! Marco Zust'tan hemen havaalanında kurtulmamız için beynimi s.kmemiş olsaydın şu an bileklerimizde kelepçe vardı, hatta belki daha da kötüsü."

"Belki de bir teröristi arıyorlardı..."

"Saçmalama ve yalan yere mütevazılık gösterme: Adamlar bizi arıyordu. O b.k parçası polisin bizi vaktinde bulacağı konusunda haklıydın."

"Claps'i tanıyorum, tehlikeli biri, onu hafife almamak gerek."

"Neyse geçti... Senin sayende; bavula o sahte Alitalia etiketini yapıştırma fikri de ayrıca çok dahiyaneydi."

"Eksikler vardı: Şu halimizde eski Aldrighi'nin fotoğrafına çok benzediğimiz söylenemez."

"Ama çok farklı da değiliz: Fotoğraftaki aynı gözlükler, renkli lensler ve aynı saç modeli... sakin olabiliriz... Tıpkı Floransa'da o kıçımın kenarı Contri'ye yaptığımız gibi, hatırlıyor musun? Hani bizi durdurup da hiçbir şey fark etmeyen o polis. O zaman da güzelim saçlarımızı feda etmek zorunda kalmıştık: Tıpkı bu akşam o güzel atkuyruğumuzu kestiğimiz gibi.

Riondino başıyla işaret ederek bir taksi çevirdi.

Araca binmeden önce derin bir nefes aldı.

"Geri döndük!"

İkinci Bölüm
İki Gün Sonra...

1

"İtalya'da mı?! Burada, Milano'da mı?! Öyle mi dedi? Bizi aptal yerine koydu yani öyle mi?" Komiser Sensi öfkeden neredeyse çıldırmak üzereydi. "Bizimle sadece t.şak geçmek istiyor o kadar. Buraya dönmesi büyük bir aptallık olur."

Bunları söylemesinden sadece bir saat kadar önce, iki yıldır hiç haber almadığı Claps'i aniden ofisinde masasının karşısında buluvermişti. Müfettiş Maiezza, kapıyı çalıp yüzündeki tuhaf ifadeyle içeri girdikten hemen sonra Claps'i içeri almıştı.

Sensi bu sürprizin etkisinden daha kurtulamamışken Claps sanki her gün görüştüğü biriyle konuşuyormuş gibi her tür girizgâhı atlayıp bir çırpıda tüm olup biteni anlatmaya başlamıştı.

"Tesadüfler," diye bitirdi konuşmasını acı bir tonla. "Bunda benim bir marifetim ya da Riondino'nun bir hatası yok. Sadece mu... mukadderat. Ona ulaşmam iki saçma tesadüf sayesinde oldu, ya da rastlantısal tuhaflık demek daha doğru olur. Ekvador'a Riondino'nun Sheila Ross'un katili olabileceği ihtimali

üstüne gittim ve ilk inanılmaz tesadüf burada oldu: Onun bu hi...kâyeyle bir ilgisi yoktu ama Guayaquil'deydi. Neredeyse saçma denebilecek bir durum değil mi? Her hâlükârda oraya vardığımda ortada en az bir yıldır oralarda olan ve üç kızın işini bitirmiş bir seri katil olduğunu öğrendim. Amerikalı kızın dördüncü kurban, tabii do...doğal olarak Riondino'nun da suçlu olduğundan emindim. Ama bu çıkarımda tamamen yanıldığımı sonra anladım..."

"Bu uğurda neredeyse ölecektin bile..." dedi Sensi. Hâlâ iki yıl boyunca yok sayılmanın verdiği kızgınlıkla Claps'i sapasağlam karşısında görmenin verdiği rahatlama arasında gidip geliyordu.

"Dediğim gibi ben tüm araştırmalarımı bu varsayım üstünde yoğunlaştırdım. Bunun çıkış noktası da ikinci ve ölümcül tesadüftü: Sol y Luna. Nite...kim ilk kurban ve Ross kaçırılmadan önce bu mekâna gitmişti oysa ikisi de farklı avcılar tarafından farklı zamanlarda kaçırılmıştı. Ama tek sorumlunun Riondino olduğunu düşündüğümden Sol y Luna'dan yola çıkıp ilk kur...kurbanın zamanından başlayarak onun izini sürmeye başladım. Ve ancak bu sayede ona ulaşabildim: Kızlar çok saçma bir tesadüf sonucu bir yıl arayla iki farklı ve acımasız avcı için birer tutku objesi haline dönüşmüştü, hem de tam olarak aynı mekânda. Eğer böyle olmasaydı ve Sol y Luna başlangıçta sadece Ross'un izini sürmek için bir çıkış noktası gibi görülmesiydi, ben Riondino'ya ve hatta Rafael'e asla ulaşamazdım."

"Rafael demişken adamın sekiz ay önce aynı şeyi burada da denediğini biliyor muydun? Bergamo Polis Teşkilatı yapılan anonim bir ihbar sonucu tutsak alınmış Ekvadorlu bir kız buldular: Bağlanmıştı ve vücudunda dayak izleri vardı. Rafael'le

nişanlı olduklarını söyledi ama hakkında şikâyette bulunmak istemedi. Bunun aralarındaki zararsız bir oyun olduğunu söyledi. Bu fırtınalı dönem geçer geçmez Rafael ülkesine geri döndü ama görünen o ki huyundan vazgeçmemiş..."

Claps sessiz kaldı.

"Mukadderat ya da başka bir şey, ne dersen de, Riondino'ya ulaştın," diye devam etti Sensi. "Ve o... bir kez daha ortadan kayboldu! S.keyim böyle işi!"

"Madrid Barajas Havaalanı güvenlik kameraları onun yerel saatle 17.34'te, ki bu Guayaquil saatiyle 10.34 oluyor, pasaport kontrolünden geçtiğini gösteriyor. Yani ha...havaalanında genel alarm verilmesinden iki dakika kadar önce. Saat 17.37'de tüm çıkışlar kapatılmış ve bundan doksan saniye kadar sonra da polis tarafından tutulmuştu. Riondino üç dakikada çıkışa ulaşmış olamaz, oradan nasıl çıkıp gittiği bir sır."

"İki gün geçti ve yerel polis en ufak bir ipucu bulamadı: Kendini çoktan güvene almıştır o o... çocuğu, kim bilir nerededir şimdi..."

"Oysa belki de elimizde bir ipucu var..."

"Ne demek istiyorsun Claps?"

"Gece beni Zambrano aradı, orada henüz gündüzken. Guayaquil'den kalkan uçakta Riondino'yla konuşan bir hostesin sorgulaması yeni bitmiş..."

***

"Öyle mi dedi? İtalya'da, burada Milano'da mı dedi?! Bizi aptal yerine koydu öyle mi? Bizimle sadece t.şak geçmek istiyor o kadar Claps. Buraya dönmesi büyük aptallık olur."

"Evet, öyle... bizi yanlış yönlendirmeye ya da dediğin gibi bizimle t.şak geçmeye çalışıyor olabilir. Ama ya bu bir tür meydan okumaysa?"

"Onu yakalamak isteyen polise karşı meydan okuyan katil öyle mi? Haydi ama Claps... bu sadece filmlerde ve suçluların bilinçsizliği üstünde kendini tatmin eden psikolojik değerlendirmelerde olur!"

"Oysa Morphy birkaç yıl sonra bize bu şekilde meydan okumuştu."

"Evet ama bizi karşımızda bir seri katil olduğu fikrinden caydırmak için."

Claps bir süre sessiz kaldı. "Komiser, sen klasik çalışmalar yaptın yanlış hatırlamıyorsam?"

"Ne ilgisi var?"

"Pascal'ı hatırlıyor musun? Bahis?"

"Bahis mi?"

"Evet... Her hâlükârda Tanrı'nın varlığına dair bahse girmek iyidir: Eğer gerçekten varsa cennete gidersin, eğer tersi söz konusuysa bu sadece bir aldatmacadır, hiçbir şey kaybetmezsin ve güzel, inanç dolu bir hayatın olur."

Sensi cevap vermeden önce uzun süre koltuğunda sallandı. "Elimizde Riondino'nun fotoğrafları var mı?"

"Marco Zust'un demek istedin sanırım. Ne kadar istersen komiser: Kimlik belgelerindeki fotoğraflardan Madrid ve Guayaquil'deki havaalanlarının güvenlik kamera görüntülerine kadar."

"İyi, şunun çok net olmasını istiyorum: Riondino'nun burada olduğuna dair en ufak bir inancım yok ama dediğin gibi

olsun ve o iddiaya biz de girelim: Fotoğrafları yayalım, son derece dikkatli bir şekilde oteller, halka açık yerler, ulaşım ve benzeri nakil hizmetlerinde standart araştırma protokolünü aktive edelim."

"Ya medya?"

"Tam bir sessizlik istiyorum, kahretsin! Ben kabul etmesem de gerçekten burada olduğunu düşünürsek olabilecek en derin deliğe saklanacaktır; görüntüsünü değiştirecektir."

"Bunu çoktan yapmıştır zaten," dedi Claps sertçe. "Artık Marco Zust olarak dolaşamaz etrafta."

"Bunu dikkate alırız." Gözlüklerini takan Sensi ellerini yüzünde gezdirdi. "Her şey tıpkı iki yıl önceki gibi... Tek ümidim aynı kâbusu yeni baştan yaşamamak."

***

Daire küçüktü ve mütevazı bir şekilde döşenmişti, ama her şey çok düzenliydi ve hiçbir eksik yoktu. Bir sürü dükkânın yer aldığı işlek bir cadde üstündeki büyük bir apartmandaydı. Dikkat çekmeden hareket edebilmek için idealdi.

Ev sahibi olan doktor, Amerika'da altı aylık beklenmedik bir staj imkânı yakalamıştı. Bu yüzden de büyük bir acele ve telaş içinde daireyi o altı aylık dönem için internette verdiği bir ilan ile kiralığa çıkarmıştı: Yurtdışında bulunduğu dönemde masraflarını karşılamasına yardımcı olacak ek bir gelir hiç de fena olmazdı. Yola çıkmasından sadece iki gün önce Claudio Aldrighi denen kişi kendisiyle irtibat kurduğunda o vakte kadar fiyatı indirmediği için neredeyse pişmanlık içindeydi. Ama adam pazarlık etmek bir yana altı aylık dönemin toplam tutarını ödemekle kalmayıp bir de dairenin kendisine hemen teslim edilmesi için

ek ücret vermişti. Böylece genç doktor evinin anahtarlarını bu seçkin beyefendiye hemen teslim edebilmek için yola çıkmadan bir gece önce bir meslektaşının yanında kalmıştı.

"Bu soğuğa artık hiç alışık değilim. İnsanın kemiklerine işliyor."

Riondino küçük salonun camından sokakta yağan karla karışık yağmur altında aceleyle geçip giden insanları izliyordu.

"Sıcak yerlere geri dönmek için bir neden daha Jack."

"En kısa zamanda... Biraz zaman gerekeceğini biliyorsun Kurnaz: Yeni pasaportu almak için en az iki ay."

"O kadar zaman yeterse tabii."

"Şikâyet edip durma. Deep-Web'deki o yararlı site sayesinde ikinci bir milliyet ve gerçek bir pasaport alma fikri senindi. Ben klonlanmış bir taneyi tercih ederdim. Birkaç günde elimizde olurdu s.keyim ve şu an cebimizden çıkacak yüz yirmi bin sterlinden de çok daha az harcamış olurduk."

"Şikâyet ettiğim falan yok ve benim fikirlerim iyi olmalarının yanında başımızı sürekli beladan kurtarıyor farkındaysan. Madrid Havaalanı'nda neler yaşandığını hatırlıyorsun değil mi?"

"Bu hikâyeyi daha uzatacak mısın Kurnaz?"

"Sadece aklından çıkarmaman için söylüyorum Jack. Son zamanlarda önceki gibi ihtiyatlı değilsin."

"Neyse ki üstümüze kanatlarını gerecek sen varsın..."

"Aferin, benimle t.şak geçip dur lütfen... ama durum tam da öyle. Pasaport konusuna gelince evet çok daha pahalı ve daha fazla zaman gerektiriyor ama kesinlikle en güvenli yol. Belgelerin hepsi Honduras Eyaleti'nin orijinal belgeleri olacak

ve olası tüm kontrollerden rahatça geçecek. Vatandaşlık ve pasaport almak için birkaç hafta gerekiyor."

"Ödediğimiz parayı düşünürsen çok uzun bir süre hem de, s.keyim."

"Haydi ama Jack! Bize isim değiştirme ve Tegucigalpa'da gerçek bir ikamet sağlama imkânını bile tanıdılar."

"O ev neredeyse çatısı olmayan kerpiçten bir ahır."

"Gidip de orada yaşayacak değiliz ya Jack... Hatta Honduras'a adım bile atmayabiliriz, bize sadece pasaport lazım."

"Yeni isim de b.k gibi: Antonio Lopez."

"Oysa çok iyi. Hem Latin hem de İtalyan ismi. Her hâlükârda kimse şüphelenmeyecek. Kısacası kayıtlara uygun gerçek bir pasaportumuz, yeni bir kimliğimiz ve oldukça uygun bir vatandaşlığımız olacak... İstediğimiz her yere gidebiliriz!"

"Tamam, tamam Kurnaz, zaten olan oldu. Ben sadece burada geçirmek zorunda olduğumuz zaman için endişeliyim. Bu b.ktan iklimde yağmur çamur içindeyiz. Hem sonra kahretsin daha birkaç gündür buradayız ama televizyondan ve gazetelerden gördüğüm kadarıyla ben bu ülkeyi çok daha iyi bir yer olarak hatırlıyordum. Pek güzel bir süreç olmayacak. Bir de düşün ki geldiğimize memnundum..."

"S.keyim Jack, duyan da saygın bir vatandaşsın sanır."

"Ne olmuş yani? Adımız lekelenmiş olsa bile etrafımızda olup biteni görmeyecek kadar kör değiliz. Dinle: Burada oldukça uzun vakit geçirmek zorundayız ve bu koşullarda bu çok ıstıraplı olacak. Daha geleli çok kısa bir süre oldu ama ben şimdiden katlanamıyorum."

"İhtiyatlı olmanın yanında bir zamanlar çok daha sabırlıydın da Jack. Istırap çeken Kont olurdu."

"Artık tükendi o, benim bir parçam oldu, unuttun mu yoksa?"

"Ama kimse bizi gözlerden uzak bir hayata mahkûm edemez Jack, yapabileceğimiz bir şey var: Güvenli bir kimliğimiz var, daha da önemlisi kimsenin aklına bizi İtalya'da aramak gelmez, Milano'yu söylemiyorum bile."

"Hayır bu konuda haklısın, kimse bizi burada aramaz."

Riondino pencereden uzaklaştı: Evet, beklerken yapılacak bir şey vardı aslında.

2

Claps'in gecesi her zamanki gibi kısa ve rüyasız geçti, kahve makinesi daha sabah saat beş olmadan kaynamaya başlamıştı. Onunla birlikte Zambrano'dan gelen telefondan beri düşünceleri de kaynayıp duruyordu.

Riondino'nun hostese söylediklerine ne anlam vermek gerekiyordu? Neden böyle bir şey yapmıştı?

Şaşırtmak için mi? Meydan okumak için mi? Sensi'nin dediği gibi onlarla t.şak geçmek için mi?

Belki de soru başka bir bakış açısından yola çıkarak değerlendirilmeliydi...

En kısa sürede Milano'ya gitmek zorundayım.

Bu bilgi kime hitap ediyordu? Çünkü nereden bakarsa baksın birine yönelik olması gerekiyordu.

Cevap: Genel olarak polise mi? Acaba Zambrano ve onun yerel polisine mi? Hem de tam Ekvador'u terk ettiği sırada? Hayır, bu çok anlamsızdı.

Claps hâlâ kaynar olan kahveden temkinli bir yudum aldı.

Hayır, bu bilgi tamamen ona yönelikti. Riondino, Riveros'tan peşine kimin takıldığını öğrenmiş olmalıydı: İki yıl önce onu yakalatmaya çok yaklaşan ve şimdi onu ele geçirmek için tam on bin kilometre yol kat eden tanıdığı bir adam; çok sevdiği birini öldürdüğü bir adam. Greta...

Birden zihninde açıklanamaz bir şekilde Soraya'nın görüntüsü canlandı: Yüzündeki o tatlı gülümseme, o tertemiz vücudu...

Bir saniyeden az bir süre küçük bir baş dönmesi hissetti. Bu, Soraya'nın yüzünün zihninde neden canlandığı sorusunu kafasından atacak kadar bir süreydi.

Tekrar düşünmeye odaklanmak için koyu renkli içeceğinden bir yudum daha aldı.

Tamam, verilen mesaj, o bilgi Claps'eydi... ama bu çıkış noktasını değiştirmiyordu: Bu bilgiyi vermesinin ne önemi vardı?

Ona herkesten daha fazla yaklaşan adama meydan okumak için miydi? Ya da korktuğu aynı sebepler yüzünden yön şaşırtmak için mi? Yoksa son olarak bir kez daha ellerinden kaçarken onlara nanik mi yapıyordu?

Ancak ortada bunu doğru şekilde yorumlamaya yardımcı olacak başka bir değişken vardı... Claps, Zambrano'ya defalarca anlattırdığı hostesin ifadesini bir kez daha düşündü.

Sakin bir uçuş olmuştu, o gece uçakta birçok boş koltuk vardı ve Riondino'nun yanında başka yolcu yoktu. Hostes onun başkasıyla konuştuğunu hiç görmemişti. Tüm yol boyunca oturmuş ya camdan dışarıyı izlemiş ya da uyumuştu, ne bir tablet, ne bir kitap ne de bilgisayar açmıştı. Uçağa binerken çok

ciddi, neredeyse öfkeli gibi, kısacası antipatik bir ifadesi vardı, bu durum kızın yol boyunca canlarını sıkacak bir yolcuları olduğu yönünde endişelenmesine sebep olmuştu. Oysa neyse ki öyle değildi; hatta ondan tek bir ricada bulunduğu zaman hem konuşma hem de tavır olarak çok kibar davranmıştı. Sanki başka biri gibiydi, zaten Milano'ya gittiğini de o zaman söylemişti.

Başka biri gibi... Riondino söz konusu olduğunda böyle olmak zorundaydı. Ve verdiği o bilgi Jack'ten çıktıysa başka, Giulia, Kurnaz ya da Aktör'den çıktıysa başka bir anlamı vardı.

İşte önemli olan değişken buydu: Genç hostesten öyle kibar bir şekilde su isteyen hangisiydi?

Claps bunun cevabını dürtüsel bir şekilde önceki geceden beri biliyordu ama kendini bir kez daha bütün bir akıl yürütmeye zorladı. Kurnaz, Profesör ve özellikle de Aktör böyle kibar davranma yetisine sahipti ama Jack'in böyle bir kriz anında grubundan birinin dışarı çıkmasına izin vereceğini düşünmek zordu. Bunu yıllar önce Profesör Reti'ye büyük bir gururla kendisi açıklamıştı. Nezaketsizlik örneği olan Asi'yi devre dışı bırakınca, Küçük'ün de yaşı göz önüne alınınca, Hannibal'ın neden olamayacağı zaten bariz, geriye bir tek Giulia kalıyordu.

Giulia...

Claps son bir yudum aldığı kahvesini bitirip çalışma odasındaki masasına yöneldi. Bilgisayarını açtı. Onun terapi sırasında ilk kez ortaya çıktığı video kaydının sadece sesli versiyonunu saklıyordu. İki yıldan fazla bir süre önce defalarca izlediği ama sonrasında bir daha asla bakmadığı kayıt... Kaydı başlattı: Hoparlörlerden Profesör Reti'nin sesi yayıldı...

***

"Giulia...? Seninle konuşmak istiyorum."

Claps hipnoz halindeki gözleri kapalı Riondino'nun üst bedenini ritmik hareketlerle ileri geri salladığını hatırlıyordu.

"Giulia...?"

Uzun bir sessizlik oldu. Claps bunu da çok iyi hatırlıyordu. O esnada kayıt durdurulduktan sonra tekrar başlatılıyordu ve sayaçtan önceki görüntünün üstünden on iki dakika geçtiği görülüyordu. Riondino'nun duruşu ve tavrı tamamen değişmişti: Koltukta neredeyse uzanır gibiydi, ayaklarını masaya uzatmıştı ve yüzünde kibirle bıkkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Sigaran var mı?"

Claps bu sesi duyunca aynı o zaman olduğu gibi irkildi. Son derece genç ve neredeyse ergen denebilecek bir sesti.

"Üzgünüm ben sadece pipo içiyorum."

"Tam yaşlı işi, b.k gibi bir şey." Claps'in gözleri kapalıydı ama zihninde Profesör Reti'ye bakmadan tırnaklarını inceleyen Riondino'yu görebiliyordu. *"Giulia'dan ne istiyorsun?"*

"Onunla konuşmak istiyorum. Söylesene, sen Asi'sin öyle değil mi?"

"Sen benim ismimi ne s.kimden biliyorsun? Kim söyledi sana?"

"Aslında şöyle..."

"Boş ver, kimin söylediği umurumda bile değil. Sen bana Giulia'dan ne istediğini söyle esas."

"Ben yine de söyleyeceğim: Bana Jack söyledi."

"Jack senin arkadaşın mı? O zaman ikinizin de canı cehenneme." Bunu öfkeden çok sıkılmış bir tavırla söyledi. Sanki her an esneyecek gibi bir hali vardı.

"Arkadaş değiliz ama konuşuyoruz. Onunla anlaşamıyor musun?"

"Seni ilgilendirmez. Neden Giulia'yla konuşmak istiyorsun?"

"Jack'le anlaşamıyor musun?"

"Sana ne?"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Asi öfkeli bir tonla tekrar konuşmaya başladı: *"Ondan nefret ediyorum kahretsin. Hep yönetiyor... şunu yapma, bunu yapma... Ben işime ne gelirse onu yaparım, kimse bana nasıl davranacağımı söyleyemez."*

"Kaç yaşındasın Asi?"

"On yedi, ne olmuş?"

"Sadece bilmek istedim... Çok gençsin."

"Evet senin gibi bir bunak olmadığım kesin. Son kez soruyorum: Giulia'dan ne istiyorsun?"

"Ya ben de sana bunun seni ilgilendirmediğini söylersem?" Profesör'ün ses tonunda meydan okuma yoktu, hatta büyük bir tatlılıkla konuşmuştu.

"Bir kez daha canın cehenneme derim ve sen de Giulia'yı unutmak zorunda kalırsın. Dışarı çıkmasını her şekilde engellerim."

"Bunu yapabilir misin?"

"Beni dinler. Onun iyiliğini istediğimi bilir."

"Onu korumaya mı çalışıyorsun? Benim ona kötülük etmek gibi bir niyetim yok ki."

"Seninkisi sadece laf ve ben kapalı kutulardan hiç hoşlanmam. Onunla ilgili ne öğrenmek istiyorsun?"

"Giulia'nın neden ya da kimden korunması gerekiyor? Jack'ten mi mesela? Hannibal'dan mı?"

Claps Riondino'nun, ya da daha doğrusu Asi'nin o ismi duyunca verdiği tepkiyi çok iyi hatırlıyordu: Bir anda ayaklarını masadan çekip ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve şakaklarındaki damarlar patlayacak kadar şişmişti. Reti'ye doğru bir yumruk savurdu.

"Kahretsin! Sen... sen..." diye haykırdı. Profesör'ü yerle bir etmeye bir adım uzaktaydı sanki ama sonra birden durdu, sanki o pozisyonda donakalmış gibiydi. Sonra kolları iki yanına sarkıp gözleri kapalı bir halde koltuğa yığıldı. Gözlerini birkaç saniye sonra yeniden açtığında Claps kanının donduğunu hissetti. Riondino'nun dönüşümü her tür hayal gücünün ötesindeydi... Yüz hatları gevşemiş ve yumuşamıştı, tüm sivrilik ve sertlik ifade çizgileriyle birlikte kaybolmuştu. Yüzü daha yuvarlak ve dolgun görünüyordu, yüzüne yayılan hafif gülümsemeyle zarif ve yumuşak bir hal almıştı. Atkuyruğunu açması halinde kadınsı yüz hatlarının dönüşümü neredeyse tamamlanmış olacaktı. Claps'in aklına mantıksız bir şekilde Mona Lisa'nın yüzü geldi.

"Ben Giulia..." Sesi inceydi. Kadınların tiz tonlarına sahip değildi ama görülmediği takdirde konuşan kişinin bir kadın olduğu izlenimini yaratmaya yetecek yumuşaklıktaydı. *"Kötü bir çocuk değildir ama kendi büyük bir erkek olduğuna inansa da çok genç ve içgüdüsel. Sevdiği insanları korumanın onun görevi olduğunu düşünüyor."*

Claps bu dönüşümün karşısında Profesör Reti'nin nasıl donup kaldığını iyi hatırlıyordu.

"Jack bana sizden ve bize yardım etmek için yaptıklarınızdan bahsetti. Ama çocuk bununla ilgili hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden o kadar şüpheciydi. Durum daha da... ciddileşmeden onun yerine geçmeyi başardım."

Sessizlik oldu. Profesör Reti'nin kendine gelmesi birkaç saniye almıştı.

"Giulia... Jack ile ne yaptığımı düşünüyorsunuz?"

"Burada kapalı olmanın çok çirkin bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi büyük bir sakinlik ve basitlikle.

"Peki neden burada bulunduğunuzu biliyor musunuz?"

"İçimizden birinin çok vahim bir şey yaptığını biliyorum ama bunun tam olarak ne ve kim olduğunu bilmiyorum. Jack bunu bana söylemek istemedi."

"Jack'le sık konuşuyor musunuz Giulia?"

"Neredeyse hiç." Giulia'nın sesinde kasvetli bir son belirmişti. Claps onun parlak gözlerinin o an gölgelendiğini hatırlıyordu. *"Ama her hâlükârda uzun süredir buradayız ve hepimiz bundan mustaribiz. Ben çok endişeliyim ama kendim için değil."*

"Kimin için endişeleniyorsunuz Giulia?"

"Şey, Asi mesela, onu az önce gördünüz. Her geçen gün daha çok içe dönüyor ve agresifleşiyor, öfke dolu. Diğer yandan hiçbir şey yapmadığı halde bir delikanlının özgürlüğünün kısıtlandığını düşünün... Ama en çok endişe ettiğim Küçük."

"Küçük mü? Jack bana ondan hiç bahsetmedi."

"Hiç şaşırmadım. Küçük sadece bir çocuk ve..."

"Bir çocuk mu?!"

"Yedi yaşında ama Jack ondan uzak duruyor, bu yüzden size bahsetmemiştir. Tuhaf, sanki bir sebepten ötürü ondan korkuyor gibi. Aslında çok tatlı bir çocuk ama... aynı zamanda çok da üzgün. İçinde ona acı çektirmiş olan ve hâlâ da çektiren bir şey var."

"Yedi yaşında..." Profesör uzun süre tereddüt ettikten sonra ekledi: *"Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim Giulia?"*

"Ne tuhaf bir soru... Bunu bana daha önce kimse sormadı."

"Ben şimdi soruyorum, tabii izin varsa."

"Şey... bunu hiç düşünmedim. Otuz... ya da otuz beş. Hayır, durun yirmi sekiz."

"Peki ne kadar zamandır burada olduğunuzu bana söyleyebilir misiniz?"

"Uzun süredir."

"Ne kadar uzun? Beş yıl mı? On mu?"

"Jack üç yıldır olduğunu söylüyor."

"O zaman sizi buraya getirdiklerinde Küçük dört yaşındaydı."

"Hayır. O yedi yaşında."

"Yani o zaman da yedi yaşında olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Size söyledim, o yedi yaşında."

"Tamam Giulia..." Yine kısa bir ara oldu. *"Siz dışarı sık çıkıyor musunuz?"*

'Neredeyse hiç. Gün boyu dışarıda başkaları oluyor, özellikle de Yumuşak. Ben de geceleri dışarı çıkıyorum bazen ama olduğum yer hoşuma gitmiyor."

"Geri kalan zamanda dinleniyor musunuz?"

"Elbette, diğerleri gibi dinleniyorum, ya da kendi işlerimi yapıyorum. Küçük'le çok vakit geçiriyorum, bazen Asi'ye de vakit ayırıyorum ama daha çok Küçük'le birlikteyim. Onun sevgiye ve yalnız bırakılmamaya ihtiyacı var."

"Diğerleriyle konuşmuyor musunuz?"

"Nadiren. Bazen Profesör ile konuşuyorum. Çok kibar biri."

"Az önce 'kendi işlerimi yapıyorum,' derken neyi kastediyordunuz Giulia?"

"Kendi işlerim mi? Özgürken daha sık dışarı çıkıyordum, o zaman evi temizler düzenlerdim, bazen yemek yapardım. Küçük'le ilgilenirdim, ona ders çalıştırır sinemaya götürürdüm... Çok resim yapardım."

"Peki ya şimdi Giulia?"

"Düşünüyorum... artık resim yapamıyorum. Şiirler üstüne düşünüyorum. Ve Küçük'e anlatmak için hikâyeler uyduruyorum."

"Ne tür hikâyeler mesela?"

"Çocuklara anlatılanlardan. Masallar."

"Size resim yapabilmeniz için boya kalemi ve kâğıt sağlayabilirim."

"Bu güzel olur."

"Yaptığınız resimleri görmek çok hoşuma gider Giulia, benim için de birkaç tane çizer misiniz?"

"Çizimlerimi görmeniz çok zor. Jack gördüğü an hemen yırtıyor çünkü... Hep böyle yaptı."

"Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Çirkin ve kadınsal işler olduklarını söylüyor. Ama gerçek sebebi bu değil."

"Bana anlatmak ister misiniz?"

"Benim resimlerimi görürse Küçük'ün de çizmeye başlayacağından korkuyor."

"Daha açık olur musunuz..."

"Size söylediğim gibi Jack sanki Küçük'ten korkuyor. Onun konuştuğunu duymak ya da ne yaptığını bilmek istemiyor... Ve sadece bu küçük çocuk yokmuş gibi davranmakla kalmıyor, onunla ilgili her şeyden büyük bir özenle uzak duruyor."

"Bu davranışın çok tuhaf olduğunu kabul etmeliyim Giulia, siz de aynı fikirde misiniz? Acaba Küçük'ün çizeceği şeylerden mi korkuyor?"

"Bilmiyorum... Jack hep böyle. Hep böyle oldu. Hepimiz hep böyleydik. Tuhaf bir şey değil."

Profesör tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. *"Giulia eğer sizin özgürlüğünüze kavuşmanıza yardımcı olabilirsem nasıl bir hayatınız olmasını hayal edersiniz, ne istersiniz?"*

"Ah... çok az şey. Küçük'le birlikte olmak, şiir yazmak, evle ilgilenmek... ve çıkmak... evet, dışarı çıkmak, insanların arasında olmak... ama Jack buna asla izin vermez."

***

Kayıt burada kesiliyordu.

Claps'in kaydı dinlemenin yarattığı gerginlikten kurtulması biraz zaman aldı. Mutfağa gidip ağzına diktiği şişeden su içerken pencereden günün ilk ışıkları da girmeye başlamıştı. Düşüncelerine güçlükle geri döndü.

En kısa sürede Milano'ya gitmek zorundayım.

Bunu söyleyen Giulia mıydı?

Eğer öyleyse altında meydan okuma yatıyor olamazdı: Böyle bir hareket hiç onun tarzı değildi. Öyle esprili biri olduğu da söylenemezdi. Akla en uygunu bunun bir şaşırtma olduğunu düşünmekti, bunu belki de Küçük'ü korumak için yapmıştı.

Ama ortada dördüncü bir olasılık da vardı...

Giulia gerçekten de olup bitenden haberdar mıydı? Kaçtıklarını biliyor muydu? Hostese ağzından kaçırdığı bu bilgi basit bir şekilde saflığının, açık sözlülüğünün bir meyvesi olamaz mıydı?

Mümkündü ama ne kadar olasıydı?

Claps derin bir iç çekti. İşin içinden çıkamıyordu. Soruya neresinden bakarsa baksın Riondino'nun gerçekten Milano'da olduğunu düşünmek bir kumardı. Ne olursa olsun onu aramak için Guayaquil'e gitmesinden pek de farklı bir durum değildi... ve bu kazanılmış bir kumar olmuştu.

Hem sonra avcı bir canavar en iyi bildiği yerde saklanmayı tercih etmez miydi?

Evet, Claps bir hap yuvarladı, cebindeki son parayı Milano kartına oynayacaktı.

3

Sabah saat 10'a doğru Sensi tarafından önceki gün talep edilen ilk kontrol tamamlanmıştı.

Riondino'nun polis tarafından âdeta mühürlenmiş Madrid Havaalanı'ndan nasıl yok oluverdiği tek açıklaması olan bir sırdı. Çıkıştaki herkes kontrol edilmişti, pilotlar, uçuş ve havaalanı personeli ve hatta askeri üniformalı kişiler... Tek çıkış yolu görüntüsünü ve belgelerini değiştirmiş olmasıydı. Ki bu, komiserin çok iyi hatırladığı üzere Riondino'nun çok başarılı olduğunu daha önce de gösterdiği bir şeydi. Havaalanından yeni kimliğiyle çıkmış olması olasılıklardan sadece biriydi: Oradan başka bir uçuşa geçmiş de olabilirdi...

O öğleden sonradan ertesi sabaha kadar Milano'ya yalnızca iki, Bergamo'ya da bir uçuş vardı; Sensi kendisinden bu üç uçuştaki yolcuları kontrol etmesini istediğinde Maiezza ağzını büktü: "Doktor, gerçekten buraya geri dönmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz yani?!"

"Claps'i ciddiye almayabilirim ama monsenyör Pascal'a böyle bir şey yapmam çok zor," diye yanıtladı komiser. Gerçeği espriden ve bu Fransızın kim olduğunu soran Maiezza'nın utancından da çok keyif aldı.

Saatler sürmüş ama sonunda üç uçuştaki iki yüzden fazla yolcunun kimlik doğrulaması tamamlanmıştı.

"Hepsi düzgün Doktor, hiçbir şüphe yok," dedi Maiezza. "Nitekim gereksiz bir kontroldü."

"Gerekliydi Maiezza, yorumun çok yersiz," diye yanıtladı Sensi neredeyse kızarak.

"Affedersiniz Doktor ama bu bir yorum değildi: Riondino'nun havaalanından çıktığını gösteren fotoğraflar var ortada."

Komiser bir süre tepkisiz kaldı. "Güvenlik kamerası kayıtları mı?"

"Az önce İspanyol meslektaşlarla konuştum, filmleri incelemeyi ancak dün bitirebilmişler. Pasaport kontrolünden sonra Marco Zust'un tuvalete gittiğini birkaç kare yakalamışlar ama sonra tuvaletten çıktığı görülmüyormuş. Tuvaletten farklı kıyafetlerle ve bereyle çıkan başka bir adamın o olduğuna eminler, atkuyruğu da yok olmuş görünüyor. Sonraki dakikalarda bagajını bekleme odasında bırakıp başka bir yolcunun küçük bavulunu aldığı görülüyor. Havaalanından 17.47'de ayrılmış."

"17 ve 47... uğursuz iki sayı."

"İki dakika sonra bir taksiye atlamış ve..."

"Taksi şoförü bulunmuş mu?!" diye araya girdi Sensi hararetli bir şekilde.

"Ben de oraya geliyordum Doktor. Taksi onu Bernabeu yakınında bırakmış, hani şu stadyum..."

"Bernabeu'nun ne olduğunu çok iyi biliyorum!" Komiser onun sözünü tekrar sabırsızlıkla kesti "Daha ziyade yeni Riondino'nun görüntüleri net mi onu söyle?"

Maiezza başını iki yana salladı. "Biz gönderecekler ama pek de iyi değiller sanırım: Görüntüler yüksek çözünürlükte değil, hatta çok bulanık olduğunu söylüyorlar; ayrıca beresi gözlerine kadar iniyormuş ve kafasını yerden hiç kaldırmamış..."

"S.keyim!" diye küfretti komiser koltuğunun arkasına yaslanıp sakinleşmeye çalışmadan önce. "İyi... bu noktada saklanmak için İspanya'da kaldığı çok net sanırım. Artık oradaki yerel polisin sorunu. Bir an için bile olsa İtalya'ya geri döndüğünü düşünmek berbattı," dedi öfkesi yerini büyük bir rahatlama hissine bırakırken. Sensi bir süre durup düşündükten sonra ekledi: "Maiezza, Riondino alarmını geri çek, sadece sınır kapılarına dikkat edelim... Pascal'ın da canı cehenneme!"

***

"Ne b.ktan bir araba... Fiat! Seni dinlememeliydim Kurnaz!"

"O kadar da kötü değil Jack. Hem sonra dikkat çekmemek iyi, bir Ferrari'ye binip tüm gözleri üstümüze mi çekmek isterdin?"

"Boş ver. İşte burada olmalı."

Beyaz Fiat Punto marka araba şık bir binanın giriş kapısından biraz uzağa park edilmişti.

Önceki gecenin karlı yağmuru yerini ince ve aralıklı bir yağmura bırakmıştı. Henüz tam olarak akşam çökmemesine rağmen birçok evin ışığı yanıyordu.

"Sadece bir bakacaksın, Jack, hatırlıyorsun değil mi? Sadece bir bakacaksın."

"Ne kadar yaşlandığını görmek istiyorum."

"Facebook fotoğrafları yetmedi mi?"

"Onlar yalan fotoğraflar..."

"On yıl önce çok gençti, çok değişmiş olamaz."

"Göreceğiz: İşten dönmesini beklemek yeterli. Rahatımıza bakalım Kurnaz."

***

"Hata yapıyorsun komiser." Claps'in sesi sakin olduğu kadar keskindi. "Riondino burada, ya da gelmek üzere. Sadece bizim kontrol edemeyeceğimiz bir ulaşım yolu kullanmayı seçti hepsi bu. Çok kurnaz ve ih...tiyatlı bir adam."

"Hayır..." dedi Sensi. Bunu konuşmaya başladıklarından beri üçüncü tekrarlayışıydı. "Havaalanından çıktığı ve Madrid merkezine gittiği görülmüş. Hostese söylediği de bunu doğruluyor zaten: Kaçan hiçbir suçlu nereye kaçacağını söylemez."

"Büyük bir hata yapıyorsun..."

Sensi gözlüklerini çıkarıp derin bir nefes alarak gözlerini Claps'e dikti. Sanki geri döndüğünden beri ilk defa o an görüyormuş gibi onun ne kadar yaşlı ve yorgun göründüğünü düşündü, gözlerinde neredeyse esprili bir ifade vardı. "Dinle..." dedi. Ses tonunda sabırdan eser kalmamıştı. "Tam iki yıldır ortalarda yoksun. Sana bıraktığım onlarca mesaja ne cevap verdin ne de bir telefon açma zahmetinde bulundun. Sadece birkaç gün önce Riondino'nun peşinden üç kıtayı gezdiğini keşfettim ki doğal olarak bununla ilgili bana hiçbir haber verme gereği de duyma-

dın. Dün bir gül kadar taze bir şekilde ortaya çıkıverdin ve bana sanki görüşmeyeli sadece birkaç gün olmuş gibi Ekvador'da yaptıklarından ve o o... çocuğunun buraya, Milano'ya dönmüş olduğuna dair saçma bir teoriden bahsediyorsun."

"Saçma teoriler öyle mi... Onu Guayaquil'de buldum."

"Tesadüfler, kader; bunlar senin sözlerin," diye kısa kesti Sensi istemediği kadar sert bir tonla.

"O çoktan buraya geldi, ya da gelmek üzere," dedi araya giren Claps. "İstersen tesadüf de, ama bu çok net bir olasılık, teori falan değil."

Yerinden sinirle aniden kalkan Sensi ofisin penceresine doğru ilerledi. Yağmur dinmişti ve karanlık çökmek üzereydi. Şehir çöken akşamla birlikte ışıklarını tek tek yakıyordu. Karanlık, diye düşündü Sensi... O kurşuni Milano günü nasıl aydınlık olarak nitelendirilebilirdi ki; bu sanki Claps'in gözlerinin ardında gördüğü karanlığa berraklık demek gibi bir şeydi. Anlayışlı gibi görünmeye çalışarak konuşmaya başladı: "Riondino'nun sende nasıl bir takıntı olduğunu anlıyorum ama ben sadece belirli verilerle hareket etmek zorundayım: Elimizde yeterli personel yok ve çözülecek vakaların içine gömülmüş haldeyiz." Sensi tekrar dönüp Claps'in gözlerini aradı. "Bırak da işimi yapayım... İki yıldan sonra artık pes etmedin mi?" diye sözlerini bitirirken bu son sözlerine geç gelen çok küçük bir pişmanlık tınısı eşlik etmişti.

***

Diz boyu kırmızı paltosuna sıkıca sarınmış bir halde yan yollardan birinden çıkıverdi; abartıdan uzak siyah deri çizmelerinin topukları ıslak havada kaymamak için kısaydı.

"İşte orada Kurnaz... orada!"

Kadın binanın kapısına doğru ahenkli denebilecek sakin adımlarla ilerledi; hafifçe yere eğik başını çantasındaki anahtarları bulduktan sonra kaldırdı. Giriş kapısının üstündeki ışık içeri girip binanın içinde gözden kaybolmadan önce bir an için yüzünü aydınlattı.

"Hâlâ çok güzel, Jack."

"Nasıl yürüdüğünü... nasıl hareket ettiğini gördün mü?"

"Jack... buradan ayrılmadan hemen önce diye konuşmuştuk, unutma."

"Teni sanki hâlâ gözlerimin önünde... o küçücük vajinasını hatırlıyor musun Kurnaz?"

"S.keyim Jack! Hannibal'ı uzak tut. Buradan ayrılmadan hemen önce dedim sana!"

"Tamam Kurnaz..." Riondino arabayı çalıştırdı. "En azından bu gece için kendimize bir hayat kadını bulalım; koca memeli olanlarından, tıpkı Kont'un sevdiği gibi."

"Jack..."

"Sakin ol Kurnaz. Sadece becermek için o kadar."

***

Soraya'nın bembeyaz çıplak vücudu suda yüzüyordu. Gülüşü hiç bozulmamıştı.

"Onu durdurmazsan boğulacağım," dedi gözlerini açıp.

"Ama sen boğulamazsın," diye yanıtladı Claps. "Sen zaten ölüsün."

"Eğer onu durdurmazsan ikinci defa öleceğim. Boğulacağım," dedi daha da aydınlık bir hal alan gülümsemesiyle.

"Bu nasıl mümkün olabilir...?" Claps kendini çok hafif hissediyordu. Kendisinin de gülümsediğini fark etti.

"Yaklaş..." Soraya'nın sesi, yüz ifadesi kadar güzeldi. "Sana anlatacağım."

Claps büyük küvetin kenarına oturdu.

Su şeffaftı ve küvetin dibi yoğun bir maviydi; bir an için Soraya'nın gölgesi de suda yüzüyormuş gibi geldi.

"Bana dokunmaktan korkuyor musun?" dedi Claps'in hareketsiz kaldığını gören kadın neredeyse eğlenir bir halde. "Sana kötülük yapamam ki zaten ölüyüm ben, bunu sen söyledin."

Claps yavaşça bir kolunu uzattı ve Soraya'nın parmaklarına dokundu.

"Soğuk değiller," dedi şaşırmış bir halde.

"Boğulursam soğuyacaklar."

"Bir kez daha mı öleceksin?"

"O yeni bir kızın canını aldığı her sefer, evet." Tatlılıkla gülümsemeye devam eden Soraya'nın yüzünde bu sefer hafif bir hüzün perdesi belirdi. "Sen onu bunu yapamadan önce durduracaksın değil mi?" Soraya eliyle hafifçe Claps'in eline dokundu.

"Artık polis desteğim yok," diye yanıtladı duru bir sesle. "Onu bulmak için nereden başlayacağımı da bilmiyorum..."

"Pes mi ediyorsun? Boğulmama izin mi vereceksin?"

Soraya elini geri çekmeye başladı ama buna izin vermeyen Claps onun elini sıkıca tuttu. "Buna izin vermeye-

...eğim," diye söz verdi gülümseyerek Soraya'nın ışıldayan yüzüne bakarken.

Birkaç saniye sonra uyandığında Claps bir süre için hâlâ Soraya'nın elini sıkıyormuş gibi hissetti.

***

Riondino gözlerini açtı. Odanın karanlığında parıldayan dijital saat 03.58'i gösteriyordu.

Yataktan yavaşça ve hiç ses yapmadan çıktı.

"Gel bana Küçük."

"Çıkıyor muyuz Giulia? Sonunda beni dışarı mı çıkaracaksın?"

"Hayır Küçük dışarı çıkamayız... hem sonra şu an gece ve dışarısı çok soğuk."

"Hiç de bile, burada hava hep sıcaktır!"

"Artık o güzel yerde değiliz Küçük. Şu an bulunduğumuz yerde mevsim kış ve hava çok soğuk."

"Ama ben dışarı çıkmak istiyorum!"

"Biz onun yerine ne yapacağız biliyor musun? Güzel bir resim!"

"Gerçekten mi?! Resim yapmayı çok seviyorum ama sen bana hiç izin vermiyorsun..."

"Jack istemiyor da ondan."

"Jack'ten korkuyorum Giulia..."

"Titreme Küçük, Jack çok uzakta, sana hiçbir şey yapamaz."

"Gerçekten mi...? Buraya gelmeyecek mi?"

"Hayır Küçük, benim yanımdasın sakin ol. Evet şimdi, ne çizmek istiyorsun bakalım?"

"Deniz ve güzel bir yelkenli... Hatta dur hayır! Dağlarda küçük bir ev! Hayır hayır! Eğer soğuklar bitince beni dışarı çıkaracağına söz verirsen sen ne istersen onu çizeceğim."

"Sinemaya gideriz mesela ne dersin?"

"Evet, evet!"

"O zaman anlaştık. Ama şimdi benim için ne çizeceğini söylüyorum, beni iyi dinle..."

4

Kırsal alan şehrin en uç noktasındaydı. Ekilmemiş arazi çamurluydu ve yolun yirmi metre kadar uzağındaydı. Sabahın altısında hava o kadar soğuktu ki söylenen her bir kelimede insanın nefesi âdeta havada yoğunlaşıyordu. Karavanın iskeleti hâlâ yer yer yanıyordu.

Maiezza kısa raporu dinlerken ayaklarıyla asfalta vurup duruyordu.

"Gece 02.30'da ihbar geldi ve yangını bir saat içinde kontrol altına aldık. Daha sonra içeri girdiklerinde araçta kimse yokmuş gibiydi. Basit bir vandalizm eylemi gibi... gözdağı vermek gibi bir şey. Ama kırk dakika kadar önce enkazın altında..." yutkunan itfaiyeci bir süre tereddüt ettikten sonra devam etti: "Çocuğu bulduk. Yani kömürleşmiş bedenini... İlk bakışta on, on iki yaşlarında."

"S.keyim..." Maiezza midesinin kasıldığını hissetti. Yakınındaki üniformalı bir polise döndü: "Bu bölgede sorumlu komiser sen misin?"

"Evet müfettiş."

"Karavanla ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Karavanı hep burada görürdük. Hurdaydı, tekerlekleri bile yoktu. Genellikle hayat kadınları tarafından kullanılırdı."

"İçinde yaşayan yok muydu yani?"

"Hayır müfettiş. Bildiğimiz kadarıyla yoktu. Sadece iş tutmak için gelip giden hayat kadınları. Belki birkaç uyuşturucu bağımlısı."

"Muhteşem... ve kimse onu buradan kaldırıp atmayı düşünmedi öyle mi?!"

Genç polis ellerini iki yana açtı. "Benim inisiyatifimde olan bir şey değil..."

Maiezza nefesiyle ısıtmaya çalıştığı ellerini kuvvetlice ovuşturdu, artık bir çift eldiven almasının vakti gelmişti. "Hayat kadınları demek... Peki o zaman içeride bir çocuğun ne işi vardı?"

Kısa süre sonra haber yayılmaya başladığında televizyonlar gelecekti. Günlük haberler için bir karavanda yanmış halde bulunan bir çocuktan daha iyi bir şey var mıydı? Belki haberi sosyal durumun aciliyetine ve terk edilmiş çocukların dramına yönelik birkaç güzel sözle taçlandıracaklardı. Her hâlükârda basının baskısı olsun olmasın ortada cevaplanması gereken çok fazla soru vardı.

Bunların ilki bu zavallı çocuğun kim olduğu ve orada ne yaptığıydı? Neden yalnızdı?

İkinci soru ise bunun bir kaza mı yoksa trajik bir ölüm mü olduğuydu.

Hızla cevaplanması gereken sorulardı bunlar. Net ve nitelikli cevaplara ihtiyaç vardı.

"Karavanın etrafını çembere alın: Artık kimsenin karavana yaklaşmaması gerek. Olay yeri inceleme ve küçüğün otopsisi için Labanof'u arayın."

***

Claps, Soraya'yı rüyasında gördükten sonra kısa aralıklarla huzursuz bir uyku uyudu.

Bir fikir, Riondino'yu nerede bulabileceğine dair bir çıkış noktası arıyordu ama ne kadar mantık yürütürse onu polisin yardımı olmadan yakalamak ya da en basit haliyle onu aramaya başlamak bile pek mümkün görünmüyordu.

Sensi'nin onun orada olduğuna ikna olması için Riondino'nun yeniden saldırmasını mı beklemek gerekiyordu yani?

Bu şartlar altında pes etmek hiç de zor ya da utanç verici değildi ama Soraya'ya bir söz vermişti.

Soraya... Claps sanki kafasından bir düşünceyi uzaklaştırmak ister gibi net bir hareket yaptı. Soraya sadece bir rüyaydı: Aslında o sözü kendine vermişti. Pes edip de yeni kurbanları beklemeye koyulamazdı.

O rüya tekrar gün yüzüne çıkan bir zamanların Claps'i miydi? Greta Alfieri'nin yavaş yavaş kaybolan yüzünün yerini Soraya'nın o gülümsemesi mi alıyordu? İntikam açlığı ne pahasına olursa olsun yerini yeni kurbanlara izin vermeme yönündeki o eski endişeye mi bırakıyordu?

Gelmesi gecikmeyecek olan o yeni kurbanlar... Normal şartlar altında Riondino'nun iki suç arasında geçirdiği süre üç ay ise şimdi bu sürecin radikal bir şekilde kısalmasını beklemek gerekiyordu: Tüm araştırma ve istatistikler Riondino'nun o sırada hiç şüphesiz içinde bulunduğu stres ve uykusuzluğun agresif içgüdüleri tetiklediğini gösteriyordu.

Yeni kurbanlar bekleyerek pes edemezdi... Oysa elinde hiçbir şey yoktu, tabii Giulia'nın hostese söylediği şey dışında.

Tıpkı boşa dönen bir tekerlek gibi kendine bir kez daha Giulia'nın neden hostese varış noktasını söylediğini sordu. Saflıktan mı? Başka bir sebebi olabilir miydi?

Claps onun hostese söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar düşündü, sonra aklında bir şimşek çakmış gibi olayın daha en başından beri gözünün önünde olduğu halde hiç değerlendirmediği bir yönünü görüverdi. Derisinin altında bir tür heyecan hissetti. Artık çok netti: Saflığın bununla hiçbir ilgisi yoktu, tıpkı diğer tüm olasılıklar gibi. Ortada başka bir sebep olabilirdi, hem de çok özel bir sebep: Claps'in zihninde vizyoner bir düşünce yol buldu.

Giulia, Jack, Küçük...

Silkelenen Claps bu düşünceyi bir an için zihninin bir köşesinde bırakıp tekrar Giulia'yı düşünmeye koyuldu.

Giulia... Kişiliği karmaşıktı ve göründüğü kadar masum değildi.

Hızlı ve sinirli bir hareketle sakladığı ikinci bir kaydı dinlemek üzere cihazın düğmesine bastı: Bunu o sabah üçüncü dinleyişiydi.

Giulia'nın rüya gördüğünü söyleyerek Profesör Reti'yi hayrete düşürdüğü kaydı tekrar dinlemeye koyuldu.

"Bana rüya gördüğünüzü mü söylüyorsunuz Giulia?"

"Şaşırdınız mı? Herkes rüya görür Profesör, siz de görüyorsunuz öyle değil mi?"

"Bu doğru, herkes rüya görür."

"Bana nadiren oluyor ama oluyor."

Claps "yerinde" olmayan, yani kayıp bir düşünce ya da bir arka plan gürültüsü olarak sadece soyut anlamda var olan bir kişiliğin nasıl rüya görebildiğini kendine sorup durmuştu.

"Ne rüya görüyorsunuz Giulia?"

"Gördüğümü biliyorum ama ne gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Gerçekten hiçbirini hatırlamıyor musunuz?"

"Sürekli gördüğüm bir tane var mesela... ama size anlatmak istediğimden emin değilim."

"Lütfen anlatın Giulia, yaptığımız seanslarda yol kat etmemize yardımcı olabilir."

"Bilmiyorum Profesör... size anlatırsam kim bilir benim hakkımda neler düşünürsünüz..."

"Biraz cesaret, korkmayın, anlatın bana."

"Jack'e söyleyecek misiniz?"

"Sadece ikimizin arasında kalacak Giulia."

"Yatan biri var... ve ben de onun yanındayım. Yakınında. Çıplak. Çok hoş güzel bir vücudu var. Teni süt gibi beyaz."

"Bu bir kadın, öyle değil mi?"

"Evet... onu okşuyorum. Güzel göğüsleri var. Cildi ipek gibi. Onu okşamak çok hoşuma gidiyor... ve bunu yapmaya devam ediyorum. Onunla konuşuyorum... kalçaları yumuşacık."

"Peki kadın sizi okşuyor mu?"

"Hayır... sadece ben yapıyorum... tenini hissediyorum... göğüsleri bir avuç kadar... göğüs uçları süt gibi teni üstünde koyu renkli kalıyor... karnı o kadar içe çökük ki elim sığıyor... Çok güzel... Titriyorum... Asla durmak istemiyorum, ama bir süre sonra onun gitmek zorunda olduğunu biliyorum... gidip benden uzaklaşmak zorunda."

"Nereye gitmek zorunda olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır... ama kırmızı bir elbise giyeceğini biliyorum... ve gidecek."

Claps kaydı durdurdu.

Giulia biliyordu. Sadece bu da değil, o dehşete o da katılıyordu, tüm yaşananlar bir rüyaymış gibi kendini kandırıyordu ama aslında Hannibal ve Jack ile paylaşılan bir hatıradan başka bir şey değildi: Şansın yüzüne güldüğü o kız, Lidia Villegas, Hannibal'ın bıçağının tadına varmadan önce onun okşamalarıyla tanışmış olmalıydı. Guayaquil'deki diğer zavallı kurbanlar da onunla aynı kaderi paylaşmıştı.

Claps iki yıl önce bu kaydı ilk kez dinlediğinde çoklu kişilik diye düşünmüştü: Aynı ağacın farklı dalları. Kimisi zehirli, acı meyveler veriyordu, kimisi de tatlı ya da tatsız meyveler. Ama hepsi aynı bitkiye aitti...

Kırmızı elbise... o beyaz bedeni kaplayacak kanı ifade ediyordu. Giulia'nın tatlı ve şehvetli okşayışlarından sonra giyilecek bir elbise...

Riondino'nun elinden ani ölümü tadan Soraya'nın gülümsemesinin sebebi bu muydu?

Ama o gitmeden önce kırmızı bir elbise giymemişti... çünkü o bir kurban değil, sadece ortadan kaldırılması gereken olası bir tanıktı. Kurban olmadığına göre Giulia'nın onu okşamasının ne anlamı vardı?

O zaman Soraya'nın dudaklarındaki o gülümsemenin anlamı neydi?

Claps kendini koltuğa bırakıp cep telefonundan bir numarayı aradı.

Ekvador'daki hattın düşüp açılması birkaç saniye sürdü.

"Doktor!"

"Umarım uyandırmadım Zambrano."

"Burada henüz gece yarısı oldu. Son biramı içiyordum, iyi uyumamı sağlıyor."

"Sizi biranızdan ve uykunuzdan uzun süre alıkoyma niyetim yok. Soraya Palacios'un otopsi sonuçlarını aldınız mı?"

"Beklenmedik bir durum yok Doktor: Riondino boynunu kırmış. Ölümcül ve ani bir hamle. Bir saniyeden az sürmüş."

Claps bir an için kemikten çıkan o boğuk kırılma sesini duyar gibi oldu.

"Başka bir darp izi yok," diye tamamladı Zambrano.

"Cinsel ilişki izi var mı?" diye sordu Claps. Konuşurken çok hafif bir baş dönmesi hissetmişti.

"Doktor beni hayrete düşürüyorsunuz! Bunu nasıl tahmin ettiniz? Ne bir penetrasyona ne de kadının içinde ya da küvetteki suda sperme rastlandı, ama..."

"Ama?"

"Palacios'un otopsisini yapan doktor Palacios'un vajinasında yüksek miktarda salgı olduğunu belirtti... Kısacası *muy excitada; mojada**, yani ıslakmış. Muhtemelen Riondino ile ön sevişme halindeydi ya da kendini tatmin ediyordu ve adamın arkasından yaklaştığını fark etmedi. Her hâlükârda zevkten ölüme bir anda geçmiş. Bu, dudaklarındaki *aquella sonrisa absurda***'yı da açıklıyor."

Claps birkaç saniye sessiz kaldı. Kendini tatmin eden Soraya... onu kendi kendine zevk verirken düşünmek Claps'i rahatsız ediyordu ama yine de böyle bir durum ona pek olası gelmiyordu: Ne kadar kısa olursa olsun Riondino'nun o ölümcül hamleyi yapabilmek üzere aniden dokunuşu kadının yüzündeki gülümsemeyi anında silmeye yeterdi. Onun Hannibal ortaya çıkana kadar Giulia'yla olduğunu düşünmek çok daha inandırıcı bir varsayımdı.

"Doktor, orada mısınız?"

"Evet... elbette." Yine bir ara verdikten sonra devam etti: "Villadaki aramadan yeni bir şeyler çıkmadı mı?"

Claps, Zambrano'nun başını kibarca iki yana salladığını görür gibi oldu. "Siz buradayken bulunanlardan farklı bir şey yok:

* İspanyolca, *Çok heyecanlı; ıslak*

** İspanyolca, *O saçma gülümseme*

çok miktarda parmak izi ve DNA var ama tek bir yazılı belge, not ya da fotoğraf yok; bilgisayardan geriye bir tek masadaki izi kalmış... şey yalnız bu konuda yeni bir bilgi edindik denebilir: Riondino sıkça internette geziniyormuş, sınırsız internet paketi satın almış ve bunu sonuna kadar kullanıyormuş."

"Hangi siteleri ziyaret ettiğine ulaşabildiniz mi?"

"Evet, sıkça girdiği siteleri biliyoruz, özellikle e-ticaret siteleri ve Facebook."

"Ama bu sitelerde ne gibi aktiviteler yaptığı bilinmiyor, ya da kimlerle iletişime girdiği..." dedi Claps, içinde az da olsa karşı bir cevap almaya dair bir ümit vardı.

"Hayır, bilgisayarın hard diski olmadığı sürece bu imkânsız."

Claps telefonu kapatınca bunun Riondino'yu yakalama çabası içinde umutsuz bir girişim olduğunu düşündü. Saate baktı. Kıtalararası bir görüşme daha yapmalı mı yoksa bunun için birkaç saat beklemeli mi kararsızdı.

***

Maiezza telefonun ahizesini kaldırdı.

"Ben Labanof'tan Manara." Doktor hanım her zamanki gibi alçakgönüllülükten ziyade alışkanlıktan dolayı ünvanını söylemeyi yine atlamıştı.

"İyi günler doktor hanım. Ben Müfettiş Maiezza, daha önce tanışmıştık."

"Elbette, hatırlıyorum. Toskana'da Ork ve küçük Ami'nin davası döneminde. Karavan soruşturmasıyla siz mi ilgileniyorsunuz?" diye sordu Manara oldukça genç çıkan sesiyle. "Cesedin otopsisini henüz yapmadım ve yangın kalıntıları üstündeki

araştırmalar da henüz başladı ama size hemen çok net bir şekilde söyleyebileceğim bir şey var. Ceset bir çocuğa ait değil."

"Nasıl?!" Maiezza ağzının şaşkınlıktan beş karış açıldığını hissetti.

"Daha net olmak gerekirse bir cüce de değil. Bir yetişkin, bir kadın."

"Ama..."

"Ne demek istediğinizi biliyorum," dedi Manara hemen araya girip. "Bedeni bir yetişkinin olamayacağı kadar küçük. Evet, bu yangının sebep olduğu yüksek sıcaklığın bir sonucu: Yangın dokularda dehidrasyona ve uzun kemiklerde kırılmaya neden olan şiddetli bir kas-tendon kasılmasına sebep olur," dedi açıklamanın kabalığını az da olsa gideren hafif bir tonla. "Bunun sonucu olarak vücut hacmi azalır. Başka bir deyişle ceset küçülür. İşte bu yüzden karavandaki ceset başta küçük bir çocuk sanıldı."

"Bir kadın olduğunu söylediniz değil mi?"

"Evet, öncelikli olarak sizi bu konuda bilgilendirmek istedim ama diğer detaylar için beklemeniz gerekecek. Hepsi netleşir netleşmez sizi hemen arayacağım." Doktor Manara konuşmayı hızlı bir şekilde sonlandırdı.

Maiezza koltuğuna iyice yayıldı. Sonuçta bu daha iyiydi. Ortada ölmüş bir çocuğun olması fikri tüm sabahını mahvetmişti; ayrıca kimlik tespiti de çok kolay olacak demekti: O bölgeyi mesken edinen hayat kadınlarıyla konuşup bu talihsiz meslektaşlarının kim olduğunu öğrenmek yeterli olacaktı. Her şey günlük güneşlik değildi elbette: Terk edilmiş bir karavanda yanarak ölmüş bir hayat kadını pek de hoş değildi: Ortada kazadan çok cinayet kokusu vardı.

***

O gece de çok az uyumuştu. Üç saat geçmemişti ki günün ilk ışıklarıyla birlikte gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Riondino yataktan kalkmayıp biraz daha uyumaya çalıştı. Yeterince uyumadığı günlerden sonra buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonunda tekrar hafif ve istikrarsız bir uykuya dalmayı başardı. Zihni netlik kazanırken sokaktan geçen tramvayın sesi duyduğu ilk şey oldu.

"Duyuyor musun Kurnaz? İtiraf etmeliyim ki bu tramvay sesini özlemiştim."

"Lanet olsun Jack, dün gece sana ne oldu öyle?!"

"Bunu da itiraf etmeliyim ki elimin ayarı biraz kaçtı..."

"Birazcık mı?! S.keyim... s.keyim! Bir f.hişeyi ortadan kaldırdık!"

"Doğru dedin aynen öyle bir f.hişe. Kimin umurunda ki? Kimsenin aklına Hannibal gelmez."

"Bana bunun sadece seks olacağını söylemiştin."

"Bana sürekli ders vermekten vazgeç Kurnaz. Kabul ediyorum işte kendimi kaybettim."

"Bu ders verme sorunu falan değil Jack, dikkat çekmemek zorundayız. Unuttun mu yoksa?"

"Sadece bir f.hişeydi, dikkat çekmeyecek kadar düşük bir profil değil mi sence de?"

"Kahretsin Jack... Bu gidişle sonunda bizi yakalatacaksın."

"Ardımızda hiç iz bırakmadık: Yangın her şeyi silip süpürdü."

"Tehlikeli bir hal alıyorsun. Seni artık tanıyamıyorum Jack."

"Tamam tehlikeli oluyorum, haklısın. Ama şimdi beni rahat bırak."

Riondino yataktan çıkıp panjuru kaldırdı.

"Lanet olsun bugün de yağmur var!" dedi yüksek sesle.

Sonra dikkati hemen yere düşmüş bir resim kâğıdına kaydı. Beyaz değildi, üstünde çocuksu bir şekilde çizilmiş birbirine geçen figürler vardı. Riondino ne çizildiğini görür görmez önce bembeyaz kesildi sonra büyük bir öfkeyle kâğıdı parçalara ayırıp büyük bir şiddetle kendinden olabildiğince uzağa fırlattı.

"O lanet olasıca o.ospu! Lanet olasıca s.rtük!"

Riondino sırtını duvara yasladı ve sanki bu öfke dolu jest tüm gücünü tüketmiş gibi yere doğru kaydı. Bacaklarını kırıp kafasını dizlerinin arasına aldı. Kalbi deli gibi atıyordu. Sanki nefesi ona yetmiyordu.

Kalbi ve nefesi düzenli ritmini geri kazanana kadar uzun süre bekledi.

"Jack..."

"Beni rahat bırak Kurnaz."

Riondino yerden yavaşça kalkıp tükenmiş bir halde yatağa gitti.

"O resimde seni bu kadar sarsacak ne vardı?"

"Git başımdan Kurnaz."

"Küçük'le mi ilgili?"

"O ismi ağzına alma!! S.keyim, o ismi kullanmaman gerekiyor!! Hiç kimse o ismi ağzına almayacak!"

***

"Claps." Munro'nun sesi rahatsız olmuşla şakacı bir ton arasındaydı. "Beni gecenin bir yarısı kalbi ağzında yataktan kaldırmak sende bir alışkanlık halini almaya başladı."

"Affedersin, saat farkını düşünememişim," diye yalan söyledi Claps.

"Boş ver... olan oldu nasılsa, zaten ben de seni arayacaktım. Yani uyanır uyanmaz," diye iğneledi Munro. "Senatör Ross teşekkürlerini bizzat iletmek için seninle konuşmak istiyordu: Ne zaman ayarlayabiliriz?"

"Hiç uygun bir zaman değil. Onu boş ver de beni dinle..."

"Resmi açıklamalarda ismin geçmediği için alındın mı yoksa?" diye araya girdi hemen Munro. "Ekvador polisi tüm krediyi aldı, biz de düşündük ki..."

Artık laf kesme sırası Claps'teydi. "İsmimin geçmemesinin hiçbir önemi yok. Yardıma ihtiyacım var Munro seni bunun için aradım. Şu an için beni tek ilgilendiren şey bu."

"Riondino mu?" Munro'nun sesi ciddileşmişti.

"Facebook İtalya. Facebook'a Milano'dan son kayıt olan kişilerin listesini istiyorum. Son altmış saattir üye olanlar ve bundan sonraki günlerde üye olacaklar. İsim ve adres bilgileri."

"Affedersin Claps ama bu iş için senin ülkende yerel polisler yok mu?"

"Bana bu iyiliği yapacak mısın yoksa yapmayacak mısın?"

"Hem sonra çok sayıda kişi çıkar."

"Kısa bir süreden bahsediyoruz, büyük bir sayı olacağı doğru ama öyle dev bir liste çıkmaz."

"Riondino'yu orada mı arıyorsun?"

"Kendisine irtibat kişileri bulmak için geçmişte Facebook'u kullandı ve bunu kesinlikle Ekvador'da da yaptı. Şimdiyse Riondino'nun Milano'da olduğuna, kendine yeni bir profil açacağına ve hatta bunu çoktan yaptığına eminim."

"Evet, Iberia hostesinin tanıklığını duydum. şu an orada olma ihtimali var. Ama neden kendine İtalya'da yeni bir profil oluşturusun ki? Eğer Facebook kullanıyorsa zaten bir profili vardır."

"O profili Ekvador'da uzun süre kullandığı ve Zambrano'nun peşinde olduğu düşünülürse kullanıcı adı her an ortaya çıkabilir demektir. Güvende olmak istiyorsa kendine yeni bir profil oluşturmak zorunda."

"Tamam, izlenmeye değer bir yol ama bunu neden benden istiyorsun? Daha kolay bir yolu..."

Claps sertçe sözünü kesti. "Yerel polisten daha fazla yardım alabilme imkânım yok. Bana nedenini sorma ama bunun için senin yardımına ihtiyacım var," diyerek kısa kesti. "İsim ve adresler: Araştırma alanını daraltmak için tek ihtiyacım olan bu."

"Pek kolay olmayacak," diye denedi Munro.

"Haydi ama, hepsi veritabanında, elle arama yapmayacaksın ki."

"Onu kastetmiyorum Claps. Bölgesel yetkinlik gerektiren hassas bir konu: Benden başka bir ülkenin vatandaşlarıyla ilgili hassas bilgiler üstüne bir araştırma istiyorsun ve..." Munro kelimeleri vurgulayarak devam etti: "Ve bunu kendi egemenliğine sahip bir ülkede yapmamı istiyorsun."

"Bu detay nedense kendi ilgi alanınıza giren bir araştırma olunca hiç dikkatinizi çekmiyor doğrusu."

"Biz o sıradan polis merkezlerinden değiliz Claps, biz bü-myüz, federal suçlarla ilgileniyoruz." Munro kısa bir ara verdi. "Her neyse..."

"Her neyse ne?"

"Interpol'le irtibata geçebiliriz, ya da... İyi tamam Claps, bir şeyler bulurum."

Konuşma sonlandı. Claps elini yüzünde gezdirdi: Facebook umutsuzluk kademesi açısından biraz daha müspet bir girişimdi.

Elinde başka ne vardı ki zaten?

Hiçbir şey...

Çalışma odasındaki masaya kadar neredeyse ayaklarını sürüyerek gitti. Ve net bir amacı olmadan bilgisayarını açtı.

Beyninde Soraya'nın gülümsemesi ve Giulia'nın davranışı üstüne sorular uçuşup duruyordu. Kısa süre önce gördüğü o vizyoner düşünce yavaşça ön plana çıkıp şekillendi: Claps yeni bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra tren saatlerine bakmak üzere internet sitesini açtı; yer ayırttığı tren varış noktasına saat 15.30'da ulaşıyordu, telefonda aldığı randevuya yetişmesine yetecek bir süreydi bu.

5

Maiezza, Doktor Manara'nın ofisinin bulunduğu Adli Tıp Enstitüsü'nün birinci katına çıkan geniş merdivenleri hızlı adımlarla tırmandı.

İçeri alınmak için ön kontrolden geçmesine gerek yoktu.

"Bana daha detaylı bilgi verebilir misiniz Doktor hanım?"

"Otopsiyi tamamladım ve bir sonuca varabildiğimi düşünüyorum."

"Cinayet mi?"

Manara soruya direkt bir cevap vermedi, gülümseyip masasından aslında hiç ihtiyacı olmadığı not defterini aldıktan sonra kendini nötr ve profesyonel bir ses tonu kullanmaya zorlayarak konuşmaya başladı: "Kafkasyalı genç bir kadın, neredeyse tamamen olgunlaşmış yirmilik dişlerinin yapısından anlaşıldığı üzere yirmi, yirmi bir yaşlarında. Oldukça ufak tefek, minyon bir tip. Gerçek boyu bir metre altmış santim-

...en fazla olamaz, ağırlığı ise elli kilo civarı. Vücudu, sizin ...e görmüş olduğunuz üzere alevler sebebiyle tamamen yanıp ...ül olmuş durumda. İlk aşamada sıcaklık bin dereceyi geçmiş olmalı, bundan dolayı camlar hızla patlayıp alevler çatıyı sarmış; daha sonra sert iklim ve yağmur sebebiyle yangın daha düşük bir sıcaklıkta devam etmiş, ki buna yaklaşık olarak altı yüz derece civarı diyebiliriz. Bu da bize iç organların nasıl nispeten korunmuş olduğunu açıklıyor. Tabii ki dışarı çıkıp kömürleşen bağırsak hariç."

"Bağırsakların bedenin dışında bulunduğunu mu söylüyorsunuz?!" diye sordu Maiezza, bunu yalnızca düşünmek bile kendini kötü hissetmesine yetmişti. "Ama o zaman bunun tek bir anlamı var..."

"Bu nadir rastlanan bir durum değil," dedi hemen araya giren Manara. Söyleyeceği şeye kibar bir tonla devam etmeye çalışarak ekledi: "Karın kelimenin tam anlamıyla patlıyor. Ulaşılan çok yüksek sıcaklıktan dolayı bağırsak gazlarının genişlemesi patlamaya ve bu da bağırsakların dışarı fırlamasına neden oluyor. Bu çok sık gözlenen bir olgudur. Ama..."

"Ama?" diye sordu dinlediği açıklamadan sonra kendini daha da kötü hisseden Maiezza.

"Şöyle ki; size az önce söylediğim gibi bu gibi gerçek bir karın patlamasında, yanmış bir bedende görülebileceği üzere karındaki yırtılmanın çevresi tırtıklı ve büyük ölçüde düzensiz olur. Oysa bu kadında ısı ve dehidrasyondan dolayı çekilme olmasına rağmen parçalanan kısmın hatları çok net ve düzgün. İşte bu durum benim başka türlü düşünmeme sebep oldu..."

"Karnın yangından önce mi yarıldığını düşünüyorsunuz?"

Gülümseyen Manara soruyu yine direkt olarak cevaplamadı. "Bu yüzden otopsiye devam edip ana iç organları incelemeye başladım. Bunlar, her ne kadar 'pişmiş et' karakteristiğini taşısalar da hiçbir yaralanma, kesik, ateşli silah ya da ezilme izi taşımıyordu ve sapasağlamlardı. Ama en önemlisi bronş ve akciğerlerde herhangi bir duman ya da nefes borusunda yanık izine rastlamadım. Uzun lafın kısası kadın yangın başladığında artık nefes almıyormuş." Manara bir an için *"Tıpkı Greta Alfieri gibi..."* diye düşündükten sonra kaşları çatık bir şekilde sonucu açıkladı: "Sonuç olarak şunu kesin olarak söyleyebilirim ki ölüm karındaki derin bir yaradan kaynaklı şiddetli şoktan sonra olmuş; bağırsakların dışarı çıkmasına neden olacak kadar geniş bir yarık."

"Yani bir cinayet..." Sebebi neydi? İntikam mı, başkasının alanına girdiği için bir ceza mı, yoksa yanlış bir müşteri mi?

Doktor tam bir şey söylemek üzereyken telefonu çalmaya başladı, gelen arama iç hatlardandı. Aramayı tek kelimeyle cevaplayan Manara daha ziyade dinlenmekle yetindi.

Konuşma bittikten sonra Maiezza'ya döndü. "Yangın kalıntıları üstünde yapılan gaz taraması sonuçlarını bildirdiler. Yangını tetikleyen bir maddenin izine rastlanmış: Benzin. Motorlu araçlar için kullanılan yeşil benzin."

***

Hızlı tren Floransa'ya tam vaktinde vardı. Sadece birkaç yıl önce en az üç saat gerektiren bu yolculuk artık sadece bir saat on beş dakika sürüyordu ama şehrin sokaklarını kamçılayan buz gibi kuzey rüzgârı hiç değişmemişti. Yakasını kaldırdığı paltosunun içine iyice gömülen Claps hızlı adımlarla ilerleyip

birkaç dakikada Cerretani Caddesi'ne, oradan da Duomo Meydanı'na vardı. Katedrale göz ucuyla bile bakmadan, ne Brunelleschi Kubbesi'ne ne de yoldan geçen insanlara dikkat etmeden katedralin önünden geçip soğuktan artık neredeyse hissedemediği yüzüyle Pallottole Meydanı'na ulaşmak üzere hızla ilerledi. Kendisini beklemekte olan Profesör Reti'nin evi buradaydı. Onu iki yıl önce Greta'yla kabul ettiği aynı evdi bu...

Greta... Her şey ne kadar da uzak geliyordu... Claps o günkü o yüzü, onun hareketlerini, sesini ve giydiği kıyafeti hatırlamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Isınmak için bir şey istemediğinize emin misiniz?" diye sordu Reti. "Kuzey rüzgârının etkilerini sağlıklı bir şekilde gideren çok iyi bir konyağım var."

"Hayır almayayım teşekkürler. Böy...le iyi."

"Anlıyorum tabii, hemen konuya gelmek istiyorsunuz. Ne kadar güzel olsa da Floransa'ya kadar benim konyağımı tatmaya gelmediniz sonuçta."

Claps bir şey diyecek oldu ama Profesör kibar bir el hareketiyle onu durdurdu. "Giulia. Gelmeden belirttiğiniz gibi benimle Giulia hakkında konuşmak istiyorsunuz."

"Düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı olmanızı istiyorum."

Profesör Reti yavaşça doldurduğu piposunu yakarken Claps hostesin anlattıklarını ve bu sorgulamanın niteliğine dair taşıdığı şüpheleri tüm detaylarıyla anlattı.

"Evet, bunları söyleyenin Giulia olduğu şüphesiz," dedi sonunda Profesör uzunca düşündükten sonra. "Ve bunu açık sözlülükten yapmadığı da net..." Reti cümlesini havada bıra-

kıp koltuğundan kalktı ve kendine bir parmak kadar konyak doldurdu. "İstemediğinize emin misiniz?" diye sordu yerine oturmadan önce. "Ne diyordum... Elbette ki Giulia gittiği yeri ağzından açık sözlülük ya da saflık sebebiyle kaçırmadı."

Claps yavaşça onayladı. Profesör durumu hemen anlamıştı, kendisi gibi anlamak için saatlerce düşünmesine gerek olmamıştı. "Riondino uyuyordu..." dedi Reti'nin gözlerini ararken.

"Aynen öyle," diye gülümsedi ona bakan Reti. "Bunu fark etti: Riondino ya da Jack, ki kendisi hiç şüphesiz bu kaçış döneminde tüm kontrolü ele geçirdi, uyuyordu. İşte tam o anda Giulia sadece birkaç dakikalığına dışarı çıktı. Ve hostesle konuşmaya yetecek bir süre boyunca dışarıda kaldı, sonrasında Riondino yine uyuyordu."

"Kontrolün Jack'te olmadığı an dışarı çıktı ve bunu sadece hostesle konuşabilmek için yaptı," dedi Claps vahim bir tonla.

"Elbette, bunu net bir amaç için yaptı: Birine nereye gittiğini söylemek için, polisin o uçaktaki herkesi sorgulayacağını biliyordu. Yakınında yolcu olmadığından su isteme bahanesiyle hostesin dikkatini çekti." Profesör Reti piposunu yeniden yakmak için sözlerine ara verdi. "Ama tüm bunlar önümüze bir soru çıkarıyor: Bunu neden yaptı? Bunun sadece Küçük'ü korumak için bir yanlış yönlendirme yapmış olduğunu düşünürsek bir anlamı var ama benim tanıdığım Giulia stratejik düşünce ve plan kurma yeteneğine sahip değil."

Yavaş yavaş Claps'in gönlünden geçen noktaya yaklaşılıyordu. "Peki ya bu yanlış yönlendirmeyi Jack adına yap...mışsa?" diye fikir yürüttü neredeyse kışkırtıcı bir tavırla.

Profesör Reti hemen başını salladı. "Eğer Jack böyle bir şey isteseydi bunu kendisi yapardı zaten. Her hâlükârda içinde bulundukları kaçış durumunda kimsenin dışarı çıkmasına izin vermezdi. Zaten Giulia da ancak Jack uykuya dalınca dışarı çıkabildi, demek istediğim ondan gizli olarak... İşte bu da bana onun doğruyu söylemiş olduğunu düşündürüyor, ama gittiği yeri söyleyip polisin işini kolaylaştırmasının ne anlamı var? Elimizde çok lanet bir problem var: Görünüşte Giulia'nın gerçeği söylemiş olmasının hiçbir anlamı yok ama aynı zamanda dışarı çıkıp özerk bir şekilde yanlış bir yönlendirme yapmaya teşebbüs etmiş olması da bana zor bir ihtimal gibi görünüyor."

Claps, Profesör Reti'ye doğru hafifçe eğildi, nihayet istediği noktaya, aklındaki o vizyoner düşünceye varılmıştı. "Doğruyu söylediğini varsayarsak bana Jack'le Giulia arasındaki çatışmanın ulaşabileceği üst limit nedir söyleyebilir misiniz Profesör?"

"Tuhaf bir soru... Giulia'nın bir şekilde Jack'i zora sokmak istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sizce bu mümkün mü?"

"Yani... Jack ve Giulia'nın hiç anlaşamadığı doğru ama bu söylediğiniz şey işi çok ileri taşıyor: Eğer Giulia bilerek doğruyu söylediyse ortada tam anlamıyla bir ihanet var demektir." Profesör sözlerini vurgulayarak devam etti: "Bu aynı zamanda hem kendisini hem de Küçük'ü tımarhaneye geri tıkacak bir ihanet." Bu sefer bardağındakini bitirmek için ara verdikten sonra ekledi: "Bu rahatsızlık hakkında çok fazla bilgimiz yok ama literatürde iki kişilik arasında bu kadar sert bir kontrasttan bahsedildiğine rastlamadım."

"Ama Billy Milligan istenmeyen kişiliklere sahipti," dedi kırk yıl önceki benzer vakaya atıfta bulunan Claps.

"Doğru... Fahişe April, suçlu Philip, Yahudi Samuel ve diğer on kişilik. Milligan'ın önde gelen kişiliği Billy ile tek parça halinde olan ve çatışan toplam on üç kişilik. Dışarı çıkmalarına engel olarak tek tek hepsini ayrıştırdı. Uzlaşmaz ve aşırı olan karşıtlıkları işte böyle çözdü."

"Bu da bize iki ya da daha fazla kişilik arasında şiddetli karşıtlıkların olabileceğini gösteriyor."

"Evet elbette ama Jack ve Giulia arasında karşıtlık bu düzeyde, yani Giulia'yı Jack'i vurmak için bir tür kendi kendini ifşa etmeye itecek kadar büyük gibi gelmedi bana."

"İki yıl önce öyleydi Profesör ama zaman içinde kötüye gitmiş olabilir."

"Böyle bir şey olsaydı Giulia'yı ayrıştırırdı."

"Peki ya Jack onu ayrıştıracak güçte değilse? Sonuçta on yıl önce 'normal' bir hayat sürerken aynı şeyi Han...nibal için yapamadı."

Reti ikna olmuşa benzemiyordu. "Sevgili Claps, kesinliklerin olmadığı bir alandayız ve her şey mümkün... Ama her ne kadar böyle olsa ve iki kişilik arasında kanlı bir çatışma olduğunu kabul etsek de Giulia'nın bu tür kendi kendini yok edecek bir davranışta bulunduğunu düşünmek bana çok zor geliyor."

"Aynı şeyi normal insanlar arasında gördüğümüz de olmuyor mu?" dedi Claps. "Kendi kendini yok etme belli bir dereceye kadar in...san doğasının bir parçası değil mi?"

"Tam üstüne bastınız..." dedi yüzünde bir gülümseme beliren Profesör. "Sonucu ne olursa olsun Jack'i cezalandırmak, düşündüğünüz şey bu mu Doktor Claps?"

"Bu her şeyi açıklar. Sizin de belirttiğiniz gibi Jack'ten gizli olarak dışarı çıkmasını açıklar. İhaneti açıklar: Jack'in Giulia'dan bile daha fazla korktuğu şey ne? Tımarhaneye geri dönmek..."

Profesör Reti piponun içinde hâlâ yanan tütünü özenle bastırdı. Tütün çubuğunu küllüğe koyduktan sonra yavaşça konuşmaya başladı: "Tamamen varsayımsal bir düşünceden yola çıktığımızı unutmayalım ama, yani Giulia'nın hostese doğruyu söylemiş olduğu varsayımından bahsediyorum ve bu konuda ben hâlâ pek ikna olmuş değilim. Ama madem hipotezler etrafında dolaşıyoruz devam edelim: Bu kadar ciddi bir çatışmaya dair sizi ikna eden bir sebep var mı Doktor Claps?"

"Küçük olamaz mı?"

"Küçük..." Profesör birkaç saniye sessiz kalıp düşündü. "Olabilir. Jack bir şekilde ondan korkuyor, hem de onun varlığını reddedecek ve sanki hiç yokmuş gibi davranacak kadar. O kadar ki terapi seanslarında hipnoz altındayken bile ondan asla bahsetmedi. Küçük ve Hannibal konuşmayı hiç başaramadığım tek kişilikler. Giulia ise tam tersi, tuhaf dünyasında Küçük'e bakıp onu koruyor. İkili arasındaki çatışmanın kaynağı Küçük olabilir kuşkusuz."

"Küçük'ten bahsedelim Profesör..."

***

"Kendini nasıl hissediyorsun Jack?"

Riondino yatağa uzanmıştı, odaya tam bir karanlık hâkimdi. Açık gözleri yalnızca pencereden sızan çok hafif bir aydınlığı seçebiliyordu.

"İyiyim, sorun yok Kumaz."

"Saatlerdir yatakta hiçbir şey yapmadan yatıyoruz. Bana sorun olmadığını söyleme."

"Biraz sonra dışarı çıkacağız, sadece biraz daha vakte ihtiyacım var."

"Sana neler oluyor böyle Jack? Tüm bunlar bir resim yüzünden mi?"

"O lanet olasıca o.ospu yaptı..."

"Giulia mı?"

"Ona o resmi Giulia çizdirdi... İntikam almak istiyor."

"Resimde ne vardı Jack?"

"Küçük bir oda... büyük bir yatakta yatan iki kardeş... kapıda bir adam..."

"Bunda bu kadar sarsıcı olan ne var Jack?"

"Ondan gelecek şey... bana onun hafızasını, anılarını vermek istiyor... içime girmek istiyor..."

***

"Jack Küçük'ü kendinden uzak tutuyor, etkileşime girmediği tek kişilik o," dedi Claps.

"Onun hafızasından korkuyor." Profesör öksürüp boğazını temizledi. Artık sönmüş olan piposunu masaya bıraktı. "Biz 'normaller', hangimiz yaşadığımız en acı verici ve zor anlara dair anıları zihnimizin olabilecek en derin köşesine gömmeye ve unutmaya çalışmayız ki? Riondino için de durum çok farklı değil: Çocukluğunda çok büyük travmalar yaşamış... Üvey babasının cinsel tacizlerinden annesinin deliliğine ve korumak

istediği erkek kardeşinin ölümüne kadar... Bunun üstüne gitmekten aciz zihni karşı koyamayıp parçalanarak çeşitli kişiliklere bölünmüş ve kendini korumak için yaşadığı tüm dehşet ve acıyı tek bir kişiliğin hafızasına gömmüş: Küçük'ün."

"Küçük'ün çocuk kalması bir rastlantı değil," dedi Claps birkaç saniye düşündükten sonra. "Orada, o yaşta, Riondino'yu vuran ve dayanılmaz hale gelen tüm o üzücü olaylar ile duruyor; tüm olup bitene dair anılar Küçük'e yüklenip, hapsedilmiş ve onda terk edilmiş. Ri...Riondino'dan geriye kalan ise, bölünmüş olsa bile bu anıları paylaşmadan gelişip büyüyebilir."

"Ve bugün olduğu hale dönüşebilir..."

"Yani temelde Jack'e..."

"Evet, büyük ölçüde öyle: Kişiliklerden bazılarıyla tam olarak kaynaşmış ve aralarında Giulia ile Küçük'ün de yer aldığı birkaç kişiliği de korkunç anılarıyla birlikte kendinden uzak tutan bir Jack. Durum bu ama sadece Jack'in aradığı şey olduğu için değil, aynı zamanda varlığını umutsuzca görmezden gelmek istediği için... ortada onun Küçük'ten neden bu kadar korktuğunu açıklayan çok daha derin bir şey var." Profesör Reti sanki açıklayacağı şeye en uygun kelimeleri arıyormuş gibi durakladıktan sonra basitçe ekledi: "Anlamak için başka bir bakış açısıyla yola çıkmak zorundayız... Bakın, Hannibal'ın var olup tüm kötülüğünü sergileyebilmesine izin veren şey Küçük'e olan uzaklık."

Claps bir süre hafızasını zorladıktan sonra hatırladığı alıntıyı dile getirdi: "'*Acıyı tatmamış olan insan kötüdür çünkü acı hissederse kimsenin kötülüğünü isteyemez.*' Bundan mı bahsediyorsunuz?"

Profesör gülümsedi: "*Bube'nin Sevgilisi* adlı kitaptan, öyle değil mi?"

Claps onayladı.

"Çok masum bir yaklaşım, siz bunu benim kadar iyi biliyorsunuz Doktor Claps. Keşke hayat bu kadar basit, bu kadar düz olsa... tıpkı o romanda yazdığı gibi."

Profesör Reti arkasına rahatça yaslanırken deri koltuktan hafif bir hışırtı çıktı. "İşler bundan çok daha karışık. Çekilen acılara dair hafızanın yokluğu başkalarına acı çektirirken çok daha saf bir zevk verir bu doğru ama bu ancak Jack'te bir şekilde acı farkındalığının mevcut olması halinde mümkündür."

"Buna sebep olan belirli sebepleri bilmemesine rağmen mi demek istiyorsunuz..."

"Çocukluğunda yaşadığı üzücü olayları çok iyi biliyor," dedi araya giren Profesör. "Sadece mahkeme sürecinde bile bunları defalarca duydu. Ama..."

"Bilmek ayrı, onları hafızasında tutmak ayrı şeyler: Hatırlamak tekrar tekrar yaşamak demek..."

"Aynen öyle; ama söylemek istediğim şeye dönecek olursak... Jack hatırlamasa bile acının ne olduğunu, o acıyı biliyor, tüm bu acıyı bir tek Küçük taşıyor olsa bile. Giulia için kendisinin ne söylediğini hatırlıyor musunuz? Farklı meyveler veren ama aynı ağaca ait dallar. Jack o acının parçalanmış zihninin derin ve gizli kıvrımlarında sağır edici bir sessizlik ve öfke içinde gezindiğini hissediyor. Ve bunun yüzeye çıkmaması için de Hannibal'a ihtiyacı var... Bir psikanalist olsaydım bu acıyı kurbanlarına aynı dehşeti yaşatarak kovduğunu söylerdim; Hannibal sayesinde başkalarına yaşattığı tüm acıyı kendi

farkında olmadığı bilincinden ve karanlık intikam alma arzusundan hareket ederek zevke dönüştürüyor. Jack'in yapamayacağı ama artık vazgeçmek de istemediği vahşi ve saf bir zevkten bahsediyoruz."

Profesör'ün odasında uzun bir süre sadece ağır bir sessizlik oldu. Bunu kıran Claps oldu:

"Küçük, acı ha...fızasını taşıyor, Hannibal ise bundan türettiği kör öfkeyi..." dedi neredeyse kendi kendine.

"Eğer Küçük hafızasını Jack'e getirecek olursa, Hannibal sayesinde kurbanlarına işkence ederek tattığı o iğrenç zevk eskisi kadar acımasız bir saflık taşımayacak, hatta aksine tersine dönüşecek. Çünkü bir şekilde kendisinin de yaşamış olduğu dehşeti gün yüzüne çıkaracak... İşte Jack bunu isteyemez. Hepsi bu da değil: İşlevini yitiren Hannibal ortadan kalkacak ve Küçük onunla kaynaştığı anda bunu Giulia da yapabilir demektir. Bu da Jack'in grup olduğu diğer kişiliklerle oluşturduğu benliği büyük oranda çökertir... Başka bir deyişle birleşme tamamlanmış olur ve bu şekilde kendisi de yerini yeni bir kişiye bırakmak üzere yok olmak zorunda kalır. Bu yeni kişi ise nihayet birleşmiş olan Giacomo Riondino'dan başkası değildir."

"Yani Jack kendini yok etmek istemiyor."

"Hayır, o olduğu haliyle devam etmek istiyor... yani hâlâ Hannibal olmak istiyor. Bu yüzden Küçük'ten korkuyor ve eğer başarabilirse onu hep uzak tutuyor."

6

Maiezza, Doktor Manara'dan öğrendikleriyle ilgili Sensi'yi bilgilendirmeyi bitirmek üzereydi.

"Ve son olarak da etrafta ayak izleri var. Zemin çamurlu olduğundan çok fazla iz kalmış. Bunların çoğu itfaiyecilerin çizmelerinden ama Labanof başka izler de bulmuş. Karavana doğru yöneliyor gibi görünen bir çift ayakkabı izi var mesela: Bunlardan biri topuklu bir kadın ayakkabısının izleri ve kurbanın ayakkabılarından kalan izlerle örtüşüyor. Bunun yanında 39 numara olan ve net bir şekilde bir çift erkek ayakkabısından meydana gelmiş olan izler var. Bu ayakkabının izleri birkaç kez ters yöne de gidip gelmiş; yalnız işin ilginç tarafı bunların ikisi karavandan yola doğru gidiyor ama aralarında on beş metre kadar mesafe var."

Komiser Sensi gözlerini kıstı. "Yani katil dönüş yolunu iki kez kat etmiş demek oluyor..."

"Öyle görünüyor Doktor."

"Başka ayak izi var mı?" diye sordu Sensi.

"Sadece benimkiler ve bölge karakolundan bir meslektaşın izleri Doktor."

"O tarafların pek de işlek yerler olduğu söylenemez zaten." Sensi uzun bir süre düşündü. "Kurbanla birlikte oraya gitti ve oradan doğal olarak yalnız bir şekilde ayrıldı, ama sonra ikinci kez karavana dönüp yine ikince kez oradan ayrıldı."

"Kadını öldürmek için dönmüş."

"Hayır... Kadın neden karavanda kalmış olsun ki? Onu önce öldürdü. İzleri yok etmek üzere yangın çıkarmak için geri döndü." Sensi'nin zihni çok netti: Eğer olaylar böyle geliştiyse katilin yanında o yangını çıkarmak üzere gerekli teçhizat yok demekti. O zaman planlanmış bir cinayet değil miydi? Ama o zaman neden yanında bir bıçak götürmüştü? Bıçağı karavanda bulmuş olması inanılabilir bir durum muydu? "Kurbanın kimliğini belirlemede hangi aşamadayız?" diye sordu birden. "Ve bu kadının gerçekten bir hayat kadını olduğuna emin miyiz?"

"Şimdilik elimizde sadece takma adı var: Prisca; gerçek kimliğine ulaşmak için çalışıyoruz ama doğudan olduğu kesin: Orası fuhuşun Romenler ve Arnavutlar tarafından kontrol edildiği bir bölge."

Karnı deşilip sonra da yakılmıştı: Sensi bir müşterinin ani bir öfke nöbeti altında böyle bir şey yapmasını mümkün görmüyordu. Ortada harakiri gibi tek bir bıçak darbesiyle yarılmış bir karın vardı. "Belki de hırsızlık kaynaklı bir cezalandırma, belki de aldığı paranın bir kısmını kendine saklamak istedi," dedi ama bu sadece yüksek sesle düşünmekten ibaretti. "Önce onu öldürdü sonra da etrafı ateşe vermek için benzin almaya

gitti. Gruptaki diğer kadınlara bir ders mahiyetinde olacaktı: Dürüst olup işlerine devam etmeleri yönünde bir uyarı, aksi takdirde artık cezalarının ne olacağını hepsi bilecekti."

Maiezza hem fikir görünüyordu. "Bölge ve çevresinde kısa boylu bir adam arıyoruz, ayakkabı izlerini karşılaştıracağız."

Sensi midesinde hafif bir sıkışma hissetti. Ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın birkaç dakikadır zihninde rahatsız edici bir düşünce dolanıyordu... seri katillere has böyle acımasız bir öldürme şekli; Riondino gibi kısa boylu bir katil; ve onun ilk kurbanı Dorina Gjioka gibi bir f.hişe...

"Tamam Maiezza, konuyla sen ilgilen," dedi Sensi sertçe aklındaki düşünceyi hızla uzaklaştırırken. Sonra daha da sert bir hareketle müfettişi gönderdi.

***

Riondino'nun sürdüğü Punto önceki akşam olduğu gibi Terry Schiavi'nin oturduğu binanın karşı kaldırımına park etmişti.

"İyi sürdün Kurnaz, bunu yapmana daha sık izin vereceğim."

"Bu akşam benim sürmem daha iyi zaten, sen hâlâ kendine gelmiş değilsin."

"Şu an iyiyim."

"Bana şu hikâyeyi anlamak istemediğine emin misin Jack? Neden Küçük'ün hafızasını istemiyorsun?"

"Çünkü içinde fazlaca b.k var. Senin daha fazlasını bilmene gerek yok, zaten oldukça fazla söyledim."

"Anlaştık Jack... ama tek bir şey var: O çizimi bulmanı gerçekten de Giulia'nın sağladığına emin misin?"

"Lanet olsun, elbette ki ona o resmi o pislik çizdirdi! O ikisi hep birlikte ve o b.k çuvalı çocuk, o kadın ne söylerse onu yapıyor."

"Ve o resimde hafızasından bir şeyler vardı öyle mi..."

"Artık yeter Kurnaz!"

"Peki Giulia'nın tekrar böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun? Çünkü, senin tepkin göz önüne alınınca öyle bir şey olursa büyük bir sorunumuz var demektir..."

"Artık uzakta. Bir daha dışarı çıkmayı denemedi."

"Bunu biz dinlenirken yaptı ve yine yapabilir. Böyle bir şey olursa en azından onu hissedebilir misin Jack?"

"Tek hissettiğim nefreti. Ve şimdi o da benimkini hissediyor. Ama sana yeter artık dedim. Diğer o.ospu her an gelebilir ve onu kaçırmak istemiyorum."

"Geç oldu, çoktan işten dönmüş olmalı."

"Belki hâlâ görebiliriz."

"Her akşam buraya gelmenin ne anlamı var Jack? Onu gitmeden hemen önce kaçıracağımızı konuşmuştuk... Daha önümüzde haftalar var."

"Alışkanlıklarını, saatlerini öğrenmemiz gerek. Kısa süre sonra hareketlerini de izlemeye başlayacağız. İşi şansa bırakamayız. Harekete geçmeden önce çok detaylı bir plan yapmamız gerek."

"Sadece bu da değil öyle değil mi?"

"Şimdi de psikolog mu oldun?"

"Seni çok iyi tanıyorum Jack."

"İyi o zaman... Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, sadece onu görmek bile beni sertleştiriyor. Zevk öncesi hazırlık diyelim Kurnaz... bu uzun zamandır beklediğim bir intikam."

"Peki bu intikam gerçekten gerekli mi? Üstünden neredeyse on yıl geçti Jack..."

"Ve tam on yıldır onun o güzel vajinasının kokusunu duyuyorum. Ve bizi yakalatanın o olduğunu hiç unutmuyorum. Tam on yıldır onu kana bulayıp boğazına kadar deşmeyi bekliyorum."

***

Vagonun başındaki ekran trenin saatte 298 kilometre hızla yol aldığını gösteriyordu. Claps camdan dışarı baktı: Demiryoluna paralel giden otobandaki trenin hızıyla yarışamayan araçların ışıkları hızla geride kalıyordu.

Profesör Reti'yle yaptığı uzun görüşme birçok konuya netlik kazandırmıştı, zaten olanların başka bir açıklaması olamazdı.

Claps evden Giulia ve Jack'in arasında bir savaşın patlak verdiği yönünde tam bir netlikle çıkmıştı. Ve bu çatışmayla bir şekilde Küçük'ün ilgili olduğuna da emindi... Aslında çatışmanın sebepleri önemli değildi: Önemli olan bu savaştan nasıl bir avantaj elde edilebileceğiydi.

Giulia nereye gittiklerini söyleyerek zaten Jack'e bir darbe indirmişti ve bu da her şeyi yapmaya hazır olduğu anlamına geliyordu, Jack'i dünyada en nefret ettiği şey olduğunu bildiği esaret zincirlerine vurmak için kendisinin de tımarhaneye dönmesi gerekse bile.

Elbette ki böyle bir şey olduğu takdirde bir daha hiçbir genç kadını kırmızı elbisesini giymeden önce okşayamayacaktı ama

ve zaten onun için ulaşılması zor bir hayalden başka bir şey değildi...

O olaydan sonra başka şeyler de yapmış mıydı?

Peki ya Jack olup biteni fark etmiş miydi? Muhtemelen hayır ama böyle bir şeyin er ya da geç olacağını düşünmemiş olamazdı, o zaman onun dışarı çıkmasına engel olmuş olabilir miydi?

Giulia'nın hareket alanı geniş olamazdı, sadece Riondino'nun uyuduğu zamanlarda Jack kalkanlarını indirdiğinde harekete geçebilmişti ama bu aynı zamanda eline bunun gibi başka fırsatlar da geçtiği anlamına geliyordu. Jack bu "ihaneti" fark etmiş olsa bile Riondino'nun uyuyup dinlenmeye ihtiyacı vardı sonuçta.

Peki Giulia başka neler yapabilirdi? Ve Claps bunu nasıl görüp anlayabilirdi?

Hızlı tren Milano merkez garından önceki son istasyonu geçerken yavaşladı. Birkaç dakika sonra Riondino'nun kaçtığı şehre geri dönmüş olacaktı. Belki de farkında bile olmadan onun yalnızca birkaç metre uzağına gidiyordu.

Claps gözlerini kapatıp kendini vagonun sarsıntısına bıraktı. Kendine mantıklı hiçbir açıklama yapamadan hafızasında Greta'nın sesini aradı. Sesi zorlukla bulduktan bir an sonra sanki ona ihanet eder gibi Soraya'nın nasıl bir sesi olduğunu düşünmeden edemedi.

Şehrin kırsalı soğuk ve parlak ışıklarıyla pencerenin önünden akıp gitmeye başladı.

Claps birkaç dakika sonra istasyondan çıkmak üzere, ince ve sık bir şekilde yağmaya başlayan yağmuru fark bile etmeden

yürümeye başlamıştı. Keşke Giulia ile iletişim kurma imkânı olsaydı...

***

"Gördün mü Jack? Yalnız değil."

Terry Schiavi eve yanında bir erkekle dönmüştü. Arabadan birlikte inmişler ve bir şemsiyenin altına sığınırken adam kadını kolunun altına almıştı. Kadın çantasında anahtarları bulmaya çalışırken bir şeylerden bahsedip gülüyorlardı.

"Ne olmuş yani?"

"Yani, bu durum işleri biraz zorlaştıracak."

"Hiç de değil aslında: Onu dışarıda yalnızken alacağız; tek yapmamız gereken onu götürecek güvenli bir yer bulmak: Ona hiç acele etmeden yeteri kadar zaman ayırmak istiyorum... Ona aklımda olan şeyi yapmak için çok sağlam bir çift kelepçeye ihtiyacımız var."

"Fark ettin mi Jack, anahtarları o çıkardı; adam hamle bile yapmadı. Belki de birlikte yaşamıyorlardır."

"Sana söylediğim gibi hiç fark etmez."

"Oysa çok fark eder... onu götürecek güvenli bir yer bulmak çok zor hatta riskli olabilir, insanlarla iletişim kurup kendimizi göstermemiz bile gerekebilir. Hem bu şekilde onu dışarıda yakalayıp oraya götürmemiz gerek... ters giden bir şeyler olabilir. Tam da sonunda yeni kimliklerimiz çıkıp buradan gitmeye hazır olduğumuz anda. Eğer bunu kesinlikle yapmak istiyorsan Jack o zaman en iyisi burada, onun kendi evinde yapmak."

"Hiçbir şey ters gitmeyecek."

"Onunla bir kez gitti zaten... ve bu bize yedi yıllık bir tutsaklığa mal oldu. Bu kadarı sana yetmedi mi Jack?"

"O yalnızca aptal bir hataydı, bir daha tekrarlanmayacak."

"Baksana: Birinci kat köşe dairenin ışıkları yandı. Orada oturuyor olmalı. İlk kat: Kaçmak gerektiği takdirde bir saniyede dışarı çıkıp sokağa varmış oluruz."

"Kaçış yolunu da düşünüyorsun demek... sen lanet olasıca bir mükemmeliyetçisin Kurnaz."

"Doğrusunu istersen, dün akşamki olayından sonra tek düşündüğüm bunun çok tehlikeli başka bir saçmalık olduğu... ama eğer illa ki bunu yapmak zorundaysak tam bir uçağa binip yeni bir hayata doğru uçacağımız sırada fazla riske girmek istemiyorum. Onu burada, kendi evinde yakalamak en iyisi Jack. Biraz düşün, nasılsa vaktimiz var. Az risk, aynı sonuç."

"Bakacağız Kurnaz... öncelikle yarın sabah erken saatte tekrar gelelim. Bakalım gerçekten de geceyi birlikte mi geçirecekler, hangi saatlerde dışarı çıkıyor ve dışarı ayrı ayrı mı çıkacaklar... ve tabii işe gitmek için hangi yolu kullanıyor?"

7

Sensi bir türlü uyuyamıyordu. Yatakta dönüp duruyordu, sanki böyle yaparak beynini kemiren kurt yatağın diğer tarafında kalacakmış gibi.

Mantığı o f.hişeyi öldürenin Riondino olduğuna dair ortada elle tutulur hiçbir şey olmadığını söylemeye devam etse de zihninin akılcı olmayan kısmı ona o pisliğin ilk cinayetleriyle karavandaki taze cinayet arasındaki analojileri gösterme konusunda ısrar ediyordu.

Neden o kurdu kafasından böyle düşmanca bir yaklaşım içinde uzaklaştırmaya çalışıyordu ki? İyi polis her tür olasılığa açık olmak zorunda değil miydi?

Bunu Riondino'nun binlerce kilometre uzakta olduğu yaklaşımını benimsediği için mi yapıyordu? Yoksa daha ziyade iki yıl önceki o kanlı kâbusu tekrar yaşamaktan korktuğu için mi?

Sensi uyumanın imkânsız olduğunu anladı. Doğrulup yatakta oturduktan sonra komodinden cep telefonunu aldı. Claps'e haber vermeli miydi?

Claps...

O zaman o kurdu öyle huzursuzca kovma isteğinin sebebinin daha derinlerde olduğunu düşündü: Riondino'yu bulma saplantısında kaybolmuş gibi görünen arkadaşına benzememe arzusuydu bu. Onun gibi bir kurbana dönüşmeme, bir gün aynaya baktığında âdeta ruh gibi duran yüzünün ne kadar yıpranmış olduğunu görmeme arzusuydu.

Cep telefonunu sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir süre elinde tuttu. Hayır, hiçbir şey yapmayacaktı... Claps'e haber vermesi büyük bir hata olurdu.

Sadece bekleyecekti: Ya Riondino yeni suçlarla varlığını kanıtlayacak ya da hiçbir şey olmayacak ve çok uzaklarda olduğu kesinleşecekti.

Tıpkı birkaç gün önce ofisinde yaptığı gibi telefonu kendinden uzağa fırlattı ve nihayet onunla birlikte kafasını kemiren kurt da ondan uzaklaştı.

***

"Bir resim daha yapalım mı?"

"Hayır, bu gece olmaz Küçük."

"Neden böyle üzgünsün?"

"Üzgün değilim."

"Evet öylesin."

"Birini düşünüyordum..."

"Bizden birini mi?"

"Hayır tatlım... Dışarıdaki birini, bir daha hiç göremeyeceğim biri."

"Daha önce yaşadığımız o güzel yerde kaldığı için mi?"

"Evet..."

"İsmi neydi?"

"Soraya. İsmi Soraya'ydı."

"Neden o güzel yere geri dönmüyoruz o zaman?"

"Çünkü o artık yok... Hem sonra artık oraya geri dönemeyiz, Jack orada kötü şeyler yaptı."

"İşte... hep Jack! O kötü herif, Asi'yi de kovdu, bir daha benimle oyun oynamaya geri gelmedi."

"Jack'e bir ders verelim mi ne dersin? Böylece bu kadar kötü olmak nasıl bir şeymiş öğrenir."

"Bizim yaptığımızı öğrenirse sinirlenir... daha da kötüleşir."

"Bizim yaptığımızı öğrenmeyecek Küçük. O öğrenmeden uzaklara gidip izimizi kaybettireceğiz."

"İyi o zaman... ama bir gün seni de Asi gibi kovmaz değil mi?"

"Hayır tatlım, sakın korkma ben hep yanında olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama şimdi ne yapacağımızı dinle: Bir tekerleme söyleyeceğiz. Bunu Jack duyup uyanana kadar yüksek sesle tekrar etmeyi sürdüreceğiz. Sonra da o bizi bulmadan hemen kaçacağız."

"Güzel bir tekerleme mi? Ama bu bir ders değil ki..."

"Duymak istemeyeceği bir şey. Seni korkutan şu tekerlemeyi hatırlıyor musun? Hani ölü tavşanlarla ilgili olan."

"Hatırlamak istemiyorum, şu an bile beni çok korkutuyor."

"Haydi ama... *Altı tavşancık gezmeye çıkmış, biri taşa çarpıp ölmüş. Beş tavşancık denize gitmiş, biri boğulurken görülmüş...*"

"Lütfen... söyleme şunu..."

"Ben burada, yanındayım Küçük, korkmana gerek yok. *Dört tavşancık kıra gitmiş ve içlerinden biri kaybolmuş. Üç tavşancık bir öküz görmüş, biri ölmüş geriye ikisi kalmış.*"

"Duymak istemiyorum..."

"*İki tavşancık bir ağıla gitmiş, bir avcı üstlerine ateş etmiş. Tek başına kalan iyi kalpli son tavşancık acısından ölmüş.*"

"Yeter, yeter!"

"Seni neden bu kadar çok korkutuyor tatlım? Devamında bir perinin gelip her şeyi düzelttiğini söylüyor."

"Çünkü bunu hep o kötü adam söylüyordu..."

"Şu annenle evlenen adam mı?"

"Evet... gizlice odamıza geldiğinde söylüyordu."

"Senin ve abinin odasına mı?"

"Çok kötü ama çok kötü bir sesle söylüyordu ve sonra..."

"Titreme, burada yanındayım. Ve sonra?"

"Sonra... sonra da bana tüm o şeyleri yapıyordu..."

***

Maiezza kendini esnemekten alamadı; yerel karakolun duvarındaki saat sabah üçü gösteriyordu, eski radyatörler havaya kim bilir kaçıncı kez yapılan boya kokusunu yayarak kaynıyordu.

"Sizi yatağınızdan kaldırdığım için üzgünüm müfettiş."

"Ne zaman yakaladınız?" diye kısa kesti Maiezza.

"Bir saat önce Bovisa rıhtımı yakınlarında. Luca Baj: Küçük yaşlarda başlamış sayısız uyuşturucu satıcılığı ve gözaltı geçmişi var. Yanında bir zenci vardı ama kaçmayı başardı. Üstünden yüklü miktarda uyuşturucu hap çıktı, onu buraya getirirken bize karavanı içindeki f.hişeyle ateşe veren kişiye dair bilgi sahibi olduğunu ve gitmesine izin verirsek bize her şeyi anlatacağını söyledi. Şuradaki ofiste kilitli efendim," polis memuru bir kapıyı işaret ederek konuşmayı sonlandırdı.

Ofis içinde bir masa ve karşısında iki cılız sandalye olan kör bir alandı; sandalyelerden birinde kamburu çıkmış bir halde paltosuna gömülmüş otuzlarını geçmiş bir adam oturuyordu. Çok zayıf ve solgundu, çıkık elmacık kemiklerinden aşağı iniyormuş gibi görünen derin göz altı torbaları vardı. Boynunda soluk bir dövme göze çarpıyordu.

"Dün gece olanlarla ilgili bana ne söyleyebilirsin?" dedi hemen konuya giren Maiezza.

"Sonrasında gitmeme izin verecek misiniz?" Adamın sesi sert ve gergindi.

"Bir filmde olduğunu mu düşünüyorsun? Saçma sapan şeyler anlatacağına eminim..."

"G.tümün saçma sapan şeyleri! Her şeyi gördüm: Karavanı ateşe veren o pisliği gördüm."

Maiezza tepkisiz kalmak için kendini zorladı. "İyi o zaman anlat haydi."

"Anlaştık mı o zaman? Ben konuşacağım, sonra da hakkımda soruşturma açılmadan buradan gideceğim."

"Şöyle diyelim: Konuşmazsan yataklık ve polise mukavemet suçlarından içeri girersin. Ve eğer savcının canını sıkacak olursan bunlara cinayete yardım da eklenebilir: O karavanda bir kadın öldü sonuçta. Tabii tüm bunlara ek olarak uyuşturucu bulundurma ve satma suçu da var."

"S.ktir git!" Baj birkaç saniye sessiz kaldı. Kafasını öfkeyle iki yana sallarken gözlerini Maiezza'dan kaçırmak için yere dikti.

"Haydi ama, bırak bu tiyatroyu sonunda konuşacağını biliyorsun... işine gelir. Ayrıca elinde iyi mal varsa üstündekilere el sürmeyeceğiz."

"İyi, tamam," diye pes etti adam birkaç saniye sonunda. Başını yerden kaldırıp anlatmaya başladı: "Dün çok kesat bir gündü... çok öfkeliydim: Başıma bir sürü iş açmıştım ve eve geri dönemiyordum, sonunda arabada biraz uyuşturucu aldım, tam olarak o lanet karavanın olduğu çimenliğin önündeki karanlık bir noktada. Kendime geldiğimde yarı uzanır bir haldeydim, ön koltukların arasına sıkışmıştım ve kolum uyuşmuştu. Kafamı toplayıp oturmam biraz zaman aldı. Karanlıktı, etrafta kimsecikler yoktu... yani en azından bana öyle geldi. Sonra benimkinin birkaç metre önündeki bir arabanın etrafında beceriksizce dolanan bir adam gördüm. Kısa bir süre sonra çimenlik alandan geçip karavana doğru uzaklaştı. Adamı izlemedim. Çişim vardı ama bacaklarım hâlâ tutmadığından

bir süre daha çişimi tutup arabada bekledim. Sonunda inmeye karar verdiğimde tam kapıyı açacakken çimenlikte bir ışık gördüm, hemen sonrasında önce tuhaf bir gürültü... sonra da karavandan yükselen alevler. Ve bir de arabasına doğru koşan o adam. Büyük bir hızla arabasına atladı ama sonra sakinlik içinde yavaşça oradan ayrıldı."

"Yüzünü gördün mü? Tarif edebilir misin ya da görsen tanır mısın?"

"Hayır." Adam başını iki yana salladı. "Karanlıktı. Sımsıkı giyinmişti ve başında beresi vardı."

"Ya araba?"

"Punto'ya benziyordu ama tekrarlıyorum karanlıktı."

Maiezza derin bir nefes aldı, bu hikâyede ona yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. Hepsi bildiği şeylerdi. Uykusundan olmuştu o kadar. "Bu kadar mı?" diye sordu sıkkın bir tavırla.

"Hayır, güzel kısmına daha gelmedim..." dedi çarpık bir gülümseme takınan Baj. "Araç yola çıkarken farları yaktı ve işte o zaman gördüm... ama anlaşma olmazsa sanırım hem arabanın plakasını hem de modelini hemencecik unuturum. Evet nasıl yapalım? Şu anlaşma konusunda hemfikir miyiz?"

Adamın yüzünü dümdüz edip o s.kik gülümsemeyi silme arzusunu dişlerini sıkarak bastıran Maiezza âdeta tıslayarak karşılık verdi: "Hemfikiriz."

***

Tek başına kalan iyi kalpli son tavşancık acısından ölmüş.

Riondino'nun dudakları hafifçe hareket ederken bedeninin geri kalanı yatakta neredeyse hiç hareketsiz bir şekilde sırtüstü

yatıyordu. Sadece göğsü nefes alıp verişiyle orantılı ritmik bir hareket içindeydi.

Altı tavşancık gezmeye çıkmış, biri taşa çarpıp ölmüş.

Ses odanın karanlığında kendini hissettirmeye, kelimeler yavaş yavaş vücut bulmaya başladı.

Beş tavşancık denize gitmiş, biri boğulurken görülmüş.

Kısık bir çocuk sesiydi; tıpkı bir şiiri sürekli baştan alarak okuyan bir çocuk gibi.

Dört tavşancık kıra gitmiş ve içlerinden biri kaybolmuş.

Riondino başını yavaşça çevirdi. Nefesi sıklaşmaya başlamıştı.

Üç tavşancık bir öküz görmüş, biri ölmüş geriye ikisi kalmış.

Ses yükseliyor, karanlık duvarlarda yankı yapıyor gibiydi.

İki tavşancık bir ağıla gitmiş, bir avcı üstlerine ateş etmiş.

Riondino sanki bir acı onu uykusunda rahatsız ediyormuş gibi yatakta kıvranmaya başladı.

Tek başına kalan iyi kalpli son tavşancık acısından ölmüş.

Sonunda birden ter içinde yerinden fırlayan Jack fal taşı gibi açılan gözleri ve deli gibi çarpan kalbiyle yatakta oturdu.

***

Claps telefonun titreşimini hemen hissetti, sözde rahat görünen bölük pörçük uykusunda bu hiç zor olmamıştı.

Gözlerini açmadan ve saatin kaç olduğunu düşünmeden telefona uzandı.

"Sizde saat sabahın dördü öyle değil mi?" Munro'nun hemen tanınan sesi sanki ona ulaşmak için bir okyanusu aşmak

zorunda değilmiş gibi net geliyordu. "Bu sefer seni yataktan zıplatma sırası bende. Küçük bir intikam diyelim."

"Uyumuyordum."

"İyi tamam, bana bu tatmini vermek isteyip istemediğinin bir önemi yok zaten."

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var Munro?" Claps'in gözleri artık açılmıştı.

"Her zaman, hiç vakit kaybetmeden konuya girmek istiyorsun... Tamam, e-postana bak, sana az önce son yetmiş iki saat içinde Milano'dan açılmış yeni Facebook profillerini gönderdim, dört yüzden fazla. Bunları nasıl bulduğumu sakın sorma."

"Dört yüz mü? Daha az olacağını umuyordum," dedi Claps sesinde belirgin bir hayal kırıklığıyla. O sırada bir yandan da hemen bilgisayarına ulaşmak için yataktan kalkmıştı bile.

"Yaklaşık yarım milyon bilgisayarın ve bunun iki katı kadar cep telefonunun olduğu öyle bir şehirde mi? Bana sorarsan yeni profillerin az olduğunu bile söyleyebilirim. Neyse, benden diğer istediğin şeylerin hepsini elde edemedim henüz: Profillerin IP adresleri ve kayıt olan üyelerin gerçek kimlikleri kaldı."

Claps sıkkınlığını belli etmemeye çalıştı. Uzun listeyi kısaltmak için bu bilgiler kaçınılmazdı. "Bulabilecek misin?"

"Pek kolay değil ama sen en azından sana gönderdiğim listeye bakıp bir eleme yapabilirsen faydası olur."

"Sadece profillere bakarak bir elekten geçirmek imkânsız: Bunun Riond..."

"Riondino olduğunu varsayarsak," dedi sözünü kesin Munro.

"İyi tamam, Riondino olduğunu varsayarsak, bu profillerden herhangi birinin ardına gizlenebilir, bir kadın profilinin bile... ve her halükârda profili son derece 'zararsız' görünecektir. IP adresleri olmazsa olmaz Munro: Takma ismin ardında kim olduğunu bilmek zorundayım ve tabii ona yaklaşabilmek için internete nereden bağlandığını da."

"Anlıyorum ama söylediğim gibi kolay değil." Munro konuşmayı sonlandırmadan önce mikrofona soludu. "Yine de elimden geleni yapacağım... Bir şeylere ulaşınca haber veririm."

Claps e-postasını açarken kafasından hızlı bir hesap yaptı. Saçma olsa bile profiller üstünden yapılacak analizle bir yere varılacağı düşünüldüğünde ve bunların aktivite, arkadaş, fotoğraf gibi içeriklerini incelemek için her birine en az onar dakika ayrılması gerektiği varsayıldığında hiç aralıksız altmış saat çalışması gerekliydi. Bunu yalnız başına yapabilmesine imkân yoktu.

Dört yüz kullanıcı adından oluşan liste Claps'in önünde açıldı. Çok fazlaydı, hem de çok: Dört kolondan oluşan liste tam üç Word dokümanı sayfasını dolduruyordu.

Ve Riondino bunlardan birinin ardında gizleniyor olmalıydı.

Claps ellerini yüzünde gezdirdi, içinde büyük bir kahve isteği yükselmeye başlamıştı.

Bu listeden faydalanmanın başka bir yolu olmalıydı...

***

Ayakta duran polis memuru müdürünün önünde gözlerini yerden kaldırmadan korkuyla konuştu: "Bir yabancıydı, İsviçreli... hemen sakinleşmişti ve düzgün birine benziyordu."

"Ne kadar?" diye sordu Zambrano sert bir tonla.

"Ne kastediyorsunuz sayın müdürüm?"

"Ne mi kastediyorum şerefsiz?! Sen beni aptal mı sandın?" Zambrano öfke içindeki yüzüyle polisin suratına tehditkâr bir tavırla yaklaştı. "Gitmesine izin vermek için ne kadar para aldın?!" diye haykırdı.

Zambrano İtalya'ya dönüş uçağına binmeden önce Claps'e söz verdiği gibi Riondino'nun Guayaquil'de iki yıl boyunca şüphe çekmez İsviçre vatandaşı Marco Zust olarak sürdüğü hayatını araştırıyordu. Sadece orada kaldığı süre boyunca işlediği cinayetleri daha iyi kurgulayabilmek adına değil bunu daha ziyade onu şu an yakalamak için faydalı olabilecek herhangi bir iz, bir ipucu bulma ümidiyle yapıyordu: Projeleri, ilişki kurduğu kişiler ya da belki de bir dikkatsizlik anında birine ağzından kaçırdığı herhangi bir bilgi. Başta hiç kolay olmadı, sanki Riondino tüm o ayları bir hayalet olarak geçirmiş gibiydi. Ama potansiyel tanıkları büyük bir sabırla ve bazı durumlarda sertçe sorguladıktan sonra Riondino'nun yaşantısının birçok yönü ortaya çıktı. Ancak o ana kadar Zambrano'ya hiçbir şey şaşırtıcı olsa bile faydalı bir bilgi gibi gelmedi. Toplamayı başardığı bilgiler çelişkili bir adamın hayatını ortaya koyuyordu: Gün içinde ketum ve zeki bir borsa spekülatörü olan tiyatro tutkunu ve gece hayatını seven bir adam. Spor arabalar ve güzel kadınlar, hiçbiri bir geceden fazla tutulmayan pahalı eskortlar ama aynı zamanda çılgınca içmek ya da yasadışı kumar oyunlarında ceplerini sonuna kadar boşaltmak için gittiği düşük seviyeli mekânlarda avladığı f.hişeler de vardı. Bir akşam bu yerlerden birinde bir kavgaya sebep olmuş ve bir mucize eseri tamamen tesadüfen oradan geçmekte olan bir polis devriyesinin olaya

müdahalesi ile bıçaklanmaktan sonra anda kurtulmuştu. Ancak bu olayla ilgili ortada tek bir polis raporu bile yoktu. Ama Zambrano'nun olaya müdahale eden devriyeyi tespit etmesi ve mesai sonrası soyunma odasında bu iki polisten birini kıstırması hiç de zor olmamıştı.

"Ne kadar?" diye hırladı tekrar.

Akşamın boğuk havasına bir de duşların yarattığı nemli hava ekleniyordu, nefes almak neredeyse imkânsız gibiydi.

"Cüzdanında üç yüz dolar vardı," dedi gözlerini yere indiren polis. "Gitmesine izin vermemiz için bana ve mesai arkadaşıma teklif etti..."

"B.k çuvalları!" diye tısladı Zambrano devam etmeden önce. "Sizinle konuşmanıza karşılık anlaşma yapmış olmasaydım ikinizin hakkında da soruşturma açardım."

"Hemen sakinleşti, düzgün bir tipe benziyordu..." dedi kendini haklı göstermeye çalışan polis.

"Söylesene seni aşağılık, o kadar şişkin bir cüzdanı olmasaydı da sana düzgün biri gibi görünecek miydi?!" Zambrano sakinleşmek için iki derin nefes aldı. Bir mendille alnındaki terleri kuruladı. "Kavga neden çıkmış?" diye sordu birkaç saniye sonra daha sakin bir sesle. "Kavga ettiği diğer kişi kimmiş?"

"Adı sürekli olaylara karışan mahallenin bilinen eski yüzlerinden biri: Mateu *el hirviente** Rincon; kodeste dışarıdakinden daha fazla zaman geçirmiş bile olabilir."

"Kavga neden çıkmış?" diye yineledi Zambrano.

* İspanyolca, *Kaynar / kaynayan*

"İsviçreli bize bunun kendi suçu olduğunu söyledi, mekânda çalan müzikle ilgili aptalca bir yorum yüzünden çıkmış."

"Peki ya *el hirviente*?"

"Şaşkın görünüyordu, her zamanki gibi kibirli değildi. Bir kenarda durmuş hiç konuşmadan dudağından süzülen kanı temizliyordu. Nitekim kendisi de bu durumu doğruladı."

"Suç geçmişini dikkate almadan onun da gitmesine izin verdiniz..."

"Sadece onu tutup İsviçrelinin gitmesine izin veremezdik, hem sonra kimsenin zarar görmediği bir kavga olmuştu o kadar."

"¡*Pendejos*!*" diye hırladı Zambrano arkasını dönüp gitmeden önce.

---

* İspanyolca, *G.tler*

8

"Kızın erkek arkadaşının arabasının arkasına yaklaş Kurnaz."

"Araba hâlâ buradaysa geceyi birlikte geçirdiler demektir. Belki gerçekten de birlikte yaşıyorlardır."

"Motoru kapat, bekleyelim. Saat neredeyse sekiz oldu: Birlikte çıkıp çıkmayacaklarını şimdi göreceğiz."

"Jack..."

"Ne var Kurnaz?"

"Dinlenmeye ihtiyacımız var. Günlerdir birkaç saatten fazla uyumuyoruz; dün gece bir iki saat uyuduk o kadar."

"Bunun için Giulia'ya teşekkür etmen gerek."

"Ne yaptı? Yeni bir resim mi?"

"Boş ver... bırak da..." Riondino'nun gözleri birdenbire boşluğa bakar gibi oldu.

Altı tavşancık gezmeye çıkmış, biri taşa çarpıp ölmüş.

"Jack?"

Beş tavşancık denize gitmiş, biri boğulurken görülmüş.

"Jack?! Jack, neyin var böyle, s.keyim?!"

Riondino silkindi. Gözlerinde çok hafif bir titreme ve kayma oldu. Sonra derin bir nefes aldı.

"Hiç Kurnaz... sakin ol, her şey yolunda..."

"Hiç de yolunda değil oysa, kaybolmuş gibiydin, tek hissettiğim boşluktu. Giulia'nın dışarı çıktığını düşündüm."

"Hayır o o.ospu iyice saklanmış halde, dışarı çıkmasına izin vermeyeceğimi biliyor, bunu yapmak için de gece olmasını bekliyor. Sadece yorgunluktan... haklısın: Uzun süredir uykusuzuz."

"Zihnimizin berraklığını kaybettiğini hissediyorum ve buna izin veremeyiz; araba kullanırken konsantre olabilmek için kendimi zorladım, Giulia olsun olmasın kesinlikle uyumamız gerekiyor."

"Bir çaresini bulacağız Kurnaz... şuna bak! Adam çıkıyor, hem de yalnız başına."

Önceki gece binaya Terry Schiavi ile birlikte giren adam paltosuna sımsıkı sarılmış halde dışarı çıkıp arabasına yöneldi. Uzaktan kumandayla kapıları açıp Riondino'nun Punto'sunun önündeki araca bindi. Birkaç saniye sonra arabası sabah trafiğine dalmıştı bile.

"Öfkeli bir hali vardı."

"Sıcacık evinde küçük o.ospu arkadaşımızı düdüklemek yerine bu soğukta çıkıp işe gitmek zorunda olsan sen de öyle olurdun Kurnaz."

"Bakalım o ne zaman çıkacak?"

***

Gerçek Claudio Aldrighi kafasındaki az miktardaki saç yüzünden hepsini kazımak zorunda kalmış, korkuyla endişe karışımı bir ifade taşıyan orta yaşlı bir adamdı. "Ben araba mı kiralamışım?!" dedi şaşkınlık içinde.

"Beyaz bir Punto." Maiezza istifini bozmadı, kanıtları gizlemeye çalışanlara alışkındı. "Araba kiralama kayıtlarına göre iki gün önce."

"Beni polis merkezine bu yüzden mi sürüklediniz?" Aldrighi hiçbir açıklama yapılmadan evinden alındığından beri ilk defa rahatlamış görünüyordu. "Ortada kesinlikle bir hata olmalı, hayatımda hiç araba kiralamadım ben."

"Arabayı teslim alırken ibraz ettiğiniz ehliyetinizin fotokopisi elimizde Bay Aldrighi. O arabayla iki gece önce nereye gittiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Bunu size nasıl söyleyebilirim ki?! O s.kik Punto ve sebep olduğu felaketlerle ilgili hiçbir şey bilmiyorum, o arabayı kullanan ben değildim çünkü! Gösterilen ehliyet hangisiymiş ayrıca? Elinizdeki fotokopiyi gösterin," diye yanıtladı adam gittikçe artan bir öfkeyle.

Maiezza böyle kararlı bir tepki karşısında kendini eskisi kadar emin hissetmemeye başlıyordu. Araç ofisinden gelen faksı Aldrighi'ye uzattı.

Adam hızlıca göz attıktan sonra kâğıdı aksi bir tavırla masanın üstüne fırlattı. "Ad ve adres benim de şu lanet fotoğrafı görmediniz mi?! Sizce bana benziyor mu?!"dedi parmağını ehliyetteki fotoğrafa yapıştırıp. "Ayrıca iki gece önce ben iş sebebiyle Roma'daydım, bunu onaylayacak en az bir düzine tanığım var," diyerek konuşmayı bitirdi.

***

Claps yeni açtığı "*Profiler Claps**" adlı profil hesabından her biri için aynı mesajı yazdığı dört yüzden fazla arkadaşlık talebinde bulundu.

Şehrine hoş geldin Jack. Kısa süre sonra yüz yüze görüşeceğiz nasıl olsa ama bunu beklerken beni Giulia ile konuşturabilir misin? Bana hâlâ söyleyecek şeyleri var...

Göndermeden önce tereddüt etti ve kendine bu yaptığının doğru olup olmadığını bir kez daha sordu. Uykusuz geçen gece boyunca ona bu şüpheler eşlik etmişti: Riondino'yu onu adım adım izlediğinden haberdar etmek iyi bir hamle miydi; Jack'in Milano'da olduklarını açığa çıkaranın Giulia olduğundan haberdar olmasını sağlamak; ikisi arasındaki yangını körüklemek...

Bunu yapmamak için çok geçerli sebepler vardı: İlk olarak böyle bir durumda Riondino gizlenme konusunda çok daha ihtiyatlı davranacaktı, belki yeniden başka bir ülkeye geçip ortadan kaybolma planlarına başlayacaktı.

Sonra bunun bir de Giulia ile olan savaşı üstünde etkileri vardı: Bunlar ne olabilirdi? Henüz bunu yapmamış olsa da Jack, Giulia'nın bu net haber sızdırması karşısında onu "istenmeyen"

* İngilizce, *Profil Uzmanı Claps*

olarak nitelendirip bilinçli olmadığı zamanlarda bile dışarı çıkmasını engelleyebilir miydi? Tıpkı Billy Milligan'ın on üç kişiliği üzerinde yapmayı başardığı gibi... Eğer böyle bir şey yapacak olursa bir daha Giulia'nın Riondino'nun yerini bulmaya yarar sağlayacak herhangi bir şey yapması ümit edilemezdi.

Çok mantıklı sebepler... Peki ya bunu yapmazsa, bu taşı göle fırlatmamasının etkileri neler olabilirdi?

Bunun çok bariz bir cevabı vardı: Hiçbir şey. Her şey aynen olduğu gibi kalırdı. Bu da izlenecek hiçbir pist, polisin yardımı ve araçları ile organize edilen hiçbir arama olmaması demekti.

Bir göl, aynen öyle... hareketsiz kurşuni suları olan ve dibi görülmeyen bir gölet... Riondino...

Bir göl...

Claps birden öyle ani bir baş dönmesine yakalandı ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Soraya'nın gülümsemesini gördü, bu gülümseme sanki içine işliyordu, sanki ona dair her şeyi nihayet biliyordu...

Greta'nın henüz boğulmuş yüzünü gördü, birbirinden uzak kurban gözlerini gördü...

Daha şiddetli bir baş dönmesi onu uzaklara götürdü, bilgisayarından, o evden uzaklara eski bir hayale, tekrarlayan bir kâbusa götürdü.

Ayaklarının altındaki ıslak çimleri hissetti... etrafını sarmaya başlayan suyu hissetti...

Bu Claps'in çok iyi tanıdığı ama uzun süredir yaşamadığı bir halüsinasyon, berrak bir delilik nöbeti, gözleri açıkken gördüğü bir kâbustu.

Oysa bunu bir daha asla yaşamayacağını düşünüyordu.

Eskiden, ona sanki önceki hayatı gibi gelen bir zamanda, ne zaman bir soruşturmaya katılsa gelip onu kurbana bağlayan acı verici bir empatiydi bu. Her seferinde içinde durdurulmak üzere bilinmedik bir canavar olan soruşturmalar... Ve o bu canavarı yakalamak zorundaydı; onun neyle beslendiğini, nasıl giyindiğini, nasıl nefes alıp verdiğini... nasıl bir maske taktığını ve bu maskenin nasıl sökülüp atılacağını anlamak zorundaydı.

Hep böyle olur ve önce kendini kötü hissetmesiyle başlardı: Baş dönmesi, biraz mide bulantısı ve sonra etrafındaki her şey kaybolmuş gibi olurdu ve baş dönmesi onu bir tür karanlık bir boyuta sürüklerdi.

Tıpkı o günlerdeki gibi şimdi de kendini karanlık bir ormanda gece vakti yürürken buldu, kokuları ve o vahşi nefes alıp verişi duyuyordu...

Bundan kimseye bahsetmemişti. Ormanda derin bir gölet vardı ve yavaşça içine batıyordu. Ve bu batış esnasında kendini sanki kurbana kenetlenmiş gibi hissediyordu, sanki onun acısını ve ölümle tanışırken duyduğu aynı asi şaşkınlığı hissediyordu. Kendini bu yük ile parlak bir karanlık içindeki derinliğin dibine doğru bırakıyordu. Ve yüzeyden gittikçe uzaklaşırken farklı bir adama dönüştüğünü hissediyordu... kararlı, adalete susamış ve yanında taşıdığı kurbanın intikamını alma arzusuyla dolu bir adam. İşte ancak o zaman büyük bir öfkeyle vücudunu iterek dibe doğru yüzmeye başlıyordu. Canavarın inini ortaya çıkarıp onu bulacağı yer o pis ve balçıkla kaplı dipti. Bunu yapmadan su yüzüne çıkmayacaktı: onu akciğerleri göğsünden çıkma pahasına bulacaktı, karşısına çıkan herkesi sürükleme pahasına bulacaktı.

Ama Claps bu sefer dibe dalmadı, o durgun suyun üstünde öylece hareketsiz kaldı; sanki gizemli bir güç onu olduğu yere çivilemiş gibi tek bir adım bile atamıyordu. Su birikintisinin üstünde yüzen bir beden vardı. Suyla bir sallanıyordu, batmaya yakındı. Ay bir an için onun solmaya yüz tutmuş gülümsemesinin sergilediği bembeyaz dişlerini aydınlattı. Suya ilk batan Soraya'nın bacakları oldu. Sonra bedeninin her bir santimetresi yavaşça suyun altına kaydı.

Bir şey yapmak zorundaydı, hareketsiz kalamazdı.

Bu parlak hezeyandan daha tamamen ayılamadan önce Claps elinin bilgisayarın gönder tuşuna bastığını hissetti.

Bir saniyeden az bir süre içinde yazdığı mesajın eşlik ettiği arkadaşlık istekleri gönderilmişti.

Haplarını almak üzere bilgisayarın başından kalkması için birkaç dakika beklemesi gerekti.

***

Terry Schiavi erkek arkadaşından yirmi dakika sonra çıktı. Üstünde iki gece önce giydiği kırmızı palto ve çizmeler vardı; hızla en yakındaki metro durağına yürüdü.

"Yirmi dakika Jack. Erkek arkadaşı dışarı çıktıktan sonra onun yanına gitmek için yeterli bir süre."

"Yine şu ona kendi evinde saldırma fikri mi... Biliyor musun bu fikir artık benim de hoşuma gitmeye başladı. Ama önce bize kapıyı açmasını sağlamamız gerek."

"Haydi ama Jack, o kadar da zor olmamalı; banal bir sebep bile yeterli olur. İstersen bununla ben ilgilenirim."

"Tamam Kurnaz, görev senin, ama..."

Üç tavşancık bir öküz görmüş, biri ölmüş geriye ikisi kalmış.

"Jack...?"

"En yakın zamanda yapalım Kurnaz. En yakın zamanda yapalım."

İki tavşancık bir ağıla gitmiş, bir avcı üstlerine ateş etmiş.

"Lanet olsun Jack, Honduras'tan gelecek belgeleri beklemek zorundayız. Öncesinde yapmak polise 'Buradayız, geri döndük, hadi gelin de bizi yakalayın!' demek gibi bir şey."

"Onu istiyorum... Kafam uzun süre bekleyemeyecek kadar hıkla dolu. Ve acı veriyor, s.keyim."

"Giulia mı? Bunları kafana o mu sokuyor? Eğer sorun buysa kızı vaktinden önce kaçırarak çözemeyiz."

"Bu benim sorunum Kurnaz."

"Senin sorunun mu? Burada işin içine hepimiz giriyoruz ama!"

"Kapa çeneni! O aşağılık Giulia'yı gömemesem bile seni kolaylıkla gömebilirim! Asi ile aynı kaderi mi paylaşmak istiyorsun?"

"Jack..."

"Haydi söyle bana! Onunla aynı sonu mu paylaşmak istiyorsun?"

"Hayır..."

"İyi, o zaman sus. Şimdi eve dönelim, onunla ilgili biraz daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"Zaten iki yıldır Facebook profilini takip ediyorsun, daha başka ne bulmayı umuyorsun?"

"Profilinin sadece bir kısmı herkese açık, ona arkadaşlık isteği göndereceğiz."

"Hemen kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Daha az önce kapıyı bize açmasının bir yolunu kolaylıkla bulacağını söylemiştin hatırladın mı? O zaman arkadaşlık isteğimizi kabul etmesini sağlamanın bir yolunu bulman da zor olmasa gerek."

***

Maiezza, Sensi'nin ofisinde masanın önünde ayakta duruyordu.

"Fakat ehliyet numarası doğru Doktor. Fotoğraf dışındaki her şey aslıyla aynı."

Sensi parmaklarını sinirli bir şekilde masaya vurdu: "Bu Aldrighi hiç cüzdanını falan çaldırmamış mı? Kimlikleri falan çalınmamış mı?"

"Böyle bir ihbar yok, bana gösterdiği ehliyet orijinal ve hiç yenisi çıkartılmamış."

"Bunun bir tek açıklaması var o zaman..." Sensi sinirli bir tavırla ekledi: "O b.ktan internet sitelerini kapatmaya ne zaman karar verecekler?!"

"Yapıldı Doktor ama kayıp bir savaştan başka bir şey değil: Kimin yönettiği bulunamadan hemen başka bir adreste yeniden faaliyet göstermeye başlıyorlar: Maalesef Deep-Web böyle. Bu sayede günümüzde sahte belgeler elde etmek ne zor ne de pahalı."

"Bana şu fotoğrafı göster Maiezza."

Komiser Sensi fotoğrafı uzun süre inceledi: Bir fotokopiydi, üstelik oto kiralama ofisinden polis merkezine faks ile gönde-

rilmişti, yüz hatları net değildi. Ama fotoğrafa baktıkça yüzünde karanlık bir ifade oluştu.

"Netleştirilebilir mi?"

"Elbette, en azında bir ölçüye kadar. İlgili birimlerimizi çoktan haberdar ettim, fotoğrafı kendilerine göndermemi bekliyorlar Doktor."

"Güzel... ama önce söyle bana," Sensi fotoğrafı Maiezza'ya doğru çevirdi. "Sen de bu fotoğrafı dikkatle incelemişsindir: Sana kimseyi hatırlatıyor mu?" diye sordu vahim bir tonla.

"Hayır Doktor," diye yanıtladı Maiezza ama sesindeki gizlemeye çalıştığı şüphe kendini açık etmişti.

Sensi bir süre sessizliğe gömülü kaldı: Gece yastığından kovaladığı o kurt basit bir şüpheden, uzaklaştırılmak istenen rahatsız edici bir korkudan daha fazlasına dönüşüyordu. "Her hâlükârda elimizde bir isim ve bir plaka var, kısa süre sonra da net bir fotoğraf gelecek," dedi birkaç saniye sonra silkelenip. "Ve en önemlisi o p.çin elimizde ne olduğuna dair en ufak bir şüphesi yok. Hadi işe koyulalım," dedi konuşmayı sonlandırırken.

Kapıya doğru yönelen Maiezza ise tereddüt ederek sordu: "Doktor...?"

"Söyle."

"Claps'e haber vermemi ister misiniz?"

Komiser Sensi gözlüklerini yavaşça çıkarıp masaya bıraktı. "Daha az önce fotoğrafı kimseye benzetmediğini söylemedin mi sen?" diye sordu gaddar bir tonla.

Maiezza direkt soruyu duymazdan geldi. "Riondino'nun elimizdeki fotoğraflarıyla bir karşılaştırma analizi isteyebiliriz.

Labanof'takiler bu konuda çok başarılı ve ellerinde tüm araç gereç var: Birkaç saat içinde bize net bir şey söylerler Doktor."

"Sorumu cevaplamadın. Ona mı benziyor?" diye sordu komiser gözlerinde aynı gaddar bakışla.

"Andıran bir yanı var... ama sadece bir his Doktor. Daha ziyade davranış şeklinde birçok tesadüfi benzerlik var, buna kopyalanmış kimlikler de dahil. Ya Doktor Claps, Riondino'nun burada olduğu düşüncesinde haklıysa?"

Sensi gözlerini müfettişe dikmeden önce derin bir nefes aldı. "Tamam Labanof'la görüş: Elimizdeki her şeyi onlara ilet, Marco Zust'un belgelerindeki fotoğraflar da dahil olmak üzere."

Maiezza başıyla onayladı. "Sonuçlar hemen öğleden sonra elimizde olur."

"Ama hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Sensi, bu kendine söylediği bir yalandı. Doküman fotokopisindeki fotoğrafı işaret ederek ekledi: "Bu aşağılık her kimse onu yakalamak zorundayız."

"Peki ya Claps?"

"Onu boş ver Maiezza. Bu Riondino olsun olmasın onu soruşturmaya karıştırma niyetim yok. Bu kadar laf yeter. Elimizde yola çıkacak çok doküman var ve bizim görevimiz o f.hişenin katilini yakalamak."

7

Riondino, Terry Schiavi'yi gözetledikten sonra döndüğü evinde iki saat kadar uyuduğu koltuktan kalktı.

Jack'in kafasında tekerlemeler yoktu, etrafına bakındı: Görsün diye bırakılmış çizimler de yoktu.

"Dışarı çıkmadı Kurnaz, bu sefer b.kunu üstüme bırakmamış."

"Belki sadece geceleri çıkıyordur, ya da seni rahat bırakmaya karar vermiştir."

"Hiç sanmam, sadece beni yavaş yavaş zehirlemeye çalışıyor. Ama başaramayacak, ne kadar güçlü olduğumu bilmiyor. Ondan ve o çocuğun üstüme bulaştıracağı tüm o b.ktan çok daha güçlüyüm. O zehre nasıl karşı konulacağını biliyorum: Kurtulmak için tek yapmam gereken o s.rtüğü deşmek."

Riondino bilgisayarın başına oturdu. "Eski dostumuza arkadaşlık teklifi göndermenin vakti geldi." Bilgisayarı açtı. "Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Haydi Kurnaz, işe başla."

"Yavaş ol Jack, başarı elde etmek istiyorsak sakin olmalıyız, o kadar basit değil. İlk olarak kendi profilimiz üstünde çalışmamız ve onun ilgisini çekecek ve güven duymasını sağlayacak bir sayfa oluşturmamız gerek."

"Ortak zevkleri mi kastediyorsun?"

"Profilinin sadece bir kısmının herkese açık olduğunu söyledin, bu demek oluyor ki Facebook'u belirli bir gizlilik içinde kullanıyor. Onu arkadaşlık teklifimizi onaylamaya ikna etmek için ortak bir temas noktamız olduğunu düşündürmeliyiz."

"Doğru Kurnaz... Sayfasına koyduğu bilgilerden görüldüğü kadarıyla şu vegan salaklıkları ve doğa belgeselleri hoşuna gidiyor. Aynı zamanda Ligabue ve Vasco* hayranı."

"Güzel, bu onun ilgisini çekecek bir profil sayfası oluşturmamız için iyi bir başlangıç: Ona teklif göndermeden önce birkaç yeni arkadaş edinmemiz gerek, böylece başka arkadaşlarımız olduğunu görecek."

"İyi fikir. Eski profilimizdeki arkadaşlardan mı faydalanacaksın?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun Jack? Bu büyük bir saçmalık olur: Eğer Guayaquil'deki profilimizi buldularsa bağlantılarımızın hepsi izleniyordur. Sadece yeni arkadaşlıklar olacak ve ideal olanı bunların içinde Terry ile ortak bir iki arkadaşımız olması."

"Doğru." Riondino şifresini girdi ve Facebook sayfası yeni bir mesaj ve arkadaşlık isteğiyle birlikte hemen açıldı.

***

* Luciano Ligabue ve Vasco Rossi: İki ünlü İtalyan şarkıcı.

Doktor Manara bilgisayar başında oturan meslektaşının omzuna elini koydu. "Güzel, analizin kesin sonucu öyle değil mi?"

Video görüntüsünde birkaç ekran vardı; bunlardan birinde Claudio Aldrighi'nin sahte ehliyetindeki diğerinde ise Marco Zust'un pasaportundaki fotoğraf görülüyordu. Başka bir ekranda ise sayısal parametrelerin karşılaştırıldığı uzun bir liste.

"Yüzde doksandan fazla Doktor. Neredeyse kesinliğe eşdeğer: Program iki özdeş fotoğraf arasında bile yüzde yüze ulaşmaz... inanması mümkün olmasa bile her zaman tesadüf olasılığını açık bırakır."

Doktor Manara sanki taş kadar ağır gelen telefonu aldı: İki yıl önce Sensi'ye otopsi masasındaki kadavranın Riondino'ya ait olmadığını haber vermek zorunda kalmıştı, şimdiyse onun geri döndüğünü ve Claudio Aldrighi kimliğinin arkasına saklandığını söylemesi gerekiyordu.

***

Riondino, Claps'in mesajını okur okumaz küfürler ederek ayağa fırladı.

"Buradan gitmek zorundayız, en kısa zamanda!"

"Sakin olalım Jack... ortada mantıksız bir şeyler var."

"Sakin mi?! O lanet olası f.hişe her şeyi ortaya dökmüş! Mantıklı gelmeyen ne s.kimmiş!"

"O zaman neden polis kapımıza dayanmadı? Bunu kendine sordun mu? Eğer gerçekten o profilin arkasında bizim olduğumuzu bilseler şimdiye kadar çoktan kodesi boylamış olurduk."

"Yani demek istediğin..."

"Demek istediğim sevgili dostumuz Claps şansını deniyor: Giulia ona en fazla Milano'da olduğumuzu ve bir Facebook profilimiz olduğunu söylemenin bir yolunu bulmuş olmalı, daha fazlası olamaz. Ne bir isim ne de bir irtibat numarası. Claps bu mesajlardan yüzlerce göndermiştir. Şu an hâlâ özgür olmamızın tek mantıklı açıklaması bu."

"Ama polis mesaj gönderilen tüm o profilleri didik didik arayacaktır. Buraya çabuk ulaşacaklar. Lanet olsun! Lanet olsun!"

"Tam tersine ellerinde hiçbir net bilgi yokmuş gibi düşün: Hepsi kontrol edilemeyecek kadar çok isim olmalı. Mantıklı düşün: Eğer bizi bulmaları an meselesiyle neden bizi bu şekilde alarma geçirsinler? Tüm bunlar bizi yanlış bir hamle yapmaya itmek için; şehirden ayrılmak gibi mesela, tüm istasyon ve otobanları kontrol altına almış olmalılar..."

"Peki şimdi ne yapacağız, burada kalıp bizi yakalamanın bir yolunu bulana kadar onları mı bekleyeceğiz?"

"Saçmalama, tek söylediğim başka bir sığınak bulmak için iyice düşünecek vaktimizin olduğu. Esas sorun başka..."

"Giulia'nın bizi daha çok s.kip s.kemeyeceği..."

"Aynen öyle, doğru dedin bizi s.kiyor. Ama aynı zamanda kendini de s.kmiş oluyor: Bunu anlamasını sağlaman gerek Jack. Onunla konuşmanın kesinlikle bir yolunu bulmak zorundasın... ateşkes yapmak zorundayız."

***

Guayaquil'de berrak bir sabah vardı ama sıcak hava kısa süre sonra ufku bulanık bir hale sokacaktı.

Ofise çok erken giden Zambrano Riondino'nun kavga çıkardığı semtin polis merkezinde uzun süre çalışmış olan bir astını aradı. "*Mateu Rincon detto el hirviente, il bollente*," dedi sıkkın bir tonla.

"Evet müfettiş."

"Onu tanıyor musun, kim olduğunu biliyor musun?"

"Mapasingue'nin çürük otlarından."

"Onunla konuşmam gerek... onu orada bulur muyum?"

"Evet, o bölgeden hiç çıkma ama bu kolay değil; yine de bakabileceğiniz iki üç yer var müfettiş."

"Elimizde ona dair bir dosya var mı?"

"Hem de çok kalın."

"Haydi o zaman ne bekliyorsun, hemen getir."

***

Riondino karanlığın onu içine almasına izin verdi, zihninin boş beyaz bir ekrana dönüşmesini bekledi. Nefesi iyice derinleşmişti.

"Giulia..."

O beyaz denizde bir varlığın belirdiği hissi...

"Giulia... seni hissediyorum. Gel... Konuşmak zorundayız... çözmemiz gerek. Yapmakta olduğun şey hepimizi tehlikeye atıyor, seni de, bunu anlıyor musun?"

Buz gibi bir nefes...

"Giulia lanet olsun! Bu şekilde devam edemeyiz! Tüm bunları geride bırakmak için ne yapmamı istiyorsan söyle..."

Bir tavşancık gezmeye çıkmış, biri taşa çarpıp ölmüş.

"Öleyeceksin pislik."

Beyaz deniz bir çöle dönüştü.

***

"Otel ve rezidanslardan bir şey çıkmadı, Claudio Aldrighi adında bir müşteri yok."

"Peki ya araba?" diye sordu Komiser Sensi gergin bir yüzle.

Maiezza başını salladı. "Onda da durum aynı Doktor: Park yerlerini ve tamircileri sorguladık. Hatırladığınız üzere mevcut tüm personeli hizmete çağırdık. Ücretli otoparkları kontrol ediyoruz ve plaka jandarma ve trafik polisine verildi ama şehir büyük..."

Sensi bu adamın Riondino olmamasını ümitsizce dilediğini kimseye itiraf edemezdi. "O b.ktan Punto bir yerlerde mutlaka ortaya çıkacak..." dedi yavaşça.

Genelde geçmişte elinden kaçan birini yakalama ihtimali normal şartlar altında adrenalin yaratan bir av heyecanı doğururken buna bir de intikamın acımasız hazzı eklenirdi. Ama bu sefer durum farklıydı. Komiser kendini soğuk ve baskıcı bir hissin kurbanı gibi hissediyordu. "Herkes durumun tehlikesi konusunda uyarıldı mı?" Bunu kendine bile itiraf edemiyordu, yoksa içindeki kabul edilemez bir korku tohumu muydu?

"Aracı kim tespit ederse, hemen ihbar edip gerekirse hiçbir inisiyatif almadan takip etmek zorunda," diye onayladı Maiezza.

"Ne yeni kahramanlar ne de ardından ağlanacak başka ölümler istiyorum." Gerçekten olmayacak mıydı? Sensi damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

"Talimatlar kesin Doktor: Özel ekibin gelmesi beklenecek."

"Temiz bir operasyon olmak zorunda, sadece ateş açmadan önce kısa bir uyarı olacak." Komiserin suratında kötü bir kıvrım belirdi: "Riondino morgu boylamalı, sorgu odasını değil."

***

"Ondan daha güçlüyüm. Dayanacağım."

"Bizi yakalatacak Jack."

"O kadar ileri gitmeyecek..."

"Belki ama bu arada en azından yer değiştirmemiz gerek. Polis burada olduğumuzu bilirken şehirde kalmaya devam edemeyiz."

"Nihayet. Kafanda bir plan var mı? Polisin tam da yapmamızı beklediği şey bu zaten..."

"İki yıl önce nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun? Milano'dan yan yolları kullanarak çıktık. Otoyollardan ya da toplu taşımadan uzak durursak yol kontrollerinde yakayı ele verme riski çok az. Como'ya gideceğiz ve oradan da karanlığın yardımıyla yürüyerek İsviçre'ye geçeceğiz, aynı o zaman kullandığımız yolu kullanıp pasaport kontrolüne takılmadan. Orada aranmıyoruz sonuçta."

"Güzel, yarın sabah gidelim, küçük f.hişeyi ziyaret ettikten sonra... bizi çok uzun süredir bekliyor ne de olsa..."

"Jack bunu yapmak istediğinden emin misin? Önce kendimizi güvene almayı düşünelim."

"Tam on yıl bekledim ve kokusunu duymaya bu kadar yaklaşmışken vazgeçmeye hiç niyetim yok!"

"Yeterince b.ka batmadık mı zaten? Gerçekten de riski daha da arttırmak istiyor musun?"

"Anlamıyorsun Kurnaz... Etinin bıçağın altında yırtılışını ve yüzüne sıçrayan kan damlalarını çoktan hissediyorum... Bunu yapmak zorundayım Kurnaz. Hem sonra..."

Beş tavşancık denize gitmiş, biri boğulurken görülmüş.

"Hem sonra Giulia'nın kafama soktuğu b.klara karşı koymak için o zevke ihtiyacım var."

"Jack..."

"Sus Kurnaz! Sus ve öyle kal. Hava kararınca dışarı çıkacağız, hâlâ almamız gereken bazı şeyler var."

***

Saatlerdir bilgisayarın başında oturuyordu.

Claps yeni bir ilaç şişesinin kapağını zorlukla açtı; bir hapı suya gerek duymadan ağzına atıp yuttu. Belki abartıyordu ama o an bu kimyasal destekten mahrum kalamazdı: Kâbusları, hayalleri ve depresyonu kendinden uzak tutmak zorundaydı, aklı başında ve mantıklı olması gerekiyordu.

Mesajına yirmi tane cevap gelmişti ve beklediği gibi hepsi de yanlış kişiye yazdığını haber veren mesajlardı. Gerçekten de Riondino'nun ona cevap vereceğini mi bekliyordu? Belki mesajı okumamıştı bile...

Okuduğunda ise vereceği iki tür tepki vardı: İlki Giulia'ya karşı olacak duygusal ve öngörülemez tepki; ikincisi ise polisin onun şehirde saklandığını bilmesine karşı verilecek rasyonel tepki, ki zaten bir şeyler yapmaya da bu tarz tepkiler söz konusu olduğunda teşebbüs edilirdi.

Milano'da daha fazla kalamazdı...

Oraya muhtemelen kimsenin onu artık o şehirde aramayacağını düşünerek kaçmıştı. Guayaquil'den kaçış ani olmuştu ve artık yeni bir kimlik edinip kim bilir kaçıncı kez sil baştan yeni bir hayata başlayacağı yeni bir yer bulmak daha fazla vakit istiyor olmalıydı. Tüm bunları organize etmek için doğup büyüdüğün ve seni kimsenin aramayacağı bir yerden daha iyisi olabilir miydi? Ama o mesajdan sonra artık işler değişmişti... Jack artık Claps'in ve polisin etrafını sardığını biliyordu.

İki yıl önce, bir hiçten yola çıkıp onun yerini bulmayı ve neredeyse yakalamayı başarmışlardı... Hayır, şehirde kalıp üstüne çökmelerini beklemeyecekti.

Riondino, Milano'dan ayrılacaktı.

Ama nereye gitmek için? Madrid Havaalanı'ndan ayrılıp İtalya'ya gelmesini sağlayan güvenilir kimlikleri olduğuna şüphe yoktu. Yurtdışında İspanya dışında polisin teyakkuzda olmadığı herhangi bir yere gidebilirdi... belki en yakındaki İsviçre, tıpkı en son yaptığı gibi. Sonuçta insanın zorluk anında geçmişte yapılan ve iyi sonuç veren aksiyonları tekrarlama eğilimi yok mudur?

Ama artık polis yardımı hiç olmadığı kadar gerekliydi. Claps Sensi'yi ikna etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Sinirli bir şekilde cep telefonunda onun numarasını tuşladı.

Sensi birkaç kez çaldıktan sonra cevapladı: "Sesini duyduğuma sevindim," dedi hafif gergin bir sesle. "Geçen gün sana çok kaba davrandım."

"Önemi yok." Claps nefes almadan konuşuyordu âdeta. "Şu an sana açıklayacak vaktim yok," dedi blöf yapmaya çalışarak.

"Ama bana inanmak zorundasın, Riondino'nun Milano'da olduğu kesin ve kısa süre sonra da şehri terk edecek... yur...tdışına, İsviçre'ye gitmek üzere."

Sensi kısa bir tereddütten sonra konuştu: "Beni ikna etmene gerek yok. Artık onun burada olduğunu ben de biliyorum," dedi neredeyse isteksizce. "Hassas bölgeleri ve sınırları haberdar ettim bile."

"Bilmediğim bir şey mi oldu?" diye sordu Claps, Sensi'nin sözleri onu hazırlıksız yakalamıştı.

"İki gece önce oldu ama onun olduğuna dair onayı daha birkaç saat önce aldım. "Şöyle ki..." Aniden araya başka sesler karıştı. Claps, Sensi'nin telefonu kendinden uzaklaştırdıktan sonra heyecan içinde başka biriyle konuştuğunu duydu: "Emin misiniz?!.. Nerede?!.. Hemen gidelim!" Sensi Claps'e sadece konuşmayı hızla bitirmek üzere döndü: "Gitmek zorundayım. Arama, mümkün olan en kısa sürede ben ararım."

***

Alfa Romeo diğer şoförlerin hakaretlerini görmezden gelerek şehrin en büyük arterindeki trafiğe büyük bir hızla daldı.

"Yavaşla, vardık sayılır," dedi Sensi arttığını hissettiği kalp atışları eşliğinde.

Maiezza ayağını gazdan çekti, yan yola girip hafifçe ilk sağa kıvrıldı.

Cadde sadece yerleşim bölgesinden oluşuyordu. Dükkânlar yoktu ve kaldırımda soğuktan donmuş halde yürüyen az sayıda insan vardı.

Birkaç yüz metre sonra araba yavaşlamaya başladı.

"İşte Doktor orada görüyor musunuz? Karşı tarafta."

"Durma, ilerlemeye devam et."

Sensi'yle Maiezza'nın içinde bulunduğu Alfa Romeo yavaşça beyaz Punto'nun arkasına geçti. Komiser sanki her şey çok normalmiş gibi incelemeye koyuldu.

"Hiçbir şey görünmüyor," dedi sanki onun zihnini okuyan Maiezza. "Punto'nun birkaç metre uzağına park etmiş iki araçta altı adamımız var ve diğer iki ekip de sokağın iki girişini kapatmak üzere hazır bekliyor."

"Bir dakika kadar daha devam et, sonra geri vitese takıp geri dön. Punto'yu iyi görecek şekilde park edelim." Sensi neredeyse tüm kaslarının gerildiğini hissediyordu. "Tek yapmamız gereken Riondino'nun arabayı almaya gelmesini beklemek."

10

Riondino silah dükkânından hızlı adımlarla çıkıp yoldan geçenlerin arasına karıştı.

"Yeni bıçağımızı beğendin mi Kurnaz?"

"Bizi hatırlayacak. Kelepçe ve bıçak."

"Tezgâhtar mı? Elbette bizi hatırlayacak ama bu senin için bir sorun mu Kurnaz? B.ktan Honduras kimliklerini beklemek üzere çoktan uzakta olacağız."

"Robot resim polisin elinde olacak."

"O resimlerle birini yakaladıklarını hiç görmedim... hem sonra biz görüntümüzü değiştireceğiz zaten."

"Böyle bir şey yapamayız: Kimlik fotoğrafı olarak şu anki halimizi kullandık."

"Kes şunu Kurnaz!"

"Kaçmamız yeterli Jack... boş ver şu kızı, Giulia ile zaten yeterince sorunumuz var."

"O kertiği havalara uçuracağım, hayatımda yapacağım son şey olsa bile bunu yapacağım. Onu kelepçeleyeceğim ve bağırsaklarını santim santim dışarı çıkaracağım. O bıçağı ona bir kolye gibi takacağım ve... Skeyim, şuna bak!!"

Punto'yu park ettiği sokağın köşesinde bir trafik polisi bekleme yapan bir aracı olduğu yerden uzaklaşması için abartılı hareketlerle uyarıyordu. Hemen sonrasında araçtaki iki kişiden biri ciddi bir ifadeyle araçtan inip hızla elindeki kart gibi bir şeyi polise gösterdi. Trafik polisi bir tür asker selamı verip hemen oradan ayrıldı.

"Polis! Araçta iki kişiler, motor çalışmıyor. Birini, birini bekliyorlar..."

"Sakin ol Jack, belki sadece bir eskort araçtır."

"Esas araç nerede o zaman kahretsin?!"

"O da burada olacak diye bir kural yok... Hem sonra Punto onun yakınında değil."

"Köşeyi döndükten sonra sadece birkaç metre uzakta. Bu hiç hoşuma gitmedi Kurnaz."

"Tamam Jack sakin ol, yürümeye devam edelim... çevreden dolaşalım ve sokağa diğer taraftan girelim."

Bunu yapmak birkaç dakika sürdü ve aynı anda orada da motoru kapalı bir araç içinde bekleyen iki kişi dikkatini çekti.

"Kahretsin burada da bir tane var! Sokağı tutmuşlar Kurnaz, hâlâ şüphen var mı?"

Dört kişiden oluşan bir grup insan Punto'nun bulunduğu yeşil karşı kaldırımında yürüyordu.

"Hadi, beremizi iyice indirip şu dörtlünün arasına karışalım."

"Sen delirdin mi Kurnaz?"

"Eğer gözetleyen biri varsa bizim onlarla birlikte olduğumuzu düşünecek, bizi arıyorlarsa tek kişi bekledikleri kesin. Daha iyi görmek istiyorum Jack. Grup uzaklaşmadan hemen gidelim."

Dörtlünün peşine takılan Riondino sokakta hızla ilerlerken içinde sekiz adam olan üç aracın hareketsiz bir halde Punto'nun etrafını sardıklarını gördü.

"Bittik! Giulia bizi kesinlikle s.ktirdi!"

"Uzaklaşalım Jack. Hiç bakmadan sakince."

"Lanet olsun!!!"

"Hadi hareketlenelim!"

Riondino sakin adımlarla silah dükkânının yer aldığı geniş caddenin köşesinden döndü. Dükkânı geçtikten sonra bir an için arkasına dönüp neler olduğuna baktı. Sonra hemen adımlarını hızlandırdı. On metre kadar daha paltosuna iyice sarınmış halde sıkılı yumruklarıyla önüne bakarak yürüdükten sonra karşı kaldırıma geçti. Son bir kez arkasına baktıktan sonra dar ve karanlık yan sokaklardan birine daldı.

***

"Küfretmenin hiçbir şeye faydası yok Jack."

Riondino Punto'dan iyice uzaklaşmıştı ama ceplerindeki spazm halindeki yumrukları hâlâ tırnakları etini neredeyse de-

lecek kadar sıkılıydı. Karşısındaki aydınlık dükkân camında gördüğü yüz ise gergin ve yorgundu.

"Lanet olasıca o.ospu!! Beynime çocuğun resmini sokmaya çalışması yetmiyormuş gibi bir de bizi yakalatmak istiyor!"

"Arabayı buldularsa bu, ismi ve fotoğrafı tespit ettiler demektir. İsviçre'yi unutalım Jack. Saklanmamız gerek. Saklanıp yeni kimlikleri beklemek zorundayız."

"Saklanmak mı?! Nereye lanet olsun?!"

"Ben nereden bileyim?! Bir yer buluruz... kılığımızı değiştiririz, birinin kimliğini çalarız."

"Ne güzel plan ama! Belki senin gibi bir ibne tarafından düdüklenip kendimizi misafir ettiririz... tıpkı iki yıl önce Floransa'da yaptığımız gibi. Hoşuna giderdi öyle değil mi?"

"Bu da bir çözüm olabilir ama hoşuna gitmezse başka bir yol da bulabiliriz."

"S.ktir git Kurnaz! Polisin elinde fotoğrafımız varken soğukta ve açıktayız."

"Nerede yaşadığımızı bilmiyorlar ama."

"Bunu nereden biliyorsun? O aşağılık Giulia onlara ne haberler uçurdu senin ne bilgin var ki?!"

"Bilselerdi bizi orada yakalamaya gelirlerdi öyle değil mi? Oysa sadece arabayı buldular, demek oluyor ki doğru isim ama aynı zamanda yanlış adres ellerinde. En azından bu gece için hâlâ güvenli bir sığınağımız var denebilir."

"Eğer Giulia o b.k Claps'e nerede olduğumuzu söylemenin bir yolunu bulmazsa."

"Uyumayacağız ve ona dışarı çıkma imkânı vermeyeceğiz."

"Ama er ya da geç bunu yapmak zorundayız. İşte o zaman bizi s.kecek, bunu yapmasına engel olamayız."

"Kendimizi kilitleyelim, tüm yolları kapatalım, biz dinlenirken başka biriyle iletişim kurmasını engelleyelim. Onu etkisiz hale getirebiliriz Jack güven bana."

"Bizi bitirecek..."

"Hayır, buna engel olacağız. Şimdi eve gidelim, yarın kimliğini çalacak bir salak buluruz."

"Sana söylüyorum bizi s.kecek. Ama bu olmadan önce hâlâ yapmak istediğim bir şey var..."

"Lanet olsun Jack, sakın bana..?"

"Yarın sabah onu alacağız."

"S.keyim hayır! Şu an bunu gerçekten yapamayız!"

"Sana bir kez söyledim Kurnaz, dünyada yapacağım son şey olsa bile bunu yapacağım!"

"Jack, hayır! Hayır!"

"Eğer her hâlükârda hapsi boylayacaksak bunu yapmış olmak istiyorum. O küçük f.hişeyi istiyorum. Kanını, o küçük vajinasını."

"Hayır, şimdi değil!"

"Kulübene dön Kurnaz."

"Bir b.ktan anladığın yok Jack, gerçekten kafan basmıyor... Bu saçmalığı yapmaktan seni men ederim!"

"Ay öyle mi? Bunu nasıl yapacakmışsın peki?"

"Seni engelleyeceğim!"

"Sen bir b.k yapamazsın! Dışarıdasın çünkü buna ben izin veriyorum, artık iyice asabımı bozdun... Yok ol, git de Asi'yi bul, bir daha dışarı çıkmana asla izin vermeyeceğim!"

"Jack..."

"Defol git pislik."

Riondino kafasında başka hiçbir yankı olmadan hızlı adımlarla sığınağına doğru yürümeye devam etti.

***

Zambrano sonunda onu buldu: Mateu Rincon, namı diğer *el hirviente*, *il bollente*, yerleşim bölgesi olmaktan çok uzak bir semt olan Mapasingue'deki küçük ve dağınık bir araba tamircisindeki eski bir kamyonetin motorunun üstüne eğilmişti.

"Tamirci olduğunu bilmiyordum Mateu," dedi polis kartını gösteren Zambrano.

El hirviente'nin kalın suç dosyasını okumuştu ve buna göre ana uğraşlarından biri araba hırsızlığıydı. Boş zamanlarında kendini içkinin yanı sıra kadınlara bela olmaya adamıştı. Zambrano *bollente* takma adının kadınlarla olan bu ilişkisinden mi yoksa sürekli karıştığı kavgalardan mı geldiğini öğrenmek isterdi doğrusu. Mateu'nun çabuk sinirlenen bir tip olduğu kesindi ve cebindeki bıçağı kolayca çekiveriyordu.

Motorun başından hafifçe doğrulan *el hirviente* bir bez parçasıyla ellerini sildi. Gürbüzdü, güçlü omuz ve göğüsleri vardı. İki yarık gibi duran gözleriyle Zambrano'ya baktı ve tamirhanenin çıkış kapısına olan uzaklığını ölçtü.

"Sakin ol, sorun yaratmak için gelmedim, aracın plakasını ya da şasi numarasını kontrol etmeyeceğim," dedi sakin bir sesle Zambrano. "Sadece konuşmak istiyorum."

Mateu şüphe dolu bir sessizliğe büründü. Elindeki bezi bir kenara fırlattı ve Zambrano'nun konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Bir süre önce seninle bir yabancı arasında yaşanan bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Seninle değil o adamla ilgileniyorum."

El hirviente bir sigara yaktı. "Tanıdığım bir yabancı yok."

"Tanıyorsun oysa: Arkadaş olduğunuz söylenemez ama karşılaştığın biri. Ya da karşı karşıya geldiğiniz biri: Bir akşam kavga ettiniz, hem de bu semtte. Bıçağını çektiğinde devriye gezen polislerin araya girmesiyle kötü sonlanmamış olan bir kavga."

Mateu Rincon'un bakışları birden karardı. "Hatırlamıyorum," dedi burnundan çıkan dumanla aynı yavaşlıkta.

"Oysaki mesai arkadaşlarım," diye devam etti hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeyen Zambrano. "O yabancının ceplerini boşalttıktan sonra gitmenize izin verdi. Şimdi hatırladın mı?"

"Hayır, hiç... sarhoş olduğum akşamlardan biriydi belki," diye yanıtladı adam alaycı bir gülümseme takınmaya çalışarak.

Zambrano istifini bozmadı. "O kavga neden çıktı ve o adamla ilgili bana ne söyleyebilirsin? Bana herhangi bir detayın bile faydası dokunabilir. Tekrarlıyorum: Seninle değil o adamla ilgileniyorum."

"Bu bir şeyi değiştirmez, hatırlamıyorsam hatırlamıyorumdur."

"Mateu, Mateu..." Zambrano'nun ses tonu sakindi. "Neden beni aşağılık polisi oynamaya zorluyorsun? Sadece bir telefonumla buraya bu aracı kontrol etmeye ve etrafı aramaya bir ekip gönderteceğimi iyi biliyorsun."

"Burası temiz," diye yanıtladı *el hirviente* ama konuşurken gözlerini kaçırmıştı.

"Masallara inanacağımı düşünmüyorsun öyle değil mi?" Bu sefer alaycı gülümseme takınma sırası Zambrano'daydı. "Ama dediğin gibi olduğunu düşünsek bile seni tutuklatacak bir şeyler bulmanın benim için zor olacağını mı düşünüyorsun?"

Mateu bir süre hareketsiz kalıp sigarasının küllerini izledi.

Birkaç saniyelik bir bekleyişten sonra Zambrano derin derin soluyup cebinden telefonunu çıkardı. "Hem de bir Amerikan için..."

"Amerikan değildi," dedi araya giren *el hirviente* Zambrano'nun numarayı tuşlamaya başladığı sırada. "Şimdi bir şeyler hatırladım."

"Sadece bir şeyler mi Mateu?"

Adam atmadan önce sigarasından derin bir nefes aldı. "Vakit geçti ve mekân yarı boştu," diye yavaşça anlatmaya başladı Zambrano'ya bakmadan. "O bir süredir oradaydı, fıçı gibi olduktan sonra masanın birinde neredeyse uyuyakalmıştı. O pislik İtalyanı orada ilk görüşüm değildi."

"İtalyan mı dedin? İsviçreli değil miydi?" dedi araya giren Zambrano.

"İtalyan olduğunu söyledi... siz neler olup bittiğini dinlemek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Elbette devam et. Onu daha önce de gördüğünü söyledin."

"Sadece birkaç kez ama bu semtte onun kim olduğu biliniyordu: Kumar oynamaya ve kendine f.hişe bulmaya buraya gelirdi. Her zaman için ya kumar masasına ya da birlikte olduğu kadının komodinin üstüne bir yığın para bırakırdı. İşte bu yüzden cüzdanı şişkin halde dolanmasına rağmen kimse ona bir şey yapmazdı. Bu semtin insanları için iyi bir yatırımdı sonuçta. O akşam neden içmeye o mekâna gelmişti bilmiyorum: Orada ne kumar ne de f.hişeler var. Neyse; radyoda ardı ardına Kolombiya şarkıları çalıyordu, sesi de yüksekti. Birden sanki aniden uyanmış gibi bağırmaya başladı. Lanet tiz bir sesle çığlık atıyor, değiştirin şu b.ktan müziği diyordu. Ben de müziğimizi sevmiyorsa İtalyasına geri dönebileceğini haykırdım. Bana İtalyanca bir şeyler söyledi, bir şey anlamadım tabii, sonra öfke içinde çıkışa yöneldi ama tam kapıya vardığında alçak sesle *concha tu madre** diye küfretti ama çok iyi duydum ben. Bunu yapmamalıydı... peşinden koşup sokakta ona yetiştim, zaten sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

"Sen yine de anlat Mateu."

Mateu'nun bakışları daha da kararmıştı: Sonrasında neler yaşandığını anlatmak istemediği kesindi. Ama uzun süre tereddüt ettikten sonra konuşmaya koyuldu: "Ona vurdum. Hemen yere düştü. Kaldırıp tekrar vurdum, hiç tepki vermedi. Sanki boş bir çuvalı yumrukluyor gibiydim. Etrafımıza birkaç insan toplandı, hepsi de o pisliğe gülüyor ve işini bitirmemi istiyorlardı. So-

* İspanyolca, *Kahrolasıca / o.. çocuğu*

nunda onu park etmiş bir arabaya çarptım, bilinçsiz bir halde yere yığıldı. Yerdeyken birkaç tekme savurdum ve üstüne tükürdüm. Ben kavgayı orada bitirmiştim."

Zambrano'nun kaşı havaya kalktı. "Hepsini anlatmadın ama, devriye oraya vardığında yüzün gözün kan içindeymiş."

El hirviente yine tereddüt etti. Zambrano'ya sanki hafifçe titremeye başlamış gibi gelen elleriyle ikinci bir sigara yaktı. "Siz o adamı mı arıyorsunuz?"

"Sadece ben değil."

"Siz *el demonio'yu** arıyorsunuz komiserim..."

"Şeytan mı?"

"Her şey bitmişti: Yerde bilinçsiz halde yatıyordu, herkes etrafıma toplanmış sırtımı sıvazlayıp beni içmeye davet ediyordu. Ama nasıl olduğunu bilmesem de ayağa kalktı...ve artık aynı adam değildi... Daha iri, daha güçlü gibiydi. Karanlıkta alev gibi parlayan gözleri vardı. Sesi sanki cehennemin dibinden gelen bir kükremeye benziyordu, insanın tüylerini diken diken ediyordu. Bana doğru gelmeden önce tuhaf şeyler söyledi..."

"Ne dedi Mateu?"

"O an bana hiçbir anlam ifade etmedi... az önceki gencin tam bir kafasız olduğunu ama şimdi derdimi onunla çözeceğimi söyledi."

"Genç mi? Böyle mi dedi?"

El hirviente başıyla onaylayıp devam etti: "Bana doğru gelirken ona iki sert yumruk savurdum ama ilerlemeye de-

* İspanyolca, *Şeytan*

vam etti, sanki yumruk atmamış da onu okşamıştım. Ve tam şuraya, ağzıma vurdu; tek bir yumruk. Kendimi patlamış dudak ve iki kırık dişle yerde buldum. Korkunç bir sırıtışı vardı ve başıyla ayağa kalkmamı işaret ediyordu. Hadi, daha yeni başladık diyordu." Artık Mateu'nun ellerindeki titreme bariz fark ediliyordu. "O gözler ve ses korku vericiydi... ve sahip olduğu tüm o güç... o bedeni şeytan ele geçirmişti. Tüm bunların başka bir anlamı yok. Kaçmam gerekirdi ama gebert onu diye diye haykıran etrafımdaki o kadar insanla bunu yapamazdım! Kendimi ağzımdaki kan tadı ve elimdeki bıçakla ayakta buldum."

"Devam et."

"Hep o şeytani sırıtış vardı yüzünde. Bıçak çektiğime memnun olduğunu söyledi, böylece bıçakla iki kulağımı alabileceğini söyledi... Kulaklarımı köpeğine verecekmiş, bıçağı ise oraya düşmesine sebep olan f.hişenin işini bitirmek için kullanacakmış. Yavaşça bir adım yaklaştı. Gökyüzü daha da kararmıştı, etrafımızdaki insanlar birden sustu. Karanlık bir ateş gibi duran gözleri daha da büyük gibiydi. Bıçağı elimde sımsıkı tutsam da onun bu söylediklerini yapmasına engel olamayacağımı biliyordum. Tek istediğim her şeyin çabucak bitmesi ve mahalle delikanlılarının titrediğimi fark etmemesiydi. İşte tam o sırada devriye arabası geldi." *El hirviente* izmariti topuğuyla ezdi. Sahte bir gülümseme takındı. "Hayatımda ilk defa polisi gördüğüme sevindim... Bir an sonra etrafımdaki herkes kaybolmuştu ve şeytan yeniden görünüm değiştirmişti: Sanki az önce büyük bir tehlike atlatan kişi kendisi gibiydi: Yanlış mahalleye düşmüş iyi ve zararsız bir turist. Karakola düşmek istemediği açıktı: Kav-

ganın suçunu üstlenip cüzdanını çıkardı. Bana bakmadan hızla uzaklaştı. Onu bir daha orada hiç görmedik. Tüm olup biten bu."

***

"Saat neredeyse dokuz oldu: Riondino arabayı yarına kadar almayacak bile olabilir." Gergin bir şekilde geçen iki saatlik bekleyişin ardından Sensi Maiezza'ya gitmeleri yönünde bir baş işareti yaptı. "Bizim burada beklememiz gereksiz, ekipler burada ve ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

"Fark etmiş olmasın?" dedi Maiezza utangaç bir tonla. Bir yandan da park ettikleri yerden çıkıp Punto'nun yanından geçti.

"Saçmalama: Şüphe edecek ne görmüş olabilir ki? Sabırlı olmak zorundayız, er ya da geç o b.ktan arabayı almaya gelecek."

Sensi aynadan arkada kalan Punto'ya son bir bakış attı. Eğer Riondino tüm gece kendini göstermezse, Sensi ertesi sabah bölgeyi uyanık ve gözlerini dört açmış insanlarla dolduracaktı: Çünkü muhtemelen saklanıyor demekti.

İki yıl önce de Riondino'nun saklandığı bölgeyi tespit etmeyi başarmışlardı... Tüm sokaklarda, kafelerde, dükkânlarda adamları vardı, her bir köşeyi gören kameralar koymuşlardı. Ama onu yakalamaya yetmemişti ve bu başarısızlık daha birçok kişinin kanının dökülmesine sebep olmuştu.

Bu sefer de aynısı olmamalı, dedi komiser kendi kendine, bu sırada yaklaşmakta olan kasvetli bir trajediye dair içine doğan kötü hissi görmezden gelmeye çalıştı.

"Claps ne olacak?" Onu düşüncelerinden Maiezza uyandırdı. "Ona olup bitenlere dair bilgi vermemeyi sürdürecek misiniz?"

Sensi sessiz kaldı.

"Size tüm saygımla söylüyorum ki bunu yapmak zorundasınız Doktor," diye ısrar etti Maiezza.

"Uzun süredir polise hizmet vermiyor..."

"Ama Riondino'nun Ekvador'da izini o buldu ve tabii onu buraya dönmeye zorlayan ve böylece bize onu şimdi yakalama imkânı veren de o."

Sensi "yakalama" lafını duyunca içinde yine bir huzursuzluk hissetti.

"Onun buraya döndüğüne inanan ilk kişi o," diye devam etti Maiezza. "Ve sizin çok eski dostunuz, bunu yapmak zorunda olduğunuzu düşünüyorum Doktor."

Sensi inadına direndi: Maiezza aslında haklıydı ve Claps'ten gelen telefonu düşünecek olursa ondan yeni bazı bilgiler almayı başarabilirdi. "Yarın arayacağım, tabii eğer bu gece Riondino'yu yakalamayı başaramazsak."

***

Sensi onu hâlâ aramamıştı ama artık Riondino'nun varlığından emindi. Sınırlar, demiryolları ve ana bağlantı yolları kontrol altına alınmıştı. Ve tüm bunlar Claps'in istediği şeylerdi. Bu sefer sonun yakın olduğunu hissediyordu, öyle olmak zorundaydı. Av, kurbanın yakalanmasıyla bitmeliydi. Kurban... Claps ilk defa kurban olmayan biri için bu kelimeyi kullandığını fark etti. Riondino için... ona kanı çağrıştıran bir terim, son.

Son... Aniden Claps'in içinde bir his belirdi.

Peki ya sonra?

Boşluktan başka bir şey görmüyordu.

Soraya'nın parçalanmış gülümsemesi için adaleti sağlayıp Greta'nın yarım kalmış hayatının öcünü aldıktan sonra onun hayatında ne olacaktı?

Boşluk...

Belki de iki yıl önce olduğu gibi; aslında yakalanacak canavarlar ve katillerle dolu dehşet ve trajedilerle geçen bir hayatta güçlükle maskeleyebildiği bir şeydi bu.

Boşluk...

Kaçınılmaz bir şekilde hafızasından silinecek olan Greta'nın görüntüleri ve Soraya'nın tebessümü ile...

Kesilmiş damarından fışkıran Rafael'in unutamayacağı kıpkırmızı kanı ile...

Boşluk. Huzur değil.

Claps tüm ışıkları söndürdü ve o karanlığın bir parçası olmaya çalıştı.

***

Zambrano akşam Mapasingue semtine geri döndü. En kötü kenar mahallelerdekiyle rekabet edebilecek bir mekânda oturmuş buz gibi bira bardağını okşamaktan başka bir şey yapmıyordu. *El hirviente* ile görüştükten hemen sonra kafasında yeni bir fikir oluşmuştu.

Bıçak çekilen o kavgadan sonra nehrin hemen aşağısında bir f.hişe cesedi bulundu. Daha doğrusu uzun süre suda kalmış olan cesedin kalıntıları bulundu. Kalıntılardan elde edilen az

miktardaki bilgi ışığında ölümün boğulma sebebiyle gerçekleşmediği ve işini iyi bilen bir bıçaktan kaynaklandığı anlaşıldı. İsmi Lourdes Rosero olan şanssız kadının katili bulunamadı... Riondino'nun *el hirviente*'ye bahsettiği f.hişe o olabilir miydi?

"Buraya düşmeme sebep olan f.hişe için bıçağını alacağım..."

"Gel Yanina, sana içecek bir şeyler ısmarlayayım." Zambrano mekâna giren kadını abartılı jestler eşliğinde masasına davet etti.

Kadının atkuyruğu yapılmış kuzgun rengi saçları ve gurur yüklü bakışları vardı. Daracık bir kot pantolon ve büyük göğüslerinin altından sıkılmış patlayacak gibi duran bir gömlek giyiyordu.

"O adamla ilgili bildiklerimi zaten anlattım," dedi oturan Yanina meydan okuyan bir tavırla.

"Onu iki ya da üç defadan fazla görmedim: Gelirdi, s.kerdi ve iyi para öderdi. Hepsi bu."

Zambrano birasından büyük bir yudum almakla yetindi.

"Sürekli böyle peşimde dolaşamazsınız," diye devam etti Yanina sıkkın bir şekilde. "Çalışmak zorundayım, müşteriler sizinle konuştuğumu görmekten hoşlanmıyor."

"Bak Yanina bu Señor Mapasingue'ye ilk kez gelip de senin yatağına girdiğinde, onu tüylerini yolmak için hemen yasadışı bir kumar masasına oturttun."

"Ee ne olmuş yani? Bunu benden o istedi. O sefer s.kişmekten çok kumar oynama arzusu içindeydi."

Zambrano dikkatle bıyıklarını kuruladı ve çıkardığı fotoğrafı Yanina'ya doğru çevirerek masada itti. "Lourdes Rosero. Senin bir... meslektaşın. Onu hatırlıyor musun?"

Yanina şüpheci bir tonla yanıtladı: "Tanımıyorum. Hayatımda hiç görmedim. Bu semtten olmadığı kesin."

"Haydi ama... hatırlamaya çalış. O kadar seçkin bir Señor'un yolu Mepasingue'ye şans eseri düşmüş olamaz: Sana İtalyanı eğlendirmen ve sonra da kumarhaneye götürmen için o mu yolladı?"

Yanina bir kahkaha patlattı: "Gerçekten de aramızdaki böyle bir rekabet varken cepleri dolar dolu turistleri birbirimize pasladığımıza mı inanıyorsunuz?! Bulma şansını yakaladığımız müşterilere dört elle sarılırız ve eğer kumar oynamak isterlerse hepimizin onları götürecek kendi yerleri vardır. Böylece kimseyle bölüşme ihtiyacı olmadan kendi yüzdemizi alırız."

Zambrano'nun yüzünde beliren hayal kırıklığı izi Yanina'nın daha içten bir gülümseme takınmasına sebep oldu. "O benim erkeğimdi; zavallı usta Riveros'un hayalperest grubunda oyunculuk yaparak zengin ve ünlü olacağına inanıyordu... ama benim kazandığımla geçiniyordu."

11

"Genç mi?! Böyle mi söyledi?" Claps telefonda Zambrano'nun sadece birkaç saat önce Mateu Rincon'a sorduğu soruyu tekrarladı.

"Aynen böyle söyledi Doktor. Riondino'yu yalnızca dosyada yazılanlardan tanıyorum ama hemen aklıma Asi geldi."

Claps boştaki eliyle yüzünü ovuştururken saate göz attı, sabah yedi buçuğu gösteriyordu. Zambrano'nun onu aradığı Guayaquil'de ise gece yarısını yarım saat geçiyordu. "Evet, o sırada onun dışarıda olması muhtemel, yani şu kavga çıktığı sırada... kibir aynı onunki. Ama yere düştükten sonra ayağa kalkan kesinlikle o değildi."

"Rincon'a göre *el demonio* idi. Bense Hannibal olduğunu düşünüyorum... aslında ikisi de aynı ya."

Claps bir süre sessiz kalırken Zambrano hattın düştüğünü sandı. "Eğer bugün Rincon'u sorgulayabildiyseniz bu ancak o

devriyenin oraya vaktinde varması sayesinde: Aksi takdirde hayatta kalması mümkün değildi."

"Devriye Rincon yarılan dudağıyla yere düştükten yarım dakika kadar sonra gelmiş. O sırada yükselen korkusuyla mahallenin delikanlıları önünde kaybeden olmamak için bıçağını çekmiş. Riondino'nun bir şey daha söyleyecek vakti olmuş... işte size telefon etmemin sebebi de bu Doktor."

Zambrano *el hirviente*'nin anlattığı geri kalan her şeyi kelimesi kelimesine aktardı. "Bıçağı onun oraya düşmesine sebep olan f.hişe için saklayacağını söylemiş Doktor," diye sözlerini sonlandırdı. "İşte ben ilk anda onu kumar ve başka şeyler için o semte yönlendiren bir f.hişeden bahsettiğini düşündüm ama sonra aslında o sırada birlikte olduğu tiyatro grubundan bir kadına gönderme yaptığına inandım. İşte o zaman... o zaman kendime şunu sordum: Ya onun İtalya'dan kaçıp Ekvador'a düşmesine sebep olan kadını kastediyorsa? Böylece onun on yıl önce ne şekilde yakalandığını hatırladım: Elinden kaçmayı başarıp onu yakalatan kızın adı neydi?"

"Terry Schiavi," diye yanıtladı Claps aniden sıkışan nefesiyle.

"Sizce ondan bahsediyor olabilir mi Doktor? Ve eğer Riondino gerçekten Milano'daysa..."

***

Sensi torpido gözünün üstüne koyduğu telefonun ışığının yanıp titremeye başladığını görünce kalbi hoplayıverdi: Tüm gece beklediği telefon olabilir miydi? Riondino sonunda Punto'yu almaya mı gitmişti? Oysa ekrandaki yazı arayanın Claps olduğunu gösteriyordu.

Hoparlörü açarken arayanın o olmasının daha iyi olduğunu düşündü. "Araba kullanıyorum Claps, yarım saat kadar sonra ofiste olacağım o zaman konuşamaz mıyız?"

"Hemen konuşmak zorundayız. Ve sen de bu sefer beni dinlemek zorundasın."

"Dinle... benim de sana söyleyeceklerim var. Sabahtan seni arayacaktım zaten. Sen haklıydın: Riondino burada."

"Bunu zaten söylemiştin, bilmediğin şey ise bir p...lanı olduğu. Az önce Zambrano'yla konuştum, Guayaquil'de biriyle görüşmüş: Terry Schiavi Riondino için hâlâ bir kur...kurban olabilir." Claps *el hirviente*'nin Zambrano'ya söylediklerini hızla anlattı.

"On yıl sonra mı?" Sensi aslında ses tonundan hissedilenden daha az şaşkındı.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir derler, bu önyargılar bir yana tüm o yıllar boyunca Riondino'nun onu aramaya gelecek imkânı olmadı ama bunu şimdi yapabilir, çünkü yeniden burada ve bi...bilinmeyen bir kimliğin ardına gizlenmiş durumda."

"Hiç de öyle değil Claps... zaten ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Şu anki halinin fotoğrafı elimizde ve kimliğinde yazan ismi biliyoruz. Onu birkaç saat içinde yakalamış olacağız." Sensi Riondino'nun Punto'sunu bulduklarından ve devam etmekte olan operasyondan Claps'e yine bahsetmedi.

"Bunları daha önce söylediğini de duydum ama o hep elimizden kaçmayı başladı."

"Bu sefer öyle olmayacak... ama tedbir olması açısından Schiavi'yi güvenli bir yere nakledelim. Ama seni temin ederim orada uzun süre kalması gerekmeyecek."

"Öyledir belki... ama biz yine de işlerin yolunda gitmeyeceğini varsayarsak iyi planlanmış ve gözlerden uzak sıkı bir gözetleme daha iyi olmaz mı?"

"Lanet olsun Claps, kadını yem olarak mı kullanmak istiyorsun?!"

"Ben öyle bir şey demedim... ama en azından onunla görüşelim ve ne yapmanın daha iyi olduğunu değerlendirelim. Hem sonra gözetlemek demek her hâlükârda onu korumak anlamına gelmiyor mu? Riondino sadece birkaç gündür İtalya'da: Ona he...men saldırmayacak, eylem tarzında böyle bir şey yok. önce onunla irtibata geçmeye çalışacak, tabii eğer henüz yapmadıysa. Schiavi ile hemen konuşmamız gerek, bilgisayarını, cep tele...fonunu ve e-postalarını görmem gerek."

Sensi kaldırıma yanaşıp motoru kapatmadan bekledi. Riondino'nun o Punto'yu olduğu yere terk etmiş ya da günlerce almaya gelmeyecek olması ihtimali hep vardı. Bu durumda Schiavi'yi gözetlemek onları doğru hamleye götürebilirdi. "Anlaştık..." dedi saatine göz atıp: Çok erkendi ama o çoktan arabasında şehrin sokaklarını arşınlıyordu. "Ama bunu hemen yapmak gerek. Adresini bulup sana bildiririm. Orada buluşalım, Maiezza'ya ilerleyen saatlerde bir gözetleme ekibi ayarlamasını ve bize katılmasını söyleyeceğim."

***

Terry Schiavi'nin erkek arkadaşı binanın kapısından hızlı adımlarla çıktı. Biraz gecikmişti ve bu birkaç dakika sabah trafiğine girmesine sebep olabilirdi. O acele içinde, yolun köşesinde durmuş onu izleyen adamı fark edemedi.

Riondino arkasındaki araba köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz binanın içine süzüldü.

Merdivenleri hızla tırmanıp birinci kata çıktı. Terry Schiavi'nin evinin kapısı tam karşısındaydı. Avucunu kapıya dayadı, kadının nefes alıp verişini hissetmeye çalıştı. Nefesini... kokusunu... kalp atışlarının titreşimini...

Zihnini doldurmaya başlayan vahşi bir ışık eşliğinde zili çaldı. Kadın kimin geldiğini soracak olsa belki de konuşmayı, kapıyı açtırmak için gerekli özrü bulmayı başaramazdı.

Ama kadın böyle bir şey yapmadı... kapıyı öylece açıverdi...

Yüzündeki son gülümsemesiyle...

***

"Adres sana az önce verdiğim adres Claps, on yıl önceki aynı adres."

Claps adresi tekrarladı. "Çok iyi hatırlıyorum. İlk kattaki daire: Riondino oraya bir sigorta poliçesi satmak için gitmiş ve Terry Schiavi'yi ilk böyle görmüştü."

"Ben zaten o taraflardayım, birkaç dakika içinde varmış olurum, seni beklerim."

"Arabama atladığım gibi geliyorum."

***

Kahretsin, cep telefonu!

Terry Schiavi'nin erkek arkadaşı trafikte adım adım ilerleyen kuyruktan küfrederek çıkmaya ve geri dönmeye çalışıyordu. Telefonunu ilk unutuşu değildi, kendine nasıl bu kadar aptal olup da hep aynı şeyi yaptığını soruyordu ama başka çaresi

yoktu geri dönüp telefonu almak zorundaydı. Camdan kolunu çıkarıp kuyruktan kurtulmayı başardı, sonra da ters yönde yan sokaklardan birine daldı. İşe geç kaldığı için iyice öfkelenmişti, gaza bastı, birkaç dakika içinde eve geri dönmüştü bile.

Arabayı hemen yol kenarına park edip merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktı.

Terry Schiavi'nin sevgilisinin kapıyı açtığı anda gördüğü şeyin gerçekten ne olduğunu düşünecek ya da anlayacak vakti olmadı. Terry'nin parçalanmış bedeni üstündeki adamın üstüne çılgınca atlayıp onu yere devirdi ve deli gibi yumruklamaya başladı, bu sırada bıçak uzak bir köşeye savrulmuştu.

***

Sensi binanın hemen önünde bir park yeri buldu. Yeni başlamış olan yağmur ve soğuk yüzünden kamburu çıkmış halde arabadan inip birkaç adım ilerideki binanın açık kapısına yöneldi.

Yavaş adımlarla birinci kata çıktı.

Terry Schiavi'nin dairesinin kapısının aralık olduğunu görünce içinde beliren ani bir kötü hissiyat ile sahanlıkta yerine çakılmış gibi kalakaldı.

Dikkatle yaklaştı; içeriden tıslayan bir nefes sesi, talihsiz bir alamet kadar karanlık ve ağır bir nefes sesi geliyordu. Komiser damarlarında yükselen adrenalin ile birlikte silahını çektiği gibi kapıyı sessizce açtı.

Sensi belki de tüm kariyeri boyunca bu kadar çok kan görmemişti.

"Olduğun yerde kal, polis!" diye sertçe haykırdı artık cansız düşmüş bir bedenin üstüne oturmuş çılgınca bıçaklamaya

devam eden bir adama. Sensi biraz uzakta bir kan gölünün içindeki Terry Schiavi'yi hemen tanıdı; yarı çıplaktı ve ağzında bir şey vardı... bağırmasına engel olmak için bir tıkaç, bir mendil parçası... Omuz hizasında kaldırılmış ve neredeyse ayrılmış kolları arkaya çevrilmişti ve elleri ağır bir mobilyanın bacaklarına kelepçelenmişti. Solgun teni çoktan morarmaya başlamıştı ve boğazından karnına uzanan derin bir yarık vardı.

"Polis!" diye tekrarladı. "Bıçağı bırak ve ellerini kaldır!" diye bağırdı daha sakin bir sesle. İki eliyle sımsıkı sarıldığı silahı adama yönelmişti. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Adam yerden yavaşça, hatta neredeyse acı içinde kalktı; kaybolmuş bakışlarıyla Sensi'ye doğru döndü, kolları bedeninin iki yanından sarkıyordu.

"Bıçağı yere at," diye bağırdı komiser silahını indirmeden.

Öne doğru bükülen adam hıçkırığa benzer bir sesle sarsıldı. "Geç kaldım..." diyebildi çok zayıf bir sesle. "Geç..."

Sensi yerdeki erkek cesedine hızla göz attı, ölümün değiştirdiği o kan içindeki yüzde Riondino'dan izler bulmaya çalıştı.

"Geri dönmeyecektim... şans eseri döndüm... Ama çok geçti..."

Sensi gözlerini ve silahını tekrar önündeki adama çevirdi. Tüm gücünü kaybetmiş gibi hareketsiz duruyordu. Onun da yüzünde kan ve dövüşme izleri vardı.

"Çok geç..." Bu sefer gerçek hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. "İçeri girdiğimde hâlâ onun üzerindeydi..." diyebildi gözyaşları içinde. Sanki ayaklarının artık onu taşıyacak gücü

kalmamış gibi dizlerinin üstüne çökerken koluyla yüzünü örttü. "Onu elimden geldiğince bıçakladım... ama çok geçti."

Sensi silahını indirdi.

"Lütfen birilerini çağırın... size yalvarıyorum... onu böyle bırakamayız..."

Sensi bir adım yaklaştı.

"Terry'm... Terry'm... ne trajedi..."

Komiser bedenini saran adrenalinin geri çekildiğini hissetti. Bu lanet kâbus bu şekilde mi sonlanıyordu yani? Riondino'nun çılgınlığından üstüne düşeni alan son kurbanın fedakârlığı ile mi?

"Trajedi..." diye tekrarladı acı dolu bir güçlükle ayağa kalkan adam. "Tıpkı Shakespeare'in yazdığı gibi... Romeo ve Jüliet'i hatırlıyor musunuz?"

"Ne...?" diye sordu anlamaya çalışan Sensi.

Adamın gözlerinde neredeyse gizli bir parıltı belirdi: "Mercutio'nun ölümü..."

12

Riondino'nun yere fırlattığı bıçak zeminde sekerek Komiser Sensi'nin yere yığılmış bedeninin yakınında durdu.

Jack havayı dolduran ölümün karanlık ve kasvetli habercisi olan kanın keskin kokusunu açlıkla soludu. Zihnindeki ışık gittikçe daha da kör edici bir hal alıyordu. Riondino gözlerini büyük bir hızla kırpıştırdı. Jack kendinden geçtiğini hissetti, faydasız son bir netlik içinde Giulia'nın dışarı çıkmasını engellemeye çalıştı.

***

Claps trafikte çok yavaş ilerliyordu. Hem de çok yavaş. Çaresizce saate baktı: Sensi çoktan Terry Schiavi'nin evine varmış olmalıydı. Uzak değildi ama bu yavaşlıkta ilerleyerek varmasına daha en az on beş dakika vardı. Öfleyerek alternatif bir yol arayışı içinde yan yollardan birine daldı.

***

Jack kontrolü ele geçirmeye başladı. Zorlu mücadeleyi atlatmıştı ve kendini şimdi daha berrak hissediyordu. Gözlerini açmadan önce duyularına hâkim olmaya başladı. Soğuktu ve bileğini sıkan bir şey vardı.

Giulia, diye hatırladı birden!

Bir anda tüm duyuları geri geldi. Gözleri aniden kocaman açıldı. Terry için kullandığı kelepçeler artık onun bileğindeydi ve onu kaçınılmaz bir şekilde yatak odasındaki açık pencerenin parmaklıklarına bağlıyordu. Oda kapısından Sensi'nin yerde uzanan cansız bacakları ve duvardaki kan görülüyordu.

"Giuliaaa!" diye haykırdı olanca gücüyle.

"Buradayım Jack."

"Sen ne b.k yaptığını sanıyorsun?! Çıldırdın mı?!" Jack boştaki eliyle çılgın gibi ceplerini karıştırdı, kelepçelerin anahtarını arıyordu.

"Anahtarı cebinde bulamazsın... Görmüyor musun? Orada, yatağın üstündeler; tam da fırlattığım ve senin ulaşamayacağın yerde."

"Lanet olsun!! Kahrolasıca o.ospu! Bu şekilde kendini de hapse tıkacağını anlamıyor musun?!" İki yastığın arasındaki anahtarı gören Jack şiddetle ileri atıldı ama bu sadece kolundaki kelepçenin bileğini daha da sıkıp etini kesmesine sebep oldu.

"Başıma ne geleceği beni hiç ilgilendirmiyor, tek istediğim senin Soraya'ya yaptığının bedelini ödemen."

"Sen çıldırmışsın! Tam anlamıyla delirmişsin!" Kelepçeli bileğinden koluna doğru ılık bir kan akmaya başladı. "B.ktan bir lezbiyen aşçı için hayatımızı çöpe atıyorsun!"

"B.ktan bir lezbiyen aşçı... Onu benim için ne kadar değerli olduğunu bildiğin halde öldürdün ve şimdi de ona hakaret ediyorsun demek! Hem sonra nasıl bizim hayatımız diyebiliyorsun Jack, her zaman için bir tek senin hayatın oldu. Ve o hayatın bundan sonrasını kafeste geçireceksin seni aşağılık... ve ben sana yavaş yavaş, tıpkı bir zehir gibi Küçük'ün hafızasını vereceğim, onun tüm acılarını... ***Altı tavşancık gezmeye çıkmış, biri taşa çarpıp ölmüş...***"

"Ehişe! Lanet olası f.hişe!"

"Yine de sana bir seçenek sunuyorum. Tabii eğer yaptığın şey için farklı bir cezayı kabul edersen. Ayaklarına bak Jack."

Yerde, biraz zorlayarak ulaşılabilecek bir uzaklıkta bir satır duruyordu.

"Hannibal'ı* hatırlıyor musun? Hayır içindeki o yaratıktan bahsetmiyorum Jack, hani şu filmi çevrilen Harris'in romanındaki Antony Hopkins'in oynadığı hayali karakter. FBI ajanı kız onu şu an aynı senin olduğun duruma düşürmüştü. Adam elini kesip kaçmıştı. Aynısını yap, tabii eğer cesaretin varsa: Soraya'ya yaptığın şey için kendi cezanı kes... Ancak bu şekilde tatmin olacağım."

"Elim... Giulia... kahretsin!"

"Bir daha sana işkence etmeyeceğim. Kaçmakta özgür olacaksın ve kendine senin düşmanın olmayacağım yeni bir hayat kurabileceksin. Haydi Jack gerçekten cesaretin olduğunu göster bana."

"Sen de sakat kalacaksın anlamıyor musun?!"

* Yazar Kuzuların Sessizliği filmine gönderme yapıyor.

"Sonuçta küçücük bir engel o kadar; Soraya'yı asla unutmamamı sağlayacak... Bu kadar suçlama yeter, bu seni özgürlüğe taşıyacak tek yol."

Riondino satıra doğru olabildiğince uzandı. Eline alırken demirin soğukluğunu hissetti. Büyük değildi, ancak bir evin mutfağında kullanılabilirdi. Kemiği parçalayıp eli koldan ayırabilmek için birden fazla darbeye ihtiyaç olacaktı.

Jack boştaki eliyle satırı diğer eline doğru kaldırıp âdeta nişan aldı.

Eti yaracak olan ilk darbeyi ve bıçağın kemiklere şiddetle takılıp kaldığını hayal etti, çıkacak kuru gürültüyü duydu.

Satırı ikinci kez kaldırırken koyuvereceği çığlığı hayal etti, yeniden hamle yapmanın yaratacağı hiddeti, kemiğin etrafına kanlar sıçratarak parçalanışını hissetti.

Küçücük bir parçayla hâlâ koluna bağlı kalan eli koparmak için üçüncü bir darbeye ihtiyacı olacağını hayal etti.

"Ha gayret, yeteneğinin bıçağı sadece başkaları üstünde kullanmanın ötesinde olduğunu göster."

Dişlerini sıktı. Gözlerini kapattı.

Eli satırı titreyerek sıktı.

Kasları yapacağı hamleye hazır halde gerildi.

Sonra, son anda satırı bir çığlık koyuverip olabildiğince uzağa fırlattı ve yatağın önündeki ayna binlerce parçaya ayrıldı.

"Harikasın Jack! Biliyordum... *Eres un hombre que no tiene cojones.*"*

***

* İspanyolca, *Sen t.şakları olmayan bir adamsın.*

Claps o zavallı bedenin ve Sensi'nin donuk gözlerinin karşısında bu kadar acı hissedebileceğini hayal bile edemezdi. Bu acının aynı anda ne kadar keskin ve ağır olabileceğini de... Ölümün karşısında yaşamdan nasıl nefret edilebileceğini de...

Yüzüne sanki okşar gibi dokunurken derisinin geriye dönüşü olmayacak şekilde soğumuş olduğunu hissetti.

Zihnine karanlık ve tiz bir titreşim yayılmaya başladı.

Sonra o gürültüyü duydu...

Otomatik bir hareketle bıçağı aldığı gibi diğer odaya yöneldi.

"Yalvarırım... yardım edin bana..." Ses çok cılız ve korku yüklüydü. "Hepsi öldü değil mi? Hepsini öldürdü... sadece ben, bir tek ben..."

Adam boştaki kolunu Claps'e uzattı. "Bu binada oturuyorum... dışarı çıkmak üzere merdivenlerden inerken içeriden gelen boğuk iniltiyi duydum... kapı açıktı... yerde iki ceset vardı. Bana hemen vurdu... ve buraya kelepçeledi. Tam beni de öldürmek üzereyken içeri biri girdi... dövüştüklerini duydum sonra da sesler kesildi." Adam soluklanmak için durdu, gücü tükenmiş gibiydi.

Claps ona doğru bir adım attı.

Kafasındaki titreşimin yoğunluğu arttı.

"Beni kurtarın yalvarırım... anahtar orada yatağın üstünde..."

Claps anahtarı gördü.

Aldı.

"Kurtarın beni... hemen polis çağıralım."

Claps elinde anahtarla ona doğru ağır bir adım daha attı.

Adam boştaki elini bir kez daha uzattı. Kan içindeydi...

Claps durdu.

Adamın yüzü ve elbiseleri kanlıydı... tıpkı uzun süre dövüşmüş gibi.

Bana hemen vurdu... ve buraya kelepçeledi... Hemen...

Claps ancak o zaman adamın ufak tefek yapısını fark etti.

"Kurtarın beni... size yalvarırım, daha fazla dayanamıyorum." Sesi artık daha da zayıf çıkıyordu.

Claps adamın ellerini dikkatle inceledi. Son gördüğünden bu yana yaşlanmışlardı ama tanınmayacak kadar değil. Anahtarı yere attı.

Riondino'nun durumu anlaması için Claps'in bakışlarını yakalaması yetti.

Claps'in zihni artık korkunç bir gürültüyle kaplanmıştı. "Giulia mı yaptı?" diye sorabildi sadece.

Riondino'nun bedeni kelepçenin izin verdiği ölçüde dikeldi, sesi artık gayet gürdü: "O aşağılığı tanıyor musun? O zaman sen şu b.k parçası Claps olmalısın..."

Kafasındaki o gürültüde Greta'nın, Sensi'nin ve hiç tanımadığı Soraya'nın sesleri vardı...

"Tekrar kaçtığımda seni bulmaya geleceğim."

Ve Terry Schiavi, Lidia Villegas ve Maribel Castillo'nun dehşet verici çığlıkları vardı...

"Beni demir parmaklıkların ardında uzun süre tutamayacağınızdan emin olabilirsin."

Tüm kurbanların...

Gürültü dayanılmaz ve keskin bir hal alırken eli bıçağı sıktı.

Onu kaç kez bıçakladığının farkına bile varmadı.

13

Maiezza herkesi çıkarıp yalnız kalmak istemişti. Televizyonun karşısında hipnotize olmuş gibi oturuyordu. Daha gözlerinden tek bir yaş bile dökülmemişti.

Ekranda akşam haberlerinin ilk görüntüleri dönmeye başladı.

Böylece Giacomo Riondino'nun korkunç yolu bu sabah kanlı bir trajediyle son buldu.

Federico Montanari kameranın ilk planda kendisini çekmesini bekledi.

İki yıl önce, aynı kanalda, aynı sözlerle ne yazık ki daha sonra yanlış olduğu ortaya çıkacak kim bilir kaçıncı anonsu yapmıştık. Bu sefer öyle olmayacak: Riondino'nun cansız bedeni soğuk şehir morgunda ve hiç hata olasılığı yok. Ama bu son yine kana ve üç ha-

yata daha mal oldu: On yıl önce katilin hedefi olan Terry Schiavi, onun hayat arkadaşı Alessandro Bori ve Başkomiser Sensi.

Olayların nasıl geliştiğine yönelik henüz herhangi bir resmi açıklama yapılmadı ama güvenilir kaynaklardan alınan bilgilere göre Komiser Sensi Riondino'yu Terry Schiavi'nin dairesinde hazırlıksız yakaladı. Ancak Schiavi ve hayat arkadaşı için ne yazık ki artık yapılacak bir şey yoktu. Sensi ve Riondino arasında çıkan şiddetli mücadelede her ikisi de ölümcül yaralar aldı; Komiser Sensi...

Maiezza televizyonun sesini kapattı.

"Saçmalık!" diye haykırdı.

Olay yerine vardığında Claps'in yorgun adımlarla uzaklaştığını görmüş olup biteni sonra öğrenmişti...

Soğukkanlılığını korumayı nasıl başarmıştı bilmiyordu ama her şeyi hemen anlamıştı. Uzaklaşan Claps'i düşününce yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı.

Yatağın üstünden kelepçelerin anahtarını alıp Riondino'nun asılı bedenini serbest bırakarak yere yığılmasını sağlamıştı. Sonra da anahtarı cebine koymuştu.

Neden sonra cep telefonunu alıp ihbar anonsunu yapmıştı.

Sonra salona gidip Sensi'nin bedeninin yanında diz çökmüştü, herkes gelene kadar ona eşlik edecekti. "Sakin olun Doktor..." diye fısıldamıştı tatlı bir tonla. "Her şeyi ayarladım, dostunuzu kimse rahatsız etmeyecek."

Sesi kısık televizyon ekranında Sensi'nin bir fotoğrafı belirdi; birkaç yıl önce polis merkezinden çıkarken çekilmiş bir fotoğraftı. Maiezza fotoğrafın arka planında diğer insanların arasında kendini tanıdı.

Sonunda ağlamaya başladı.

SONSÖZ

Artık tamamen boş olan ilaç şişesi Claps'in ellerinin arasından kayıp yere düştü. Ama yere çarpma sesini duymadı, çoktan uzaklara gitmişti çünkü.

Küvetin kenarına oturdu.

"Gördün mü? Boğulmadım," dedi Soraya. Yüzü parıl parıldı.

"Seni bulamayacağımdan korkuyordum: Başka bir kadın daha öldü... Onu kurtarmayı başaramadım."

"Kaderi yıllar önce yazılmıştı zaten. O canavarı durdurmana izin vermek bir fedakârlıktı."

"O adam artık kimseye kötülük yapamayacak."

"Ve ben de yeniden ölmüyorum. Senin sayende."

Claps içinde büyük bir huzur hissediyordu. Ona elini uzattı.

"Eğilme yoksa suya düşebilirsin," diye gülümsedi kadın tatlılıkla.

"Çok geç, uzun zamandır eğiliyorum..." Claps suyun onu okşadığını ve Soraya'nın bembeyaz vücuduna yaklaştırdığını hissetti. "Çoktan suya girdim zaten görmüyor musun?"

Artık orası bir küvet değil büyük bir göldü. Güneş öyle göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu ki gökyüzü ve su tek bir parıltılı renkte birleşiyordu sanki.

"Elini tutamam... artık gitmem gerekiyor."

"Nereye gideceksin?"

"Aşağı... ama benim için korkma, boğulmayacağım."

"Seninle gelmek istiyorum."

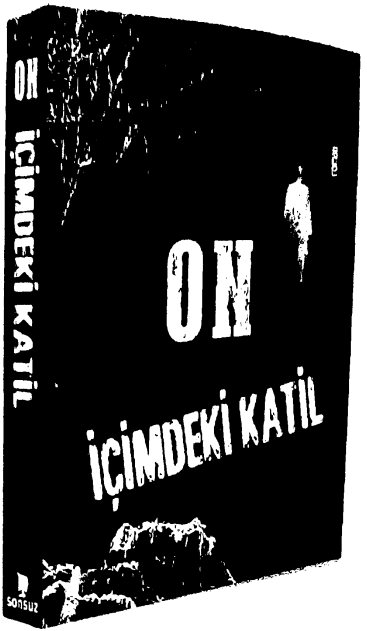
Soraya ona derin gözlerle baktı. "Geri dönemeyeceğini biliyorsun değil mi?"

"Dönmek istemiyorum... Greta'yı bulacak mıyım? Ve zavallı dostumu?"

"Ne bulacağını kimse bilemez, ya da bulunacak bir şey olup olmadığını... ama sen zaten bunu biliyorsun öyle değil mi?"

Soraya ne de tatlı gülümsüyordu... ve o sularda ne büyük bir huzur vardı. Claps tekrar ona doğru elini uzattı. "Beni de yanında götür."

Soraya'nın parmaklarının kendininkilere kenetlendiğini ve hemen sonrasında gölün sularının üstlerini örttüğünü hissetti...

Riondino'nun arkasında kanlı izler bırakarak rehabilitasyon kliniğinden kaçabildiğini öğrenen Doktor Claps, uzun sürecek bir kâbusun başladığının farkındadır.

7 yıl önce, Başkomiser Sensi ile tanışmasını sağlayan bu Riondino Vakası aynı vahşetiyle yeniden su yüzüne çıkıyordu.

7 yıl önce art arda kaçırdığı 2 kadına işkence eden ve sonunda onları öldüren Riondino yakalandığında, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği gerçekler ortaya çıkmıştı. Nadir görülen ve oldukça rahatsız edici bir psikolojik rahatsızlık olan çoklu kişilik bozukluğuyla yaşayan Riondino, cezaya çarptırılmak yerine Adli Psikiyatri Kliniği'ne yerleştirilmişti. Son bir yılda transfer edildiği rehabilitasyon merkezinde iyileşmeye başladığı düşünülüyordu.

Ancak tek bedende yaşattığı farklı kişilikle Riondino, tek amacı özgürlük olan kanlı kaçışına başlıyor. İşlenen cinayetlerin anatomisini inceleyerek Sensi'ye yardım eden Claps'in çabaları Riondino'yu bulmaya yetecek mi? Bir bedendeki ruhun kaçışı nereye kadar sürecek?